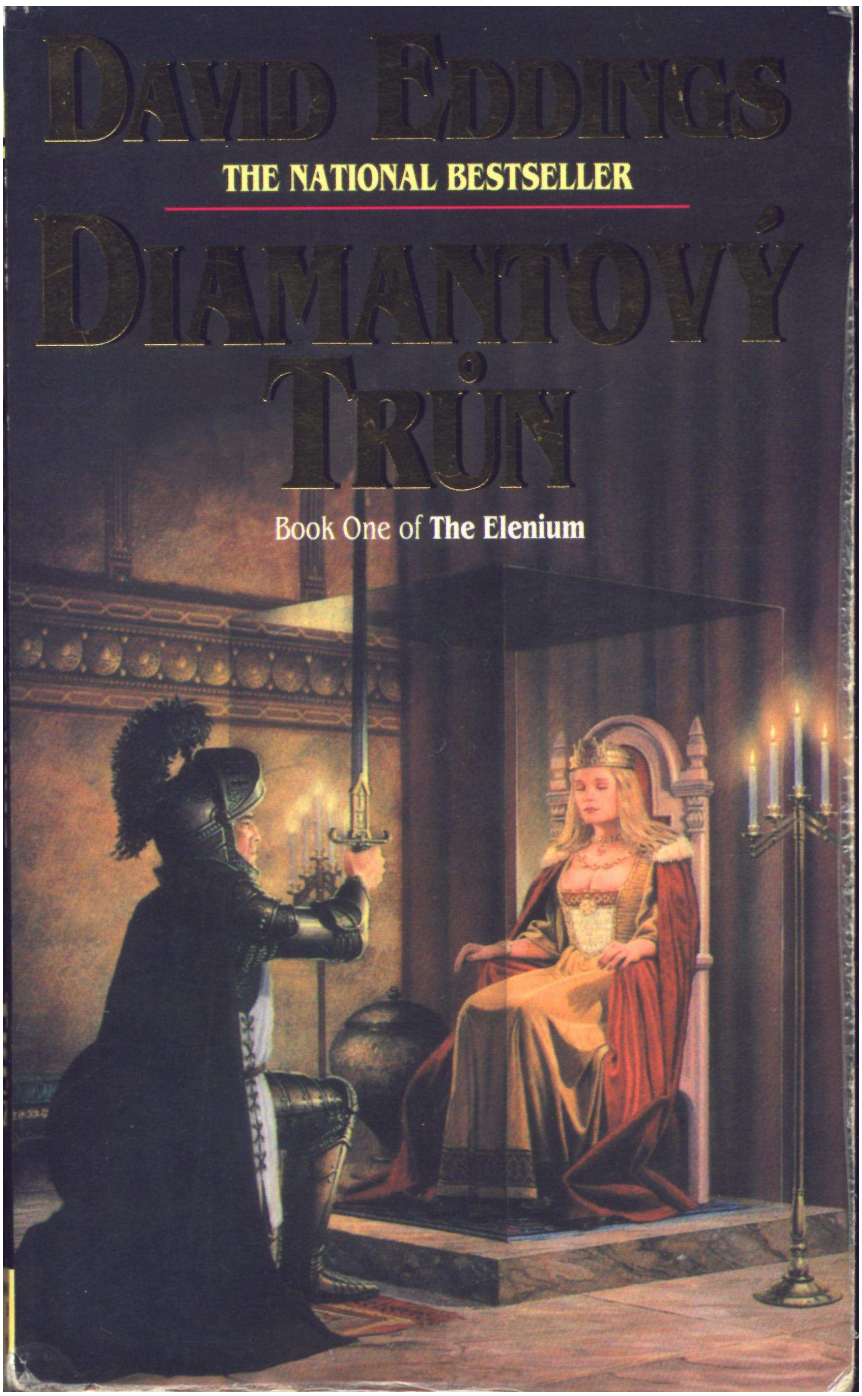
DAVID EDDINGS
THE NATIONAL BESTSELLER
DIAMANTOVÝ TRŮN
Book One of The Elenium

RYTÍŘ SPARHAWK, ČLEN ŘÁDU PANDIONSKÝCH, se vrací do Elenie, která se ocitla na pokraji katastrofy. Mladá královna Ehlana se stala obětí intrik a magie, které zosnovaly síly, jež se chtějí zmocnit neomezené vlády nad zemí.

Pandionským se sice podařilo zachránit královnin život, nikoli však vědomí. Princ regent je slaboch a loutka v rukou intrikánů. Na hranicích se zatím šikují síly nevypočitatelných Zemochů.

Podaří se Sparhawkovi, jen za pomoci meče, odvahy a čisté duše vrátit věcem řád? Podaří se mu to, i když nitky spiknutí sahají daleko dál než běžné dvorské intriky. Ba sahají až k samým temným základům světa? Eddingsova klasická fantasy Elénium je psána skvěle. Ne neprávem je přirovnávána k proslulému Pánu prstenů. Svět Elénia je však více podoben světu pozemskému. Menší roli hraje magie, větší síla a důmysl hrdinů.

Věčný konflikt dobra a zla má přesně rozvržené hranice. Příběh je naprosto věrohodný a je tak napínavý, že jen málokomu dovolí odložit ságu před dočtením.

Hrdinové jsou opravdu dobří, opravdu sebeobětaví rytíři, kteří ve jménu služby pohrdají vlastním životem. Zároveň to však nejsou kouzelníci ani divocí supermani jako Conan. Jsou to lidé, podléhající náhodě i smrti. Vládnou skvěle mečem, ale ne tak, aby bylo ihned čtenáři jasné, že z každé půtky vyjdou vítězně, takže se o nic nejedná.

Eddings dokázal fantasticky vykreslit obraz svého světa, jehož středověké kulisy při čtení ožívají, podobně jako ponurý klášter v Eccově superrománu Jméno růže.

A dodáme-li, že rychlé a obsažné dialogy oplývají humorem a vtipem, je jasné, že před námi leží jedna z nejlepších fantasy moderní doby.

David Eddings

Book One
of The Elenium

DIAMANTOVÝ TRŮN

THE DIAMOND THRONE
Book One of The Elenium

Copyright © 1989 by David Eddings

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

All of the characters in this book
are fictitious and any resamblance
to actual persons, living or dead,
is purely coincidental.

Translation © Kateřina Kürstenová
and Zdeněk Böhm, 1994

AND CLASSIC, 1994

ISBN 80-85782-15-4

Pro Eleonoru a Ralfa,
Za odvahu a víru.
Důvěřujte mi.

SEA OF
Yorset
Yorset
Thalesia
Straits of
Isabel
Amir
Chael
PELOSIA
Endahl
DEIRA
Alaris
Kanea
Gulf of Ael
Ael
Endde
Styric R.
DEIRAN SEA
ELENIA
Cardos
Lenda
Arnuta
Cimmura
Demos
Chyrellos
Darra
Miles 100 200 300
Leagues 25 50 75 100
ARCIUM
Larium
Coombe
Arcian Strait
Zandi
Trach
Kodhi
Gulf
Dalaur
RENDOR
Umanthum
THE

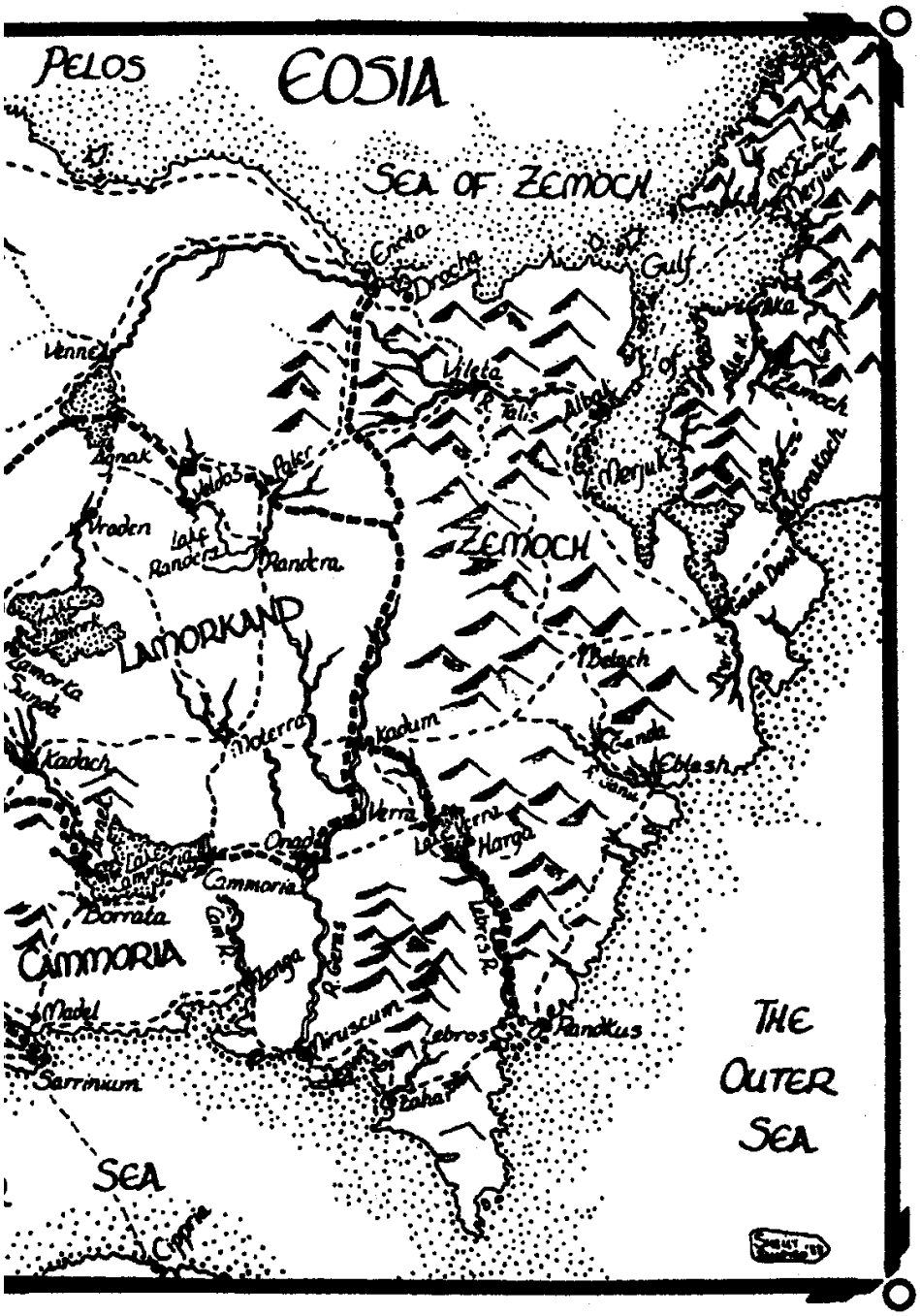
PELOS
EOSIA
SEA OF ZEMOCH
Gulf
Venne
Vreden
Lake Randra
Randra
LAMORKAND
ZEMOCH
Merjuk
Belach
Kadum
Kadach
Verra
Harga
Onodo
Cammoria
Dornata
CAMMORIA
Madel
Sarrinium
Lebros
Pandikus
Zahar
THE OUTER SEA
SEA

PROLOG

Ghwerig a Bhelliom.
- z legend trollích bohů.

NA ÚSVITU VĚKŮ, dávno předtím, než z hor a lesů Zemochu sešli do rovin střední Eosie, oděni v kožešinách a s kyji v rukách, původní obyvatelé Styrika, přebýval v jeskyni skryté hluboko pod věčnými sněhy severní Thalesie zakrslý a znetvořený troll jménem Ghwerig.

Pro svou odpudivost a nesmírnou lakotu se stal vyvrhelem a samojediný se lopotil v hlubinách země, kde hledal zlato a drahé kameny, které by mohl přidat ke svému žárlivě střeženému pokladu. Nakonec přišel den, kdy se prokopal do rozlehlé chodby táhnoucí se hluboko pod zmrzlým povrchem země, a ve světle své mihotavé pochodně spatřil ve stěně zasazený temně modrý drahokam větší než jeho pěst. Se vzrušeným chvěním ve všech svých zkřivených a pokroucených údech dřepěl na podlaze chodby a toužebně zíral na obrovský kámen. Věděl, že jeho cena převyšuje cenu celého pokladu, jehož získání ho stálo staletí dřiny. S velkou péčí začal odštěpek po odštěpku odsekávat okolní kámen, aby mohl drahokam vyjmout z místa, kde spočíval od počátku světa. A jak se kámen stále víc a víc vynořoval ze skály, viděl Ghwerig, že má zvláštní tvar, a něco ho napadlo - kdyby se mu podařilo vyjmout ho neporušený, mohl by pečlivým broušením a leštěním jeho tvar zvýraznit, a tisícinásobně tak zvýšit jeho cenu.

Když ho konečně vyňal ze skalního lůžka, odnesl ho přímo do jeskyně, kde měl svou dílnu a kde skrýval svůj poklad. Lhostejně rozdrtil diamant nezměrné ceny a z jeho úlomků vyrobil nástroje, jimiž chtěl opracovávat a tvarovat drahokam, který našel.

Po desetiletí Ghwerig ve světle čadivých pochodní trpělivě brousil a leštil a po celou dobu si mumlal kouzla a zaříkávadla, která by tento nedocenitelný drahokam naplnila - k dobrému i zlému - veškerou mocí trollích bohů. Když byl konečně vybroušen, nabyl kámen podoby temně safírové růže. Ghwerig ho nazval Bhelliom, květinový kámen, a věřil, že díky jeho moci pro něj bude vše dostupné.

Ale třebaže byl Bhelliom naplněn mocí trollích bohů, nechtěl ji svému znetvořenému a šerednému pánovi postoupit a Ghwerig ve vzteku bušil pěstmi do

kamenného dna jeskyně. Poradil se se svými bohy, obětoval jim těžké zlato a jasné stříbro a bohové mu poradili, že k tomu, aby odemkl moc Bhelliomu, musí mít klíč - jinak by jeho moc mohla být rozpoutána z rozmaru kohokoliv, kdo by na něj narazil. Pak trollí bohové Ghwerigovi prozradili, co musí udělat, aby získal vládu nad kamenem, který vybrousil. Ghwerig posbíral odštěpky, jež bez povšimnutí spadaly do prachu u jeho nohou, když se lopotil, aby dal safírové růži tvar, a ukul pár prstenů. Prsteny byly z nejjemnějšího zlata a do obou byl zasazen leštěný oválný úlomek samotného Bhelliomu. Když byl hotov, dal si na každou ruku jeden; pak pozvedl safírovou růži. Hluboká zářivá modř kamenů zasazených v prstenech prchla zpět do Bhelliomu a drahokamy, které zdobily jeho křivé ruce, byly nyní bezbarvé jako diamanty. A jak květinový kámen držel, cítil, že se v něm vzdouvá moc; pochopil, že drahokam, který vybrousil, se mu poddal, a zaradoval se.

Nesčetná staletí míjela a divy, jichž Ghwerig s pomocí Bhelliomu dosáhl, byly veliké. Ale konečně přišli do země trollů Styrikové. Když se Starší bohové Styrika dozvěděli o Bhelliomu, každý po něm pro jeho moc tajně prahl. Ghwerig však byl prohnaný a uzavřel všechny vchody do své jeskyně kouzly, aby se ubránil jejich snaze vyrvat mu Bhelliom.

Pak se jednou stalo, že Mladší bohové Styrika svolali radu, protože byli znepokojeni mocí, kterou by Bhelliom propůjčil bohu, jenž by ho vlastnil, a usnesli se, že taková moc by na zemi neměla existovat. Rozhodli se potom, že kámen o jeho moc připraví. Pro tento úkol vybrali ze svých řad hbitou bohyni Aphrael. Aphrael se pak vydala na svět, a protože byla droboučká, podařilo se jí protáhnout se štěrbinou tak malou, že ji Ghwerig opomenul uzavřít. Jakmile se dostala do jeskyně, začala Aphrael zpívat. Zpívala tak sladce, že byl Ghwerig nápěvem oblouzen a její přítomnost ho vůbec nezneklidnila. Tak se stalo, že ho Aphrael ukolébala k spánku. Když trollí skřet zavřel se zasněným úsměvem oči, stáhla mu prsten z pravé ruky a nahradila jej prstenem s obyčejným diamantem. Ghwerig vyskočil, když ucítil dotek; když však pohlédl na svou ruku a nalezl prsten na svém místě, zase se usadil, upokojil se a těšil se z bohyniny písně. Když mu opět ve sladkém snění klesla víčka, stáhla mu hbitá Aphrael prsten z levé ruky a nahradila jej dalším prstenem s diamantem. Ghwerig zase vyskočil a s úlekem pohlédl na svou levou ruku, ale přítomnost prstenu, který vypadal k nerozeznání podobný jednomu z prstenů, do nichž zasadil úlomky květinového kamene, ho upokojila. Aphrael zpívala dál, až konečně upadl do hlubokého spánku. Pak se bohyně po špičkách odkradla a odnesla s sebou prsteny, jež byly klíči k moci Bhelliomu.

Po několika dnech vyňal Ghwerig Bhelliom z křišťálového pouzdra, kde byl uložen, aby pomocí jeho sil vykonal nějaký čin, ale Bhelliom se mu nepoddal, protože už neměl prsteny, které byly klíči k jeho moci. Zuřivost, která se Ghweriga

zmocnila, byla nepopsatelná; křížem krážem prochodil zemi a hledal bohyni Aphrael, aby jí prsteny vzal - ale nenašel ji, třebaže po ní pátral staletí.

Tak to šlo po celou dobu, během níž Styrikum ovládalo hory a roviny Eosie. Přišel však den, kdy se z východu přihnali Elénové a do těchto míst se vetřeli. Po staletích náhodného putování krajem přišli konečně někteří do vzdálené severní Thalesie a vyhnali Styriky i jejich bohy. A když se Elénové doslechli o Ghwerigovi a jeho Bhelliomu, začali v údolích a kopcích Thalesie pátrat po vchodech do jeskyně trollího skřeta, celí rozdychtění touhou po bájném drahokamu, po jehož vlastnictví prahli kvůli jeho nevyčíslitelné ceně, protože o moci uzamčené v azurových lístcích nevěděli.

Vyluštit tuto hádanku se podařilo nakonec Adianovi z Thalesie, nejmocnějšímu a nejlstivějšímu hrdinovi starých časů. Dal všanc svou duši a požádal o radu trollí bohy, obětoval jim; oni se dali obměkčit a řekli mu, že Ghwerig vychází v určitých obdobích do kraje, aby pátral po bohyni Aphrael ze Styrika, které chce odebrat pár prstenů, jež mu ukradla, ale pravý význam těchto prstenů mu neprozradili. A Adian se vydal na vzdálený sever a každého dne za soumraku zde po šest let čekal, až se zjeví Ghwerig.

Když se konečně trollí skřet objevil, Adian k němu v přestrojení přistoupil a řekl mu, že ví, kde by mohl nalézt bohyni Aphrael, a že mu to za přilbici plnou jemného žlutého zlata prozradí. Ghwerig se nechal oklamat, bez otálení Adiana odvedl ke skrytému ústí jeskyně, vzal hrdinovu přilbu, odnesl ji do své pokladnice a po okraj ji naplnil jemným zlatem. Pak se opět vynořil a vchod do jeskyně za sebou uzavřel. A dal Adianovi zlato a Adian ho znovu oklamal, když řekl, že Aphrael se nachází v kraji Horsetu na západním břehu Thalesie. Ghwerig si pospíšil do Horsetu, aby tam bohyni vyhledal. A ještě jednou dal Adian duši v sázku a zapřisáhl trollí bohy, aby zlomili Ghwerigovo kouzlo a umožnili mu vejít do jeskyně. Vrtošiví trollí bohové svolili a kouzlo bylo zlomeno.

Když růžový úsvit zapálil ledová pole severu, vyšel z Ghwerigovy jeskyně Adian s Bhelliomem v ruce. Pak se dal přímo do svého hlavního města Emsatu a tam si ukoval korunu, do níž zasadil Bhelliom.

Když se Ghwerig vrátil do jeskyně s prázdnýma rukama a zjistil, že neztratil jen klíče k moci Bhelliomu, ale že už nemá ani květinový kámen, neznal jeho vztek mezí. Od té doby se po nocích plížil poli a lesy obklopujícími město Emsat a hledal, jak by se zase svého pokladu zmocnil, ale Adianovi potomci ho důkladně střežili a nedovolili mu, aby se k Adianovi přiblížil.

Potom se stalo, že Azash, Starší bůh Styriků, který už dlouho tajně prahl po Bhelliomu a prstenech, které odemykaly jeho moc vyslal ze Zemochu houfy, aby se kamenů zmocnily vojenskou silou. Králové ze západu se chopili zbraní, aby se připojili k rytířům Církve a aby se postavili armádě Othy ze Zemochu a jeho temnému styrickému bobu Azashovi. A král Sarak z Thalesie nasedl s hrstkou

svých vazalů na loď a plavil se na jih od Emsatu; za sebou zanechal královské rozkazy, jimiž se měli řídit jeho rytíři, až bude dokončena mobilizace celé Thalesie. Stalo se však, že král Sarak na velké bojiště na pláních Lamorkandu vůbec nedospěl, ale místo toho byl zasažen zemošským kopím v nezaznamenané potyčce poblíž břehu jezera Venne v Pelosii. Věrný vazal, ač smrtelně raněn, se chopil koruny svého zabitého vládce a probil se k bažinatému východnímu břehu jezera. Tam, tísněn nepřáteli, vrhl z posledních sil thalesijskou korunu do temných, rašelinou zkalených vod jezera a Ghwerig, který se vydal za svým ztraceným pokladem, ho s hrůzou sledoval ze svého úkrytu v blízkém rašelinovém jezírku.

Zemoši, kteří zavraždili krále Saraka, začali okamžitě prohledávat hnědě zbarvené hlubiny, aby korunu našli a vítězně ji přinesli Azashovi. Byli však ve svém pátrání vyrušeni oddílem alcionských rytířů, kteří se sem hnali z Deiry, aby se připojili k bitvě v Lamorkandu. Alcionští napadli Zemochy a pobili je do posledního muže. Věrnému vazalovi thalesijského krále se dostalo úctyhodného pohřbu a alcionští se rozjeli dál netušíce, že bájná koruna Thalesie leží v kalných vodách jezera Venne.

V Pelosii se však někdy říká, že za bezměsíčných nocí straší na bažinatém břehu přízračná postava nesmrtelného trollího skřeta. Poněvadž se kvůli svým pokrouceným údům neodvažuje ponořit do temných vod jezera, aby jeho hlubiny prohledal, plíží se po okraji. Střídavě tu vykřikuje svou touhu po Bhelliomu a tančí v zoufalém zklamání, že mu neodpovídá.

DÍL PRVNÍ

CIMMURA

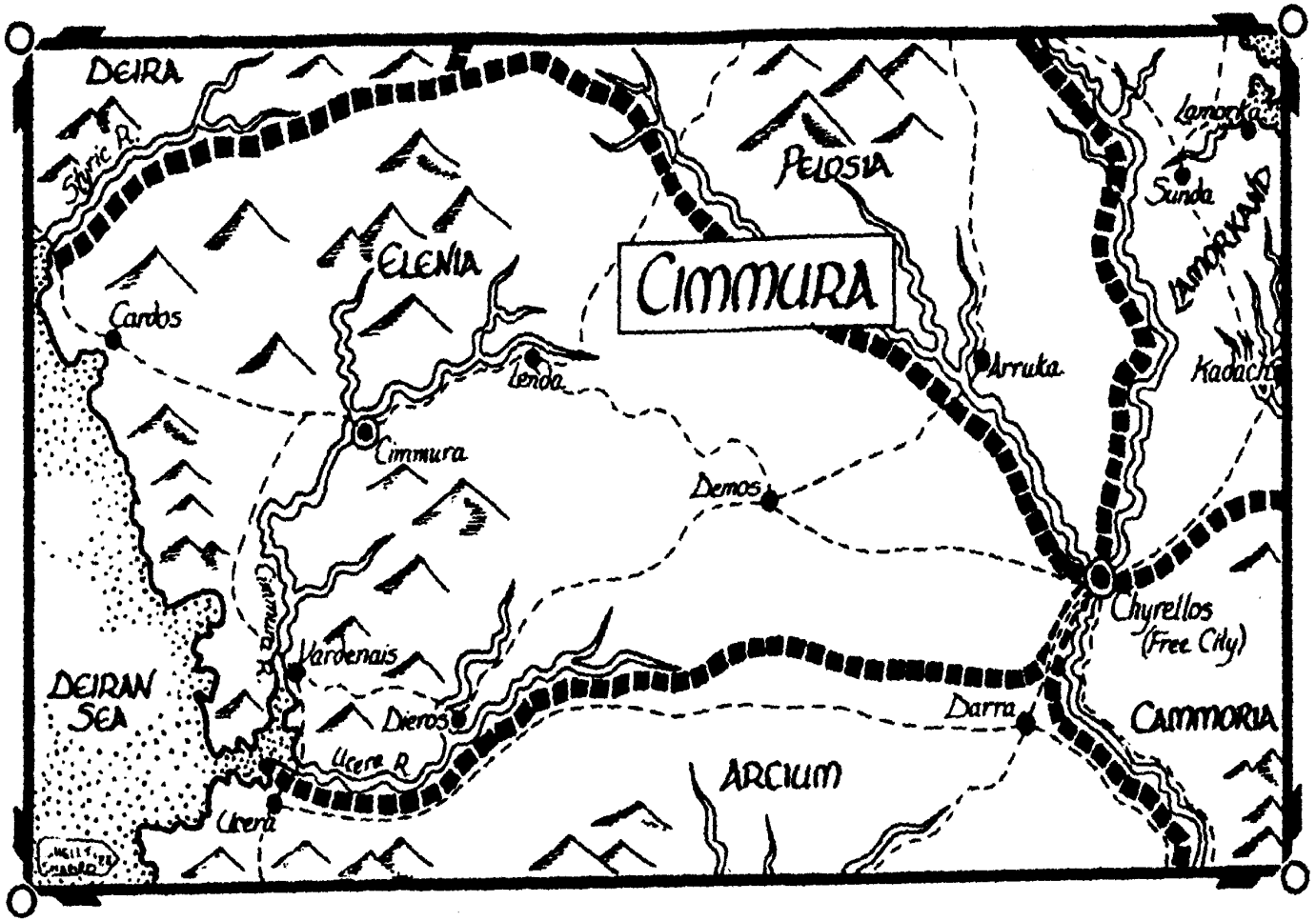
DEIRA
Skyric R.
PELOSIA
Lamorka
Sunda
LAMORKAND
ELENIA
CIMMURA
Cardos
Lenda
Arruka
Kadach
Cimmura
Demos
Cimmura R.
Chyrellos
(Free City)
Vardenais
DEIRAN
SEA
Dieros
Darra
CAMMORIA
Ulera R.
ARCIUM
Ulera

KAPITOLA

PRVNÍ

PRŠELO. JEMNÉ STŘÍBRNÉ KAPIČKY se sypaly z noční oblohy, věnčily hranaté strážní věže města Cimmury, syčely v pochodních po obou stranách široké brány a dodávaly dláždění cesty vedoucí vzhůru do města lesku a černi. K městu se blížil osamělý jezdec. Byl zahalen do těžkého tmavého cestovního pláště a jel na vysokém střapatém grošáku s dlouhým nosem a zlýma bezvýraznýma očima. Pocestný byl velký muž, jeho velikost ale spíš než ve svalstvu spočívala v mohutných těžkých kostech a provazovitých šlachách. Vlasy měl černé a hrubé a někdo mu před lety zlomil nos. Jel poklidně, zato s onou zvláštní ostražitostí cvičeného válečníka.

Jmenoval se Sparhawk a bylo mu přinejmenším o deset let více, než by se dalo usuzovat z jeho vzhledu - opotřebení způsobená věkem nenesl ani tak ve tváři, jako spíš v půltuctu drobných neduhů a chorob a v několika širokých rudých jizvách, které zdobily jeho tělo a za vlhkého počasí ho vždy bolely. Dnes však svůj věk cítil a netoužil po ničem jiném než po teplé posteli v zapadlém hostinci, do kterého mířil. Sparhawk se konečně vracel domů po desetiletí, kdy byl někým jiným, někým s odlišným jménem, v zemi, kde téměř nikdy nepršelo - kde bylo slunce kladivem bušícím do vybělené kovadliny písku a kamene a horkem ztvrdlého jílu, kde byly stěny budov silné a bílé a kde půvabné ženy s velkými hliněnými nádobami na ramenou a černými závoji přes obličeje chodily ve stříbřitém světle časných rán ke studním.

Velký grošovaný kůň se roztržitě otřepal a otřásl ze své střapaté srsti déšť. Přiblížil se k městské bráně a zastavil v narudlém kruhu světla pochodní před strážnicí.

Ze strážnice vrávoravě vyšel neoholený strážce brány ve rzí poskvrněném krunýři a přilbě a v záplatovaném zeleném plášti nedbale visícím z jednoho ramene. Na nejistých nohách se postavil Sparhawkovi do cesty. "Jméno!" řekl hlasem nasáklým alkoholem.

Sparhawk mu věnoval dlouhý pohled; pak rozepjal plášť a odhalil těžký stříbrný amulet na řetězu, který mu visel kolem kru.

Oči napůl opilého strážce brány se mírně rozšířily a on o krok ustoupil. "Ach," řekl, "promiňte, pane. Jeďte dál."

Ze strážnice vystrčil hlavu další ozbrojenec. "Kdo je to, Rafe?" chtěl vědět.

"Pandionský rytíř," odpověděl první nervózně.

"Co chce v Cimmnuře?"

"Pandionští se nevyslýchají, Brale," odpověděl muž zvaný Raf. Podlézavě se usmál na Sparhawka. "Je tu nový," řekl omluvně a ukázal přes rameno na svého společníka. "Všechno se včas naučí, pane. Nemůžeme vám být nějak k službám?"

"Ne," odvětil Sparhawk, "ale i tak vám děkuji. Radši byste měl jít z toho deště, sousede. Tady venku chytíte rýmu." Podal zeleně oděnému strážci drobnou minci a rozjel se dál do města. Stoupal úzkou, kočičími hlavami dlážděnou ulicí vedoucí od brány; od domů se odrážel pomalý dusot ocelí okovaných kopyt velkého grošáka.

Čtvrť u brány byla chudá, s ošumělými zchátralými domy těsně nalepenými na sebe, s prvními patry vyčnívajícími do vlhké, odpadky poházené ulice. Primitivní štíty na rezavých hácích se s vrzáním houpaly v nočním větru a hlásaly, co se prodává v přízemních patrech toho či onoho pevně uzamčeného obchodu. Ulicí se plížil mokrý a zbědovaný pes s krysím ocasem staženým mezi nohy. Jinak byla cesta temná a prázdná.

Na křižovatce, kde ulici, po které jel Sparhawk, protínala jiná cesta, plápolavě hořela pochodeň. Pod pochodní, jako nějaký bledý vystrašený duch, stála nadějně mladá, nezdravě vyhlížející děvka. "Chtěl byste se trochu pobavit, pane?" zakňourala na něj. Oči měla velké a bázlivé, obličej vychrtlý a hladový.

Zastavil, sklonil se v sedle a nasypal jí do umouněné ruky několik drobných mincí. "Jdi domů, sestřičko," řekl mírně. "Je pozdě a prší - zákazníky už dneska mít nebudeš." Pak se narovnal a jel dál; dívka za nim zírala ve vděčném úžasu. Zabočil do úzké, stíny zahalené uličky a někde v té deštivé tmě před sebou uslyšel lehké kroky. Kdesi v hlubokých stínech po jeho levici se ozval krátký šeptaný hovor.

Grošák zafrkal a sklopil uši.

"Není proč se rozčilovat," řekl mu Sparhawk. Hlas velkého muže byl velmi tichý - byl to téměř chraptivý šepot, byl to hlas, za kterým se lidé otáčejí, aby ho vyslechli. Pak promluvil hlasitěji, oslovil párek lapků číhajících ve stínu. "Rád bych vám byl k službám, pánové," řekl, "ale je pozdě a já nemám na obvyklé legrácky chuť. Proč si nejdete místo mne okrást nějakého mladého opilého šlechtice a nedožijete se tak dalšího zlodějského dne?" Aby svým slovům dodal váhy, rozhalil promočený plášť a ukázal kůží obtočený jílec prostého meče s širokou čepelí připevněný po straně k opasku.

V temné ulici se rozhostilo krátké, vylekané ticho, po němž následovalo rychlé pleskání prchajících nohou.

Velký grošák posměšně zafrkal.

"Přesně takhle se na to dívám i já," souhlasil Sparhawk a znovu se zabalil do pláště. "Půjdeme dál?"

Došli na velké náměstí obklopené syčícími pochodněmi. Většina pestře zbarvených plachtovinových stánků, které tam stály, měla zatažené přední díly.

Několik marně doufajících nadšenců mělo stále otevřeno; pronikavě vychvalovali své zboží lhostejným chodcům, kteří tím pozdním, deštivým večerem spěchali domů. Ze dveří zchátralé krčmy se nejistě vypotácela skupina mladých nevycválaných šlechticů; přecházeli náměstí a opile na sebe pokřikovali - Sparhawk zarazil koně. Klidně vyčkával, dokud nezmizeli v postranní ulici, a pak se rozhlédl, ani ne tak opatrně, jako pozorně.

Kdyby na té téměř prázdné ulici bylo jen o trochu víc lidí, možná by Kragera nezachytil ani Sparhawkův cvičený zrak. Muž byl středně vysoký, rozcuchaný a neupravený. Vysoké boty měl zablácené, kaštanově hnědou pláštěnku u krku nedbale shrnutou. Nahrbeně přecházel náměstí, mokré bezbarvé vlasy připlácnuté k úzké lebce; jak se rozhlížel deštěm, krátkozrace mžoural vodnatýma očima. Sparhawk se prudce nadechl. Neviděl Kragera od oné noci v Cipprii, téměř deset let - Krager od té doby znatelně zestárnul. Obličej měl šedivější a pytlovitější, ale nebylo pochyb, byl to Krager.

Protože rychlé pohyby budí pozornost, byla Sparhawkova reakce promyšlená. Pomalu sesedl a vedl svého velkého koně ke stánku ze zeleného plátna, ve kterém bylo občerstvení; vedl ho tak, aby zvíře zůstávalo mezi ním a krátkozrakým mužem v hnědé čapce. "Dobrý večer, sousede," řekl svým dokonale klidným hlasem hnědě oděnému prodavači občerstvení. "Musím si něco zařídit. Jestli mi dáte pozor na koně, zaplatím vám."

V očích neoholeného prodavače se zablesklo.

"Ať vás to ani nenapadne," varoval ho Sparhawk. "Kůň za vámi nepůjde, kdybyste se stavěl na hlavu - ale *já* ano, a to by se vám vůbec nelíbilo. Prostě si vemte peníze a na kradení koní zapomeňte."

Prodavač se podíval do zachmuřeného obličeje velkého muže, těžce polkl a trhavě se pokusil o poklonu. "Jak si přejete, pane," souhlasil rychle - slova se z něj vyhrnula jedno přes druhé. "Přísahám, že váš ušlechtilý oř se mnou bude v bezpečí."

"Ušlechtilý co?"

"Ušlechtilý oř - váš kůň."

"Ach tak. To budu opravdu rád."

"Mohu pro vás udělat ještě něco, pane?"

Sparhawk pohlédl přes náměstí na Kragerova záda. "Nemáte náhodou po ruce kus drátu - zhruba takhle dlouhý?" Roztáhl ruce asi tři stopy od sebe.

"Je to možné, pane. Soudky s herinky jsou převázány drátem. Hned se podívám."

Sparhawk zkřížil ruce a opřel se o sedlo; pozoroval Kragera přes koňský hřbet. Uplynulé roky, žhavé slunce, ženy chodící ke studním v ocelově zbarveném světle časných rán byly pryč, a zčistajasna byl zase v dobytčích dvorech za Cipprií, páchl

hnojem a krví, v ústech měl chuť strachu a nenávisti, bolest, kterou mu působily rány, ho oslabovala a jeho pronásledovatelé po něm pátrali s meči v rukou.

Přiměl se nemyslet na to; úmyslně se soustředil na přítomnost a ne na minulost. Doufal, že prodavač nějaký drát najde. Hodil by se mu. Nehlučný, čistý a stačí trochu času a uděláš z něj něco exotického - věc, o níž bys předpokládal, že ji najdeš u Styriků či Pelosijců. Není to ani tak Krager, pomyslel si, jak v něm stoupalo napjaté vzrušení. Krager nebyl nikdy víc než omezený a nedůležitý Martelův poskok - nástavec, druhý pár rukou, zrovna jako ten druhý chlapec, Adus, nebyl nikdy ničím jiným než zbraní. Důležité bylo, co by Kragerova smrt způsobila Martelovi - na tom záleželo.

"Tohle je to nejlepší, co se dalo najít, pane," řekl prodavač v zamaštěné zástěře uctivě, když vyšel ze zadní části plátěného stánku s kusem rezavého drátu z měkkého železa v napřažené ruce. "Je mi líto. Není toho moc."

"Tohle úplně stačí," odpověděl Sparhawk a vzal drát. Práskl rezavou strunou, kterou napínal oběma rukama. "Vlastně je to přesně to, co jsem potřeboval." Pak se obrátil ke koni. "Zůstaň tady, Farane," řekl.

Kůň na něj vycenil zuby. Sparhawk se potichu zasmál a vyšel do náměstí; udržoval si od Kragera odstup. Kdyby toho krátkozrakého muže našli v nějakém tmavém domovním vchodu násilím ohnutého dozadu, s drátem uvázaným kolem krku a kotníků a s očima vylézajícíma ze zčernalého obličeje, nebo s obličejem v korytě veřejného záchodku v zapadlé uličce, Martela by to znervóznilo, ranilo, možná dokonce postrašilo. Mohlo by ho to vylákat z úkrytu a Sparhawk už na takovou příležitost čekal léta. Pozorně, s rukama ukrytýma pod pláštěm, začal na kusu drátu vázat smyčku; přitom stále sledoval svou kořist.

Jeho smysly neobyčejně zbystřely. Jasně slyšel praskání pochodní po stranách náměstí a viděl jejich oranžové blikání odrážející se v kalužích vody mezi dlažebními kostkami. Odražená záře vypadala z jakéhosi důvodu velmi krásně. Sparhawk se cítil dobře - možná lépe než kdy v posledních deseti letech.

"Pane rytíři? Sire Sparhawku? Jste to opravdu vy?" Polekaný Sparhawk se rychle otočil a potichu zaklel. Muž, který ho zastavil, měl dlouhé, elegantně nakadeřené světlé vlasy. Měl na sobě šafránově zbarvený kabátec, levandulové nohavice a jablkově zelený plášť. Jeho mokré kaštanově hnědé boty byly dlouhé a špičaté a tváře měl načervenělé. Malý neužitečný meč po boku a klobouk s širokým okrajem hlásaly, že jde o dvořana, jednoho z těch bezvýznamných dvořanů a příživnických přisluhovačů, kteří zaplavovali palác jako neodbytný hmyz.

"Co děláte tady v Cimmuře?" chtěl vědět švihák; jeho vysoký zženštilý hlas byl vyplašený. "Byl jste poslán do vyhnanství."

Sparhawk se rychle podíval za mužem, jehož sledoval. Krager se blížil k ústí ulice, která vedla z náměstí; za okamžik se ztratí z dohledu. Stále to však bylo

možné. Jediná rychlá tvrdá rána by toho vystrojeného ptáčka, co před ním stál, uspala a Krager by byl pořád na dosah. Pak Sparhawka naplnilo hořké zklamání; na náměstí vpochodoval těžkým krokem oddíl hlídky. Teď se toho neodbytného šaška nezbaví, aniž vzbudí jejich pozornost. Pohled, jež vrhl na navoněného panáka, který mu stál v cestě, byl plný vzteku.

Dvořan nervózně o krok ustoupil a rychle pohlédl na vojáky, kteří procházeli kolem stánků a kontrolovali upínadla zatažených plátěných předních dílů. "Trvám na tom, abyste mi vysvětlil, co tady děláte," řekl a pokoušel se, aby to znělo rozhodně.

"Trváte? Vy?" Sparhawkův hlas byl plný pohrdání.

Muž se opět rychle podíval na vojáky, aby si dodal odvahy, pak se směle narovnal. "Beru vás do vazby, Sparhawku. Požaduji vysvětlení." Natáhl ruku a chytil Sparhawka za paži.

"Nedotýkej se mě," sykl Sparhawk opovržlivě a srazil ruku stranou.

"Vy jste mě uhodil!" vyjekl dvořan a v bolesti se za paži chytil.

Sparhawk vzal muže za rameno a přitáhl si ho blíž. "Jestli na mne ještě jednou sáhneš, rozpářu ti břicho. A teď se ztrať."

"Zavolám hlídku," vyhrožoval švihák.

"A jak dlouho si myslíš, že budeš žít, když to uděláš?"

"Nemůžete mi vyhrožovat. Mám mocné přátele."

"Jenže tu nejsou, co? Ale *já* ano." Sparhawk ho znechuceně odstrčil, otočil se a šel dál přes náměstí.

"Vám pandionským už tohle násilnické chování procházet nebude. Teď máme v Elenii zákony," volal za ním nastrojený muž pronikavě. "Jdu přímo k baronu Harparinovi. Řeknu mu, že jste zase v Cimmuře a že jste mi vyhrožoval a udeřil mě."

"Výborně," odpověděl Sparhawk a ani se neotočil. "To udělej." Šel dál; vztek a zklamání v něm tak vřely, že musel zatnout zuby, aby se ovládl. Pak ho něco napadlo. Bylo to malicherné, dokonce dětinské, ale z nějakého důvodu mu to připadalo docela vhodné. Zastavil se, narovnal a šeptem si něco mumlal ve styričtině, prsty přitom ve vzduchu před sebou črtal složité vzory. Poněkud zaváhal, hledal výraz pro karbunkl. Nakonec se místo toho rozhodl pro nežit a dokončil zaklínadlo. Trochu se pootočil, podíval se na svého mučitele a kouzlo vypustil. Pak se obrátil zpět a šel dál přes náměstí; mírně se pro sebe usmíval. Bylo to samozřejmě dost malicherné, ale Sparhawk občas takový byl.

Podal prodavači minci za hlídání Farana, vyhoupl se do sedla a v mlhavém mžení ujížděl přes náměstí, velký muž zahalený do hnědého vlněného pláště v sedle grošáka s nehezkou hlavou.

Jakmile přejel náměstí, ulice zase ztmavly a vyprázdnily se; odkapávající pochodně na křižovatkách syčely v dešti a vrhaly svou matnou čadivou oranžovou

záři. Dusot Faranových kopyt se hlasitě rozléhal prázdnou ulicí. Sparhawk se v sedle trochu pohnul. To, co cítil, nebylo silné, asi jako by ho svědila kůže mezi lopatkami a na šíji, ale poznal to okamžitě. Někdo ho pozoroval a ten někdo mu nebyl přátelsky nakloněný. Sparhawk se opět pohnul; pečlivě se snažil, aby jeho pohyb vypadal jako pouhé neklidné poposedávání pocestného, který je už unavený dlouhou jízdou na koni. Jeho pravá ruka se však skrývala pod pláštěm a hledala jílec meče. Tíživý pocit zlé vůle vzrostl; pak uviděl ve stínech za blikající pochodní na další křižovatce postavu v kápi, zahalenou v temně šedém hábitu, který splýval se stíny a závojem mžení tak dokonale, že byl pozorovatel téměř neviditelný.

Grošovaný kůň ztuhl a zastříhal ušima.

"Já ho vidím, Farane," odpověděl tichounce Sparhawk.

Šli dál ulicí vydlážděnou kočičími hlavami; projeli ostrůvkem oranžového světla, které vrhala pochodeň, a ponořili se do stínu ulice za ním. Sparhawkovy oči se přizpůsobily temnotě, ale postava v kápi už zmizela v nějaké uličce nebo zašla do jedněch z těch úzkých dveří, které kolem viděl. Pocit, že ho někdo pozoruje, se ztratil a ulice přestala být místem nebezpečí. Faran šel dál a jeho kopyta klapala po mokrých kamenech.

Hostinec, do kterého Sparhawk mířil, byl v nenápadné odlehlé uličce. V přední části hlavního dvora měl bránu z pevných dubových fošen. Jeho zdi byly nezvykle vysoké a silné a vedle opršelého štítu, který se s truchlivým vrzáním houpal sem a tam v deštěm nasáklém nočním větru, svítila jediná nejasná lucerna. Sparhawk zarazil Farana blízko brány, zaklonil se v sedle a botou s ostruhou několikrát pořádně kopl do deštěm zčernalých prken. Údery po sobě následovaly ve zvláštním rytmu.

Čekal. Pak se brána s vrzáním pootevřela a vyhlédla přízračná postava dveřníka v černé kapuci. Dveřník krátce kývl a rozevřel bránu, aby Sparhawka vpustil. Velký rytíř vjel do mokrého dvora a pomalu sesedl z koně. Dveřník zavřel bránu a zajistil ji závorou. Pak si stáhl kapuci z ocelové přilby, obrátil se a uklonil. "Pane," pozdravil Sparhawka uctivě.

"Večer už na formality příliš pokročil, pane rytíři," odpověděl Sparhawk a také se mírně uklonil.

"Etiketa je pravou duší urozenosti, sire Sparhawku," odpověděl dveřník ironicky. "Snažím se, abych se pocvičil, kdykoliv mohu."

"Jak je libo." Sparhawk pokrčil rameny. "Postaráte se o mého koně?"

"Samozřejmě. Váš sluha Kurik je zde."

Sparhawk přikývl a odvázal od okraje svého sedla dvě těžké kožené brašny.

"Já vám je, pane, odnesu," nabídl se dveřník.

"Není třeba. Kde je Kurik?"

"První dveře nad schodištěm. Budete si přát večeři?" Sparhawk zavrtěl hlavou. "Jen lázeň a vyhřátou postel." Obrátil se ke svému koni, který dřímal s jednou

zadní nohou mírně pokrčenou, takže kopyto spočívalo na špičce. "Vzbuď se, Farane," řekl zvířeti.

Faran otevřel oči a věnoval mu lhostejný, nepřátelský pohled.

"Jdi s tímhle rytířem," nařídil mu Sparhawk pevně. "Nepokoušej se ho kousnout, kopnout nebo přimáčknout zadkem ke stěně stájí - a taky mu nešlapej na nohy."

"Jak můžete strpět takovou zlomyslnou bestii, sire Sparhawku?"

"Báječně se k sobě hodíme," odpověděl Sparhawk. "Byla to dobrá jízda, Farane," řekl pak koni. "Díky, a ať tě v noci nezebe." Kůň se k němu otočil zády.

"Mějte oči otevřené, pane rytíři," nabádal Sparhawk dveřníka. "Někdo viděl, jak sem jedu, a mám pocit, že v tom bylo trochu víc než jen obyčejná zvědavost."

Tvář rytíře-dveřníka ztvrdla. "Já na to dohlédnu, pane," řekl.

"Výborně." Spathawk se otočil, přešel mokré, lesknoucí se kameny, jimiž byl vydlážděn dvůr, a vyšel po schodech vedoucích do zastřešené galerie ve druhém patře hostince.

Hostinec byl dobře zahaleným tajemstvím, které znal v Cimmuře jen málokdo. Právě tento podnik, i když se zdánlivě nelišil od žádného z tuctů dalších, vlastnili a řídili pandionští rytíři; poskytoval bezpečné útočiště těm z jejich řad, kteří z toho či onoho důvodu nechtěli využít možností jejich kapituly na východním okraji města.

Nad schodištěm se Sparhawk zastavil a konečky prstů lehce zaklepal na první dveře. Okamžik nato se dveře otevřely. Muž v místnosti byl rozložitý, s ocelově šedými vlasy a nakrátko ostříhanou rozježenou bradkou. Nohavice a vysoké boty měl z černé kůže, dlouhá kamizola byla z téhož materiálu. Od pasu mu visel těžký tesák, kolem zápěstí měl ocelové manžety a svalnaté paže měl až po ramena nahé. Nebyl hezký a oči měl tvrdé jako acháty. "Jdeš pozdě," řekl lhostejně.

"Cestou jsem musel několikrát zastavit," odpověděl Sparhawk stručně a vstoupil do vyhřátého pokoje osvětleného svíčkami. Muž s nahými rameny za ním zavřel dveře a s hlasitým cvaknutím zašoupl zástrčku. Sparhawk se na něj podíval. "Doufám, že ses měl dobře, Kuriku?" řekl muži, kterého neviděl deset let.

"Dalo se to vydržet. Sundej ten mokrý kabát."

Sparhawk se ušklíbl, pustil na zem sedlové brašny a rozepnul sponu svého promočeného vlněného pláště. "Jak se daří Asladě a chlapcům?"

"Rostou," zachrochtal Kurik a vzal od něj plášť. "Synové do výšky a Aslada do šířky. Život na venkově jí svědčí."

"Ty máš baculaté ženy rád, Kuriku," připomněl Sparhawk svému panošovi. "Proto sis ji vzal."

Kurik znovu zachrochtal a prohlédl si kriticky hubené tělo svého pána. "Ty jsi nejedl, Sparhawku," vyčetl mu.

"Přestaň mi dělat chůvu, Kuriku," Sparhawk se uvelebil na těžké dubové židli. Rozhlédl se. Místnost měla kamennou podlahu a stěny. Strop byl nízký a podpíraly

ho těžké černé trámy. V klenutém krbu praskal oheň a plnil pokoj tančícími světly a stíny. Na stole hořely dvě svíčky, u každé z obou protilehlých stěn stálo lůžko. Sparhawkavy oči však nejdřív zamířily k těžkému stojanu vedle jednoduchého okna s modrými závěsy. Na tomto stojanu byla kompletní zbroj svítící černým smaltem. Vedle byl opřen o zeď velký černý štít se znakem jeho rodu; do přední části byl stříbrem vytepán jestřáb s rozepjatými křídly a s šípem v pařátech. Vedle štítu stál, zasunutý v pochvě, masivní široký meč se stříbrem pobitým jílcem.

"Když jsi odjížděl, zapomněl jsi ho naolejovat," vyčetl mu Kurik. "Trvalo mi týden, než jsem z něj dostal tu rez. Ukaž botu." Sehnul se a stáhl Sparhawkovi jednu po druhé obě jezdecké boty. "Proč musíš vždycky chodit blátem?" zavrčel a hodil boty ke krbu. "Vedle v pokoji pro tebe mám připravenou lázeň," řekl potom. "Shoď ze sebe šaty. Stejně chci vidět ty rány."

Sparhawk unaveně vzdychl a postavil se. S podivně laskavou pomocí svého nevrlého panoše se svlékl.

"Jsi promočený skrz naskrz," poznamenal Kurik; hrubou mozolnatou rukou se dotkl vlhkých zad svého pána.

"To se někdy v dešti stává."

"Šel jsi s tím vůbec k ranhojiči?" chtěl vědět Kurik a lehce se dotýkal širokých rudých jizev na Sparhawkových ramenou a levém boku.

"Podíval se na to doktor. Ranhojič nebyl po ruce, tak jsem je nechal, ať se zahojí, jak dovedou."

Kurik kývl. "Je to vidět," řekl. "Vlez do vany. Seženu ti něco k jídlu."

"Nemám hlad."

"To je smůla. Vypadáš jako kostlivec. Teď, když ses vrátil, tě v tomhle stavu po městě chodit nenechám."

"Proč mě šikanuješ, Kuriku?"

"Protože mám vztek. Vystrašils mě k smrti. Byls pryč deset let a moc zpráv o tobě nebylo - a když, tak špatné." Oči nevrlého muže na okamžik změkly; hrubě chytil Sparhawka za rameno - menšího muže by tím srazil na kolena. "Vítej doma, můj pane," řekl chraptivě.

Sparhawk přítele drsně objal. "Díky, Kuriku," řekl hlasem rovněž zastřeným. "Jsem rád, že jsem zase doma."

"Výborně," řekl Kurik, obličej měl zase tvrdý. "Teď se jdi vykoupat. Smrdíš." Otočil se na podpatku a vykročil ke dveřím. Sparhawk se usmál a šel do vedlejšího pokoje. Vlezl do dřevěné vany a vděčně se ponořil do vody, z níž stoupala pára. Byl jiným mužem s jiným jménem, se jménem Mahkra, tak dlouho, že věděl, že prostá koupel tuto jinou totožnost nespláchne, ale bylo příjemné se uvolnit a dovolit horké vodě a hrubému mýdlu, aby z jeho kůže smyly prach toho suchého, sluncem sežehlého pobřeží. V jakémsi druhu nezaujatého snění, jemuž se oddával při mytí svých hubených zjizvených údů, vzpomínal na život, který vedl jako

Mahkra v městě Jirochu v Rendoru. Vzpomínal na malý chladný obchod, kde jakožto neurozený občan prodával Mahkra měděné džbery, kandované ovoce a exotické parfémy a kde se od silných bílých zdí přes ulici oslnivě odráželo jasné sluneční světlo. Vzpomínal na hodiny nekonečných hovorů v malém nárožním krámku s vínem, kde Mahkra hodinu za hodinou usrkával kyselé pryskyřičné rendorské víno a citlivě a obratně se pídil po informacích, které pak předal svému příteli, pandionskému rytíři Vorenovi - informace týkající se znovuprobuzení eshandistského sentimentu v Rendoru, tajných skladů zbraní ukrytých v poušti a činnosti zmocněnce císaře Othy ze Zemochu. Vzpomínal na tiché temné noci plné ulpívavého parfému Mahkrovy trucovité milenky Lilias a na počátek každého dne, kdy vstal a šel k oknu, aby pozoroval ženy jdoucí ke studním v ocelově šedém světle rozbřesků bez slunce. Povzdechl si. "A kdo jsi teď, Sparhawku?" zeptal se tiše sám sebe. "Jistě už nejsi obchodník s mědí a kandovanými datlemi a parfémy, ale jsi zase pandionský rytíř? Kouzelník? Královnin ochránce? Možná že ne. Možná nejsi víc než unavený a opotřebovaný muž s příliš mnoha křížky na zádech, s příliš mnoha jizvami a až příliš mnoha bitkami za sebou."

"To tě nenapadlo, aby sis dal v Rendoru něco na hlavu?" kysele se od dveří zeptal Kurik. Rozložité páže mělo v ruce župan a ručník. "Když si člověk začne povídat pro sebe, určitě to znamená, že byl moc dlouho na slunci."

"Jen si tak přemýšlím, Kuriku. Byl jsem dlouho pryč a bude chvíli trvat, než si tu zase zvyknu."

"Možná na to nebudeš tu chvíli mít. Potkal tě někdo, když jsi přijížděl?"

Sparhawk si vzpomněl na šviháka na náměstí a přikývl. "Jeden z Harparinových patolízalů mě viděl na náměstí poblíž západní brány."

"Tak to by bylo. Budeš se zítra muset ukázat v paláci, nebo Lycheas rozebere Cimmuru kámen po kameni, jak po tobě bude pátrat."

"Lycheas?"

"Princ regent - parchant princezny Arissy a bůhvíjakýho opilýho vojáka nebo nepověšenýho kapsáře, kterej jí ho udělal."

Sparhawk se rychle posadil a oči mu ztvrdly. "Myslím, že bys mi měl radši vysvětlit několik věcí," řekl. "Královnou je Ehlana. K čemu potřebuje království prince regenta?"

"Kde jsi byl, Sparhawku? Na měsíci? Ehlana před čtyřmi týdny onemocněla."

"Není mrtvá?" ptal se naléhavě Sparhawk a při vzpomínce na to krásné bledé děvčátko s vážnýma smutnýma šedýma očima se mu sevřelo srdce a pocítil bolestivé dloubnutí náhlé a nesnesitelné ztráty. Pozoroval, jak roste, a jistým způsobem se do ní zamiloval, třebaže v době, kdy ho král Aldreas poslal do vyhnanství v Rendoru, jí nebylo víc než osm let.

"Ne," odpověděl Kurik, "není mrtvá, ale skoro jako by byla." Vzal do ruky velký hrubý ručník. "Vylez z vany," nařídil mu. "Povím ti o tom při jídle."

Sparhawk přikývl a postavil se. Kurik ho zběžně osušil a pak přes něj přehodil měkký župan. Na stole ve druhé místnosti stála dřevěná mísa s kouřícími plátky masa zalitými šťávou, půl bochníku hrubého černého selského chleba, kus sýra a džbánek chlazeného mléka. "Jez," řekl Kurik.

"Co se tu dělo?" chtěl vědět Sparhawk, když se posadil ke stolu a začal jíst. Překvapilo ho, že má náhle strašný hlad. "Začni od začátku."

"Dobře," souhlasil Kurik; vytáhl tesák a začal z bochníku krájet silné krajíce chleba. "To víš, že po tvém odchodu byli Pandionští vykázáni do svého sídla v Demu?"

Sparhawk přikývl. "Slyšel jsem o tom. Král Aldreas nás nikdy neměl moc rád."

"To byla vina tvého otce, Sparhawku. Aldreas měl velice rád svou sestru a pak ho tvůj otec přinutil, aby si vzal někoho jiného. To jaksi poznamenalo jeho postoj k řádu pandionských rytířů."

"Kuriku," řekl Sparhawk, "nehodí se, abys takhle mluvil o králi."

Kurik pokrčil rameny. "Je mrtvý, takže mu to neubliží, a co cítil ke své sestře, je stejně veřejné tajemství. Palácová pážata vybírala peníze od každého, kdo se chtěl podívat na Arissu procházející chodbami v horním patře k ložnici svého bratra tak, jak ji pánbůh stvořil. Aldreas byl slabý král, Sparhawku. Byl úplně ve vleku Arissy a primase Annia. Když byli pandionští vykázáni do Demu, dělo se skoro všechno tak, jak si přál Annias a jeho pomocníci. Měl jsi štěstí, žes tu v těch letech nebyl."

"Snad," zamumlal Sparhawk. "Na co umřel Aldreas?"

"Říká se, že to byla padoucnice. Já myslím, že děvky, co mu vodil do paláce Annias, když zemřela jeho manželka, ho nakonec utahaly."

"Ty jsi horší než stará drbna, Kuriku."

"Já vím," připustil Kurik zdvořile. "Je to moje nectnost."

"A pak byla Ehlana korunována na královnu?"

"Správně. A pak začalo docházet ke změnám. Annias si byl jistý, že ji bude schopný ovládat stejně, jako ovládal jejího otce, ale ona ho rychle odkázala do patřičných mezí. Povolala ze sídla v Demu představeného pandionslcých Vaniona a jmenovala ho svým osobním rádcem. Pak řekla Anniovi, aby se připravil k odchodu do kláštera, kde by mohl meditovat o ctnostech vlastních duchovnímu. Annias samozřejmě zuřil a okamžitě začal kout pikle. Na cestě mezi Cimmurou a klášterem, kde je zavřena princezna Arissa, se vyrojilo poslů jako much. Jsou to staří přátelé a jisté zájmy mají společné. V každém případě Annias navrhl, aby si Ehlana vzala svého nemanželského bratrance Lychea, ale ona se mu vysmála."

"To zní dost pravděpodobně," usmál se Sparhawk. "Sám jsem ji vychoval a naučil ji, co je vhodné. Co ta její choroba?"

"Zdá se, že je to táž, která sklátila jejího otce. Dostala záchvat a už nenabyla vědomí. Všichni dvorní lékaři tvrdili, že se nedožije dalšího týdne. Ale Vanion

začal jednat. Objevil se u dvora se Sefrenií a jedenácti dalšími pandionskými rytíři - všemi v plné zbroji a se sklopenými hledími. Propustili královniny sloužící, vynesli ji z postele, oblékli ji do slavnostního roucha a na hlavu jí dali korunu. Pak ji odnesli do hlavní síně, posadili na trůn a zamkli dveře. Nikdo neví, co tam dělali, ale když zase dveře otevřeli, seděla Ehlana na trůně uvězněná v křišťálovém šestistěnu."

"Cože?" zvolal Sparhawk.

"Je průzračný jako sklo. Je vidět každou pihu na královnině nose, ale nedostaneš se k ní. Ten křišťál je tvrdší než diamant. Annias poslal pět dělníků, aby ho rozbili - pokoušeli se o to pět dní, ale nepodařilo se jim odštípnout ani střípek." Kurik se podíval na Sparhawka. "Uměl bys udělat něco takového?" zeptal se zvědavě.

"Já? Kuriku, navěděl bych ani, kde začít. Sefrenie nás naučila základům, ale ve srovnání s ní jsme jako nemluvňata."

"No, ať už udělala cokoliv, drží to královnu při životě. Je slyšet, jak jí bije srdce. Rozléhá se to trůnním sálem jako buben. Asi tak první týden tam proudily davy lidí, jen aby si to poslechly. Dokonce se říkalo, že je to nějaký zázrak a že by se z trůnního sálu měl udělat relikviář. Ale Annias zamkl dveře, povolal parchanta Lychea do Cimmury a jmenoval ho princem regentem. To se stalo asi před dvěma týdny. Od té doby má Annias vojáky Církve k tomu, aby pochytali všechny jeho nepřátele. Žaláře pod katedrálou jsou jimi přeplněné. Tak to vypadá teď. Vybral sis k svému návratu příhodný čas." Odmlčel se a podíval se svému pánovi do očí. "Co se stalo v Cipprii, Sparhawku?" zeptal se. "Zprávy, které se k nám dostaly, byly dost kusé."

Sparhawk pokrčil rameny. "Nic zvláštního. Pamatuješ se na Martela?"

"Na toho zrádce, co ho Vanion zbavil rytířství? Toho, co měl bílé vlasy?"

Sparhawk přikývl. "Přišel do Cipprie s několika nohsledy; najali si patnáct nebo dvacet hrdlořezů, aby jim pomohli. Počkali si na mě v tmavé uličce."

"Tak jsi tedy přišel k těm jizvám?"

"Ano."

"Ale dostal ses z toho."

"Očividně. Rendorští vrazi jsou mírně přecitlivělí, pokud je náhodou krev na dláždění a po okolních zdech jejich. Když jsem jich zabil asi půl tuctu, zbytek, abych tak řekl, ztratil odvahu. Zbavil jsem se jich a doplazil se na kraj města. Ukryl jsem se v nějakém klášteře a zůstal tam, dokud se mi nezahojily rány, pak jsem sedl na Farana a připojil se ke karavaně do Jirochu."

V Kurikových očích se objevil vychytralý výraz. "Co myslíš, je možné, že v tom měl prsty Annias?" zeptal se. "Nenávidí tvou rodinu a je celkem jisté, že to byl on, kdo přesvědčil Aldrea, aby tě poslal do vyhnanství."

"Čas od času mě to taky napadá. Annias a Martel se spolu stýkali už předtím. V každém případě si myslím, že existuje několik věcí, které bych si chtěl s tím dobrým primasem probrat."

Kurik se na něj podíval; tón jeho hlasu mu nebyl neznámý. "Budeš mít nepříjemnosti," varoval ho.

"Ne takové, jaké bude mít Annias, jestli zjistím, že měl prsty v tom přepadení." Sparhawk se narovnal. "Bude třeba, abych si promluvil s Vanionem. Je pořád ještě tady v Cimmuře?"

Kurik přikývl. "Je v kapitule na východním okraji města, ale teď se tam nedostaneš. Východní bránu zamykají při západu slunce. Myslím však, že by ses měl, hned jak vyjde slunce, hlásit v paláci. Annias nebude potřebovat moc času, aby přišel na nápad, že tě postaví mimo zákon, a bude lepší, když se objevíš sám od sebe, než když tě tam dovlečou jako nějakého sprostého zločince. I tak tě čeká spousta mluvení, aby ses vyhnul žaláři."

"Neřekl bych," nesouhlasil Sparhawk. "Mám listinu s královninou pečetí, která mě opravňuje k návratu." Odstrčil talíř. "Jsou na ní sice skvrny od slz a rukopis je trochu dětský, ale myslím, že pořád platí."

"Ona plakala? Nevěděl jsem, že to vůbec dokáže."

"Bylo jí tenkrát jenom osm, Kuriku, a z nějakého důvodu mě měla docela ráda."

"Na některé lidi tak působíš." Kurik se podíval na Sparhawkův talíř. "Dal sis všechno, cos chtěl?"

Sparhawk přikývl.

"Tak jdi do postele. Zítra tě čeká rušný den."

Mnohem později se z lůžka na druhé straně pokoje, nejasně osvětleného oranžovými uhlíky z ohniště, neslo Kurikovo pravidelné oddechování. Nějakého slaboduchého psa rozštěkalo vytrvalé a neodbytné bouchání otevřené okenice, jež se volně houpala ve větru o několik ulic dál, a Sparhawk, stále ještě napůl omámený spánkem, ležel a čekal, až pes natolik zmokne či až se svou zábavou natolik unaví, že opět zaleze do boudy.

Protože to byl Krager, koho na náměstí viděl, neměl vůbec jistotu, že je Martel v Cimmuře. Krager byl poslíček a často byl od Martela vzdálen stovky mil. Kdyby deštivé náměstí přecházel surový Adus, neměl by o Martelově přítomnosti ve městě žádné pochybnosti. Nutnost žádala, aby se Adovi nepopouštěla uzda.

Kragera by nebylo těžké najít. Byl to slaboch, měl obvyklé nectnosti slabochů a jeho jednání mělo obvyklou předpověditelnost slabochů. Sparhawk se neradostně usmál do temnoty. Krager by se dal najít lehce a Krager by věděl, kde najít Martela. Bylo by jednoduché z něj tu informaci dostat.

Sparhawk se posadil na posteli - pohyboval se tiše, aby nevzbudil svého spícího panoše - nehlučně přešel k oknu i a pozoroval šikmé proudy deště dopadající na opuštěný, lucernou osvětlený dvůr pod oknem. Bezmyšlenkovitě položil ruku na stříbrem pobitý jílec širokého meče stojícího vedle jeho oficiální zbroje. Vzbuzovalo to příjemný pocit - jako když podáš ruku starému příteli.

V hlavě mu zněl, jako vždy nezřetelně, zvuk zvonů. Tu noc v Cipprii ho vedly zvony. Zesláblý, raněný a osamělý, klopýtaje i přes dobytčí dvory nocí páchnoucí hnojem napůl lezl za zvukem zvonů. Konečně dospěl ke zdi; šel podél ní se zdravou rukou na jejích starličkých kamenech, dokud nakonec nedošel k bráně, kde padl na zem.

Sparhawk zavrtěl hlavou. Je to dávno. Bylo zvláštní, že si zvony stále vybavuje tak jasně. Stál s rukou na meči, hleděl do pozdní noci, pozoroval, jak prší, a v hlavě mu zněl zvuk zvonů.

KAPITOLA

DRUHÁ

SPARHAWK BYL ODĚN ve své oficiální zbroji; aby se na něm usadila, procházel se s řinčením sem a tam po svíčkami osvětlené místnosti. "Už jsem zapomněl, jak je těžká," řekl.

"Měkneš," odpověděl mu Kurik. "Potřeboval bys měsíc dva na cvičišti, aby ses dostal do formy. Jseš si jistý, že si to chceš nechat na sobě?"

"Tohle je oficiální příležitost, Kuriku, a oficiální příležitosti vyžadují oficiální oděv. Kromě toho bych rád, aby měli všichni jasno, až tam přijdu. Jsem královnin rytíř a předpokládá se, že když jí přijdu vzdát hold, budu mít na sobě brnění."

"Nepustí tě k ní," prorokoval Kurik a vzal do ruky přilbu svého pána.

"Že nepustí?"

"Nedělej nic pošetilého, Sparhawku. Budeš tam úplně sám."

"Je ještě v radě vévoda z Lendy?"

Kurik přikývl. "Je starý a nemá velkou moc, ale na to, aby ho Annias propustil, se těší příliš velké úctě."

"Jednoho spojence tam tedy budu mít v každém případě." Sparhawk převzal od panoše helmici a nasadil si ji. Zvedl hledí.

Kurik přešel k oknu pro Sparhawkův meč a štít. "Přestává pršet," poznamenal, "a začíná se rozednívat." Vrátil se, položil meč a štít na stůl a vzal plášť stříbřité barvy. "Zvedni ruce," nařídil mu.

Sparhawk široce rozpažil a Kurik mu přes ramena přehodil plášť a přivázal jeho cípy. Potom vzal dlouhý pás a dvakrát jej obtočil kolem pasu svého pána. Sparhawk se chopil meče zasunutého do pochvy. "Nabrousil jsi ho?" zeptal se.

Kurik mu věnoval nic neříkající pohled.

"Promiň." Sparhawk připevnil pochvu k těžkým ocelovým knoflíkům na pásu a posunul ji na levý bok, kam patřila.

Kurik přivázal k ramenním plátům brnění dlouhou černou pláštěnku, pak ustoupil a zkoumavě si Sparhawka prohlédl. "V pořádku," řekl. "Přinesu ti štít. Radši si pospěš. V paláci se vstává brzy. Mají tak víc času na nejrůznější neplechu."

Vyšli z pokoje a pustili se dolů po schodech do vnitřního dvora. Pršet už téměř přestalo; v poryvech ranního větru se jen sem tam snesla do dvora některá z posledních spršek. Ranní obloha však byla stále zatažená potrhanými mraky, třebaže na východě se táhl široký pruh bledě žluté.

Rytíř-dveřník vyvedl ze stáje Farana a spolu s Kurikem vyhodili Sparhawka do sedla.

"Buďte opatrný, až se dostanete do paláce, pane," varoval ho Kurik formálně - mluvil tak vždy, když nebyli sami. "Pravidelné palácové stráže budou asi neutrální, ale Annias tam také má oddíl vojáků Církve. Každý, kdo na sobě bude mít rudou livrej, bude pravděpodobně váš nepřítel." Podal mu štít s tlačenými znaky.

Sparhawk si jej připjal na místo. "Jdeš do kapituly za Vanionem?" zeptal se pážete.

Kurik přikývl. "Hned jak otevřou východní brány města."

"Pravděpodobně tam půjdu, až skončím v paláci, ale ty přijď zpátky a čekej na mne tady." Ušklíbl se. "Možná budeme muset opustit město ve spěchu."

"Nepouštějte se příliš daleko, abyste dosáhl svého, pane."

Sparhawk převzal od dveřníka otěže. "Tak tedy, pane rytíři," řekl. "Otevřete bránu a já zajedu vyjádřit úctu parchantovi Lycheovi."

Dveřník se zasmál a opřel se do tmavých prken; brána se rozletěla.

Faran vyrazil hrdým plavným klusem; přehnaně zvedal svá ocelí okovaná kopyta a našlapoval na mokré dlažební kostky ve zvonivém staccatu. Velký kůň měl zvláštní cit pro dramatično a vždy, když na něj Sparhawk nasedl v plné zbroji, nesnesitelně vyhazoval.

"Nejsme už oba na exhibicionismus trochu staří?" zeptal se ho Sparhawk suše.

Faran si ho ani nevšiml a poskakoval dál.

V tuto chvíli bylo v ulicích města Cimmury málo lidí - většinou rozcuchaní řemeslníci a ospalí kramáři. Ulice byly mokré a pestře pomalované dřevěné štíty nad obchody se kývaly a vrzaly v poryvech větru. Většina oken měla ještě zavřené okenice a bylo za nimi temno; tu a tam ale prozrazovalo zlaté světlo svíčky, že pro obyvatele tohoto pokoje už začal den.

Sparhawk si všiml, že jeho zbroj už začala zapáchat - byla to ta známá směs oceli, oleje a kožených částí brnění, které po léta nasávaly jeho pot. Skoro na ten pach ve sluncem sežehnutých ulicích a kořením vonících obchodech Jirochu zapomněl; pach ho - téměř víc než známá místa města Cimmury - konečně přesvědčil, že je doma.

Čas od času vyběhl na ulici pes, a jak projížděli, začal na ně štěkat, ale Faran klusající po dlážděných ulicích je pokaždé přezíravě ignoroval.

Palác stál ve středu města. Byla to velkolepá budova, mnohem vyšší než okolní domy, s vysokými špičatými věžemi zdobenými vlhce se třepetajícími barevnými vlaječkami. Od města byl oddělen zdí a nad zdmi se rýsovalo cimbuří. Kdysi dávno poručil jeden z elénských králů, aby vnější stranu zdí obložili bílým vápencem. Podnebí a vše prostupující příkrov kouře, který v jistých obdobích ležel těžce nad městem, však barvu obložení proměnily ve špinavou pruhovanou šeď.

Brány paláce byly široké; hlídal je půltucet strážných v tmavě modré livreji, která prozrazovala, že to jsou členové pravidelné palácové posádky.

"Stůj!" štěkl jeden z nich, když se Sparhawk přiblížil. Popošel do středu brány; svůj bodák držel mírně předsunutý. Sparhawk nedal vůbec najevo, že ho slyšel; Faran se hnal přímo na něj. "Řekl jsem stůj, pane rytíři!" poručil znovu strážce. Vtom přiskočil jeden z jeho druhů, popadl ho za ruku a odtáhl ho z grošákovy dráhy. "To je královnin ochránce," zvolal. "Nikdy se mu nestav do cesty."

Sparhawk dorazil na hlavní nádvoří a sesedl s koně - váha brnění a štítu, který mu překážel, způsobovala, že se pohyboval trochu neohrabaně. Přiblížil se strážný s výhrůžně nastaveným bodcem.

"Dobré ráno, sousede," řekl Sparhawk svým tichým hlasem.

Strážný váhal.

"Dejte pozor na mého koně," řekl mu rytíř. "Neměl bych se zdržet dlouho." Podal strážnému Faranovy otěže a vydal se vzhůru po širokém schodišti k těžkým dvojitým dveřím, které vedly do paláce.

"Pane rytíři," zavolal za ním strážný.

Sparhawk stoupal bez ohlédnutí po schodech. Nahoře stáli dva strážní v modré livreji, starší muži, jak si všiml - měl pocit, že je poznává. Jeden ze strážných poněkud pozvedl obočí, pak se náhle usmál. "Vítejte zpátky, sire Sparhawku," řekl a otevřel rytíři v černém brnění dveře.

Sparhawk na něj pomalu mrkl a vešel dovnitř; jeho brněním chráněné nohy a ostruhy zvonily o naleštěné dlaždice. Přímo za dveřmi narazil na palácového úředníka v kaštanovém kabátci s kudrnatými napomádovanými vlasy. "Chci mluvit s Lycheem," oznámil Sparhawk klidně. "Zaveď mě k němu."

"Ale -" Mužův obličej poněkud zbledl. Narovnal se a zatvářil se vznešeně. "Jak jste se -"

"Vy jste mě neslyšel, sousede?" zeptal se ho Sparhawk.

Muž v kaštanově hnědém kabátci couvl. "Hned, sire Sparhawku," zakoktal. Pak se otočil a vedl ho širokou centrální chodbou. Ramena se mu viditelně chvěla. Sparhawk si všiml, že ho nevede k trůnnímu sálu, ale spíš k poradní komnatě, kde se král Aldreas obyčejně setkával se svými rádci. Rty velkého muže zvlnil mírný úsměv, když vytušil, že přítomnost mladé královny sedící na trůně v křišťálovém šestistěnu mohla mít na pokusy, jejího bratrance o uzurpaci koruny zchlazující účinky.

Došli ke dveřím poradní komnaty a shledali, že je střežena dvěma muži v červené livreji vojáků Církve - vojáky primase Annia. Oba automaticky zkřížili bodáky, aby mu zahradili vstup do komnaty.

"Královnin ochránce přišel navštívit prince regenta," řekl jim úředník pronikavým hlasem.

"Nedostali jsme rozkaz, abychom vpustili královnina ochránce," prohlásil jeden.

"Tak teď jste ho dostali," řekl mu Sparhawk. "Otevřte dveře."

Muž v kaštanově hnědém kabátci učinil pohyb, jako by chtěl odběhnout, ale Sparhawk ho chytil za ruku. "Ještě jsem vás nepropustil, sousede," řekl. Pak pohlédl na strážné. "Otevřte ty dveře," opakoval.

Viselo to nad nimi pěknou chvíli; strážci se nejdřív dívali na Sparhawka a pak nervózně jeden na druhého. Potom jeden z nich těžce polkl a s bodákem v ruce se natáhl po klice.

"Budete mě muset ohlásit," řekl Sparhawk muži, kterého ještě pořád pevně držel rukou v železné rukavici. "Nechceme nikoho překvapit, nebo ano?"

V mužových očích se objevil divoký výraz. Vkročil do otevřených dveří a odkašlal si. "Královnin ochránce," vyrazil ze sebe přerývaně. "Pandionský rytíř sir Sparhawk."

"Díky, sousede," řekl Sparhawk. "Můžete jít."

Úředník vzal nohy na ramena.

Poradní komnata byla rozlehlá; byly zde modré koberce a modré drapérie. Na stěnách visely rozvětvené svícny. Na dlouhém leštěném stole ve středu místnosti stály další svíce. U stolu seděli tři muži, s nějakými listinami před sebou; čtvrtý ze své židle napůl vstal.

Muž, který se ze židle zvedl, byl primas cimmurský Annias. Duchovní za ta léta, kdy ho Sparhawk neviděl, zhubl. Jeho obličej byl šedý a vychrtlý. Vlasy, vzadu svázané a sčesané z obličeje, byly teď prokvetlé stříbrem. Na sobě měl dlouhou černou sutanu a na tlustém zlatém řetězu, který mu visel kolem krku, se skvěl drahokamy posázený přívěšek, odznak jeho úřadu, primase cimmurského. Když Sparhawk vešel, zvětšily se jeho oči překvapeným zděšením.

Vévoda z Lendy, bělovlasý sedmdesátník, byl oděn v měkký šedý kabátec; tvář mu zdobil neskrývaný úsměv a ve vrásčitém obličeji mu zářily jasně modré oči. Baron Harparin, notorický pederast, seděl s užaslým výrazem ve tváři. Jeho oblečení bylo orgiemi neladících barev. Vedle něj se rozvaloval nechutně tlustý muž v červeném, kterého Sparhawk neznal.

"Sparhawku!" řekl Annias ostře, když se vzpamatoval ze svého překvapení, "co tu děláte?"

"Vyrozuměl jsem, že jste se po mně sháněl, Vaše Milosti," odpověděl Sparhawk. "Řekl jsem si, že vám ušetřím starosti."

"Porušil jste své vyhnanství, Sparhawku," obvinil ho Annias hněvivě.

"To je jedna z věcí, o které s vámi musím mluvit. Doslechl jsem se, že parchantu Lycheovi byla svěřena funkce prince regenta, dokud královna nenabude zdraví. Proč pro něj nepošlete, abychom se tím nemuseli zabývat dvakrát?"

Šokovaný Annias vytřeštil oči vztekem.

"Je přece parchant, ne?" řekl Sparhawk. "Není to žádné tajemství, takže kolem toho nebudeme chodit po špičkách. Šňůra zvonku, pokud se nemýlím, je zrovna

tamhle. Tak za ni, Annie, zatáhněte a pošlete nějakého poskoka, aby přivedl prince regenta."

Vévoda z Lendy se otevřeně uchechtl.

Annias se na stařík zuřivě podíval; pak vykročil k páru šňůr visících na protější zdi. Rozmýšlel se, za kterou má zatáhnout.

"Nedopouštějte se žádných chyb, Vaše Milosti," varoval ho Sparhawk. "Mohlo by se pokazit všechno možné, kdyby těmi dveřmi vešel místo sloužícího tucet vojáků."

"Tak dělejte, Annie," naléhal vévoda z Lendy. "Můj život bude pomalu u konce, a jestli odejdu ve troše rozruchu, vadit mi to nebude."

Annias zaťal zuby a škubl za modrou šňůru, ne za rudou. Okamžik nato se dveře otevřely a vešel muž v livreji. "Prosím, Vaše Milosti?" řekl uklánějе se primasovi.

"Řekni princi regentovi, že ho žádáme, aby okamžitě přišel."

"Ale -"

"Okamžitě!"

"Ano, Vaše Milosti." Sloužící odběhl.

"Tak vidíte, ani to nebolelo, že?" řekl Sparhawk Anniovi. Pak přešel k bělovlasému vévodovi z Lendy, stáhl si železnou rukavici a podal starci ruku. "Vypadáte dobře, můj pane," řekl.

"Chcete říct, že ještě žiju, ne?" vévoda se zasmál. "Jak bylo v Rendoru, Sparhawku?"

"Horko, sucho a hrozně prašno."

"To vždycky, chlapče, to vždycky."

"Hodláte zodpovědět mou otázku?" naléhal Annias.

"Prosím, Vaše Milosti," odpověděl Sparhawk uctivě a pozvedl jednu ruku, "ne, dokud tu nebude parchant regent. Musíme dbát na dobré způsoby, nezdá se vám?" zvedl jedno obočí. "Povězte mi," dodal, jako by ho to napadlo až dodatečně, "jak se má jeho matka - mám na mysli její zdraví? Určitě nečekám, že o sexuálních vlohách princezny Arissy bude schopný vypovídat duchovní - třebaže by to mohl udělat kdokoliv jiný v Cimmuře."

"Zacházíte příliš daleko, Sparhawku."

"Chcete říct, že jste to nevěděl? Propána, kamaráde, opravdu byste se měl snažit sledovat, co se děje kolem."

"To je neuvěřitelně *hrubé*!" zvolal baron Harparin k tlouštíkovi v červeném.

"Není to druh věci, kterému byste vy rozuměl, Harparine," odpověděl Sparhawk. "Slyšel jsem, že vaše sklony se pohybují po jiných drahách."

Otevřely se dveře a vstoupil uhrovitý mladík se špinavě plavými vlasy a ochablými ústy. Měl na sobě zelené roucho s hermelínovým lemováním, na hlavě

malou zlatou korunku. "Přál jste si, abych přišel, Annie?" Jeho hlas byl nosový, téměř kňučivý.

"Státní záležitost, Vaše Výsosti," odpověděl Annias. "Potřebujeme, abyste vyslovil svůj soud ve věci, v níž se jedná o velezradu."

Mladík na něj přihlouple zamrkal.

"Tohle je sir Sparhawk, který úmyslně porušil příkazy vašeho zesnulého strýce krále Aldrea. Zde přítomný Sparhawk byl vyhnán do Rendoru; měl tam zůstat, dokud nebude povolán zpět královským rozkazem. Usvědčuje ho pouhá jeho přítomnost v Elenii."

Lycheas se od rytíře s ponurou tváří a v černé zbroji viditelně odtáhl; vyvalil oči a otevřel povolená ústa. "Sparhawk?" zachvěl se.

"Právě on," odpověděl Sparhawk. "Ten dobrý primas však bohužel záležitost trochu nadsadil. Když jsem přijímal dědičné postavení ochránce koruny, složil jsem přísahu, že budu chránit krále - nebo královnu - kdykoliv bude ohrožen jejich život. Tato přísaha má přednost před jakýmkoliv rozkazem - královským nebo jiným - a život královny je očividně v nebezpečí."

"To je jen technická záležitost, Sparhawku," odsekl Annias.

"Já vím," odpověděl Sparhawk mírně, "ale technické záležitosti jsou duší Zákona."

Vévoda z Lendy si odkašlal. "Zabýval jsem se těmito záležitostmi," řekl, "a sir Sparhawk citoval zákon správně. Jeho přísaha chránit korunu má skutečně přednost."

Princ Lycheas obešel stůl, aby byl od Sparhawka co nejdál. "To je hloupost," prohlásil. "Ehlana je nemocná. Není v žádném fyzickém nebezpečí." Sedl si na židli vedle primase.

"Královna," opravil ho Sparhawk.

"Co?"

"Řádný titul zní 'Její Výsost', nebo přinejmenším 'královna Ehlana'. Je nesmírně nezdvořilé nazývat ji prostě jménem. Technicky vzato jsem povinen chránit ji před nezdvořilostí stejně jako před fyzickým nebezpečím. Tímto článkem zákona si však nejsem úplně jistý, takže se v této záležitosti spolehnu na mínění svého starého přítele vévody z Lendy, než pošlu své sekundanty, aby Vaší Výsosti doručili výzvu na souboj."

Lycheas zbledl jako stěna. "Výzvu na souboj?"

"To je naprostý nesmysl," prohlásil Annias. "Žádné výzvy se nebudou ani doručovat, ani přijímat." Pak přimhouřil oči. "Princ regent však má pravdu," řekl. "Sparhawk se prostě této chabě výmluvy chopil, aby mohl porušit své vyhnanství. Pokud nemůže předložit nějaký písemný důkaz, že byl povolán, zůstává usvědčen z velezrady." Primasovi hrál na rtech mírný úsměv.

"Myslel jsem si, že se snad ani nezeptáte, Annie," řekl Sparhawk. Sáhl pod svůj pás a vytáhl pevně složený pergamen převázaný modrou stužkou. Rozvázal ji a pergamen rozložil; ve světle svíček se na jeho prstenu blýskal krvavě rudý kámen. "Vypadá to, že je všechno v pořádku," řekl pročítaje listinu. "Je tu královnin podpis a její osobní pečeť. Její příkazy jsou dost jednoznačné." Natáhl ruku a nabídl listinu vévodovi z Lendy. "Co si o tom myslíte, pane?"

Stařec vzal pergamen a prohlédl ho. "Pečeť je královnina," potvrdil, "a rukopis je její. Nařizuje siru Sparhawkovi, aby se k ní dostavil, jakmile ona nastoupí na trůn. Je to platný královský rozkaz, pánové."

"Ukažte mi to," odsekl Annias.

Vévoda listinu podul směrem k jeho konci stolu.

Primas ji četl rychle, se zuby pevně stisknutými. "Nemá to ani datum," namítl.

"Dovolte, Vaše Milosti," upozornil ho vévoda, "ale žádný právnický předpis neříká, že by královský edikt či rozkaz měl mít datum. Datace je pouhá konvence."

"Kde jste to sebral?" zeptal se primas s přimhouřenýma očima Sparhawka.

"Už to mám nějaký čas."

"Bylo to zřejmě napsáno před královniným nástupem na trůn."

"Vypadá to tak, že?"

"Nemá to žádnou platnost." Primas uchopil pergamen oběma rukama, jako by ho chtěl roztrhnout.

"Jaký je trest za zničení královského ediktu, můj pane z Lendy?" zeptal se Sparhawk mírně.

"Smrt."

"Skoro jsem si myslel, že by to tak mohlo být. Tak jen do toho a roztrhněte to, Annie. Budu víc než šťastný, budu-li moci vykonat ortel osobně - jen proto, abych státu ušetřil čas a výdaje se všemi těmi otravnými právnickými procedurami." Jeho oči se zabodly do očí Anniových. Po chvíli primas znechuceně odhodil pergamen na stůl.

Lycheas se na to vše díval s výrazem vzrůstajícího zklamání. Pak najednou jako by si něčeho všiml. "Ten váš prsten, Sparhawku," řekl svým kňučivým hlasem "Je to odznak vašeho úřadu, nemám pravdu?"

"Dalo by se říct, že ano. Ve skutečnosti je prsten - královnin prsten - symbolem spojení mezi její a mou rodinou."

"Dejte mi ho."

"Ne."

Lycheas vypoulil oči. "Právě jsem dal královský rozkaz!" vykřikoval.

"Ne. To byla osobní žádost, Lychee. Nemůžete dávat královské rozkazy, protože nejste král."

Lycheas se nejistě podíval na primase, ale Annias lehce zavrtěl hlavou. Uhrovitý mladík zrudl.

"Princ pouze vyslovil přání, aby si mohl ten prsten prohlédnout, sire Sparhawku," řekl duchovní uhlazeně. "Hledali jsme jeho protějšek, prsten krále Aldrea, ale zdá se, že se ztratil. Nemáte představu, kde by mohl být?"

Sparhawk rozpřáhl ruce. "Když jsem odjížděl do Cipprie, měl ho Aldreas na prstě," odpověděl. "Tyto prsteny se obvykle nesundávají, takže předpokládám, že když zemřel, měl ho stále na prstě."

"Ne. Neměl."

"V tom případě ho možná má královna."

"Pokud jsme schopni říci, tak ho nemá."

"Já chci tamten prsten," naléhal Lycheas, "jako symbol své zákonné moci."

Sparhawk se na něj pobaveně podíval. "Jaké zákonné moci?" zeptal se nechápavě. "Ten prsten patří královně Ehlaně, a jestli se někdo pokusí jí ho vzít, myslím, že budu muset podniknout jisté kroky." Náhle ucítil, že ho mírně svědí kůže. Zdálo se, že plameny svící ve zlatých lustrech se poněkud zmenšily a poradní komnata s modrými drapériemi znatelně potemněla. Okamžitě si začal potichounku mumlat ve styričtině - pečlivě splétal protikouzlo a zároveň pátral ve tvářích mužů sedících kolem poradního stolu po zdroji toho spíše primitivního pokusu o magii. Když vyslal protikouzlo, uviděl, že sebou Annias trhl, a chmurně se usmál. Pak se narovnal. "A teď," řekl odměřeně, "se dáme do práce. Co přesně se stalo králi Aldreovi?"

Vévoda z Lendy vzdychl. "Byla to padoucnice, Sparhawku," odpověděl smutně. "Záchvaty začaly několik měsíců před jeho smrtí a byly čím dál častější. Král neustále slábl a nakonec -" pokrčil rameny.

"Když jsem odjížděl z Cimmury, žádnou padoucnici neměl," řekl Sparhawk.

"Propukla u něj náhle," řekl Annias chladně.

"Vypadá to tak. Říká se prý, že královna onemocněla stejnou chorobou."

Annias přikývl.

"Nezdálo se to někomu z vás divné? V královské rodině se tahle nemoc nikdy nevyskytovala - a není zvláštní, že se u Aldrea projevily symptomy až po čtyřicítce a že jeho dcera onemocněla, když jí bylo už přes osmnáct?"

"Nemám žádné lékařské vzdělání, sire Sparhawku," odpověděl Annias. "Přejete-li si, můžete vyslechnout královské lékaře, ale pochybuji, že vám prozradí něco, co bychom už nezjistili my."

Sparhawk zavrčel. Rozhlédl se po poradní komnatě. "Myslím, že tím jsme vyčerpali všechno, co bylo třeba probrat tady," řekl. "Teď se podívám na královnu."

"V žádném případě!" zakňučel Lycheas.

"Já vás o to *nežádám*, Lychee," řekl velký rytíř pevně. "Mohu si to vzít?" ukázal na pergamen, který ještě pořád ležel na stole před primasem.

Podali mu ho a on jej rychle prohlédl. "Tady to je," řekl a přečetl větu, kterou hledal. "'Poroučíme ti, abys ses k nám dostavil ihned po svém návratu do Cimmury.' To neponechává moc prostoru pro diskusi, nebo ano?"

"O co vám jde, Sparhawku?" zeptal se ho primas podezíravě. "Jen se snažím plnit příkazy, Vaše Milosti. Královna poručila, abych se k ní dostavil, a přesně to hodlám udělat."

"Dveře trůnního sálu jsou zamčené," odsekl Lycheas.

Úsměv, který mu Sparhawk věnoval, byl téměř vlídný. "To je v pořádku, Lychee," řekl, "já mám klíč." Sugestivně položil ruku na stříbrem pobitý jílec svého meče.

"To neuděláte!"

"Nechte se překvapit."

Annias si odkašlal. "Mohu něco říci, Vaše Výsosti?"

"Samozřejmě, Vaše Milosti," odpověděl Lycheas rychle. "Koruna je vždy nakloněna tomu, aby od Církve přijala radu či vyslechla její názor."

"Koruna?" zeptal se Sparhawk.

"Je to formule, Sparhawku," vysvětlil Annias. "Princ Lycheas mluví po dobu královniny nezpůsobilosti za korunu."

"Pokud něco říká mně, tak ne."

Annias se opět obrátil k Lycheovi. "Rada Církve zní, abychom přistoupili na tu poněkud neotesanou žádost královnina ochránce," řekl. "Ať nikdo nemůže nařknout z nezdvořilosti *nás*. A dále Církev radí, aby princ regent a celá rada doprovodili sira Sparhawka do trůnního sálu. Říká se o něm, že je zběhlý v jistých druzích magie, a my - abychom chránili královnin život - mu nesmíme dovolit, aby těchto umění nebezpečně využíval bez vyčerpávající konzultace s dvorními lékaři."

Lycheas se snažil vypadat, že si to promýšlí. Pak se postavil. "Ať se tedy stane, co navrhujete, Vaše Milosti," prohlásil. "Nařizujeme vám, abyste nás následoval, sire Sparhawku."

"Nařizujete?"

Lycheas to ignoroval a královsky vykročil ke dveřím. Sparhawk nechal přejít barona Harparina a muže v červeném a zařadil se vedle primase Annia. Uvolněně se usmíval, ale v tichém hlase, který mu vycházel z úst, bylo dobré nálady málo. "Už to nikdy nezkoušejte, Annie," řekl.

"Cože?" primasův hlas zněl polekaně.

"Vaše kouzla. Za prvé vám to moc nejde a mě rozčiluje, když musím vynakládat úsilí na to, abych čelil práci amatérů. Kromě toho je duchovním zakázáno strkat prsty do magie."

"Nemáte důkazy, Sparhawku."

"Žádné nepotřebuji, Annie. Přísaha pandionského rytíře by stačila u kteréhokoliv civilního či církevního soudu. Ale můžeme na to zapomenout. Jen se už nikdy nepokoušejte vysílat zaříkávadla mým směrem."

S Lycheem v čele šla rada se Sparhawkem po svícemi osvětlené chodbě k širokým dvojitým dveřím trůnního sálu. Když k nim došli, vyňal Lycheas zpod kabátce klíč a odemkl. "Tak," řekl Sparhawkovi. "Je otevřeno. Jděte a složte své královně poklonu - ať už vám to bude dobré k čemukoliv."

Sparhawk natáhl ruku, vzal u stříbrného svícnu vystupujícího ze stěny chodby hořící svíci a vešel do temné místnosti za dveřmi.

V trůnním sále bylo chladno, téměř vlhko, vzduch byl zatuchlý a páchl plísní. Sparhawk prošel metodicky kolem zdí a rozsvítil svíčky. Potom přistoupil k trůnu a rozsvítil svíce na svícnu stojícím vedle něj.

"Nepotřebujete *tolik* světla, Sparhawku," ozval se nedůtklivě ode dveří Lycheas.

Sparhawk si ho nevšímal. Vztáhl ruku, zkusmo se dotkl křišťálu chránícího trůn a ucítil známou Sefreniinu auru, která krystal prostupovala. Pak zvedl pomalu oči, aby pohlédl do Ehlanina mladého bledého obličeje. Slib z doby, kdy byla ještě dítětem, se naplnil. Nebyla hezká jako spousty mladých dívek; byla krásná. V její tváři se zračila téměř zářivá dokonalost. Kolem obličeje jí volně splývaly dlouhé plavé vlasy. Byla oděna ve slavnostní roucho, na hlavě měla těžkou zlatou korunu Elénie. Její útlé ruce spočívaly na postranicích trůnu, oči měla zavřené.

Vzpomněl si, že zpočátku pociťoval k rozkazu krále Aldrea, podle kterého se měl stát dívčiným vychovatelem, hořký odpor. Brzy však zjistil, že to není žádné náladové dítě, ale spíše vážná mladá dáma s hbitou myslí, dobrou pamětí a neuvěřitelnou touhou dozvědět se všechno, co se týká světa. Když pominula počáteční ostýchavost, začala se ho podrobně vyptávat na palácové záležitosti a tak nenápadně začalo její vzdělávání ve státnictví a jemnůstkách palácové politiky. Po několika měsících se nesmírně sblížili a on shledal, že se těší na jejich každodenní soukromé hovory, během kterých jemně formoval její povahu a připravoval ji na její definitivní osud, královský trůn Elenie.

Vidět ji tak, jak vypadala teď, uzamčenou v podobě smrti, mu rozdíralo srdce, a on si přísahal, že bude-li třeba, rozebere kámen po kameni celý svět, aby jí vrátil zdraví a postavení. Z nějakého důvodu v něm pohled na ni vzbuzoval vztek; pociťoval iracionální touhu tlouci kolem sebe - jako by jí čirou tělesnou silou mohl vrátit vědomí.

A pak to uslyšel a ucítil. Zdálo se, že je zvuk zřetelnější a že každým okamžikem sílí. Byl to pravidelný, stejnoměrný tlukot, poněkud odlišný od úderů na buben, který se neměnil a neochaboval, ale pokaždé se rozezněl místností o něco silněji, jak všem, kdo by náhodou vstoupili do trůnního sálu, oznamoval, že Ehlanino srdce stále bije.

Sparhawk tasil meč a pozdravil jím svou královnu. V pohybu hluboké úcty a zvláštní formy lásky klesl pak Sparhawk na jedno koleno. Naklonil se dopředu a jemně políbil nepoddajný křišťál; oči se mu náhle zalily slzami. "Jsem teď zde, Ehlano," zamumlal, "všechno bude zase v pořádku."

Tlukot srdce zesílil - téměř jako by ho nějakým zvláštním způsobem slyšela.

Ode dveří k němu dolehlo Lycheovo posměšné uchechtnutí a on si slíbil, že pokud se mu naskytne příležitost, provede královninu nemanželskému bratranci několik nepříjemných věcí. Pak vstal a vykročil ke dveřím.

Lycheas tam stál a uculoval se na něj; v ruce ještě pořád držel klíč k trůnnímu sálu. Když Sparhawk prince míjel, napřáhl ruku a klíč mu sebral. "Už ho nebudete potřebovat," řekl. "Teď, když jsem tady, postarám se o něj sám."

"Annie," vykřikl Lycheas ječivě a v hlase se mu chvěl protest.

Anniovi však stačil jediný pohled do chmurné tváře královnina ochránce, aby se rozhodl, že na něj v této věci nebude naléhat. "Ať si ho nechá," řekl krátce.

"Ale -"

"Řekl jsem, že si ho nechá," odsekl primas. "Stejně ho nepotřebujeme. Ať si klíč k místnosti, kde spí královna, ponechá královnin ochránce." V hlase duchovního zazněla sprostá narážka; Sparhawk sevřel v pěst levou ruku, kterou stále ještě pokrývala železná rukavice.

"Doprovodíte mě zpátky do poradní komnaty, Sparhawku?" řekl vévoda z Lendy a položil Sparhawkovi na chráničem kryté předloktí ruku. "Můj krok už není tak jistý jako dřív a mít po boku někoho mladého a silného mě uklidňuje."

"Samozřejmě, pane," odpověděl Sparhawk a rozevřel prsty. Lycheas vedl členy rady zpět do místnosti, kde se na začátku setkali. Sparhawk zavřel dveře do sálu a zamkl je. Pak podal klíč svému starému příteli. "Budete tak hodný a schováte mi to, pane?"

"Rád, Sparhawku."

"A když to půjde, postarejte se, aby svíce v trůnním sále hořely. Nenechávejte ji tam sedět potmě."

"Samozřejmě."

Vykročili do chodby.

"Chceš něco vědět, Sparhawku?" řekl stařík. "Když tě naposled, než tě pustili na svět, kartáčovali, zapomněli na tobě spoustu kůry."

Sparhawk se na něj ušklíbl.

"Umíš být *opravdu* urážlivý, když si zamaneš." Vévoda se uchechtl.

"Nemohu než se snažit, pane."

"Buď tady v Cimmuře velice opatrný, Sparhawku," varoval ho stařec potichu. "Annias má špeha na každém rohu. Lycheas bez jeho dovolení ani nekýchne, takže opravdovým vládcem tady v Elenii je primas a ten tě nenávidí."

"Já ho taky zrovna nemiluji." Sparhawk si na něco vzpomněl. "Choval jste se dnes jako opravdový přítel, pane. Nehrozí vám kvůli tomu nebezpečí?"

Vévoda z Lendy se usmál. "Pochybuji. Jsem příliš starý a bezmocný, abych pro Annia představoval nějakou hrozbu. Nejsem víc než zasvrbění a on umí příliš dobře počítat, aby proti mně kvůli tomu něco podnikal."

Primas na ně čekal ve dveřích poradní komnaty. "Rada posoudila situaci v paláci, sire Sparhawku," řekl chladně. "Královna se očividně nenachází v žádném nebezpečí. Její tep je silný a krystal, který ji obklopuje, zcela nedobytný. V této chvíli tedy ochránce opravdu nepotřebuje. Rada vám proto nařizuje, abyste se vrátil do kapituly svého řádu v Cimmuře a vyčkal tam dalších rozkazů." Jeho rty zvlnil mrazivý úsměv. "Nebo dokud vás nepovolá sama královna, samozřejmě."

"Samozřejmě," odpověděl Sparhawk odměřeně. "Zrovna jsem to chtěl navrhnout sám, Vaše Milosti. Jsem jen prostý rytíř a budu se cítit mnohem lépe se svými bratry v kapitule než zde v paláci." Usmál se. "Zdá se mi, že ke dvoru opravdu nepatřím."

"To jsem si všiml."

"Myslel jsem si, že vám to neunikne." Sparhawk na rozloučenou krátce stiskl ruku vévodovi z Lendy. Pak se podíval Anniovi do očí. "Na shledanou, Vaše Milosti."

"*Jestli* se ještě shledáme."

"Ale shledáme, Annie. Určitě se shledáme." Pak se Sparhawk otočil na podpatku a vykročil do chodby.

KAPITOLA

TŘETÍ

KAPITULA PANDIONSKÝCH RYTÍŘŮ v Cimmuře stála přímo za východní branou města. Byl to hrad v každém slova smyslu - s vysokými zdmi, nad nimiž se rýsovalo cimbuří, a s ponurými věžemi v každém rohu. Vcházelo se po padacím mostě, který se klenul nad hlubokým příkopem hustě posázeným zašpičatělými kůly. Padací most byl spuštěný, byl však střežen čtyřmi pandionskými rytíři v černé zbroji na válečných koních.

Sparhawk zadržel koně na vnějším konci mostu a čekal. Existoval rituál, jemuž jste se při vstupu do kapituly pandionských museli podrobit. Kupodivu zjistil, že ho tento rituál neobtěžuje. Po všechna léta jeho noviciátu byl součástí jeho života a jemu připadalo, že dodržování těchto letitých ceremonií znamená nějakým způsobem obrodu a znovustvrzení samotné jeho identity. Ještě čekal na rituální výzvu, a sluncem rozpálené město Jiroch a ženy chodící pro vodu v ocelově šedém světle rán už v jeho mysli bledly, vzdalovaly se a posouvaly na patřičné místo mezi ostatními vzpomínkami.

Dva z ozbrojených rytířů majestátně předjeli; kopyta jejich koní dutě duněla na stopu silných fošnách padacího mostu. Zarazili se přímo před Sparhawkem. "Kdož jest ten, který snažně prosí o vpuštění do domu vojáků božích?" zaintonoval jeden z nich.

Sparhawk zvedl hledí v symbolickém gestu mírumilovných úmyslů. "Mé jméno jest Sparhawk," odpověděl, "voják boží a člen tohoto řádu."

"Podle čeho poznáme, zda jsi skutečně tím, za koho se vydáváš?" vyptával se druhý rytíř.

"Poznáte to podle tohoto znamení." Sparhawk zasunul ruku pod límec svého pláště a vytáhl těžký stříbrný amulet zavěšený na řetěze zdobícím jeho krk. Tento amulet měl každý pandionský rytíř.

Oba muži předstírali, že si ho pozorně prohlížejí.

"Jest to skutečně sir Sparhawk z našeho řádu," prohlásil první.

"Opravdu," souhlasil druhý, "a dovolíme mu tedy - ehm -" znejistěl a zamračil se.

"A dovolíme mu tedy vstoupit do domu vojáků božích?" napověděl mu Sparhawk.

Druhý rytíř se zašklebil. "Tuhle část si nikdy nezapamatuju," zamumlal. "Díky, Sparhawku." Odkašlal si a začal znovu. "Opravdu," řekl, "a dovolíme mu tedy vstoupit do domu vojáků božích?"

První rytíř se smál od ucha k uchu. "Jest jeho právem vstoupit volně do našeho domu," řekl, "protože jest jedním z nás. Buďte pozdraven, sire Sparhawku. Poctěte, prosím, zdi našeho domu svou přítomností, a kéž vás pod naší střechou provází pokoj."

"I vás a vašeho společníka, ať už vaše kroky zamíří kamkoliv," odpověděl Sparhawk a zakončil tak ceremonii.

"Vítej doma, Sparhawku," řekl pak první rytíř srdečně. "Byl jsi pryč dlouho."

"Tak sis toho všiml," odpověděl Sparhawk. "Byl tady Kurik?"

Druhý rytíř přikývl. "Asi před hodinou. Mluvil s Vanionem a pak zas odjel."

"Pojďme dovnitř," navrhl Sparhawk. "Potřebuji velkou dávku toho pokoje, o kterém ses zmínil, a musím zajít za Vanionem." Oba rytíři obrátili koně a všichni se rozjeli po padacím mostě.

"Je tu ještě Sefrenie?" zeptal se Sparhawk.

"Ano," odpověděl druhý rytíř. "Přijela s Vanionem z Demu krátce poté, co onemocněla královna, a zatím se do sídla nevrátila."

"To je dobře. Taky s ní musím mluvit."

Všichni tři zastavili před hradní branou. "Toto je sir Sparhawk, člen našeho řádu," pronesl první rytíř k těm dvěma, co zůstali u brány. "Přesvědčili jsme se, že jest tím, za koho se vydává, a ručíme za jeho právo vejít do domu pandionských."

"Jděte tedy, sire Sparhawku, a kéž vás po celou dobu, co v tomto domě budete pobývat, provází pokoj."

"Děkuji vám, pane rytíři, a kéž je pokoj i s vámi."

Rytíři zajeli se svými koňmi ke straně; Faran se bez pobízení rozjel kupředu.

"Ty už znáš ten rituál zrovna tak dobře jako já, co?" zabručel Sparhawk.

Faran zastříhal ušima.

Na hlavním nádvoří k nim přispěchal rytířský učeň - ještě mu ani nebyla svěřena slavnostní zbroj a ostruhy - a chopil se Faranových otěží. "Vítejte, pane rytíři," řekl.

Sparhawk pověsil štít na hrušku sedla a sesedl s Farana; jeho zbroj zazvonila. "Díky," odpověděl. "Neví náhodou, kde bych našel pana Vaniona?"

"Myslím, že je v jižní věži, pane."

"Ještě jednou díky." Sparhawk vykročil do nádvoří, pak se zastavil. "Pozor na toho koně," varoval chlapce. "Kouše."

Novic se zatvářil polekaně a opatrně ustoupil od velkého ošklivého grošáka; otěže však z rukou nepustil.

Kůň věnoval Sparhawkovi lhostejný nepřátelský pohled.

"Je to takhle sportovnější, Farane," vysvětlil mu Sparhawk. Dal se vzhůru po sešlapaných schodech vedoucích do staletí starého hradu.

Vnitřek kapituly byl chladný a šerý a těch několik členů řádu, které Sparhawk v jejích chodbách potkal, mělo na sobě mnišské kutny, jak bylo v zabezpečeném

domě zvykem, třebaže občasné kovové cinknutí prozrazovalo, že muži mají pod skromným rouchem brnění a jsou tedy nevyhnutelně ozbrojení. Nezazněly žádné pozdravy a pandionští bratři v kutnách si se skloněnými hlavami a zastíněnými obličeji rezolutně hleděli svých povinností.

Sparhawk napřáhl před jednoho ze zahalených mužů nataženou ruku - pandionští se jeden druhého dotýkali zřídka. "Promiň, bratře," řekl. "Nevíš, jestli je ještě Vanion v jižní věži?"

"Je," odpověděl rytíř.

"Díky, bratře. Kéž tě provází pokoj."

"I tebe, rytíři."

Sparhawk šel dál chodbami osvětlenými pochodněmi, až přišel k úzkému schodišti obklopenému zdmi z velkých neomítnutých kamenů, které se vinulo do jižní věže. Nad schody byly těžké dveře střežené dvěma mladými rytíři. Sparhawk ani jednoho z nich nepoznával. "Potřebuji mluvit s Vanionem," řekl jim. "Jmenuji se Sparhawk."

"Můžete se nějak identifikovat?" zeptal se jeden z nich a snažil se přitom dodat svému mladistvému hlasu drsnosti.

"To jsem právě udělal."

Slova chvíli visela ve vzduchu. Mladí rytíři se zatím pokoušeli vymyslet, jak z té situace se ctí vycouvat. "Proč prostě neotevřete dveře a neřeknete Vanionovi, že jsem tady?" navrhl Sparhawk. "Jestli mě pozná, v pořádku. Když ne, můžete se vy dva pokusit srazit mě ze schodů." Nijak zvlášť slova *pokusit se* nezdůraznil. Strážci se na sebe podívali, pak jeden otevřel dveře a nahlédl dovnitř. "Mnohokrát se omlouvám, lorde Vanione," řekl, "ale je tu rytíř, který si říká Sparhawk. Povídal, že s vámi chce mluvit."

"Výborně," ozval se z místnosti známý hlas. "Očekávám ho. Pošlete ho dovnitř."

Rytíři se zatvářili zahanbeně a ustoupili Sparhawkovi z cesty.

"Děkuji, bratři," zamumlal Sparhawk jejich směrem. "Kéž vás provází pokoj." A vešel do dveří. Místnost byla velká, s kamennými stěnami. Na úzkých oknech visely tmavě zelené závěsy, koberec měl barvu nenápadné hnědi. V klenutém krbu na jednom konci místnosti praskal oheň, uprostřed stál svícemi osvětlený stůl s těžkými židlemi. U stolu seděli dva lidé, muž a žena.

Vanion, představený řádu pandionských rytířů, za posledních deset let poněkud zestárl. Jeho vlasy a vousy teď byly ocelově šedé. Na tváři mu přibylo několik vrásek, žádné známky vetchosti se však na ní neobjevily. Měl na sobě drátěnou košili a stříbrný plášť. Když Sparhawk vstoupil, vstal a obešel stůl. "Už jsem chtěl vyslat do paláce záchrannou četu," řekl a sevřel Sparhawkova brněním chráněná ramena. "Neměls tam chodit sám."

"Možná že ne, ale dopadlo to dobře." Sparhawk si sundal rukavice a přilbu a položil je na stůl. Pak si z knoflíků odepjal i meč a položil ho vedle. "Jsem rád, že tě zase vidím, Vanione," řekl a chopil se ruky staršího muže. Vanion byl vždycky přísný učitel; netoleroval mladším rytířům, které připravoval k převzetí míst v řadách pandionských, žádné nedostatky. Třebaže ho Sparhawk v době noviciátu málem nenáviděl, považoval teď svého strohého představeného za jednoho ze svých nejbližších přátel. Stisk rukou byl srdečný, téměř cituplný.

Pak se velký rytíř obrátil k ženě. Byla malá a měla v sobě onu zvláštní úhlednou dokonalost, jakou občas u drobných lidí vídáme. Vlasy měla černé jako noc, oči kupodivu tmavomodré. Její rysy zřejmě nebyly elénské; měly ten podivný cizí nádech, který je typický pro Styriky. Byla oděna v měkký bílý háv. Na stole před ní ležela velká kniha. "Sefrenie," pozdravil ji srdečně, "vypadáš výborně." Uchopil ji za obě ruce a v rituálním styrickém pozdravu ji políbil na dlaně.

"Byl jsi dlouho pryč, Sparhawku," odpověděla. Měla tichý a melodický hlas; zaznívala v něm zvláštní rytmičnost.

"A požehnáš mi, matičko?" zeptal se a bitkami poznamenanou tvář mu zbrázdil úsměv. Poklekl před ní. Byl to styrický způsob oslovení a vyjadřoval těsný osobní vztah mezi učitelem a žákem, vztah, který existoval od úsvitu věků.

"Ráda." Lehce mu položila ruce na obličej a vyslavila rituální požehnání v řeči Styriků.

"Děkuji," řekl prostě.

Pak udělala něco, k čemu se uchylovala jen zřídka. S rukama na jeho obličeji se naklonila dopředu a zlehka ho políbila. "Vítej doma, drahý," zašeptala.

"Jsem rád, že jsem zpátky," odpověděl. "Chybělas mi."

"Přestože jsem tě kárala, když jsi byl chlapec?" ptala se s mírným úsměvem.

"Pokárání zas tolik nebolí," zasmál se. "Z nějakého záhadného důvodu jsem postrádal i to."

"Myslím, že jsme si s ním poradili dobře, Vanione," řekla představenému. "Mezi námi, udělali jsme z něj dobrého rytíře."

"Jednoho z nejlepších," souhlasil Vanion. "Mám pocit, že si představovali Sparhawka, když zakládali řád."

Sefreniino postavení mezi pandionskými rytíři bylo zvláštní. Objevila se u bran řádového sídla v Demu v době úmrtí styrického učitele, který zasvěcoval novice do toho, čemu Styrikavé říkali tajemství. Nebyla ani vybrána, ani povolána, prostě se objevila a ujala se povinností svého předchůdce. Elénové se v zásadě Styriků báli a opovrhovali jimi. Byl to divný cizí národ, který žil v malých primitivních domech nakupených jeden na druhém hluboko v lesích a horách. Klaněli se cizím bohům a zabývali se magií. Po staletí kolovaly mezi těmi lehkověrnějšími z elénské společnosti divoké příběhy o odporných obřadech, při kterých figurovala elénská krev a maso, a nic netušící styrické vesnice byly pravidelně napadány davy opilých

venkovanů toužících po masakru. Církev taková zvěrstva důrazně odsuzovala. Rytíři církevních řádů, kteří se své cizí rádce naučili znát a ctít, šli možná ještě o krůček dále než Církev - postarali se, aby bylo obecně známo, že nevyprovokované útoky na styrické osady budou mít za následek rychlou a ničivou odvetu. I přes takovou organizovanou ochranu však mohl Styrik, který přijel do elénské vesnice nebo města, očekávat posměšky a nadávky a často i déšť kamenů a odpadků. Sefreniin příchod do Demu se tedy neobešel bez určitého osobního rizika. Důvody jejího příchodu byly nejasné, po celá ta léta však sloužila věrně; pandionští ji do jednoho začali milovat a ctít. Dokonce i Vanion, představený řádu, se na ni často obracel o radu.

Sparhawk se podíval na svazek ležící na stole před ní. "Kniha, Sefrenie?" řekl v posměšném údivu. "To tě nakonec Vanion přesvědčil, aby ses naučila číst?"

"Víš, co si o těch praktikách myslím, Sparhawku," odpověděla. "Jen jsem se dívala na obrázky." Ukázala na zářivé iluminace na stránce. "Vždycky jsem milovala pestré barvy."

Sparhawk si přitáhl židli a posadil se; jeho zdroj zaskřípěla.

"Viděl jsi Ehlanu?" zeptal se Vanion a znovu usedl na své místo na druhé straně stolu.

"Ano." Sparhawk se podíval na Sefrenii. "Jak jsi to udělala?" zeptal se jí. "Chci říct, takhle ji uzavřít?"

"Je to poněkud složité." Pak se zarazila a věnovala mu pronikavý pohled. "Možná jsi i takhle připraven," zamumlala. Vstala. "Pojď sem, Sparhawku," řekla a přistoupila ke krbu.

Zmateně se zvedl a šel za ní.

"Podívej se do plamenů, drahý," řekla tiše. Použila ten zvláštní styrický způsob oslovení, který užívala, když byl jejím žákem.

Poslušen jejího hlasu se zahleděl do ohně. Nejasně ji slyšel šeptat ve styričtině. Pak její ruka pomalu prošla plameny. Mimoděk poklekl a zíral do krbu.

V ohni se něco hýbalo. Sparhawk se předklonil a pozorně se zadíval do malých modravých plamínků tančících kolem okraje zuhelnatělého dubového polena. Modrá barva se rozpínala, šířila se dál a dál a uvnitř té jiskřivě modré svatozáře jako by viděl několik postav, které se chvěly v mihotání plamenů. Vidina byla čím dál tím zřetelnější, a on si uvědomil, že hledí na obraz trůnního sálu paláce vzdáleného odsud mnoho mil. Po dlaždicích šlo dvanáct pandionských v plné zbroji a nesli mladou dívku. Její tělo nespočívalo na nosítkách, ale na plochách dvanácti zářících mečů, které držel bez jediného zachvění tucet mužů v černé zbroji se sklopeným hledím. Zastavili se před trůnem; ze stínu vystoupila Sefreniina postava oděná v bílém hávu. Pozvedla jednu ruku a zdálo se, že něco říká, třebaže vše, co Sparhawk slyšel, bylo praskání ohně. Dívka se s děsivým trhnutím posadila. Byla to Ehlana. Tvář měla zkřivenou, oči vytřeštěné a prázdné.

Sparhawk k ní bez rozmýšlení sáhl - strčil ruku přímo do ohně. "Ne," řekla Sefrenie ostře a ruku mu zase přitáhla. "Smíš se jen dívat."

Obraz Ehlany se s nekontrolovatelným chvěním postavil, poslušen, jak se zdálo, nevyslovených příkazů ženy v bílém hávu. Sefrenie ukázala velitelsky k trůnu a Ehlana klopýtala, dokonce vrávorala po schodech k pódiu, aby zaujala své právoplatné místo.

Sparhawk plakal. Ještě jednou se pokusil vztáhnout ruku ke své královně, ale Sefrenie ho zadržela jemným dotekem, který byl kupodivu jako železný řetěz. "**N**epřestávej se dívat, drahý," řekla mu.

Dvanáct rytířů pak kolem královny na trůně a ženy v bílém stojící po jejím boku utvořilo kruh. Uctivě pozvedli své meče, takže ženy na stupínku byly obkrouženy ocelí. Sefrenie zvedla ruce a promluvila. Pronesla slova zaříkávadla, jaké si Sparhawk ani nedokázal představit. Jasně viděl námahu na jejím obličeji.

Špička každého z dvanácti mečů začala zářit a zářila víc a víc, zalévala stupínek záplavou jasného stříbřitě bílého světla. Světlo vycházející ze špicí mečů jako by se kolem Ehlany a jejího trůnu spojovalo. Pak řekla Sefrenie jediné slovo a zároveň zvláštním důrazným pohybem spustila paži. V mžiku se světlo kolem Ehlany zhmotnilo a ona byla náhle taková, jakou ji Sparhawk viděl ráno v trůnním sále. Obraz Sefrenie na stupínku vedle křišťálem chráněného trůnu však ochabl a zhroutil se.

Po Sparhawkově obličeji proudily nezakrytě slzy a Sefrenie ho jemně vzala kolem hlavy a ramen a přitiskla si ho k sobě. "Není to lehké, Sparhawku," utěšovala ho. "Dívat se takhle do ohně otvírá srdce a umožňuje nám zjistit, co vlastně jsme. Jsi mnohem laskavější, než bys chtěl, abychom si mysleli."

Otřel si oči hřbetem ruky. "Jak dlouho ji ten křišťál udrží při životě?" zeptal se.

"Dokud budeme žít - těch třináct, co jsme tam byli," odpověděla Sefrenie. "Nejdéle rok, podle elénských měřítek."

Zíral na ni.

"To, co drží při životě její srdce, je naše životní síla. Měsíce poběží a my budeme jeden po druhém odcházet - jeden z těch, kdo tam tehdy byli, pak na sebe bude muset vzít břemeno padlých. Nakonec - až každý do jednoho dáme, co budeme moci - tvá královna zemře."

"Ne!" vyrazil ze sebe divoce. Podíval se na Vaniona. "Ty jsi tam byl taky?"

Vanion přikývl.

"Kdo ještě?"

"K ničemu by ti nebylo, kdybys to věděl, Sparhawku. Všichni jsme tam šli dobrovolně a věděli jsme, co je ve hře."

"Kdo na sebe vezme břemeno, o kterém ses zmínila?" zeptal se Sparhawk Sefrenie.

"Já."

"Ještě jsme se o tom nedohodli," nesouhlasil Vanion. "Může to vlastně udělat kdokoliv z těch, co tam byli."

"Pokud nepozměníme kouzlo, tak ne, Vanione," odpověděla mu trochu příliš zdvořile.

"Uvidíme," řekl.

"Ale k čemu to je?" naléhal Sparhawk. "Neudělali jste nic jiného, než že jste jí za strašlivou cenu dali další rok života a ona o tom ani neví."

"Pokud se nám podaří objevit příčinu její nemoci a najít prostředek, jak ji vyléčit, může být kouzlo zrušeno," odpověděla Sefrenie. "Na nějakou dobu jsme pozdrželi její život, abychom získali čas."

"Dostali jste se někam?"

"Pracuje na tom každý lékař v Elenii," řekl Vanion, "a povolal jsem další z různých částí Eosie. Sefrenie zkoumá možnost, že nemoc nevznikla přirozeně. Narážíme však na jistý odpor. Dvorní lékaři odmítají spolupracovat."

"Půjdu tedy zpátky do paláce," řekl Sparhawk chmurně. "Možná je dokážu přesvědčit, aby byli ochotnější."

"Už jsme na to mysleli, ale Annias je všechny nechal přísně střežit."

"O co Anniovi jde?" vybuchl Sparhawk hněvivě. "Nechceme nic jiného než uzdravit Ehlanu. Proč nám neustále staví do cesty všechny ty překážky? To se chce na trůn posadit sám?"

"Myslím, že pomýšlí na vyšší post," řekl Vanion. "Arciprelát Cluvonus je starý a jeho zdraví je nevalné. Vůbec bych se nedivil, kdyby si Annias myslel, že by mu arciprelátská mitra slušela."

"Annias? A arciprelát? Vanione, to je absurdní."

"Život je plný absurdit, Sparhawku. Válečné řády jsou samozřejmě všechny proti a náš názor má v Církevní Hierokracii dost velkou váhu, ale Annias má ruce až po lokty v elénské pokladnici a rozdává úplatky hlava nehlava. Ehlana byla schopná mu přístup k těm penězům zarazit, ale onemocněla. To by mohlo mít něco společného s nedostatkem nadšení, který projevuje, pokud jde o její uzdravení."

"A on chce posadit toho Arissina parchanta na trůn místo ní?" Sparhawk byl každým okamžikem rozzlobanější. "Vanione, právě jsem Lychea viděl. Je slabší - a hloupější - než byl král Aldreas. Kromě toho je nelegitimní."

Vanion rozpřáhl ruce. "Hlasování královské rady by ho mohlo legitimovat a Annias má radu pod kontrolou."

"Ne všechny členy, to rozhodně ne," řekl Sparhawk drsně. "Technicky vzato jsem i já členem rady a myslím, že bych si taky mohl chtít přihodit pár hlasů, pokud na to kdy dojde. Jeden dva veřejné souboje by možná mínění rady změnily."

"Jsi zbrklý, Sparhawku," řekla mu Sefrenie.

"Ne, rozzlobený. Cítím neovladatelné nutkání provést jistým lidem něco nepříjemného."

Vanion vzdychl. "Teď o ničem rozhodovat nemůžeme," řekl. Pak potřásl hlavou a začal o něčem jiném. "Co se opravdu děje v Rendoru?" zeptal se. "Všechna Vorenova hlášení byla pro případ, že by padla do nepřátelských rukou, formulována dost opatrně."

Sparhawk vstal a zamířil k výklenku jednoho z oken; černá pláštěnka mu vířila kolem kotníků. Obloha byla stále zatažená špinavými mraky a Cimmura jako by se před nimi krčila, jako by se stahovala do sebe, aby přežila další zimu. "Je tam horko," řekl zadumaně, skoro jen pro sebe, "a sucho a plno prachu. Slunce se odráží od zdí a bodá do očí. Za prvního světla, než vyjde slunce a když je obloha jako roztavené stříbro, procházejí ulicemi ženy v závojích a černých řízách, na ramenou mají hliněné džbány a kráčejí beze slov ke studním."

"Zmýlila jsem se v tobě, Sparhawku," řekla Sefrenie svým melodickým hlasem. "Máš duši básníka."

"Ani ne, Sefrenie. Říkám to jen proto, že k tomu, abys pochopila, co se tam děje, potřebuješ Rendor cítit. Slunce je jako rány kladivem, které bijí do tvé hlavy, a vzduch je tak horký a suchý, že neponechává žádný čas k myšlení. Rendořané vyhledávají zjednodušující odpovědi. Slunce jim nedává čas na hloubání. Toto především by mohlo vysvětlovat, co se stalo Eshandovi. Prostý ovčák s napůl vysušeným mozkem není logickou schránou pro jakýkoliv druh hlubokého pochopení skutečnosti. Je to, myslím, především tíha slunce, co dalo eshandskému kacířství podnět. Ti ubozí hlupáci by byli přijali *jakoukoliv*, i sebenesmyslnější myšlenku - stačilo by, aby přinášela naději, že se trošku pohnou a možná najdou nějaký stín."

"Tohle je neotřelé vysvětlení pro hnutí, které uvrhlo celou Eosii do třistaleté války," poznamenal Vanion.

"Musel bys to zažít," odpověděl Sparhawk a vrátil se ke své židli. "Ať je to jak chce, jeden z těch nadšenců s vysušeným mozkem se asi před dvaceti lety objevil v Dabouru."

"Arasham?" hádal Vanion. "O tom jsme slyšeli."

"Říká si tak," odpověděl Sparhawk. "Patrně se ale původně jmenoval jinak. Náboženští vůdci mají sklon měnit si jména poměrně často, aby vyhověli předsudkům svých přívrženců. Pokud jsem to dobře pochopil, Arasham je nevzdělaný a nemytý fanatik, který má jen nejasné ponětí o realitě. Je mu asi osmdesát s má vidění a slyší hlasy. Jeho přívrženci mají míň inteligence než jejich ovce. Ochotně by napadli severní království - jen kdyby dokázali přijít na to, kde vlastně sever je. O tom se v Rendoru vážně diskutuje. Pár jsem jich viděl. Tihle pobloudilci, kteří jsou příčinou bezesných nocí členů Hierokracie v Chyrellu, jsou jen o málo víc než skučící pouštní dervišové; jsou bídně ozbrojeni a chybí jim jakýkoliv vojenský výcvik. Upřímně řečeno, Vanione, dělal bych si větší starosti s

bouřemi, které nám nadělí příští zima, než s nějakým vzkříšením eshandského kacířství v Rendoru."

"To je dost neomalené."

"Právě jsem promarnil deset let života, abych čelil neexistujícímu nebezpečí. Jsem si jist, že mi promineš jistou dávku rozladění, pokud jde o celou tu věc."

"Jednou se ti dostane i trpělivosti, Sparhawku." Sefrenie se usmála. "Jakmile dospěješ."

"Myslel jsem, že už dospělý jsem."

"Ani z poloviny "

Ušklíbl se na ni. "Kolik je ti vlastně let, Sefrenie?"

Podívala se na něj rezignovaně. "Co to ve vás pandionských je, že vás to pořád nutí vyptávat se na tutéž věc? Víš, že ti na to neodpovím. Nemůžeš prostě přijmout fakt, že jsem starší než ty, a spokojit se tím?"

"Jsi taky starší než já," dodal Vanion. "Bylas mou učitelkou, když mi bylo tolik, co těm chlapcům, kteří mi hlídají dveře."

"A opravdu vypadám tak strašlivě staře?"

"Moje milá Sefrenie, jsi tak mladá jako jaro a tak moudrá jako zima. Tys nás všechny zničila. Jakmile jsme tě poznali, ztratily pro nás nejkrásnější panny veškerou přitažlivost."

"Není roztomilý?" Usmála se na Sparhawka. "Jsem si jistá, že je to ten nejgalantnější muž na světě."

"Vzpomeň si na to, až se mineš při hodu oštěpem," odpověděl Sparhawk kysele. Zahýbal pod tíhou brnění rameny. "Co se ještě děje? Byl jsem dlouho pryč a prahnu po novinkách."

"Otha vyhlásil mobilizaci," řekl Vanion. "Zprávy, které přicházejí ze Zemochu, říkají, že se chystá na východ do Daresie a Tamulské říše, ale já o tom mám své pochybnosti."

"Já taky," souhlasila Sefrenie. "V západních královstvích se to najednou hemží styrickými pobudy. Táboří na křižovatkách a prodávají primitivní zboží ze Styrika, ale žádná místní tlupa Styriků se k nim jako ke svým členům nehlásí. Z nějakého důvodu nás císař Otha a jeho krutý pán zaplavili hlídači. Azash přiměl Zemochy napadnout západ už dříve. Je tu skryto něco, co nesmírně chce, a to něco nenajde v Daresii."

"Zemoch se mobilizoval už i dříve," řekl Sparhawk a opřel se. "Nikdy z toho nic nebylo."

"Myslím, že tentokrát by to mohlo být vážnější," nesouhlasil Vanion. "Předtím se vždycky shromažďovali na hranicích; jakmile se do Lamorkandu přesunuly všechny čtyři válečné řády, zase armádu rozpustil. Jen nás zkoušeli, nic víc. Tentokrát se ale sbírají za horami - z dohledu, dalo by se říct."

"Ať přijde," řekl Sparhawk chmurně. "Zastavili jsme ho před pěti sty lety a uděláme to zase, když bude potřeba."

Vanion zavrtěl hlavou. "Nechceme si zopakovat to, co následovalo po bitvě u Randerského jezera - století hladomoru, morová rána a naprosté zhroucení společnosti. Ne, příteli, tohle opravdu nechceme."

"*Pokud* se tomu budeme moci vyhnout," dodala Sefrenie. "Jsem Styričanka a vím ještě lépe než vy Elénové, jak absolutně zlý je Starší bůh Azash. Jestli zase přijde na východ, *musí* být zastaven - za každou cenu."

"Od toho jsou tu rytíři Církve," řekl Vanion. "Právě teď nemůžeme dělat nic jiného než nespouštět Othu z očí."

"Zrovna jsem si na něco vzpomněl," prohodil Sparhawk. "Když jsem jel včera v noci do města, viděl jsem Kragera."

"Tady v Cimmuře?" zeptal se Vanion - jeho hlas zněl překvapeně. "Myslíš, že by s ním mohl být Martel?"

"Patrně ne. Krager dělá většinou Martelovi poslíčka. Adus se musí držet zkrátka." Přimhouřil oči. "Kolik jste toho slyšeli o tom incidentu v Cipprii?" zeptal se jich.

"Slyšeli jsme, že tě Martel napadl," odpověděl Vanion. "To je tak asi všechno."

"Bylo v tom něco víc než jen tohle," řekl Sparhawk. "když mě Aldreas poslal do Cipprie, měl jsem se hlásit tamějšímu elénskému konzulovi - diplomatovi, který je čirou náhodou bratrancem primase Annia. Jednou pozdě v noci si mě dal zavolat. Byl jsem na cestě k jeho domu, když na mne z postranní ulice zaútočili Martel, Adus a Krager - spolu se slušným počtem místních hrdlořezů. Že tamtudy budu procházet, se nemohli dozvědět jinak, než že jim to někdo řekl. Dejte si to dohromady s tím, že je Krager zpátky v Cimmuře, kde je na jeho hlavu vypsaná odměna, a začnou vás napadat zajímavé myšlenky."

"Myslíš, že Martel pracuje pro Annia?"

"To je taky jedna možnost, ne? Anniovi se moc nelíbil způsob, jakým otec přinutil Aldrea, aby se vzdal nápadu, že se ožení s vlastní sestrou, a docela dobře se mu mohlo zdát, že bude mít tady v Elenii volnější ruku, když rodina Sparhawků vymře v zapadlé uličce v Cipprii. Martel má samozřejmě vlastní důvody pro to, aby mě neměl rád. Opravdu si myslím, Vanione, že jsi tenkrát udělal chybu. Mohls nám všem ušetřit spoustu problémů, kdybys mě nepřinutil stáhnout tu výzvu."

Vanion zavrtěl hlavou. "Ne, Sparhawku," řekl. "Martel býval členem našeho řádu a já jsem nechtěl, abyste se vy dva pokoušeli jeden druhého zabít. Kromě toho jsem si nemohl být úplně jistý, kdo vyhraje. Martel je velice nebezpečný."

"Já taky."

"Nebudu zbytečně hazardovat s tvým životem, Sparhawku. Jsi příliš cenný."

"Teď už je na takovéhle starosti pozdě."

"Co hodláš dělat?"

"*Měl bych* zůstat tady v kapitule, ale myslím, že se budu trochu potloukat po městě a podívám se, jestli ještě jednou nenarazím na Kragera. Když se mi podaří najít spojení mezi ním a někým, kdo pracuje pro Annia, budu schopný odpovědět na několik naléhavých otázek."

"Možná bys měl trochu počkat," radila mu Sefrenie. "Kalten se vrací z Lamorkandu."

"Kalten? Neviděl jsem ho léta."

"Sefrenie má pravdu, Sparhawku," souhlasil Vanion. "Kalten je chlapík do nepohody - ulice Cimmury mohou být zrovna tak nebezpečné jako uličky Cipprie."

"Kdy má přijet?"

Vanion pokrčil rameny. "Brzy, myslím. Mohlo by to být ještě dnes."

"Počkám, dokud nepřijede." Něco ho napadlo. Usmál se na svou učitelku a postavil se.

"Co to děláš, Sparhawku?" zeptala se podezřívavě.

"Ale nic," odpověděl. Začal mluvit ve styričtině; zároveň pohyboval prsty ve vzduchu před sebou. Když zkonstruoval kouzlo, vypustil je a nastavil ruku. Ozvalo se zabzučení vibrací, pak potemnělo světlo svíček a pohasly plameny v krbu. Když se světlo zase rozzářilo, držel v ruce kytici fialek. "To je pro tebe, matičko," řekl, mírně se uklonil a vztáhl k ní ruku s květinami, "protože tě mám rád."

"Děkuji, Sparhawku," usmála se a vzala si je. "Vždycky jsi býval ten nejpozornější z mých žáků. Ale vyslovil jsi špatně *staratha*," dodala kriticky. "Chybělo málo a měls ruce plné hadů."

"Budu si opakovat," slíbil.

"To udělej."

Ozvalo se uctivé zaklepání na dveře.

"Ano?" zavolal Vanion.

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil jeden z mladých rytířů. "Je tu posel z paláce, pane Vanione. Říká, že dostal rozkaz promluvit se sirem Sparhawkem."

"Co můžou chtít?" mumlal si Sparhawk.

"Pošli ho dovnitř," řekl Vanion mladému rytíři.

"Hned, pane." Rytíř se mírně uklonil a vyšel.

Tvář posla jim byla povědomá. Jeho plavé vlasy byly pořád ještě elegantně nakadeřené. Jeho šafránový kabátec, levandulové nohavice, kaštanové boty a jablkově zelený plášť se stále ještě příšerně tloukly. Obličej mladého šviháka se však honosil úplně novou ozdobou. Koneček jeho špičatého nosu zdobil mohutný a velmi bolestivě vyhlížející nežit. Bez velkého úspěchu se snažil výrůstek zakrýt krajkami lemovaným kapesníkem. Elegantně se uklonil Vanionovi. "Vážený pane," řekl, "princ regent se poroučí."

"Já také, vyřiďte mu to," odpověděl Vanion.

"Buďte bez obav, pane." Švihák se obrátil ke Sparhawkavi. "Mé poselství je pro vás, pane rytíři," prohlásil.

"Mluv tedy," odpověděl přehnaně formálně Sparhawk. "Mé uši žízní po tvém poselství."

Floutek to ignoroval. Vyňal zpod kabátce list pergamenu a začal důležitě předčítat. "Jeho Výsost vám královským výnosem poroučí vydat se bez meškání na cestu do sídla Pandionských rytířů v Demu a tam se oddat církevním povinnostem, dokud Jeho Výsost neuzná za vhodné vás zase povolat do paláce."

"Ach tak," odpověděl Sparhawk.

"Rozumíte poselství, sire Sparhawku?" zeptal se švihák a předal mu pergamen.

Sparhawk se neobtěžoval listinu číst. "Bylo to úplně jasné. Splnil jste své poslání způsobem, který vám dělá čest." Sparhawk upřel na navoněného mladíka pohled. "Pokud se neurazíte, rád bych vám něco poradil, sousede. Měl byste si zajít k ranhojiči, aby se vám na ten nežit podíval. Jestli se brzy neprořízne, bude růst tak dlouho, až přes něj nakonec neuvidíte."

Floutek sebou při slově *neprořízne* škubl. "Jste si tím jist, sire Sparhawku?" zeptal se žalostně a ruka s kapesníkem mu poklesla. "Obklad by snad -"

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Ne, sousede," řekl s předstíraným soucitem. "Můžu vám téměř zaručit, že obklad nepomůže. Buďte statečný, muži. Chirurgický zákrok je jediné řešení."

Dvořanův obličej posmutněl. Uklonil se a vyšel z místnosti.

"To jsi mu udělal ty, Sparhawku?" zeptala se ho Sefrenie podezíravě.

"Já?" jeho široce rozevřené oči byly nevinnost sama.

"*Někdo* to udělat musel. Tohle nebylo přirozené."

"Propána," řekl. "Jen si to představte."

"Tak co?" zeptal se Vanion. "Hodláš uposlechnout rozkazů parchanta Lychea?"

"Samozřejmě že ne," odfrkl si Sparhawk. "Mám tady v Cimmuře příliš mnoho práce."

"Rozzlobíš ho."

"No a?"

KAPITOLA

ČTVRTÁ

KDYŽ SE SPARHAWK vynořil z kapituly a s řinčením sešel ze schodů na dvůr, vypadala obloha už zase hrozivě. Ze dveří stáje vyšel novic vedoucí Farana. Sparhawk se na něj zamyšleně podíval. Mohlo mu být osmnáct a byl dost vysoký. Měl kostnatá zápěstí vyčnívající ze zemitě zbarveného kabátce, který mu byl příliš malý. "Jak se jmenuješ, mladý muži?" zeptal se ho Sparhawk.

"Berit, pane."

"Jaké tu máš povinnosti?"

"Zatím nemám uloženo nic konkrétního, pane. Prostě se snažím být užitečný."

"Výborně. Otoč se."

"Pane?"

"Chci tě změřit."

Berit se tvářil zmateně, ale udělal, co od něj Sparhawk žádal. Sparhawk mu rukama změřil ramena. Berit sice vypadal, jako by byl kostnatý, ve skutečnosti to však byl statný mladík. "To bude dobré," řekl mu Sparhawk.

Berit se otočil. Tvářil se nechápavě.

"Uděláš si výlet," vysvětlil mu Sparhawk. "Sbal si, co budeš potřebovat, já zatím přivedu muže, který pojede s tebou."

"Ano, pane," odpověděl Berit a uctivě se uklonil.

Sparhawk se chytil sedla a vytáhl se nahoru. Berit mu podal otěže a Sparhawk pobídl velkého grošáka k chůzi. Přešli nádvoří a Sparhawk odpověděl na pozdravy rytířů u brány. Pak se rozjel po padacím mostě a východní branou zamířil do města.

Ulice Cimmury teď byly plné života. Dělníci nesoucí velké rance zabalené v pytlovině blátivé barvy procházeli úzkými uličkami, obchodníci oblečení v tradiční modři postávali ve dveřích svých krámů, pestře zbarvené zboží na hromadách vedle sebe. Po dláždění občas zarachotil povoz. Poblíž křižovatky dvou úzkých uliček pochodoval s určitou arogantní přesností oddíl vojáků Církve v šarlatových uniformách. Sparhawk jim neuhnul; dál se k nim blížil vyrovnaným klusem. Neochotně se rozdělili a postavili se stranou, aby mohl projet. "Děkuji, sousedé," řekl Sparhawk příjemně.

Neodpověděli mu.

Zadržel Farana. "Řekl jsem, děkuji, sousedé."

"Nemáte zač," odpověděl jeden zamračeně.

Sparhawk čekal.

"...pane," dodal voják s nechutí.

"To je mnohem lepší, příteli." Sparhawk jel dál.

Brána hostince byla zavřená - Sparhawk se zaklonil a udeřil do dřevěných trámů pěstí v železné rukavici. Dveřník; jenž mu otevřel, nebyl rytíř, který ho vpouštěl předešlý večer. Sparhawk sesedl z Farana a podal mu otěže.

"Budete ho ještě potřebovat, pane?" chtěl vědět rytíř.

"Ano. Hned zas pojedu zpátky. Osedlal byste koně mého pážete, pane rytíři?"

"Samozřejmě, pane."

"Budu vám vděčný." Sparhawk položil ruku na Faranův krk. "Chovej se slušně," řekl.

Faran se podíval jinam, v očích měl vznešený výraz.

Sparhawk vyšel a cinkáním po schodech a zaklepal na dveře pokoje v horním patře.

Kurik mu otevřel. "Tak co? Jak to dopadlo?"

"Nebylo to tak zlé."

"V každém případě jsi z toho vyšel živý. Viděl jsi královnu?"

"Ano."

"To mě překvapuje."

"Vlastně jsem na tom trval. Nechceš si sbalit věci? Jedeš zátky do Demu."

"Ty jsi neřekl jedeme, Sparhawku."

"Já zůstanu tady."

"Předpokládám, že pro to máš dobré důvody."

"Lycheas poručil, abych se vrátil do sídla. Více méně ho hodlám ignorovat, ale chci být schopen pohybovat se po Cimmuře, aniž mě někdo bude sledovat. V kapitule je jeden mladý novic, který je zhruba stejně velký jako já. Oblékneme ho do mé zbroje a posadíme na Farana. Pak můžete vy dva vyrazit do Demu a předvádět, jak jste poslušní. Dokud bude mít spuštěné hledí, budou si primasovi zvědové myslet, že jsem uposlechl rozkazů."

"Řekl bych, že by to mělo jít. Nelíbí se mi ale představa, že tě tu nechám samotného."

"Nebudu tu sám. Dnes nebo zítra přijede Kalten."

"To zní trochu líp. Kalten je spolehlivý." Kurik se zamračil. "Myslel jsem, že ho vypověděli do Lamorkandu. Kdo ho povolal zpátky?"

"To Vanion neříkal, ale znáš Kaltena. Možná ho prostě Lamorkand začal nudit a on podnikl samostatné kroky."

"Jak dlouho chceš, abych zůstal v Demu?" zeptal se Kurik a začal si sbírat věci.

"Aspoň měsíc. Cesta bude nejspíš pod dozorem. Potřebuješ peníze?"

"Já potřebuju peníze vždycky, Sparhawku."

"Mám nějaké v kapse pláště." Sparhawk ukázal na svůj cestovní oděv přehozený přes opěradlo židle. "Vem si, kolik potřebuješ."

Kurik se na něj ušklíbl.

"*Něco* mi ale nech."

"Samozřejmě, pane," řekl Kurik s posměšnou úklonou. "Chceš, abych ti zabalil věci?"

"Ne. Až se objeví Kalten, přijedu rovnou sem. Je to trochu těžké, dostat se do kapituly a zase ven, aby tě nikdo neviděl. Je zadní vchod do toho hostince pořád otevřený?"

"Včera byl. Čas od času tam zajdu."

"Myslel jsem si to."

"Člověk potřebuje nějaké nectnosti, Sparhawku. Aspoň má z čeho se kát, když jde do kaple."

"Jestli se Aslada doslechne, že piješ, zapálí ti vousy."

"Potom si tedy musíme dát pozor, aby se o tom nedoslechla, že, pane?"

"Proč se vždycky musím zamíchat do tvých rodinných záležitostí?"

"Pomáhá ti to udržet se při zemi. Najdi si taky manželku, Sparhawku. Pak ženy přestanou cítit nutnost všímat si tě. Ženatý muž je bezpečný. Starý mládenec je pro ženu neustálá výzva."

Asi za půl hodiny sešli Sparhawk a jeho panoš ze schodů do dvora, nasedli na koně a vyjeli ze vrat. S duněním ujížděli po dlážděných ulicích k východní bráně města Cimmury.

"Sledují nás, kdyby tě to zajínalo," řekl Kurik klidně.

"To taky doufám," odpověděl Sparhawk. "Hrozně nerad bych jezdil kolem dokola, aby si nás někdo všiml."

Znovu prošli rituálem na padacím mostě kapituly a pak vjeli na nádvoří. Berit tam na ně čekal.

"Tohle je Kurik," řekl mu Sparhawk, když sesedal. "Pojedete spolu do Demu. Kuriku, ten mládenec se jmenuje Berit."

Panoš si nováčka prohlédl odshora dolů. "Je to ta správná velikost," poznamenal. "Možná budu muset zkrátit několik řemenů, ale tvoje zbroj by mu v zásadě měla být."

"Taky jsem si to myslel."

Vyšel další novic a chopil se otěží.

"Pojďte, vy dva," řekl Sparhawk. "Řekneme Vanionovi, co hodláme udělat, a pak mému dvojníkovi oblékneme zbroj."

Berit vypadal polekaně.

"Povýšil jsi, Berite," řekl mu Kurik. "Vidíš, jak rychle se můžeš u pandionských dostat nahoru? Včera novic, dneska královnin rytíř."

"Vysvětlím ti to, až budeme u Vaniona," řekl Sparhawk Beritovi. "Není to tak zajímavé, abych to chtěl vykládat dvakrát."

Bylo už odpoledne, když zase vyšli ze dveří kapituly. Berit kráčel neohrabaně ve zbroji, na kterou nebyl zvyklý, Sparhawk měl na sobě jednoduchou tuniku a nohavice.

"Myslím, že bude pršet," řekl Kurik pohlížeje úkosem na oblohu.

"Však se nerozpustíš," odpověděl Sparhawk.

"S tím si starosti nedělám," podotkl panoš. "Jen ti zase budu muset škrábat rez z brnění."

"Život není peříčko."

Kurik zachrochtal; pak společně vyhodili Berita do Faranova sedla. "Dovezeš toho mládence do Demu," přikázal Sparhawk koni. "Snaž se chovat tak, jako bych ti na zádech seděl já."

Faran se na něj tázavě podíval.

"Trvalo by příliš dlouho, než bych ti to vysvětlil. Nebudu ti do toho mluvit, Farane, ale má na sobě moje brnění, takže když ho zkusíš kousnout, s největší pravděpodobností si vylámeš zuby." Sparhawk se obrátil ke svému pážeti. "Pozdravuj ode mne Asladu a chlapce," řekl.

"Dobře," přikývl Kurik. Pak se vyhoupl do svého sedla.

"Nedělej z toho příliš veliké divadlo, až budeš odjíždět," dodal Sparhawk, "ale ujisti se, že tě skutečně viděli - a dávej pozor, ať má Berit spuštěné hledí."

"Vím, co dělám, Sparhawku. Pojďte tedy, pane," řekl Kurik Beritovi.

"Pane?"

"Můžeš si na to zrovna začít zvykat." Kurik škubl otěžemi. "Na shledanou, Sparhawku." Pak vyjeli z nádvoří a zamířili k padacímu mostu.

Zbytek dne proběhl v klidu. Sparhawk seděl v cele, kterou mu přidělil Vanion, a četl starou plesnivou knihu. Při západu slunce se připojil k ostatním bratřím v refektáři a pojedl prosté večerní jídlo, pak s nimi v tichém procesí kráčel do kaple. Sparhawkovo náboženské přesvědčení nebylo hluboké, návrat k obřadům noviciátu však opět přinášel pocit obrody. Toho večera vedl bohoslužby Vanion a poměrně dlouze hovořil o ctnosti pokory. Aby se nezpronevěřil svým léta utvářeným zvykům, upadl Sparhawk uprostřed kázání do dřímoty.

Na konci kázání ho probudil hlas anděla. Mladý rytíř s vlasy jako len a šíjí jako mramorový sloup pozvedl v chvalozpěvu svůj jasný tenor. Jeho tvář zářila a jeho oči byly naplněny vroucí láskou.

"To jsem opravdu kázal tak nudně?" zamumlal Vanion, když při východu z kaple Sparhawka dohonil.

"Asi ne," odpověděl Sparhawk, "ale to já opravdu nedokážu posoudit. Dal jsi k dobrému tu o té prosté chudobce, která je v očích božích zrovna tak krásná jako růže?"

"Ty už jsi to slyšel?"

"Často.'"

"Ty staré jsou nejlepší."

"Jak se jmenuje ten zpěvák?"

"Parasim. Nedávno byl pasován na rytíře."

"Nechci tě děsit, Vanione, ale je pro tenhle svět příliš dobrý."

"Já vím."

"Bůh ho patrně zavolá velice brzy."

"To je Jeho věc, ne, Sparhawku?"

"Udělej pro mne něco, Vanione. Nestav mě do situace, ve které budu já tím, kdo ho pošle na smrt."

"I to je Jeho záležitost. Dobře se vyspi, Sparhawku."

"Ty taky, Vanione."

Bylo asi kolem půlnoci, když se dveře do Sparhawkovy cely prudce otevřely. Rychle se skulil ze svého úzkého lůžka a s mečem v ruce se postavil.

"Nech toho," řekl znechuceně velký světlovlasý muž na prahu. V jedné ruce držel svíci, ve druhé měch na víno.

"Vítej, Kaltene," zdravil Sparhawk svého přítele z mladých let. "Kdy jsi přijel?"

"Asi před půl hodinou, chvíli jsem si myslel, že budu muset přelézt zeď." Tvářil se otráveně. "Je mír. Proč každou noc vytahujou padací most?"

"Nejspíš ze zvyku."

"Položíš si to?" Kalten ukázal na meč ve Sparhawkově ruce, "nebo budu muset všechno vypít sám?"

"Promiň," řekl Sparhawk. Opřel obnažený meč o zeď.

Kalten postavil svou svíci na malý stůl v rohu, hodil měch na Sparhawkovu postel a pevně svého přítele objal. "To jsem rád, že tě vidím," prohlásil.

"Já taky," odpověděl Sparhawk. "Sedni si." Ukázal na stoličku u stolu s sám se posadil na kraj svého lůžka. "Jaké to bylo v Lamorkandu?"

Kalten si odfrkl. "Bylo tam mokro, zima a neklidno," odpověděl. "Lamorkové nejsou můj oblíbenej národ. A jak bylo v Rendoru?"

Sparhawk pokrčil rameny. "Horko, sucho a nejspíš zrovna tak neklidno jako v Lamorkandu."

"Zaslechl jsem, žes tam narazil na Martela. Vystrojils mu pohřeb?"

"Utekl."

"Jde to s tebou z kopce, Sparhawku." Kalten rozvázal límec svého pláště. Nad drátěnou košilí se skvěla mohutná kštice světlých kudrnatých vlasů. "Hodláš na tom měchu sedět celou noc?" zeptal se kousavě.

Sparhawk zavrčel, odzátkoval měch a pozvedl ho ke rtům. "Není špatné," řekl. "Kdes ho vzal?" podal měch svému příteli.

"Koupil jsem ho při západu slunce v hostinci u cesty," odpověděl. "Vzpomněl jsem si, že jediný, co se dá v pandionskejch kapitulách sehnat k pití, je voda - nebo čaj, když je u toho náhodou Sefrenie. Hloupej zvyk."

"Kaltene, jsme *církevní* řád."

"V Chyrellu je půl tuctu církevních hodnostářů, který se každou noc zpijou jako páni." Kalten pozvedl měch a zhluboka se napil. Pak jím zatřásl. "Měl jsem vzít dva," poznamenal. "A mimochodem, v tý krčmě byl Kurik s nějakým štěnětem ve tvojí zbroji."

"To jsem si mohl myslet," odtušil Sparhawk kysele.

"Povídal, že jsi tady. Chtěl jsem tam zůstat přes noc, ale když jsem slyšel, že ses vrátil z Rendoru, rozjel jsem se dál."

"Ty mě dojímáš."

Kalten se zasmál a podal mu měch.

"Dávali si Kurik a ten novic pozor, aby nebyli nikomu na očích?" zeptal se Sparhawk.

Kalten přikývl. "Byli v jedný ze zadních místností a ten mladík měl spuštěný hledí. Už jsi někdy viděl, jak se někdo pokouší pít skrz hledí? Nikdy jsem neviděl nic zábavnějšího. Taky tam byly dvě místní štětky. Ten tvůj mladej novic si teď možná doplňuje mezery ve vzdělání."

"Však už má na čase," podotkl Sparhawk.

"Rád bych věděl, jestli se to taky pokusí dělat se spuštěným hledím."

"Tahle děvčata se většinou dovedou přizpůsobit."

Kalten se zasmál. "Kurik mi vysvětlil, o co ti jde. Opravdu si myslíš, že se ti podaří potloukat se po Cimmuře, aby tě nikdo nepoznal?"

"Pomýšlel jsem na nějaký převlek."

"Bylo by lepší, kdyby sis nasadil falešnej nos," radil mu Kalten. "S tím tvým zlomeným zobákem si tě všimnou na míle daleko."

"Ty bys to měl vědět," řekl Sparhawk. "Tys mi ho přece zlomil."

"Jen jsme si hráli," odpověděl Kalten. Znělo to, jako by se bránil.

"Už jsem si na to zvykl. Ráno si promluvíme se Sefrenií. Co se týká převleků, měla by na něco přijít."

"Slyšel jsem, že je tady. Jak se má?"

"Pořád stejně. Sefrenie se vůbec nemění."

"To je pravda." Kalten si znovu přihnul z měchu a otřel si ústa hřbetem ruky. "Víš, myslím, že jsem pro ni vždycky byl velký zklamání. Ať mě do tajemství zasvěcovala jak chtěla, styricky jsem se prostě naučit nedokázal. Pokaždý, když jsem se pokoušel říct *'ogeragekgasek'*, tak jsem si málem vymknul čelist."

"*Okeragukasek*," opravil ho Sparhawk.

"To je jedno. Já se budu držet svýho meče a s magií ať si hrajou jiný." Předklonil se. "Říká se, že eshandisti v Rendoru zase zvedaj hlavy. Je to pravda?"

"Nehrozí žádné zvláštní nebezpečí." Sparhawk pokrčil rameny a opřel se o lůžko. "Skučí a pobíhají kolem dokola po poušti a pokřikují na sebe hesla. To je tak asi všechno. Děje se něco zajímavého v Lamorkandu?"

Kalten si odfrkl. "Všichni tamější baroni jsou zapletený do osobních válek jednoho proti druhýmu," líčil. "Celý království čpí touhou po pomstě. Věřil bys, že se tam vede válka kvůli včelímu žihadlu? Hrabě dostal žihadlo a vyhlásil válku baronovi, jehož sedláci vlastnili úl. Teď už spolu bojujou deset let."

"To je tvůj Lamorkand. Děje se ještě něco jiného?"

"Celej venkov na východ od Motery je zaplavanej Zemochy."

Sparhawk se rychle posadil. "Vanion říkal, že Otha vyhlásil mobilizaci."

"Otha vyhlašuje mobilizaci každejch deset let." Kalten podal příteli měch. "Myslím, že to dělá jen proto, aby se jeho lid nenudil."

"Dělají Zemoši v Lamorkandu něco důležitého?"

"Nic, o čem bych věděl. Ptají se na spoustu věcí - většinou na starý lidový zvyky. Skoro v každý vesnici narazíš na dva nebo tři. Vyptávaj se starejch ženskejch a kupujou pivo povalečům ve vesnickejch hospodách."

"Zvláštní," zamumlal Sparhawk.

"Tenhle popis se nejspíš hodí na kteréhokoliv Zemocha," řekl Kalten. "Zdravýho rozumu si tam nikdy moc nevážili." Vstal "Půjdu si najít nějaký lůžko," řekl. "Přitáhnu si ho sem a pak si můžeme povídat o starejch časech, dokud oba neusneme."

"Dobře."

Kalten se zašklebil. "Třeba o tom, jak nás tvůj otec chytil na tý švestce."

Sparhawk sebou škubl. "Na to se pokouším zapomenout už skoro třicet let."

"Tvůj otec teda měl pádnou ruku, pokud si dobře vzpomínám. Úplně mi vypadlo, co se dělo potom - a z těch švestek mě stejně bolelo břicho. Budu hned zpátky." Otočil se a vyšel ze Sparhawkovy cely.

Bylo dobře, že se Kalten vrátil. Po smrti jeho rodičů spolu vyrůstali v domě Sparhawkovy rodiny v Demu, než započali výcvik noviců v sídle pandionských. V mnoha ohledech si byli bližší než bratři. Kalten měl samozřejmě jisté drsnější stránky, ale jejich blízké přátelství byla jedna z věcí, kterých si Sparhawk vážil více než čehokoliv jiného.

Za chvíli se ten velký plavovlasý muž vrátil a táhl za sebou lůžko; pak oba leželi v matném světle svíčky a do pozdní noci se oddávali vzpomínkám. Vcelku to byla velice příjemná noc.

Druhý den časně ráno vstali a oblékli se. Přes brnění si přetáhli kutny s kapucami, které pandionští nosili v prostorách kapitul. Pečlivě se vyhnuli rannímu průvodu do kaple a vydali se hledat ženu, která zasvěcovala celé generace pandionských rytířů do jemnůstek takzvaného tajemství.

Našli ji vysoko v jižní věži, kde seděla u ohně s šálkem ranního čaje.

"Dobré ráno, matičko," zdravil ji Sparhawk ode dveří. "Nebude ti vadit, když se k tobě připojíme?" zeptal se jí.

"Vůbec ne, páni rytíři."

Kalten k ní přistoupil, poklekl a políbil ji na obě dlaně. "Požehnáš mi, matičko?" požádal ji.

Usmála se a položila mu na každou tvář jednu ruku. Pak mu ve styričtině požehnala.

"Tohle mi vždycky z nějakýho důvodu udělá dobře," řekl a zase vstal. "I když nerozumím všem slovům."

Podívala se na ně kriticky. "Jak vidím, rozhodli jste se, že dnes ráno nepůjdete do kaple."

"Bůh nás zas tolik postrádat nebude." Kalten pokrčil rameny. "Kromě toho bych mohl všechny Vanionovy kázání odrecitovat zpaměti."

"Jaké další neplechy si vy dva na dnešek plánujete?" zeptala se.

"Neplechy, Sefrenie?" zeptal se Kalten nevinně.

Sparhawk se zasmál. "Vlastně jsme na žádnou neplechu ani nepomysleli. Uvažovali jsme o poměrně jednoduché pochůzce"

"Po městě?"

Přikývl. "Jediný problém je, že nás tady v Cimmuře oba dost dobře znají. Mysleli jsme si, že bys nám možná mohla pomoci s nějakými převleky."

Podívala se na ně chladně. "Mám z toho všeho velice silný dojem, že se jedná o nějaký úskok. O jakou pochůzku jde konkrétně?"

"Říkali jsme si, že se podíváme po jednom starém kamarádovi," odpověděl Sparhawk. "Jmenuje se Krager. Má nějaké informace, které by nám možná chtěl předat."

"Informace?"

"Ví, kde je Martel."

"Krager vám to neřekne."

Kaltea si s praskáním promnul prsty s velkými klouby. Zvuk nepříjemně připomínal ostré klapání praskajících kostí. "Chtěla bys ohledně této věci uzavřít sázku, Sefrenie?" zeptal se.

"Copak nikdy nedospějete? Jste párek věčných dětí."

"Proto nás tolik miluješ, že, matičko?" ušklíbl se Kalten.

"Jaký převlek bys nám doporučila?" chtěl vědět Sparhawk.

Našpulila rty a podívala se na ně. "Dvořan a jeho panoš, řekla bych."

"Nikdo si mě jakživ nesplete s dvořanem," namítl.

"Myslela jsem to obráceně. S mojí pomocí bys mohl vypadat téměř jako dobrý a poctivý panoš, a až oblečeme Kaltena do sametového kabátce a nakadeříme mu ty jeho dlouhé plavé vlasy, bude se klidně moci vydávat za dvořana."

"Opravdu vypadám v saténu dobře," zamumlal Kalten skromně.

"Co kdybychom se prostě převlékli za obyčejné dělníky?" zeptal se Sparhawk.

Zavrtěla hlavou. "Obyčejní dělníci se klaní a chovají se úslužně, když narazí na šlechtice. Dokázali byste se uklonit vy?"

"Má pravdu," řekl Kalten.

"A kromě toho dělníci nenosí meče, a já si nedokážu představit, že by se kterémukoliv z vás chtělo do Cimmury beze zbraně."

"Myslí na všechno, co?" poznamenal Sparhawk.

"Dobrá," řekla. "Uvidíme, co se dá udělat."

Několik akolytů bylo vysláno na různá místa kapituly pro množství předmětů. Sefrenie všechny prohlédla, některé přijala a jiné odmítla. Asi po hodině se objevili dva muži, kteří jen vzdáleně připomínali pandionské rytíře, kteří předtím vstoupili do místnosti. Sparhawk byl nyní oděn v jednoduchou livrej ne nepodobnou Kurikově a měl kráký meč. K obličeji měl přilepenou divokou bradku a přes jeho zlomený nos se táhla rudá jizva vedoucí pod černou klapku, jež mu zakrývala levé oko.

"Svědí to," stěžoval si a zvedl ruku, aby se na falešné bradě poškrábal.

"Nesahej na to, dokud ten klih nezaschne," řekla mu a lehce ho plácla přes prsty. "A natáhni si rukavice, abys zakryl ten prsten."

"To opravdu čekáš, že si vezmu tuhle hračku?" vyptával se Kalten a zamával lehkým rapírem. "Chci meč, ne jehlici na pletení."

"Dvořané nenosí meče s širokým ostřím, Kaltene," připomněla mu. Kriticky se na něj podívala. Měl na sobě jasně modrý kabátec s klíny a zdobením z červeného saténu. Jeho nohavice ladily s klíny, a protože všechny páry nyní moderních špičatých bot, které našli, byly příliš malé, měl na nohou měkké polobotky. Měl bledě růžovou pláštěnku a přes límec mu padaly čerstvě nakadařené světlé vlasy. Na hlavě mu také seděl klobouk s širokým okrajem zdobený bílým pérem. "Vypadáš nádherně, Kaltene," zalichotila mu. "Myslím, že to půjde - jen co si namaluješ tváře."

"V žádným případě," ustupoval před ní.

"Kaltene," řekla pevně, "sedni si." Ukázala na židli a sáhla po nádobě s červení.

"Musím?"

"Ano. A teď si sedni."

Kalten se podíval na Sparhawka. "Jestli se začneš smát, budeme se bít, tak ať tě to ani nenapadne."

"Já?"

Protože byla kapitula neustále pod dohledem agentů primase Annia, přišel Vanion s návrhem, který byl jak lstivý, tak užitečný. "Stejně do hostince potřebuji přepravit nějaké věci," vysvětlil. "Annas ví, že hostinec patří nám, takže nic neprozradíme. Schováme Kaltena na podlahu povozu a z tohohle dobrého, poctivého chlapíka uděláme kočího." Pozorně se podíval na Sparhawka

vylepšeného bradkou a klapkou přes oko. "Kde jste u všech všudy našli něco tak podobného jeho skutečným vlasům?" zeptal se zvědavě Sefrenie.

Usmála se. "Až půjdeš příště do stáje, neprohlížej si moc zblízka ocas svého koně."

"*Mého* koně?"

"Byl to jediný černý kůň ve stáji, Vanione, a ani jsem tolik neustřihla, opravdu."

"*Mého* koně?" opakoval a tvářil se bolestně.

"Všichni musíme občas něco obětovat," řekla mu. "Je to součást přísahy pandionských, vzpomínáš si?"

KAPITOLA

PÁTÁ

POVOZ BYL ROZHRKANÝ, kůň kulhavý. Sparhawk se hrbil na kozlíku, otěže držel nedbale v jedné ruce a lidem na ulici věnoval zdánlivě velmi málo pozornosti.

Vůz se zakolébal při přejezdu vyježděného místa na kameny dlážděné ulici, kola zadrnčela a zaskřípala. "Sparhawku, to musíš projet každým krtincem?" Kaltenův zdušený hlas přicházel zpod krabic a balíků volně nakupených v zadní části povozu.

"Buď zticha." zamumlal Sparhawk. "Jdou sem dva vojáci Církve."

Kalten zavrčel několik vybraných kleteb a zmlkl.

Vojáci Církve měli na sobě rudou livrej a na tváři opovržlivé výrazy. Jak procházeli přeplněnými ulicemi, uhýbali jim dělníci a modře odění obchodníci z cesty. Sparhawk zadržel koně a zastavil povoz přesně uprostřed ulice, aby ho vojáci museli obejít. "Brý ráno, sousedi," pozdravil je.

Věnovali mu zamračený pohled, pak šli dál.

"Ať se vám dneska daří," zavolal za nimi.

Nevšímali si ho.

"Co to mělo znamenat?" ozval se Kalten potichu z podlážky povozu.

"Jen jsem zkoušel převlek," odpověděl Sparhawk a škubl otěžemi.

"A?"

"Co, a?"

"Funguje?"

"Nestál jsem jim ani za to, aby se na mě podívali podruhé."

"Jak daleko je ten hostinec? Dusím se tu pod tím haraburdím."

"Už to není daleko."

"Zkus mě hrozně překvapit, Sparhawku. Vyhni se jedný dvěma hroudám - jen tak pro změnu."

Vůz kodrcal dál.

U zajištěné brány slezl Sparhawk z kozlíku a zabušil na její silné trámy v rytmickém znamení. Za okamžik otevřel rytíř-dveřník vrata. Pozorně si Sparhawka prohlédl. "Je mi líto, příteli, hostinec je plný."

"Nechceme tu zůstat, pane rytíři," odpověděl Sparhawk. "Jen jsme přivezli náklad zásob z kapituly."

Dveřník vyvalil oči a zadíval se na velkého muže zblízka. "Jste to vy, Sparhawku?" zeptal se nedůvěřivě. "Vůbec jsem vás nepoznal."

"Vlastně to byl záměr. Neměl jste mě poznat."

Rytíř rozevřel bránu a Sparhawk zavadl unaveného koně do dvora. "Už můžeš ven," řekl Kaltenovi, jakmile zavřel dveřník vrata.

"Pomoz mi to všechno sundat."

Sparhawk odsunul několik krabic a Kalten celý zkroucený vylezl. Rytíř-dveřník se pobaveně podíval na velkého plavovlasého muže.

"Tak do toho a řekni to," řekl Kalten útočně.

"To by mě ani nenapadlo, pane rytíři."

Sparhawk vzal dlouhou obdélníkovou krabici z podlážky vozu a vyzdvihl si ji na rameno. "Sežeňte někoho, kdo vám pomůže s těmi zásobami," řekl dveřníkovi. "Poslal je představený Vanion. A postarejte se o toho koně. Je unavený."

"Unavený? Spíš mrtvý." Dveřník si prohlížel bezútěšně vyhlížející herku.

"Je starý, to je všechno. To se nám stane dříve nebo později všem. Jsou zadní dveře do krčmy otevřené?" podíval se přes dvůr na hluboko vsazený vchod.

"Jsou otevřené vždycky, sire Sparhawku."

Sparhawk přikývl a spolu s Kaltenem přešel dvůr.

"Co to máš v tý krabici?" zeptal se Kalten.

"Meče."

"To je chytrý, ale nebude trochu problematický je tasit?"

"Až hodím krabici na dlažbu, tak ne." Otevřel zapadlé dveře.

"Až po vás, pane," řekl s úklonou.

Prošli přecpanou zásobárnou a vstoupili do zašlé krčmy. Asi tak sto let prachu oslepilo jediné okno a sláma na podlaze byla plesnivá. Místnost páchla zvětralým pivem, rozlitým vínem a zvratky. Nízký strop halily pavučiny; hrubé stoly a lavice byly otlučené a vypadaly opotřebovaně. Byli tu jen tři lidé - hostinský s kyselým výrazem, na stole u dveří opilec s hlavou složenou v dlaních a ušmudlaná děvka v červených šatech podřimující v koutě.

Kalten přešel ke dveřím a vyhlédl na ulici. "Je to tam pořád ještě trochu vylidněný," zabručel. "Pojďme si dát jednu dvě holby - musíme počkat, než se lidi z okolí probuděj."

"Nebo se můžeme nasnídat."

"Vždyť to říkám."

Posadili se k jednomu ze stolů. Přišel hostinský - nedal najevo ani mrknutím, že by v nich poznával pandionské. Bezvýsledně se pokusil utřít špinavou houní stůl politý pivem. "Co si dáte?" Jeho hlas zněl zamračeně a nepřátelsky.

"Pivo," odpověděl Kalten.

"Přineste taky trochu chleba a sýra," dodal Sparhawk. Krčmář zachrochtal a odešel.

"Kde to bylo, jak jsi viděl Kragera?" zeptal se Kalten potichu.

"Na náměstí u západní brány."

"To je šupácká čtvrť."

"Krager je šupák."

"Asi bysme mohli začít tam, ale možná to bude chvíli trvat. Krager může bejt zalezlej v kterýkoliv díře v Cimmuře."

"Chtěl ses pustit do něčeho důležitějšího?"

Děvka v červených šatech se utahaně zvedla a přes slámou pokrytou podlahu se šourala k jejich stolu. "Jemnostpáni teď asi nebudou mít náladu na trochu zábavy?" zeptala se unuděným hlasem. Chyběl jí jeden přední zub; červené šaty měly vepředu velikánský výstřih. Netečně se naklonila, aby jim poskytla výhled na svá ochablá ňadra.

"Je ještě trochu brzy, sestřičko," řekl Sparhawk. "Ale i tak díky."

"Jak jdou obchody?" zeptal se jí Kalten.

"Těžko. Po ránu to jde vždycky těžko." Vzdychla si. "Vy byste se asi nechtěli ukázat a koupit chudý holce něco k pití?" zeptala se s nadějí.

"Proč ne?" odpověděl Kalten. "Krčmáři, přineste dámě taky jednu."

"Děkuju, pane," řekla děvka. Rozhlédla se po krčmě. "Tohle je ubohý místo," prohodila a v hlase se jí ozvala jistá rezignace. "Vůbec bych sem nešla - jenže nerada dělám na ulici." Povzdechla si. "Víte co?" řekla. "Bolej mě nohy. Nezdá se vám to u někoho z mojí profese divný? Řekli byste, že mě budou bolet záda. Eště jednou díky, pane." Otočila se a znovu se odšourala ke stolu, kde seděla předtím.

"Rád se bavím se štětkama," řekl Kalten. "Mají příjemnej, nekomplikovanej pohled na život."

"Pro rytíře církevního řádu je to zvláštní záliba."

"Bůh si mě najal jako bojovníka, Sparhawku, ne jako mnicha. Biju se, kdykoliv mi řekne, ale ve zbytku času si dělám, co chci." Krčmář jim přinesl holby s pivem a talíř, na kterém byl chléb a sýr. Jedli a tiše si povídali.

Asi za hodinu přivábila krčma několik dalších zákazníků – dělníky páchnoucí potem, kterým se podařilo uklouznout od svých povinností, a pár majitelů blízkých obchodů. Sparhawk se zvedl, přešel ke dveřím a vyhlédl ven. Třebaže se nedalo říci, že by byl v úzké uličce živý provoz, chodilo po ní na jednu i druhou stranu dost lidí, aby se mezi nimi poněkud ztratili. Sparhawk se vrátil ke stolu. "Myslím, že bychom měli vyrazit, pane," řekl Kaltenovi a vzal krabici.

"Správně," odpověděl Kalten. Dopil pivo a postavil se; mírně se kymácel a klobouk se mu posunul do týla. Na cestě ke dveřím několikrát zakopl, a když vycházel na ulici, trochu vrávoral. Sparhawk ho následoval, krabici opět na rameni. "Nepřeháníš to trochu?" zamumlal ke svému příteli, když zahýbali za roh.

"Jsem prostě typickej opilej dvořan, Sparhawku. Právě jsme vyšli z krčmy."

"Už jsme od ní dost daleko. Když budeš vypadat příliš opile, budeš budit pozornost. Myslím, že teď je vhodná chvíle na zázračné vystřízlivění."

"Ty mi nedopřeješ žádnou zábavu, Sparhawku," stěžoval si Kalten. Přestal vrávorat a narovnal si klobouk s bílím pérem.

Šli dál rušnými ulicemi; Sparhawk jako dobrý panoš, kráčel uctivě v patách svému příteli.

Když dospěli k další křižovatce, ucítil Sparhawk na krku známé zasvědění. Postavil dřevěnou krabici a otřel si obočí rukávem haleny.

"Co se děje?" zeptal se Kalten a také se zastavil.

"Ta krabice je těžká, pane," vysvětlil Sparhawk tak hlasitě, aby to slyšeli kolemjdoucí. Pak ztišil hlas tak, že napůl šeptal. "Někdo nás pozoruje," řekl a přejel očima po stranách ulice.

Zahalená postava v kápi stála v okně ve druhém patře; částečně ji zakrýval silný zelený závěs. Byla velice podobná té, která ho sledovala v deštěm zmáčených ulicích oné noci, kdy se vrátil do Cimmury.

"Našel jsi ho?" zeptal se Kalten potichu; navenek předstíral, že si upravuje límec svého růžového pláště.

Sparhawk zabručel a znovu zvedl krabici na rameno. "Okno ve druhém patře - nad obchodem toho hokynáře."

"Tak jdeme, člověče," řekl Kalten hlasitěji. "Čas běží." Jak znovu vykročil, vrhl na okno se zeleným závěsem rychlý nenápadný pohled.

Zahnuli za další roh. "Divnej chlapík, co?" poznamenal Kalten. "Většina lidí si neoblíká kápi, když jsou pod střechou."

"Možná něco skrývá."

"Myslíš, že nás poznal?"

"Těžko říct. Nevím to určitě, ale mám pocit, že to byl týž člověk, co mě sledoval ten večer, kdy jsem přijel do města. Neprohlédl jsem si ho pořádně, ale cítil jsem ho a z tohohle mám pocit v podstatě stejný."

"Pronikla by našima převlekama magie?"

"Lehce. Kouzlo vidí osobu, ne šaty. Projdeme několika uličkami a podíváme se, jestli ho dokážeme setřást, pokud se nás rozhodne sledovat."

"Dobře."

Když došli na náměstí u západní brány, kde Sparhawk zahlédl Kragera, bylo skoro poledne; rozdělili se zde. Sparhawk šel jedním směrem a Kalten druhým. Důkladně se vyptávali majitelů pestrých stánků i usedleji vyhlížejících obchodů, dopodrobna popisovali Kragera. Na druhé straně náměstí se Sparhawk k příteli zase připojil. "Zjistil jsi něco?" zeptal se.

Kalten přikývl. "Našel jsem nějakýho obchodníka s vínem; říká, že muž, kterej vypadá jako Krager, tam chodí třikrát čtyřikrát denně pro džbán červenýho arcijskýho."

"To je Kragerova značka, výborně." Sparhawk se ušklíbl. "Jestli se Martel dozví, že zase pije, strčí mu ruku do krku a vyrve mu srdce z těla."

"To se ale nedá udělat doopravdy?"

"Dá, když máš dost dlouhou ruku a když víš, kam sáhnout. Nenaznačil ti ten tvůj vinař, odkud Krager obvykle přichází?"

Kalten přikývl. "Z támhletý ulice," ukázal.

Sparhawk se poškrábal na své bradce z koňského ohonu a zamyslel se.

"Jestli si to utrhneš, přehne si tě Sefrenie přes koleno a naplácá ti."

Sparhawk dal ruku z obličeje. "Byl si už dnes ráno Krager pro svůj první džbán vína?" zeptal se.

Kalten přikývl. "Asi před dvěma hodinama."

"Tomu prvnímu se nejspíš podívá na dno celkem rychle. Jestli pije tak jako kdysi, nebude se, až se ráno vzbudí, cítit zrovna dobře." Sparhawk se rozhlédl rušným náměstím. "Půjdeme kus tou ulicí, a až ti lidé trochu prořídnou, počkáme na něj. Jakmile mu dojde víno, vypraví se pro další."

"Neuvidí nás? Víš, že nás oba zná."

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Je tak krádkozraký, že si stěží dohlédne na špičku nosu. K tomu džbán vína a nepozná vlastní matku."

"Krager má matku?" zeptal se Kalten v posměšném údivu. "Myslel jsem si, že prostě vylez zpod shnilý klády."

Sparhawk se zasmál. "Pojďme si najít nějaké místo, kde na něj budeme moci počkat."

"Budeme se plížit?" zeptal se Kalten dychtivě. "Neplížil jsem se už léta."

"Můžeš se plížit jak libo, příteli můj," odpověděl Sparhawk.

Kráčeli ulicí, kterou jim ukázal obchodník s vínem. Po několika stech krocích ukázal Sparhawk k úzkému vchodu do nějaké uličky. "To by mělo stačit," řekl. "Odbudeme si to plížení tam. Až půjde Krager okolo, můžeme ho do uličky zatáhnout a popovídat si s ním v soukromí."

"Dobře," odpověděl Kalten se zlým úšklebkem.

Přešli ulici a ocitli se v uličce. Po stranách se povalovaly hromady rozkládajících se odpadků a o kus dál smrděl veřejný záchodek. Kalten si zamával před obličejem rukou. "Některý tvoje rozhodnutí maj daleko k tomu, aby člověka nadchly," řekl. "Tos nemoh vybrat něco míň voňavýho?"

"Víš, Kaltene," odpověděl Sparhawk, "tohle je přesně ta, co jsem postrádal, když jsem tě neměl poblíž - ten nepřetržitý proud stížností."

Kalten pokrčil rameny. "Člověk si musí o něčem povídat." Sáhl pod svůj azurově modrý kabátec, vytáhl malý zahnutý nůž a začal si ho obtahovat o podrážku. "Vezmu si ho na starost první," řekl.

"Koho?"

"Kragera. Musím s ním začít první."

"Jak jsi na to přišel?"

"Jsi můj přítel, Sparhawku. Přítel dá vždycky příteli přednost."

"Neplatí to taky naopak?"

Kalten zavrtěl hlavou. "Ty mě máš radši než já tebe. Je to jen přirozený, samozřejmě. Jsem mnohem sympatičtější než ty."

Sparhawk se na něj dlouze podíval.

"K tomu přece přátelé jsou, Sparhawku," řekl Kalten laskavě, "aby nám pověděli o našich drobnejch nedostatcích."

Čekali a od ústí uličky pozorovali kolemjdoucí. Nebyla to nijak zvlášť rušná ulice - měla po stranách jen několik obchodů. Zdálo se spíš, že v ní převažují sklady a soukromé domy.

Minula hodina, pak druhá.

"Možná z toho pití usnul," řekl Kalten.

"Ten jistě ne. Vydrží víc než celý regiment. Určitě přijde."

Kalten vystrčil hlavu z ústí uličky a zamžoural na oblohu. "Bude pršet," prorokoval.

"Zmokli jsme už mockrát."

Kalten škubl svým nevkusným kabátcem a obrátil oči k nebi. "Ale Fparhawku," zašišlal děsivě. "Víf pfefe, jaký fe na faténu udělaj fleky, kdyf fe namofí."

Sparhawk se celý zkroutil, jak se pokoušel zadržet smích. Čekali dál. Uběhla další hodina.

"Za chvíli zapadne slunce," řekl Kalten. "Možná si našel jinej obchod."

"Ještě chvíli počkáme," odpověděl Sparhawk.

Útok přišel znenadání. Uličkou se přihnalo osm nebo deset statných, chudě oblečených mužských s meči v rukou. Sparhawkova ruka sjela k jílci jeho krátkého meče, Kaltenův rapír však už svištěl vzduchem. Muž vedoucí útočníky se zlomil v pase a zalapal po dechu; Kalten ho s rutinovanou lehkostí probodl.

Zatímco se plavovlasý muž vzpamatovával ze svého výpadu, postavil se Sparhawk vedle. Odrazil ránu jednoho z útočníků a zabodl svůj meč do jeho břicha. Když mu ho rval z těla, otočil jím, aby byla rána co největší. "Otevři tu krabici!" křičel na Kaltena odrážeje další úder.

Ulička byla příliš úzká, aby na něj útočili více než dva najednou; třebaže byl jeho meč kratší, dokázal je udržet v uctivé vzdálenosti. Za sebou uslyšel tříštění dřeva, jak Kalten rozkopl obdélníkovou krabici. Pak se vedle něj přítel, postavil se svým širokým mečem v ruce. "Mám to," řekl Kalten. "Vem si svůj meč."

Sparhawk se otočil a běžel zpátky k ústí uličky. Odhodil krátký meč, vyškubl z trosek krabice svůj vlastní a hnal se zpět. Kalten skolil dva z útočníků a pomalu, ale jistě nabýval vrchu i nad ostatními. Levou ruku však měl pevně přitisknutou k boku a mezi prsty mu protékala krev. Sparhawk k němu přispěchal mávaje oběma rukama svým těžkým mečem. Jednomu chlapíkovi rozťal hlavu a druhému usekl paži, v které držel meč. Pak vrazil špičku svého ostří hluboko do těla třetího. Ten se zapotácel a dopadl na zeď; z úst mu vytryskl proud krve.

Zbytek útočníků se rozprchl.

Sparhawk se otočil a viděl Kaltena, jak chladnokrevně vytahuje meč z prsou muže s chybějící paží. "Nenechávej je takhle za sebou, Sparhawku," řekl jeho plavovlasý přítel. "I jednorukej tě může probodnout zezadu. Kromě toho nedbáš na pořádek. Vždycky nejdřív dokonči, co děláš, pak se teprve pusť do dalšího." Pořád ještě měl levou ruku pevně přitisknutou k boku.

"Jsi v pořádku?" zeptal se ho Sparhawk.

"Je to jenom škrábnutí."

"Škrábnutí takhle nekrvácí. Ukaž mi to."

Rána byla poměrně velká, ale nezdálo se, že je hluboká Sparhawk utrhl z haleny jednoho z mrtvých rukáv, sroloval ho a přiložil na zranění na Kaltenově boku. "Drž si to tam," řekl. "Pořádně to přitiskni, abys zpomalil krvácení."

"Už mě párkrát pobodali, Sparhawku. Vím, co mám dělat."

Sparhawk se rozhlédl po zhroucených tělech, která se válela v uličce. "Myslím, že bychom měli jít," řekl. "Někdo ze sousedství by se mohl začít zajímat, co to tu bylo za rámus." Pak se zamračil. "Všiml sis na těch mužích něčeho zvláštního?" zeptal se.

Kalten pokrčil rameny. "Byli dost neohrabaný."

"To jsem nemyslel. Muži, kteří si na živobytí vydělávají přepadáváním lidí v uličkách, se většinou moc nestarají o svůj vzhled - a tihle chlapíci jsou všichni hladce vyholení." Obrátil jedno z těl a roztrhl předek plátěné haleny. "A *tohle* se ti zajímavé zdá?" poznamenal. Pod halenou měl probodnutý rudou tuniku s emblémem vyšitým přes levou stranu prsou.

"Církevní voják," zavrčel Kalten. "Myslíš, že by nás Annias mohl čirou náhodou nemít v lásce?"

"Není to nepravděpodobné. Pojďme odsud. Ti, co to přežili, mohli jít pro pomoc."

"Do kapituly, nebo do hostince?"

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Někdo prohlédl naše převleky a Annias bude čekat, že půjdeme teď tam, nebo onam."

"To máš možná pravdu. Napadá tě něco?"

"O jednom místě bych věděl. Není to tak daleko. Budeš schopný jít?"

"Budu schopnej jít zrovna tak daleko jako ty. Nezapomeň, že jsem mladší."

"Jenom o šest týdnů."

"Mladší je mladší, Sparhawku. Nebudeme se přece hádat o čísla."

Zastrčili si meče za pásy a vykročili z ústí uličky. Zamířili na volné prostranství; Sparhawk podpíral svého raněného přítele. Ulice, kterou se dali, byla čím dál tím sešlejší - brzy vešli do bludiště vzájemně propojených uliček a nedlážděných průchodů. Budovy byly velké a zchátralé a hemžily se špatně oblečenými lidmi, kteří byli, jak se zdálo, k zanedbanosti svého okolí neteční.

"Tady to spravujou potkani, ne?" řekl Kalten. "Je to tvoje místo ještě daleko? Nějak mě to začíná zmáhat."

"Je to na protější straně té další křižovatky."

Kalten zachrochtal a pevněji si přitiskl ruku k boku.

Šli dál. Pohledy, kterými je obyvatelé této chudinské čtvrti stíhali, byly nepřívětivé, téměř nepřátelské. Kaltenovo oblečení hlásalo, že je příslušníkem vládnoucí vrstvy; lidé ze společenské spodiny měli pro dvořany a jejich sluhy pramalé pochopení.

Došli na křižovatku a Sparhawk zavedl přítele do blátivé uličky. Dostali se asi do poloviny, když tu z jednoho vchodu vystoupil tlustý chlap s rezavou píkou v rukou a zahradil jim cestu. "Kam si myslíte, že dete?" chtěl vědět.

"Musím mluvit s Platimem," odpověděl Sparhawk.

"Neřek bych, že je zvědavej na něco, co byste mu chtěli říct. Jestli nemáte v hlavě piliny, zmizíte z týhle části města, dokud je světlo. Po setmění tu dochází k nehodám."

"A někdy i před setměním," odpověděl Sparhawk a tasil.

"Než stačíš dvakrát mrknout, tak tu budu mít dvanáct chlapů."

"A než ty stačíš mrknout jednou, srazí ti můj kamarád se zlomeným nosem hlavu," řekl mu Kalten. Muž ustoupil, ve tváři strach.

"Tak co bude, sousede?" zeptal se Sparhawk. "Vezmeš nás k Platimovi, nebo si spolu trošku zašpásujeme?"

"Nemáte právo mi vyhrožovat."

Sparhawk zvedl meč, aby si ho mohl tlusťoch pořádně prohlédnout. "Tohle mi dává spoustu práv, sousede. Opři si tu píku o zeď a zaveď nás k Platimovi - teď hned!"

Muž ucukl, pozorně postavil svou píku ke zdi, otočil se a vedl je uličkou. Ulička byla slepá; o sto kroků dál končila a dolů, k čemusi, co vypadalo jako dveře od sklepa, se svažovalo kamenné schodiště.

"Je to támhle," řekl tlusťoch a ukázal tím směrem.

"Jdi napřed," pobídl ho Sparhawk. "Nechci tě mít za sebou, příteli, vypadáš jako člověk, který by se mohl dopouštět chyb."

Chlapík sešel zamračeně po schodech pokrytých blátem a dvakrát udeřil na dveře. "To jsem já, Sef," zavolal. "Jsou tu dva šlechtici, který chtěj mluvit s Platimem."

Po chvíli ticha uslyšeli zachřestění řetězu. Dveře se otevřely a z nich vystrčil hlavu muž s bradkou. "Platim nemá rád šlechtice," prohlásil.

"Já si to za něj rozmyslím," řekl Sparhawk. "Ustup z cesty, sousede."

Vousatý muž se podíval na meč ve Sparhawkově ruce, těžce polkl a strčil do dveří.

"Tak do toho, Sefe," pobídl Kalten jejich průvodce.

Sef prošel dveřmi.

"Pojď s námi, příteli," řekl Sparhawk vousatému muži, když se on i Kalten octli uvnitř. "Čím větší společnost, tím jsme radši."

Schody pokračovaly mezi plesnivými kamennými stěnami orosenými drobnými kapičkami. Dole se schodiště otevíralo do rozlehlého sklepa s klenutým kamenným stropem. Uprostřed místnosti hořel v jámě oheň a sytil vzduch kouřem, zdi lemovala nedbale postavená lůžka a matrace vycpané slámou. Na lůžkách a matracích seděly, pily a hrály v kostky asi dva tucty rozličně oblečených žen a mužů. Přímo u ohně s nohama nataženýma k ohni, se ve velké židli rozvaloval obrovský muž s divoce vyhlížející černou bradou a velikánským panděrem. Měl na sobě vybledlý oranžový saténový kabátec vpředu potřísněný a plný skvrn a v jedné ze svých mohutných rukou držel stříbrný korbel.

"To je Platim," řekl Sef nervózně. "Má trochu v hlavě, takže byste měli bejt opatrný, páni."

"My si s ním poradíme," odpověděl Sparhawk. "Díky za pomoc, Sefe. Nevím, co bychom si bez tebe počali." Pak vedl Kaltena dál kolem ohniště.

"Co je to zač, tyhle lidi?" zeptal se Kalten potichu rozhlížeje se po mužích a ženách podél zdí.

"Zloději. Žebráci, nejspíš pár vrahů - a tak podobně."

"Některý z tvejch přátel jsou opravdu milí, Sparhawku."

Platim si pozorně prohlížel náhrdelník s rubínovým přívěškem, který na něm byl navlečen. Když se před ním Sparhawk s Kaltenem zastavili, zvedl kalné oči a zahleděl se na ně; obzvláštní pozornost věnoval Kaltenovu vznešenému odění. "Kdo sem pustil tyhle dva?" zařval.

"Vlastně jsme se pustili sami, Platime," odpověděl mu Sparhawk, zastrčil si meč zpátky u pás a zvedl klapku, kterou měl přes oko, takže mu už nepřekážela ve výhledu.

"Tak se zase můžete pustit ven."

"To by se nám, bohužel, zrovna teď vůbec nehodilo." řekl Sparhawk.

Otylý muž v oranžovém kabátci luskl prsty a lidé podél zdí povstali. "Je nás pořádná přesila, příteli." Platim se sugestivně rozhlédl po svých přívržencích.

"To se nám v poslední době stává často," podotkl Kalten s rukou na jílci svého meče.

Platim přimhouřil oči. "Tvoje šaty a meč se k sobě nehoděj zrovna dokonale," řekl.

"A já si dávám tolik záležet, abych svoji výstroj sladil," povzdychl si Kalten.

"Tak kdo vlastně jste?" zeptal se Platim podezřívavě. "Tenhleten je oblečenej jako dvořan, ale já si nemyslím, že by to byl jeden z těch pochodujících motejlů z paláce."

"Nic se před ním neutají, co?" prohodil Kalten ke Sparhawkovi. Poohlédl na Platima. "My jsme vlastně pandionští," řekl.

"Pandionští? Myslel jsem si, že by to mohlo bejt něco takovýho. A proč jste se takhle vystrojili?"

"Jsme oba příliš známí," odpověděl Sparhawk. "Chtěli jsme mít možnost pohybu, aniž by nás někdo poznal."

Platim se významně podíval na Kaltenův zakrvácený kabátec. "Tak se mi zdá, že někdo ty vaše převleky prokouk," podotkl, "nebo možná chodíte do nesprávnejch hospod. Kdo tě pobodal?"

"Jeden církevní voják." Kalten pokrčil rameny. "Povedlo se mu to náhodou. Nebude vám vadit, když si sednu? Jsem nějakej roztřesanej, ani nevím proč."

"Přineste mu někdo stoličku," křikl Platim. Pak se na ně znovu podíval. "Proč se vlastně mezi sebou bijou vojáci Církve a rytíři Církve?" zeptal se.

"Palácová politika," pokrčil Sparhawk rameny. "Občas je trochu neprůhledná."

"To ví Bůh, že je. Co chcete tady?"

"Potřebujeme se na čas někde schovat," odpověděl Sparhawk. Rozhlédl se. "Ten váš sklep by měl posloužit docela dobře."

"Promiň, příteli. Můžu sympatizovat s člověkem, kterej se zrovna střetnul s církevníma vojákama, ale provádím tu svoje obchody a pro nezasvěcený tu není místo." Platim se podíval na Kaltena; zrovna se svezl na stolici, kterou mu přinesl otrhaný žebrák. "Zabil jsi toho člověka, co tě bodnul?"

"On ho zabil." Kalten ukázal na Sparhawka. "Já jsem zabil několik dalších, ale většinu boje obstaral tady můj kamatád."

"Proč nevyřídíme, co je potřeba?" řekl Sparhawk. "Myslím, že máš u mojí rodiny dluh, Platime."

"Se šlechticema," odpověděl Platim, "nemám kromě toho, že čas od času podříznu pár šlechtickejch krků, nic společnýho - takže je nepravděpodobný, že bych něco dlužil tvojí rodině."

"Ten dluh nemá s penězi nic společného. Před léty tě věšeli vojáci Církve. Můj otec jim v tom zabránil."

Platim zamrkal. "Ty jsi Sparhawk?" zeptal se překvapeně. "Moc se svýmu otci nepodobáš."

"To je tím nosem," řekl Kalten. "Když zlomíš člověku nos, vypadá pak úplně jinak. Proč tě ty vojáci věšeli?"

"Bylo to celý nedorozumění. Zapíchnul jsem nějakýho chlápka. Neměl na sobě uniformu, takže jsem nevěděl, že to je důstojník primasovy gardy." Zatvářil se znechuceně, "A v peněžence neměl nic jinýho než dva stříbrňáky a hrst měďáků."

"Uznáváš ten dluh?" naléhal Sparhawk.

Platim se zatahal za svou divokou černou bradku. "Řek bych, že jo," připustil.

"Tak tu tedy zůstaneme."

"To je všechno?"

"Ne tak docela. Hledáme jednoho člověka - jmenuje se Krager. Tvoji žebráci se pohybují po celém městě a já chci, aby se po něm podívali."

"No dobře. Můžeš ho popsat?"

"Mohu udělat něco lepšího - mohu vám ho ukázat."

"To mi nějak nedává smysl, příteli."

"Za chvíli bude. Nemáte tu nějakou mísu - a čistou vodu?"

"Myslím, že se to dá zařídit. Co máš za lubem?"

"Vyvolá obraz Kragerova obličeje na vodě," řekl Kalten. "Je to starej trik."

Na Platima to udělalo dojem. "Slyšel jsem, že vy pandionští jste všichni čarodějové, ale ještě nikdy jsem nic takového neviděl."

"Sparhawkovi to jde líp než mně," připustil Kalten.

Jeden z žebráků jim přinesl otlučenou mísu s mírně zakalenou vodou. Sparhawk mísu položil na zem a chvíli se soustřeďoval mumlaje si potichu styrická slova zaříkávadla. Pak udělal nad mísou pohyb rukou; objevil se Kragerův oteklý obličej.

"To je opravdu něco, to se musí nechat," žasl Platim.

"Není to těžké," řekl Sparhawk skromně. "Ať se na to tvoji lidé podívají. Neudržím to tu do nekonečna."

"Jak dlouho to udržíš?"

"Asi deset minut. Pak se to začne rozpadat."

"Talene!" křikl tlusťoch. "Pojď sem!"

Přes místnost se k nim klátil asi desetiletý umouněný kluk. Jeho tunika byla roztrhaná a špinavá, přes ní však měl dlouhou vestu z červeného saténu upravenou z kabátce, z něhož ustřihli rukávy. Ve vestě měl několik otvorů na nože.

"Co chceš?" zeptal se drze.

"Dokážeš to obkreslit?" řekl Platim a ukázal na mísu.

"Jasně že dokážu, ale proč bych to dělal?"

"Protože ti utrhnu uši, jestli to neuděláš."

Talen se na něj ušklíbl. "To bys mě nejdřív musel chytit tlusťochu, a já běhám rychlejc."

Sparhawk strčil prst do své kožené kazajky a vytáhl drobnou stříbrnou minci. "A kvůli tomuhle by ti to za to stálo?" zeptal se a zdvihl minci.

Talenovi zasvítily oči. "Za tohle vám nakreslím veledílo," slíbil.

"Nechci nic než přesnost."

"Jak je ctěná libost, pane." Talen se posměšně uklonil. "Přinesu si věci."

"Umí něco?" zeptal se Kalten Platima, když kluk odběhl k jednomu z lůžek u zdi.

Platim pokrčil rameny. "Nejsem uměleckej kritik," řekl. "Ale tráví všechen čas kreslením - když nežebrá nebo nekrade."

"Není na tenhle druh práce trochu moc malej?"

Platim se zasmál. "Ten má nejšikovnější prsty v celý Cimmuře," řekl. "Ukrad by ti oči přímo z důlků a ty bys je vůbec nepostrádal, dokud by ses na něco nechtěl podívat zblízka."

"Budu si to pamatovat," odpověděl Kalten.

"To už by mohlo bejt pozdě, příteli. Neměl jsi náhodou prsten, když jsi přišel?"

Kalten zamrkal, pak zdvihl svou zakrvácenou levičku a zahleděl se na ni. Na ruce žádný prsten nebyl.

KAPITOLA

ŠESTÁ

KALTEN SEBOU ŠKUBL. "Pomalu, Sparhawku," řekl. "Tohle opravdu bolí."

"Než to obvážu, tak se to musí vyčistit," odpověděl Sparhawk a dál otíral ránu v přítelově boku plátnem namočeným ve víně.

"A to to musíš dělat tak necitelně?"

Platim prošel kolébavě kolem čadivého ohniště a postavil se k posteli, na které ležel Kalten. "Dostane se z toho?" zeptal se.

"Asi ano," odpověděl Sparhawk. "Už si nechal pustit žilou několikrát - většinou se uzdraví."

Položil hadřík stranou a vzal dlouhý pruh plátna. "Posaď se." řekl příteli.

Kalten zachrochtal a namáhavě se vyhrabal do sedu. Sparhawk mu začal omotávat obvaz kolem pasu.

"Neutahuj to tak," řekl Kalten. "Musím taky dejchat."

"Přestaň si stěžovat."

"Šli po vás ty církevní vojáci z nějakýho určitýho důvodu," zeptal se Platim, "nebo se prostě chtěli pobavit?"

"Nějaké důvody měli," odpověděl mu Sparhawk, který zrovna na Kaltenově obvazu uvazoval uzel. "V poslední době se nám dařilo chovat se poměrně urážlivě k primasu Anniovi."

"No výborně! Nevím, co si o něm myslíte vy šlechtici, ale obyčejný lidi ho všichni nenáviděj."

"Umírněně jím opovrhujeme."

"Tak tohle je věc, na který se shodnem. Je nějaká naděje, že se královna Ehlana uzdraví?"

"Pracujeme na tom."

Platim si vzdychl. "Myslím, že je to naše jediná naděje, Sparhawku. Jinak bude Annias vládnout Elenii, jak se mu bude halit do krámu, a to by bylo opravdu špatný."

"Vlastenectví, Platime?" prohodil Kalten.

"To, že jsem zloděj a vrah, neznamená, že nejsem loajální. Ctím korunu zrovna tak jako každej jinej v království. Ctil jsem dokonce i Aldrea, ať už byl slabej jak chtěl." Platim se zatvářil vychytrale. "Opravdu ho jeho sestra svedla?" zeptal se. "Povídalo se všechno možný."

Sparhawk pokrčil rameny. "Těžko říct."

"Hrozně se vztekala, když tvůj otec donutil Aldrea, aby se oženil s matkou královny Ehlany." Platim se uchechtl. "Byla si naprosto jistá, že si vezme svého bratra a trůn že bude mít pod palcem."

"Není to trochu nezákonný?" chtěl vědět Kalten.

"Annias říkal, že našel cestu, jak zákon obejít. Ať už to bylo jakkoliv, když se Aldreas oženil, utekla Arissa z paláce. Našli ji za několik tejdnů v tom laciným bordelu za řekou. Rozdal si to s ní jenom asi každej druhej v Cimmuře, než ji z toho místa odvlekli." Zašilhal na ně. "A co s ní vlastně nakonec udělali? Usekli jí hlavu?"

"Ne," odpověděl Sparhawk. "Je zavřená v klášteře v Demu. Jsou tam velice přísní."

"Aspoň si trochu oddechne. Podle toho, co jsem slyšel, bývala princezna Arissa velice zaměstnaná mladá dáma." Narovnal se a ukázal na blízké lůžko. "Můžeš spát támhle," řekl Sparhawkovi. "Poslal jsem všechny zloděje a žebráky z Cimmury ven, aby se podívali po tom vašem Kragerovi. Jestli vystrčí nos na ulici, dozvíme se o tom během hodiny. Mezitím se klidně můžeš trochu vyspat."

Sparhawk přikývl a vstal. "Jsi v pořádku?" zeptal se Kaltena.

"Jo."

"Nechceš něco?"

"Co takhle pivo - samozřejmě jenom jako náhradu za všechnu tu krev, co jsem ztratil."

"Samozřejmě."

Nedalo se odhadnout, kolik je hodin, protože sklep neměl žádná okna. Sparhawk ucítil lehký dotyk a okamžitě se probudil a chytil ruku, která ho způsobila.

Talen, ten umouněný kluk, se zatvářil kysele. "Nikdy se nepokoušejte vybírat kapsy, když se třesete" řekl. Setřel si z obličeje kapky deště. "Dneska ráno je venku opravdu hnusně," dodal.

"Hledal jsi v mých kapsách něco určitého?"

"Vlastně ne - prostě jsem se díval, jestli tam něco není."

"Nechtěl bys mi vrátit ten prsten, cos ukradl mému kamarádovi?"

"Hm, asi jo. Stejně jsem ho vzal jen proto, abych nevyšel ze cviku." Talen sáhl pod svou mokrou halenu a vytáhl Kaltenův prsten. "Očistil jsem ho od krve," řekl se zalíbením.

"Určitě to ocení."

"Jo, a mimochodem, našel jsem toho chlápka, co jste ho hledali."

"Kragera? Kde?"

"Bydlí v jednom bordelu ve Lví ulici."

"V bordelu?"

"Možná potřebuje lásku."

Sparhawk se posadil. Sáhl na svou bradku z koňského ohonu, aby se ujistil, že je ještě na místě. "Pojďme si promluvit s Platimem."

"Chceš, abych probudil tvého přítele?"

"Nech ho spát. Stejně ho v tom dešti a ve stavu, v jakém je, nikam nepotáhnu."

Platim chrápal na své židli, když se však Talen dotkl jeho ramene, okamžitě otevřel oči.

"Ten chlapec našel Kragera," řekl Sparhawk.

"Předpokládám, že se za ním půjdeš podívat?" Sparhawk přikývl.

"Myslíš, že tě primasovi vojáci pořád hledaj?"

"Patrně ano."

"A vědí, jak vypadáš?"

"Tak to se moc daleko nedostaneš."

"Budu to muset risknout."

"Platime," řekl Talen.

"Co?"

"Pamatuješ se, jak jsme museli narychlo dostat z města Weasela?"

Platim zabručel, poškrábal se na břiše a hloubavě se podíval na Sparhawka. "Jak moc lpíš na tý svý bradce?" zeptal se.

"Moc ne. Proč?"

"Jestli seš ochotnej si ji oholit, vím o způsobu, jak by ses mohl pohybovat po Cimuře, aby tě nepoznali."

Sparhawk si začal strhávat kusy falešné bradky.

Platim se zasmál. "Ty na ní opravdu moc nelpíš, co?" Podíval se na Talena. "Jdi a přines z truhly, co bude potřebovat."

Talen přešel k velké dřevěné skříni v koutě sklepa a zatímco se Sparhawk zbavoval zbytku vousů, něco v ní hledal. Když se vrátil, nesl otrhaný plášť a pár bot, ze kterých zbývalo jen o málo víc než rozpadávající se kožené vaky.

"Kolik si můžeš sundat ze zbytku obličeje?" zeptal se Platim.

Sparhawk vzal od Talena otrhaný kabát a nalil na cíp trochu Platimova vína. Pak si začal rázně drhnout obličej, aby odstranil zbytky Sefreniina klihu a rudou jizvu.

"A ten nos?" chtěl vědět Platim.

"Ten ne. Ten je skutečný."

"Jak se ti to stalo?"

"To je dlouhé povídání."

Platim pokrčil rameny. "Sundej si boty a ty kožený kamaše. Oblíkneš si tenhle plášť a boty."

Sparhawk si zul své vysoké boty a stáhl kožené nohavice. Talen přes něj přehodil plášť, přetáhl jeden cíp a připevnil ho k druhému rameni, takže zakrýval Sparhawkovo tělo a sahal mu asi do půli stehen.

Platim na něj zašilhal. "Obuj si boty a trochu si zamaž nohy. Vypadáš moc čistě." Talen šel zpět k truhle a vrátil se s odřenou koženou čapkou, dlouhou tenkou holí a kusem špinavé pytloviny.

"Nasaď si čapku a uvaž si kolem očí ten hadr," zněl další pokyn.

Sparhawk to udělal.

"Vidíš skrz něj trochu?"

"Rozeznávám obrysy, ale to je tak asi všechno."

"Nechci, abys viděl moc dobře. Máš bejt slepej. Přines mu žebrací misku, Talene." Platim se znovu obrátil ke Sparhawkovi. "Zkus se trochou projít kolem. Mávej tou holí před sebou, ale občas do něčeho vraž a nezapomínej zakopávat."

"To je zajímavý nápad, Platime, ale já přesně vím, kam jdu. Nebude to podezřelé?"

"Talen tě povede. Budete prostě párek obyčejnejch žebráků." Sparhawk si povytáhl pás a posunul meč.

"Budeš ho tu muset nechat," řekl mu Platim. "Můžeš si pod plášť schovat tesák, ale meč by byl trochu moc nápadnej."

"To máš asi pravdu." Sparhawk vytáhl meč a podal ho muži v oranžovém kabátci. "Neztrať ho," řekl. Pak si začat cvičit tápavou chůzi slepých, klepaje přitom o zem dlouhou štíhlou holí, kterou mu dal Talen.

"Není to tak zlý," řekl Platim po několika minutách. "Učíš se rychle, Sparhawku. Na to, aby ses tam dostal, by to mělo stačit. Talen tě může po cestě naučit žebrat."

Talen se vrátil od veliké dřevěné skříně. Kulhal opíraje se o berli - levou nohu měl groteskně zkroucenou. Odložil svou křiklavou vestu a měl teď na sobě cáry.

"Nebolí to?" zeptal se Sparhawk a ukázal svou holí na chlapcovu nohu.

"Ani ne. Stačí, když došlapujete na hranu chodidla a vtáčíte koleno."

"Vypadá to velice přesvědčivě."

"To je přirozený. Mám slušnou praxi."

"Jste oba hotovi?" zeptal se Platim.

"Jsme nejspíš tak hotovi, jak jen můžeme být," odpověděl Sparhawk. "Nemyslím ale, že mi žebrání půjde nějak zvlášť."

"Talen tě naučí základům. Není to těžký. Hodně štěstí, Sparhawku."

"Díky. Možná ho budu potřebovat."

Sparhawk a jeho mladý průvodce vyšli ze sklepa a uprostřed šedého deštivého rána se vydali blátivou uličkou. Ve výklenku jednoho z vchodů držel opět hlídku Sef. Nepromluvil na ně, když ho míjeli.

Jakmile došli na ulici, vzal Talen do ruky cíp Sparhawkova pláště a vedl ho za něj. Sparhawk ho následoval, klepaje holí do dlažby.

"Žebrat se dá několika způsobama," řekl chlapec, když kousek ušli. "Některý lidi dávaj přednost tomu, že si prostě sednou a zvednou žebrací misku. Ale to moc

nevynáší - pokud to neprovozujete před kostelem v den, kdy bylo kázání o dobročinnosti. Některý zase vrazej misku pod nos každýmu, kdo jde kolem. Takhle dostanete víc peněz, ale někdy lidi naštvete a každou chvíli dostanete facku. Vy máte bejt slepej, takže musíme muset vymyslet něco trochu jinýho."

"Můžu něco říkat?"

Talen přikývl. "Musíte přivábit jejich pozornost. Většinou stačí říct 'almužnu'. Jednak nemáte na dlouhý řeči čas, a lidi s žebrákama stejně mluvěj neradi. Když se někdo rozhodne vám něco dát, chce to mít co nejrychlejc z krku. Váš hlas musí znít beznadějně. Vzlykání nijak zvlášť nepomáhá, ale zkuste se občas zajíknout, jako kdybyste měl na krajíčku."

"Je to docela umění, ne?"

Talen pokrčil rameny. "Prostě něco prodáváte, to je všechno. Ale vy máte na celej prodej jen jedno dvě slova, tak nešetřte citem. Máte u sebe nějaký měďáky?"

"Pokud jsi je už neukradl. Proč?"

"Až přijdeme k tomu bordelu, budete muset dát do misky návnadu. Strčte do misky pár měďáků, aby to vypadalo, že už jste něco dostal."

"Nechápu tak docela, co tím myslíš."

"Chcete na toho Kragera čekat, dokud nevyjde, ne? Jestli za ním půjdete dovnitř, narazíte nejspíš na vyhazovače, co tam udržujou pořádek." Prohlédl si Sparhawka od hlavy k patě. "Jak to tak vypadá, možná byste si s nima poradil, ale tyhle věci dělaj rámus a madam by asi poslala pro hlídku. Většinou je lepší počkat venku."

"Dobře. Tak tam tedy počkáme."

"Postavíme se přede dveře a budeme žebrat, dokud se neukáže." Chlapec se odmlčel. "Hodláte ho zabít?" zeptal se. "A jestli jo, můžu se koukat?"

"Ne. Jen mu chci položit pár otázek."

"Ach." Talenův hlas zněl poněkud zklamaně.

Pršelo teď víc a ze Sparhawkowa pláště začala na zadní stranu jeho nahých nohou kapat voda.

Došli ke Lví ulici a zahnuli doleva. "Ten bordel je támhle vepředu," řekl Talen a táhl Sparhawka za sebou za cíp jeho promočeného pláště. Vtom se zastavil.

"Co se děje?" zeptal se Sparhawk.

"Konkurence," odpověděl Talen. "U dveří se opírá o zeď nějakej jednonohej chlap."

"Žebrá?"

"Co jinýho?"

"Co teď?"

"To není žádnej zvláštní problém. Prostě mu řeknu, aby šel jinam."

"Půjde?"

Talen přikývl. "Půjde, když mu povím, že jsme si to místo pronajali od Platima. Počkejte tady. Budu hned zpátky."

Chlapec se odbelhal deštivou ulicí k červeně natřeným dveřím bordelu a krátce promluvil s jednonohým mužem, který tam stál. Muž na něj chvíli hněvivě zíral, pak se zpod jeho hrubé haleny zázračně vynořila druhá noha a on, mumlaje si pro sebe nadávky, odpochodoval s berlou v ruce. Talen se vrátil ulicí a odvedl Sparhawka ke dveřím bordelu. "Prostě se opřete o zeď a když někdo půjde okolo, nastavte misku. Ale nedávejte ji přímo před ně. Nemáte je vidět, takže ji strčte jakoby stranou."

Blížil se blahobytně vyhlížející kupec se skloněnou hlavou a tmavým pláštěm, do kterého byl těsně zahalen. Sparhawk nastrčil svou misku. "Almužnu," řekl prosebně.

Kupec ho ignoroval.

"Nebylo to špatný," řekl Talen. "Pokuste se ale o to zajíknutí, o kterým jsem vám říkal."

"Proto mi do misky nic nehodil?"

"Ne. Kupci vám nedaj nikdy nic."

"Ach."

Ulicí šlo několik dělníků oděných v kožených halenách. Bavili se hlasitě a nohy měli poněkud nejisté.

"Almužnu," řekl Sparhawk.

Talen popotáhl a otřel si rukávem nos. "Prosím vás, pánové," řekl zajíkavým hlasem. "Buďte tak hodní a pomozte mně a mýmu ubohýmu slepýmu tátovi."

"Proč ne?" řekl jeden z nich vesele. Zalovil v jedné z kapes, vytáhl několik mincí a prohlédl si je. Pak vybral jeden drobný měďáček a hodil ho do Sparhawkovy misky.

Jeden z ostatních se zahihňal. "Pokouší se dát dohromady tolik, aby moh jít dovnitř za holkama." řekl.

"To je jeho věc, ne?" odpověděl mu ten štědrý, když odcházeli ulicí.

"První krev," prohodil Talen. "Dejte si ten měďák do kapsy. Nechceme, aby v tý misce bylo *tolik* mincí."

Během další hodiny nasbírali Sparhawk a jeho mladistvý učitel asi dvanáct dalších penízků. Po několika prvních pokusech se z toho stala provokující hra a Sparhawk pokaždé, když se mu z kolemjdoucího podařilo vymámit měďák, pocítil záchvěv uspokojení.

Pak ulicí přijel zdobený kočár tažený párem černých koní a zastavil před červenými dveřmi. Zezadu seskočil mladý lokaj v livreji, spustil ze strany vozu schůdek a otevřel dveře. Vystoupil šlechtic oděný od hlavy k patě v zeleném sametu. Sparhawk ho znal.

"Možná se chvíli zdržím, miláčku," řekl šlechtic a láskyplně se dotkl lokajovy chlapecké tváře. "Zajeď s kočárem kousek dál a vyhlížej mě." Koketně se zahihňal. "Někdo by ho mohl poznat a já bych si rozhodně nepřál, aby si lidé mysleli, že chodím do takových podniků." Zakoulel očima a odcupital k červeným dveřím.

"Almužnu pro slepce," zaprosil Sparhawk a nastrčil svou misku.

"Z cesty, drzoune," řekl šlechtic a zamával rukou, jako by odháněl neodbytnou mouchu. Otevřel dveře a vstoupil; kočár se zatím rozjel pryč.

"Zvláštní," zamumlal Sparhawk.

"To tedy byl, že jo?" zašklebil se Talen.

"Tak tahle bylo něco, o čem jsem rozhodně nepředpokládal, že uvidím - baron Harparin na cestě do bordelu."

"Šlechtici mají taky svý nutkání, no ne?"

"Harparin tedy nutkání má, to ano, ale neřekl bych, že by je ta děvčata uvnitř dokázala uspokojit. Zato by se mohl zajímat o tebe."

Talen zrudl. "Do *toho* vám nic není," řekl.

Sparhawk se zamračil. "Proč šel Harparin do bordelu, ve kterém bydlí Krager?" dumal.

"Znají se?"

"Neřekl bych. Harparin je členem rady a blízkým přítelem primase Annia. Krager je podřadná ropucha. Jestli tu mají schůzku, tak bych si hrozně rád poslechl, o čem budou mluvit."

"Tak jděte dovnitř."

"Co?"

"Je to veřejnej dům a slepci taky potřebujou lásku. Jen se nezačněte prát." Talen se pozorně rozhlédl. "Až budete uvnitř, chtějte Naween. Pracuje bokem pro Platima. Řekněte jí, že vás poslal. Vezme vás někam, kde budete moct poslouchat."

"To Platim řídí celé město?"

"Jenom podsvětí. Druhou půlku spravuje Annias."

"Půjdeš se mnou?"

Talen zavrtěl hlavou. "Shanda má pokřivenej smysl pro morálku. Nepouští dovnitř děti - aspoň teda ne mužskýho pohlaví."

"Shanda?"

"No bordelmamá."

"To jsem si mohl myslet. Kragerova milenka se jmenuje Shanda - hubená holka?"

Talen přikývl. "Má děsně kyselej ksicht?"

"To je ona."

"Zná vás?"

"Setkali jsme se jednou, asi před dvanácti lety."

"Ten hadr vám zakrejvá většinu obličeje a světlo uvnitř není moc dobrý. Mělo by vám to projít, když trochu pozměníte hlas. Jen jděte dovnitř. Já zůstanu tady venku a budu hlídat. Znám od pohledu každýho policajta a špeha v Cimmuře."

"Dobře."

"Máte aspoň tolik, kolik se platí za holku? Jestli potřebujete, můžu vám půjčit. Shanda vás k žádný ze svejch děvek nepustí, dokud jí nezaplatíte."

"Já vyjdu - jestlis mi zase nevybral kapsy."

"To bych přece neudělal, pane!"

"Pravděpodobně udělal. Možná se tam chvíli zdržím."

"Dobře se bavte. Naween je velice dovádivá - aspoň se to povídá."

Sparhawk dělal, že neslyší. Otevřel červeně natřené dveře a vstoupil dovnitř.

Chodba, do které vešel, byla šerá a prosáklá těžkým sladkým pachem laciného parfému. Sparhawk, stále v roli slepce, mával holí ze strany na stranu a ťukal do zdí. "Haló," zavolal pištivě. "Je tu někdo?"

Dveře na protějším konci chodby se otevřely a objevila se hubená žena ve žlutých sametových šatech. Měla zplihlé špinavě plavé vlasy, nesouhlasný výraz a oči tvrdé jako acháty. "Co chcete?" zeptala se. "Tady žebrat nemůžete."

"Nepřišel jsem žebrat," odpověděl Sparhawk. "Přišel jsem si něco koupit - nebo aspoň pronajmout."

"Máte peníze?"

"Jo."

"Ukažte."

Sparhawk sáhl do svého otrhaného pláště a vytáhl z kapsy několik mincí. Přistrčil k ní dlaň a ukázal jí je. Oči hubené ženy se vychytrale přimhouřily. "Ať vás to ani nenapadne," řekl jí.

"Vy nejste slepej," obvinila ho.

"To říkáte vy."

"Co byste si teda přál?"

"Jeden kamarád povídal, abych se ptal po Naween."

"Jo, Naween. V poslední době je hrozně oblíbená. Pošlu pro ni - jakmile zaplatíte."

"Kolik?"

"Deset měďáků - nebo stříbrnou půlkorunu."

Sparhawk jí dal malou stříbrnou minci a ona zase zmizela ve dveřích, ze kterých vyšla. Okamžik nato se objevila s baculatou, asi dvacetiletou brunetkou. "Tohle je Naween," řekla Shanda. "Doufám, že se pěkně pobavíte." Krátce se na Sparhawka zaculila, pak jako by jí úsměv sklouzl z obličeje. Obrátila se a šla zpátky do místnosti na konci chodby.

"Vy ve skutečnosti nejste slepej, že ne?" zeptala se Naween koketně. Na sobě měla laciný jasně červený župan, ve tvářích dolíčky.

"Ne," připustil Sparhawk, "vlastně ne."

"To je dobře. Nikdy jsem se slepcem nebyla, takže bych nevěděla, co mám čekat. Půjdeme nahoru, ne?" Vedla ho ke schodišti, které stoupalo do vyšších pater domu. "Chtěl byste něco zvláštního?" zeptala se a přes rameno se na něj usmála.

"Zrovna teď bych rád poslouchal," řekl jí.

"Poslouchal? A co?"

"Poslal mě Platim. Shanda tu má přítele, bydlí u ní - jmenuje se Krager."

"Vypadá jako myš a má zlý oči?"

"To je on. Zrovna sem přišel šlechtic oblečený v zeleném sametu a myslím, že si spolu povídají. Chtěl bych slyšet, co říkají. Můžeš to zařídit?" Zvedl ruku a sundal si z očí roušku.

"Takže vy vlastně nechcete...?" Nedořekla a její plný spodní ret se trochu našpulil.

"Dneska ne, sestřičko," řekl jí. "Mám v hlavě jiné věci."

Vzdychla si. "Líbíte se mi," prohodila. "Mohlo nám bejt moc pěkně."

"Možná někdy jindy. Můžeš mě vzít někam, kde uslyším, o čem Krager a jeho přítel mluví?"

Znovu si vzdychla. "Asi jo," řekla. "Je to ještě vejš po schodech. Můžeme si půjčit Pomněnčin pokoj. Je na návštěvě u matky."

"U matky?"

"Holky maj taky matky, co je na tom divnýho. Pomněnčin pokoj sousedí s tím, co v něm bydlí Shandin přítel. Když si dáte ucho na zeď, měl byste slyšet, o co jde."

"Dobře. Tak pojďme. Nechci o nic přijít."

Pokoj poblíž protějšího konce horní chodby byl malý a zařízením zrovna neoplýval. Na stole svítila jediná svíčka. Naween zavřela dveře, pak si svlékla župan a lehla si na postel. "Chci jen zachovat zdání," zašeptala šibalsky, "pro případ, že by sem někdo nahlíd. *Nebo* pro případ, že byste si to pozdějc rozmyslel." Úkosem na něj vrhla žádostivý pohled.

"Která zeď to je?" zeptal se potichu.

"Támhleta." Mávla rukou.

Přešel pokoj a přitiskl ucho na špinavý povrch zdi.

"...svému pánu Martelovi," říkal právě známý hlas. "Potřebuji něco, co by potvrdilo, že opravdu přicházíte od Annia a že to, co mi řeknete, bude vzkaz od něj."

Byl to Krager. Sparhawk se vítězně usmál a poslouchal dál.

KAPITOLA

SEDMÁ

PRIMAS ŘÍKAL, ŽE MOŽNÁ budete trochu podezřívavý," pronesl Harparin svým zženštilým hlasem.

"Tady v Cimmuře je na moji hlavu vypsaná odměna, barone," podotkl Krager. "Za těchto okolností se zdá jistá dávka opatrnosti na místě."

"Poznal byste primasův podpis – a jeho pečeť, kdybyste je viděl?"

"Ano," odpověděl Krager.

"Výborně. Tady je od něho lístek, který potvrdí mou totožnost. Až si ho přečtete, zničte ho."

"To neudělám. Martel by mohl chtít vidět důkaz na vlastní oči." Krager se odmlčel. "Proč Annias prostě instrukce nenapsal?"

"Mějte rozum, Kragere," řekl Harparin. "Poselství může padnout do nepřátelských rukou."

"To může posel taky. Už jste někdy viděl, co dělají pandionští s lidmi, kteří mají informaci, již oni chtějí?"

"Považoval bych za samozřejmé, že podniknete kroky, abyste se výslechu vyhnul."

Krager se v posměšně zachechtal. "S tím nepočítejte, Harparine," řekl poněkud nezřetelně. "Můj život za moc nestojí, ale je to všechno, co mám."

"Jste zbabělec."

"A vy jste - no, to je jedno. Ukažte mi ten lístek." Sparhawk uslyšel zašustění papíru. "V pořádku," ozval se Kragerův rozmazaný hlas. "Tohle je primasova pečeť, souhlasím."

"Vy jste pil?"

"Přirozeně. Co se tady v Cimmuře asi dá dělat? Pokud se neoddáváte jiným zábavám - jako jistí lidé, které bych mohl jmenovat."

"Moc se mi nelíbíte, Kragere."

"Já vás taky nemám rád, Harparine, ale oba s tím dokážeme žít, ne? Prostě mi vyřiďte, co máte, a jděte pryč. Z toho parfému, co jste na sebe nalil, se mi začíná zvedat žaludek."

Následovalo strnuté ticho, pak baron velice zřetelně, jako by mluvil s dítětem či hlupákem, pronesl. "Primas Annias chce, abyste řekl Martelovi toto: povězte mu, aby shromáždil tolik mužů, kolik bude potřebovat, a všechny je oblékl do černé zbroje. Ponesou praporce pandionských rytířů - dokáže je padělat každá šička a Martel ví, jak vypadají. Pak se okázale rozjedou k hradu hraběte Raduna, strýce krále Droga z Arcia. Víte, kde to je?"

"Na cestě z Darry do Sarrinia, ne?"

"Přesně tak. Hrabě Radun je zbožný člověk a vpustí pandionské rytíře bez vyptávání. Jakmile bude Martel uvnitř, pobijí jeho muži obyvatele. Neměli by se setkat s velkým odporem, Radun si nedrží velkou posádku. Má ženu a několik neprovdaných dcer. Annias chce, aby je všechny opakovaně znásilnili."

Krager se zasmál. "Adus by to udělal stejně."

"Výborně, ale řekněte mu, že si může ušetřit rozpaky. Radun má na hradě několik duchovních. Chceme, aby to viděli na vlastní oči. Až Adus a ti ostatní s ženami skončí, ať jim podřežou krky. Raduna ať mučí a pak setnou. Hlavu vezměte s sebou, až budete odjíždět, ale na těle nechte dost osobních klenotů a šatstva, aby se dalo identifikovat. Podřízněte na hradě všechny ostatní, kromě duchovních. Až to všechno zhlédnou, tak je pusťte."

"Proč?"

"Aby o tom násilí podali zprávu králi Dregovi v Lariu."

"Čekáte, že Dregos vyhlásí pandionským válku?"

"Ne tak docela - i když i to je možné. Jakmile bude po všem, vyšle ke mně do Cimmury muže na rychlém koni, aby mi dal vědět, že bylo vykonáno."

Krager se znovu zasmál. "Jen idiot by doručoval takovou zprávu. Měl by v sobě deset nožů, ještě by ani nezavřel pusu."

"Vy jste opravdu podezřívavý, Kragere."

"Lepší podezřívavý než mrtvý, a lidé, které si Martel najme, budou mít pravděpodobně dost podobné pocity. Radši byste mi měl o tom plánu povědět víc, Harparine."

"Nic víc vědět nepotřebujete."

"Ale Martel ano. Není to ničí loutka."

Harparin potichu zaklel. "No dobře. Pandionští se pletou do primasových záležitostí. Tohle zvěrstvo mu poskytne záminku, aby je dal znovu zavřít do jejich sídla v Demu. Pak o té aféře osobně zaveze zprávu do Chyrellu, aby ji přednesl Církevní Hierokracii a samotnému patriarchovi. Nebudou mít jinou možnost než rozpustit řád pandionských. Vůdci - Vanion, Sparhawk a další - budou uvězněni v kobkách pod chyrellskou Bazilikou. Z toho žaláře ještě žádný člověk nevyšel živý."

"Tenhle nápad se bude Martelovi líbit."

"Annias si myslel, že by se mu to mohlo líbit. Ta ženská ze Styrika, Sefrenie, bude samozřejmě upálena jako čarodějnice."

"To bude dobře, že se jí zbavíme." Znovu se odmlčeli. "Je v tom ještě něco víc, že?" dodal Krager.

Harparin neodpověděl.

"Jen se neostýchejte, Harparine," pobídl ho Krager. "Když tohle všechno prohlédnu já, můžete si být jistý, že to Martel prohlédne taky. Tak mi řekněte ten zbytek."

"Dobře." Harparinův hlas zněl mrzutě. "Pandionští se patrně budou uvěznění bránit a určitě se pokusí chránit své vůdce. V tom okamžiku proti nim vyrazí armáda. To dá Anniovi a královské radě záminku, aby vyhlásila výjimečný stav a dočasně zrušila jisté zákony."

"Které zákony?"

"Ty, které se týkají nástupnictví na trůn. Elenie bude technicky vzato ve válečném stavu a Ehlana na tom očividně nebude tak, aby situaci nějak řešila. Vzdá se vlády ve prospěch svého bratrance prince regenta Lychea."

"Toho Arissina parchanta - toho ufňukance?"

"Legitimita mu může být udělena ediktem rady a na vašem místě bych si dával pozor, co o Lycheovi říkám, Kragere. Urážka krále je vlastizrada a víte, že může nabýt i zpětné platnosti."

Následovalo ustrašené ticho. "Počkejte," řekl pak Krager. "Slyšel jsem, že je Ehlana v bezvědomí, uzavřená v nějakém křišťálu."

"To není žádný zvláštní problém."

"Jak ale může podepsat abdikační listinu?"

Harparin se zasmál. "V klášteře u Lendy žije jeden mnich. Už měsíc si cvičí královnin podpis. Je velice šikovný."

"To je chytré. Co se s ní stane, až odstoupí?"

"Jakmile bude Lycheas korunován na krále Elenie, vystrojíme jí nádherný pohřeb."

"Ale ona je pořád ještě živá, ne?"

"No a? Když bude potřeba, pohřbíme ji i s trůnem a vším ostatním."

"Takže zbývá jen jeden problém."

"Já žádný problém nevidím."

"Protože se nedíváte, Harparine. Primas bude muset jednat velice rychle. Jestli se o tom pandionští dovědí, než se dostane před Hierokracii v Chyrellu, podniknou kroky, aby jeho obvinění vyvrátili."

"Toho jsme si vědomi. Proto mi musíte podat zprávu, jakmile budou hrabě a jeho lidé mrtví."

"Ta zpráva by se k vám vůbec nedostala. Každý muž si uvědomí, že bude zabit, jakmile ji doručí - a najde si záminku, proč musí místo toho do Lamorkandu nebo Pelosie." Krager se odmlčel. "Ukažte mi ten svůj prsten," řekl.

"Můj prsten? Proč?"

"To je pečetní prsten, ne?"

"Ano - je na něm erb mé rodiny."

"Takový prsten má každý šlechtic, že?"

"Samozřejmě."

"Výborně. Řekněte Anniovi, ať si bedlivě všímá talíře na církevní dary tady v cimmurské katedrále. Někdy v nejbližších dnech se mezi měďáky objeví prsten. Na prstenu bude erb rodu hraběte Raduna. On dostane zprávu a posel vyklouzne bez úhony."

"Nemyslím, že se to Anniovi bude líbit."

"Nemusí se mu to líbit. Tak kolik?"

"Kolik čeho?"

"Kolik peněz. Kolik je Annias ochotný zaplatit Martelovi za pomoc? Vynese mu to korunu pro Lychea a pro něj samotného absolutní moc nad Elenií. Na kolik si to cení?"

"Řekl, abych se zmínil o částce deseti tisíc zlatých korun."

Krager se zasmál. "Myslím, že Martel bude chtít tenhle bod ještě trochu projednat."

"Jde nám o čas, Kragere."

"V tom případě Annias na té ceně nebude příliš lpět, není-liž pravda? Proč se nevrátíte do paláce a nenaznačíte mu, že by byla na místě trochu větší štědrost? Mohl bych skončit tak, že strávím celou zimu ježděním od Annia k Martelovi s návrhy a protinávrhy."

"V pokladnici je jenom tahle částka, Kragere."

"To je strašně jednoduché, můj drahý barone. Prostě zvyšte daně - nebo může Annias sáhnout do církevních fondů."

"Kde je teď Martel?"

"To nemám dovoleno říci."

Sparhawk potichu zaklel a odtáhl ucho ode zdi.

"Bylo to zajímavý?" zeptala se Naween. Pořád ještě si hověla na posteli.

"Velice."

Smyslně se protáhla. "Jste si jistej, že si to nerozmyslíte?" chtěla vědět. "Teď, když jste vyřídil, co jste potřeboval?"

"Promiň sestřičko," odmítl Sparhawk. "Dneska mám před sebou ještě spoustu povinností. Kromě toho jsem už Shandě zaplatil. Proč bys pracovala, když nemusíš?"

"Nejspíš z profesionální etiky. Kromě toho se mi docela líbíte, můj příteli se zlomeným nosem."

"To mi lichotí." Sáhl do kapsy, vytáhl zlaťák a podal jí ho. Zírala na něj ve vděčném úžasu. "Vyklouznu předními dveřmi, než se Kragerův přítel vypraví," řekl jí. Zamířil ke dveřím.

"Přijďte někdy, až nebudete tak zaměstnanej," zašeptala.

"Budu o tom přemýšlet," slíbil. Zase si kolem očí ovázal roušku, otevřel dveře a tiše vykročil do chodby. Pak sešel o patro níž do nejasně osvětlené spodní chodby a ven na ulici.

Talen se opíral o zeď vedle dveří a snažil se skrýt před deštěm. "Tak jste se pobavil?" zeptal se.

"Zjistil jsem, co jsem potřeboval."

"Tak jsem to nemyslel. Říká se, že je Naween v Cimmuře jenička."

"O tom opravdu nic nevím. Nešel jsem tam za zábavou."

"Zklamal jsem se ve vás, Sparhawku." Talen se drze zašklebil, "ale pravděpodobně ani zdaleka ne tolik jako Naween. Říkají, že to je štětka, která má svoji práci ráda."

"Máš v hlavě samé nechutné myšlenky, Talene."

"To vím a vy vůbec nemáte ponětí, jak mě to baví." Jeho mladý obličej zvážněl a on se pozorně rozhlédl. "Sparhawku," řekl, "sleduje vás někdo?"

"Řekl bych, že je to možné."

"Nemluvím o vojácích Církve. Na protějším konci ulice byl muž - aspoň si myslím, že to byl muž. Měl na sobě mnišskou kutnu a obličej mu zakrejvala kapuce, takže si tím nemůžu bejt jistej."

"V Cimmuře je mnoho mnichů."

"Ale ne takovejch. Rozklepala mě zima, jen jsem se na něj podíval."

Sparhawk se na něj ostře podíval. "Už jsi někdy takový pocit zažil, Talene?"

"Jednou. Platim mě poslal k západní bráně, abych se tam s někým sešel. Do města přicházeli nějaký Styrikové, a když přešli, nedokázal jsem se vůbec soustředit na to, co jsem měl udělat. Trvalo dva dny, než se mi ten pocit podařilo setřást."

Opravdu nemělo smysl, aby chlapci vysvětloval, co to ve skutečnosti bylo. Senzibilů bylo mnoho a dál to zašlo jen zřídka. "Na tvém místě bych si s tím nedělal starosti," poradil mu Sparhawk. "Pojďme zpátky k Platimovi."

Po deštivých ulicích Cimmury se teď pohybovalo o něco víc lidí - bylo tu plno šlechticů v pláštích jasných barev a dělníků v jednoduché hnědi a šedi. Sparhawk si musel tápavě hledat cestu mávaje před sebou svou slepeckou holí, aby se vyhnul podezření. Než zase s Talenem sešli po schodech do sklepa, bylo poledne.

"Proč jsi mě nevzbudil?" vyptával se Kalten nevrle. Seděl na okraji svého lůžka a držel misku hustého guláše.

"Potřeboval sis odpočinout." Sparhawk si odvázal z očí roušku. "Kromě toho tam prší."

"Viděl jsi Kragera?"

"Ne, ale slyšel jsem ho a to bylo úplně stejně užitečné." Sparhawk šel dál kolem ohniště, k místu, kde seděl Platim. "Můžeš mi sehnat povoz a kočího?" zeptal se.

"Když ho potřebuješ." Platim pozvedl svou stříbrnou holbu a hlučně se napil; na pobryndaný oranžový kabátec mu přitom stékalo pivo.

"Potřebuji," řekl Sparhawk. "Kalten a já se musíme dostat zpátky do kapituly. Primasovi vojáci po nás pravděpodobně stále pátrají, tak jsem si myslel, že bychom se mohli schovat v zadní části povozu, abychom nebyli na očích."

"Povozy nejezděj moc rychle. Nebyl by kočár se zataženejma záclonkama rychlejší?"

"Ty máš kočár?"

"Vlastně několik. V poslední době mi Bůh přál."

"To opravdu rád slyším." Sparhawk se otočil. "Talene," zavolal. Chlapec se přiblížil k místu, kde stál.

"Kolik peněz jsi mi dneska ráno ukradl?" Talenův obličej zostražitěl. "Moc ne. Proč?"

"Vyjádři se přesněji."

"Sedm měďáků a jeden stříbrňák. Jste přítel, tak jsem vám do kapsy zas vrátil zlaťáky."

"Dojímáš mě."

"Předpokládám, že ty peníze chcete zpátky."

"Nech si je - jako odměnu za své služby."

"Jste velkorysej, pane."

"Ještě jsem neskončil. Chci, abys mi dohlédl na Kragera. Myslím, že budu nějaký čas mimo město, a chci o něm mít trochu přehled. Jestli opustí Cimmuru, jdi do hostince v Růžové ulici. Znáš ho?"

"Ten, co ho spravujou pandionský?"

"Jak to víš?"

"To ví každej."

Sparhawk to přešel. "Zatluč třikrát na bránu, pak počkej. Pak zabouchej ještě dvakrát. Přijde ti otevřít dveřník. Buď k němu zdvořilý, protože je to rytíř. Řekni mu, že ten muž, co se o něj zajímal Sparhawk, odjel z města. Pokus se udat směr, kterým se pustil. Dokážeš si to všechno zapamatovat?"

"Chcete, abych vám to zopakoval?"

"Není třeba. Rytíř-dveřník ti za tu informaci dá půlkorunu." Talenovi zasvítily oči.

Sparhawk se obrátil zpět k Platimovi. "Díky, příteli," řekl. "Považuj dluh, který jsi měl u mého otce, za splacený."

"Už jsem na něj zapomněl." Tlusťoch se ušklíbl.

"Platim zapomíná na dluhy hrozně rychle," řekl Talen. "Aspoň na ty, který má on."

"Jednoho krásnýho dne tě ta tvoje nevymáchaná huba dostane do vážnejch problémů."

"To nebude nic, z čeho by mě nevynesly moje nohy."

"Jdi a řekni Sefovi, aby zapřáh do kočáru s modrejma kolama to šedivý spřežení a předjel s ním k ústí uličky."

"Co z toho budu mít?"

"Odložím ten nářez, co nad tebou visí."

"To zní poctivě." Chlapec se zazubil a odběhl.

"Je to velice chytrý mládenec," řekl Sparhawk.

"To teda je," souhlasil Platim. "Mám pocit, že až odejdu na odpočinek, tak to tu po mně převezme."

"Takže je to korunní princ."

Platim se hlučně zasmál. "Korunní princ zlodějů. Zní to pěkně, že jo? Víš co, Sparhawku, ty se mi líbíš." Tlusťoch se smíchem poplácal velkého rytíře po rameni. "Jestli se ještě někdy naskytne něco, co bych pro tebe mohl udělat, dej mi vědět."

"Dám, Platime."

"Dokonce ti udělám zvláštní cenu."

"Díky," řekl Sparhawk suše. Sebral svůj meč, který ležel vedle Platimovy židle, a šel zpět k lůžku, na němž spal, aby se převlékl do vlastních šatů.

"Jak se cítíš?" zeptal se Kaltena.

"Dobře."

"Výborně. Měl by ses přichystat k odchodu."

"Kam půjdeme?"

"Zpátky do kapituly. Zjistil jsem něco, co se musí dozvědět Vanion."

Kočár nebyl nový, ale byl pevně stavěný a dobře udržovaný. Na oknech byly pověšeny těžké záclony, které cestující účinně skrývaly před všetečnými zraky. Spřežení, jež kočár táhlo, sestávalo z páru k sobě vybraných šedáků; pohybovali se energickým klusem.

Kalten se opřel o kožený polštář. "Zdá se mi to jenom, nebo se zlodějina vyplácí líp než rytířství?"

"My jsme do toho nešli pro peníze, Kaltene," připomněl mu Sparhawk.

"To je palčivě zřejmé, příteli můj." Kalten si natáhl nohy a spokojeně zkřížil ruce. "Víš," řekl, "mohl bych si tenhle druh věcí oblíbit."

"Pokus se, aby se tak nestalo," poradil mu Sparhawk.

"Musíš připustit, že je to mnohem pohodlnější než si natřásat zadek na tvrdým sedle."

"Nepohodlí zušlechťuje duši."

"Moje duše je úplně v pořádku, Sparhawku. Můj zadek se začíná opotřebovávat."

Kočár se rychle proplétal ulicemi; brzy projeli východní branou města a zastavili u padacího mostu kapituly. Sparhawk s Kaltenem vystoupili do deštivého odpoledne a Sef okamžitě obrátil kočár a odhrčel zpět k městu.

Po rituálu, který je opravňoval ke vstupu do opevněného sídla, Kalten se Sparhawkem okamžitě zamířili do studovny svého představeného v západní věži.

Vanion seděl u velkého stolu uprostřed místnosti, před sebou hromadu dokumentů, a Sefrenie si hověla u praskajícího ohně se všudypřítomným šálkem čaje v ruce. Hleděla do tančících plamenů a v očích měla tajemství.

Vanion vzhlédl a spatřil na Kaltenově kabátci krvavé skvrny. "Co se stalo?" zeptal se.

"Naše převleky se neosvědčily." Kalten pokrčil rameny. "V jedný uličce nás přepadlo pár církevních vojáků. Nic vážnýho."

Sefrenie vstala ze své židle a přistoupila k nim. "Nechal sis to ošetřit?" zeptala se.

"Sparhawk mi to obvázal."

"Já se na to podívám, ano? Sparhawkovy obvazy jsou někdy trochu moc primitivní. Sedni si a rozepni ten kabátec."

Kaltea trochu zavrčel, ale udělal, co mu řekla.

Rozmotala obvaz a s našpulenými rty prohlédla ránu v jeho boku. "Čistils to vůbec?" zeptala se Sparhawka.

"Vytřel jsem to trochou vína."

Vzdychla. "Ach, Sparhawku." Zvedla se, přešla ke dveřím a poslala jednoho z mladých rytířů pro věci, které potřebovala.

"Sparhawk se dostal k nějakejm informacím," řekl Kalten představenému.

"K jakým informacím?" zeptal se Vanion.

"Našel jsem Kragera," řekl mu Sparhawk a přitáhl si židli. "Bydlí v jednom bordelu u západní brány."

Jedno ze Sefreniiných obočí se rychle zvedlo. "Co jsi dělal v bordelu, Sparhawku?"

"To je dlouhé vyprávění," odpověděl a poněkud se začervenal. "Jednou ti to všechno povím. Zkrátka a dobře," pokračoval, "do bordelu přišel baron Harparin a -"

"Harparin?" Vanion se zatvářil užasle. "V bordelu? Ten tam měl ještě méně co dělat než ty."

"Přišel tam, aby se setkal s Kragerem. Podařilo se mi dostat se dovnitř a pak do pokoje sousedícího s tím, v němž se sešli." Rychle načrtl podrobnosti spletitého plánu primase Annia.

Když Sparhawk domluvil, měl Vanion přimhouřené oči. "Annias je ještě bezohlednější, než jsem si dovedl představit," řekl. "Nikdy bych si nemyslel, že se uchýlí k masové vraždě."

"Ale my jim v tom zabráníme, ne?" zeptal se Kalten, když mu Sefrenie začala čistit ránu.

"Samozřejmě," odpověděl Vanion nepřítomně. Zíral vzhůru ke stropu, oči ztracené v myšlenkách. "Myslím, že mě napadá, jak to obrátit proti nim." Podíval se na Kaltena. "Zvládneš jízdu na koni?" zeptal se.

"Není to nic než škrábnutí," ujistil ho Kalten, když mu Sefrenie přiložila na ránu obvaz.

"Výborně. Chci, abys zajel do sídla v Demu. Vezmi každého, na koho tam narazíš, a vydejte se na cestu k zámku hraběte Raduna v Arciu. Vyhýbejte se hlavním silnicím. Nechceme, aby Martel věděl, že přijíždíte. Sparhawku, ty povedeš rytíře odsud z Cimmury. Připoj se ke Kaltenovi někde dole v Arciu."

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Jestli pojedeme společně, bude Annias vědět, že se k něčemu chystáme. Pokud vzbudíme jeho podezření, mohl by celou tu věc odložit a napadnout Radunův hrad jindy, až nebudeme po ruce."

Vanion se zamračil. "To je vlastně pravda. Možná bys mohl naše muže propašovat z Cimmury po skupinkách."

"To by trvalo příliš dlouho," odpověděla Sefrenie obtáčeje kolem Kaltenova pasu čistý obvaz, "a tajný přesun budí větší pozornost než otevřený odjezd."

Zadumaně našpulila rty. "Má ještě řád na cestě do Cardu ten klášter?" zeptala se.

Vanion přikývl. "Ale je v hrozném stavu."

"A nebyl by tohle skvělý čas k opravám?"

"Nechápu tak docela, kam míříš, Sefrenie."

"Potřebujeme najít nějakou záminku pro to, že většina pandionských z Cimmury opustí společně město. Kdybys šel do paláce a řekl radě, že hodláš shromáždit všechny své rytíře a vydat se opravit ten klášter, Annias by si myslel, že mu hraješ přímo do rukou. Pak bys mohl naložit hromady nástrojů a stavebních materiálů, aby to vypadalo věrohodně, a opustit s nimi město. Jakmile byste se dostali z Cimmury, změnili byste směr a nikdo by nebyl o nic moudřejší."

"To by šlo, Vanione," řekl Sparhawk. "Pojedeš s námi?"

"Ne," odpověděl Vanion. "Budu muset zajet do Chyrellu a upozornit pár spřátelených členů Církevní Hierokracie na to, co Annias plánuje."

Sparhawk přikývl; pak si na něco vzpomněl. "Tímhle si nejsem tak docela jistý," řekl, "ale myslím, že tady v Cimmuře je někdo, kdo mě sleduje, a nemyslím si, že je to Eleňan." Usmál se na Sefrenii. "Prošel jsem výcvikem, který mi umožňuje rozeznat jemný dotek styrické mysli. Zkrátka a dobře se zdá, že mě tenhle pátrač dokáže poznat, ať už mám na sobě jakýkoliv převlek. Jsem si téměř jistý, že je to ten, co poslal na mě a Kaltena církevní vojáky, a to znamená, že má něco společného s Anniem."

"Jak vypadá?" zeptala se ho Sefrenie,

"To vlastně nevím. Nosí háv s kápí a obličej má stále zakrytý."

"Až bude mrtvej, nebude už moct Anniovi donášet," pokrčil rameny Kalten. "Nastražte na něj někde na cestě do Cardu léčku."

"Není to trochu přímé?" otázala se Sefrenie nesouhlasně, zatímco připevňovala obvaz.

"Jsem jednoduchej člověk, Sefrenie. Komplikace mě matou."

"Rád bych si vyjasnil několik dalších podrobností," řekl Vanion pohlédl na Sefrenii. "Já pojedu s Kaltenem až do Demu. Chceš se vrátit do sídla?"

"Ne," odpověděla "Pojedu se Sparhawkem, kdyby se nás pokoušel sledovat ten Styrik, který se na něj pověsil. Měla bych být schopná si s ním poradit, aniž bych se uchýlila k vraždě."

"Dobře," řekl Vanion a postavil se. "Sparhawku, vy s Kaltenem dohlédnete na povozy a stavební materiál. Já zajdu do paláce a trochu si zalžu. Jakmile se vrátím, všichni vyrazíme."

"A jaký úkol máš pro mě, Vanione?" zeptala se ho Sefrenie.

Usmál se. "Mohla by sis dát ještě jeden šálek čaje, co říkáš, Sefrenie?"

"Díky, Vanione. Myslím, že to udělám."

KAPITOLA

OSMÁ

POČASÍ SE OCHLADILO a ze zachmuřené odpolední oblohy se sypaly hrudky umrzlého sněhu. Stovka pandionských rytířů v černé zbroji zahalených v pláštích projížděla zvonivým klusem se Sparhawkem a Sefrenií v čele hustě zalesněnou krajinou poblíž arcijské hranice. Byli na cestě už pět dní.

Sparhawk pohlédl k obloze a zarazil černého koně, na kterém jel. Kůň se vzepjal a zahrabal předními kopyty do vzduchu. "Nech toho," napomenul ho Sparhawk nedůtklivě.

"Je hrozně nadšený, že?" řekla Sefrenie.

"A taky není moc chytrý. Budu rád, až doženeme Kaltena a já dostanu zpátky Farana."

"Proč jsme zastavili?"

"Bude brzy večer a tamten lesík vypadá, že v něm není skoro žádný podrost. Mohli bychom se tam utábořit na noc." Pak o něco hlasitěji zavolal přes rameno. "Sire Parasime!" křikl.

Předjel mladý rytíř se slámově zbarvenými vlasy. "Prosím, sire Sparhawku!" řekl svým jasným tenorem.

"Zůstaneme tady přes noc," pověděl mu. "Jakmile se sem dostanou povozy, vztyčte Sefreniin stan a dohlédněte, aby měla všechno, co potřebuje."

"Samozřejmě, pane."

Než Sparhawk zkontroloval tábořiště a postavil stráže, ztmavla obloha do ledově fialové. Prošel kolem stanů a mihotavých kuchyňských ohňů a připojil se k Sefrenii u malého ohně před jejím stanem tyčícím se poněkud stranou od zbytku tábora. Usmál se, když uviděl její všudypřítomnou konvičku na čaj visící z kovové třínožky, kterou postavila nad plameny.

"Něco tě pobavilo, Sparhawku?"

"Ne," řekl, "vlastně ne." Ohlédl se k mladistvým rytířům pohybujících se kolem svých kuchyňských ohňů. "Všichni vypadají tak mladě," řekl téměř pro sebe, "stěží víc než chlapci."

"Tak to chodí, Sparhawku. Staří rozhodují a mladí rozhodnutí provádějí."

"Byl jsem vůbec někdy takhle mladý?"

Zasmála se. "Ale ano, Sparhawku," odpověděla. "Nikdy bys nevěřil, jak mladí jste s Kaltenem byli, když jste ke mně přišli na první hodinu. Měla jsem pocit, že mi do péče svěřili dvě batolata."

Zatvářil se žalostně. "To nejspíš na mou otázku odpovídá." Natáhl ruce k teplu, které se šířilo od ohně. "Je chladná noc. Myslím, že mi v Jirochu zřídla krev. Od chvíle, kdy jsem se vrátil do Elenie, jsem se vlastně nezahřál. Přinesl ti Parasim večeři?"

"Ano. Je to velice milý chlapec, že?"

Sparhawk se zasmál. "Nejspíš by se urazil, kdyby tě slyšel."

"Ale je to pravda, ne?"

"Samozřejmě, ale i tak by se urazil. Mladí rytíři jsou vždycky citliví."

"Slyšel jsi ho někdy zpívat?"

"Jednou. V kapli."

"Má nádherný hlas."

Sparhawk přikývl. "Vlastně si nemyslím, že by patřil do válečného řádu. Normální klášter by asi jeho povaze vyhovoval o něco lépe." Rozhlédl se, udělal krok z kruhu ozářeného plameny, přitáhl k ohni poleno a přehodil přes něj svůj plášť. "Není to zrovna pohodlná židle," omlouval se, "ale je to lepší než sedět na zemi."

"Děkuji, Sparhawku." Usmála se. "Jsi velmi pozorný."

"Něco z mé v výchovy mi, předpokládám, uvízlo v hlavě." Vážně se na ni podíval. "Bojím se, že ta cesta pro tebe bude krušná."

"Já to vydržím, drahý."

"Snad, ale přesto to se svou statečností zbytečně nepřeháněj. Když budeš unavená nebo když ti bude zima, nerozmýšlej se a hned mi řekni."

"Budu v pořádku, Sparhawku. Styrikové jsou otužilý národ."

"Sefrenie," řekl pak, "za jak dlouho začne těch dvanáct rytířů, co s tebou byli v trůnním sále, umírat?"

"To opravdu nedokážu říct, Sparhawku."

"Poznáš - chci říct, budeš pokaždé vědět, že se to stalo?"

"Ano. Jsem teď ta, komu přinesou jejich meče."

"Jejich meče?"

"Ty meče byly nástrojem kouzla; symbolizují břemeno, které musí být předáno."

"Nebylo by bývalo moudřejší tu odpovědnost rozdělit?"

"Rozhodla jsem se, že to neudělám."

"Možná to byla chyba."

"Snad, ale byla to má volba."

Začal rozzlobeně chodit sem a tam. "Měli bychom hledat lék, a ne se trmácet po Arciu," vyrazil u sebe.

"Tohle je také důležité, Sparhawku."

"Nedokázal bych se smířit se ztrátou tebe nebo Ehlany," řekl. "Ani se ztrátou Vaniona."

"Pořád ještě máme čas, drahý."

Vzdychl si. "Tak tedy, jsi dostatečně zabydlená?" zeptal se jí.

"Ano. Mám všechno, co potřebuji."

"Zkus se pořádně vyspat. Vyrážíme brzy. Dobrou noc, Sefrenie."

"Dobrou noc, Sparhawku."

Vzbudil se, když se lesíkem začalo šířit světlo rozbřesku. Přivázal na sebe brnění; jakmile se dotkl studených plátů, začal se třást zimou. Vyšel ze stanu, který sdílel s pěti dalšími rytíři, a rozhlédl se po spícím táboře. Před Sefreniiným stanem se opět mihotal oheň a její bílé roucho zářilo v ocelovém světle svítání a v jasu ohně.

"Jsi vzhůru brzy," prohodil, když se k ní blížil.

"Ty taky. Jak je to daleko k hranici?"

"Dnes bychom měli být v Arciu."

A pak odněkud z lesa zaslechli zvláštní zvuk - jako by někdo hrál na píšťalu. Nápěv byl v mollové tónině, ale nebyl smutný; zdálo se spíš, že je plný věčné radosti.

Sefrenie rozevřela oči a její pravá ruka provedla podivný pohyb.

"Možná je to ovčák?" řekl Sparhawk.

"Ne," odpověděla. "To není ovčák." Vstala. "Pojď se mnou Sparhawku," řekla a vedla ho od ohně.

Obloha jasněla; kráčeli k louce ležící přímo na jih od jejich tábořiště, mířili za zvukem píšťaly. Došli k hlídce, kterou zde Sparhawk postavil.

"Také jste to slyšel, pane Sparhawku?" otázal se rytíř v černé zbroji.

"Ano. Vidíte, kdo to hraje nebo odkud to přichází?"

"Nedokážu ještě určit, kdo to je, ale zdá se, že se to ozývá z toho stromu uprostřed louky. Chcete, abych šel s vámi?"

"Ne. Zůstaňte tady. My to zjistíme."

Sefrenie už se vydala napřed; mířila přímo ke stromu, který byl patrně zdrojem té podivné melodie.

"Radši bys mě měla pustit napřed," řekl Sparhawk, když ji dohonil.

"Žádné nebezpečí nehrozí, Sparhawku."

Když došli ke stromu, zadíval se Sparhawk do spleti větví a spatřil tajemného hudebníka. Bylo to malé, asi šestileté děvčátko. Měla dlouhé lesklé černé vlasy a její velké oči byly hluboké jako noc. Na hlavě měla čelenku spletenou z trávy, která jí poutala vlasy. Seděla na větvi a vdechovala zvuk do jednoduché mnohadílné sady píšťal, na jakou by mohl hrát pasáček koz. Třebaže bylo dost chladno, měla na sobě jen krátkou přepásanou plátěnou halenu, ze které jí čouhaly nahé ruce a nohy. Její bosá, od trávy zamazaná chodidla byla zkřížena a na větvi seděla s vážnou samozřejmostí.

"Co tu dělá?" zeptal se zmateně Sparhawk. "Tady kolem nejsou žádné domy ani vesnice."

"Myslím, že na nás čeká," odpověděla Sefrenie.

"To nedává smysl." Vzhlédl k dítěti. "Jak se jmenuješ, děvčátko?" zeptal se.

"Přenech mi to vyptávání, Sparhawku," řekla Sefrenie. "Je to styrické dítě a ty bývají plaché." Stáhla si z čela kapuci a promluvila na děvčátko v nářečí, kterému Sparhawk nerozuměl.

Dítě odložilo primitivní píšťalu a usmálo se. Jeho rty vypadaly jako malý růžový lučík.

Sefranie jí zvláštním mírným tónem položila další otázku. Dítě zavrtělo hlavou.

"Bydlí v nějakém domě v lese?" zeptal se Sparhawk.

"Nemá tady v okolí žádný domov."

"Copak nemluví?"

"Nechce."

Sparhawk se rozhlédl. "Tady ji nechat nemůžeme." Vztáhl k dítěti ruku. "Pojď dolů, děvčátko," řekl.

Usmála se na něj a sklouzla z větve do jeho rukou. Nevážila mnoho; její vlasy voněly trávou a stromy. Důvěřivě mu položila paže kolem krku a pokrčila nos nad pachem jeho zbroje.

Postavil ji na zem a ona šla okamžitě k Sefrenii, vzala ruce té malé ženy do svých a políbila je. Mezi ženou a děvčátkem jako by přeskočilo něco podivně styrického, něco, čemu Sparhawk nerozuměl. Sefrenie zvedla dítě do náručí a přitiskla je k sobě. "Co s ní uděláme, Sparhawku?" otázala se podivně napjatým tónem. Z nějakého důvodu to považovala za velmi důležité.

"Asi ji budeme muset vzít s sebou - přinejmenším dokud nenajdeme nějaké lidi, u kterých bychom ji nechali. Pojďme zpět do tábora; podíváme se, jestli pro ni nenajdeme něco na sebe."

"A něco k jídlu, myslím."

"Chceš, Píšťalko?" zeptal se Sparhawk dítěte.

"Proč jí tak říkáš?" otázala se Sefrenie.

"Nějak jí říkat musíme, aspoň dokud nezjistíme její pravé jméno - jestli nějaké má. Pojďme zpět k ohni, je tam teplo." Otočil se a zamířil přes louku k táboru.

Přešli hranici do Arcia poblíž města Deiros a opět se vyhnuli setkání s místními obyvateli. Pustili se souběžně se silnicí vedoucí na východ a dali si dobrý pozor, aby se k této silně frekventované komunikaci ani nepřiblížili. Venkov arcijského království se od Elenie znatelně lišil. Zdálo se, že je Arcium na rozdíl od svého severního souseda královstvím zdí. Táhly se podél silnic nebo dělily otevřené pastviny, často bez zřejmého důvodu. Zdi byly silné a vysoké a Sparhawk si musel hojně zajíždět, aby se přes ně se svými rytíři dostal. S úšklebkem si připomněl slova vysokého církevního hodnostáře dvacátého čtvrtého století, který se poté, co

absolvoval cestu z Chyrellu do Laria, zmiňoval o Arciu jako o "boží skalnaté zahrádce."

Následujícího dne vjeli do rozsáhlého březového lesa, jehož stromy už shodily listí na zimu. Když do chladného lesa zajeli hlouběji, ucítil Sparhawk kouř a brzy uviděl temný příkrov ležící při zemi mezi holými bílými kmeny. Zastavil kolonu a rozjel se dopředu zjistit, co se děje.

Ujel snad míli, když se dostal ke shluku primitivně stavěných styrických domů. Všechny byly v plamenech; na otevřeném prostranství kolem domů se povalovala lidská těla. Sparhawk zaklel. Otočil koně a tryskem se rozjel zpět k místu, kde nechal svůj oddíl.

"Co se děje?" zeptala se Sefrenie, když uviděla jeho chmurný výraz. "Odkud přichází ten kouř?"

"Tam vpředu byla styrická vesnice," odpověděl temně. "Oba víme, co ten kouř znamená."

"Ach." Povzdechla si.

"Radši bys tu s tím děvčátkem měla zůstat, dokud nepohřbíme mrtvé."

"Ne, Sparhawku. Tyhle věci jsou také součástí jejího dědictví. Všichni Styrikové vědí, že se to děje. Kromě toho bych mohla být schopna pomoci těm, kdo přežili, jestli se někdo takový najde."

"Jak myslíš," řekl krátce. Pociťoval hrozný vztek; stroze pokynul koloně kupředu.

Několik věcí nasvědčovalo, že se nešťastní Styrikové pokusili o obranu, ale protože měli jen ty nejprimitivnější zbraně, byli útočníky rozdrceni. Sparhawk rozdělil svým mužům práci - někteří kopali hroby, jiní hasili ohně.

Sefrenie prošla se smrtelně bledou tváří bitevním polem. "Mezi mrtvými je jen několik žen," hlásila. "Myslím, že zbytek vesničanů prchl do lesů."

"Podívej se, jestli se ti podaří přesvědčit je, aby se vrátili." Pohlédl na Parasima, který vybíral lopatou z hrobu hlínu a nezakrytě plakal. Mladý rytíř se očividně k tomuto druhu práce emocionálně nehodil. "Parasime," přikázal mu Sparhawk, "jděte se Sefrenií."

"Ano, pane," vzlykl Parasim a položil lopatu.

Všichni mrtví byli konečně odevzdáni zemi; Sparhawk nad hroby stručně zamumlal elénskou modlitbu. Pro Styriky asi tak úplně vhodná nebyla, ale on vlastně nevěděl, co jiného by měl dělat.

Zhruba za hodinu se vrátila Sefrenie s Parasimem. "Podařilo se vám to?" zeptal se jí Sparhawk.

"Našli jsme je," odpověděla, "ale z lesa nechtějí."

"To jim opravdu nemůžeme vyčítat," řekl. "Uvidíme, jestli se nám aspoň podaří pospravit pro ně pár těch domků, aby se mohli schovat, až bude ošklivo."

"To by byla zbytečná ztráta času, Sparhawku. Oni už sem zpátky nepřijdou. Je to součást styrického náboženství."

"Nenaznačili ti nějak, kudy se dali ti Elénové, co tohle způsobili?"

"Co chceš dělat, Sparhawku?"

"Potrestat je. To je zase součást elénského náboženství."

"Ne. Neřeknu ti, kudy se dali, jestli máš v úmyslu něco takového."

"Nedopustím, Sefrenie, aby jim tohle prošlo. Můžeš mi to říct nebo ne, jak chceš. Najdu si jejich stopu sám, když budu muset." Pohlédla na něj bezmocně. Pak se jí v očích objevil vychytralý výraz. "Dohodneme se, Sparhawku?" navrhla.

"Poslouchám."

"Řeknu ti, kde je najdeš, když slíbíš, že nikoho nezabiješ."

"Dobře," souhlasil s nechutí, ale obličej měl stále potemnělý hněvem. "Kudy se dali?"

"Ještě jsem neskončila," řekla. "Ty tu zůstaneš se mnou. Znám tě a někdy zacházíš příliš daleko. Pošli někoho jiného, aby se toho ujal."

Vztekle na ni zíral, pak se otočil. "Laku!" zařval.

"Ne," řekla, "ne Laka. Je úplně stejný jako ty."

"Tak koho?"

"Možná Parasima."

"Parasima?"

"Je mírnější. Když mu řekneme, aby nikoho nezabíjel, nedopustí se žádné chyby."

"No dobře," procedil skrz zaťaté zuby. "Parasime," řekl mladému rytíři stojícímu žalostně poblíž, "vezměte dvanáct mužů a dožeňte ty zrůdy, co tohle udělaly. Nikoho nezabíjejte, ale ať zatraceně litují, že je to vůbec kdy napadlo."

"Ano, pane," řekl Parasim, v jehož očích se náhle ocelově zablesklo.

Sefrenie mu dala pokyny a on vyrazil zpět k místu, kde byli shromážděni ostatní rytíři. Po cestě se zastavil a vytrhl ze země trnitý keř. Sevřel ho v jedné pěsti v železné rukavici a vší silou jím šlehl přes neškodný březový kmen; strhl přitom slušně veliký kus bílé kůry.

"Ach Bože," zamumlala Sefrenie.

"Zvládne to dobře." Sparhawk se nevesele zasmál. "Vkládám do toho mládence velké naděje, a v jeho smysl pro to, co je vhodné, chovám hlubokou víru."

O něco dál stála nad roztroušenými hroby Píšťalka. Tiše hrála na své flétničky. Její melodie jako by vyjadřovala nekonečný smutek.

Počasí bylo stále chladné a nepříjemné, třebaže nenapadlo žádné podstatné množství sněhu. Po týdnu nepřetržité jízdy dorazili k polorozbořenému hradu osmnáct nebo dvacet mil na západ od města Darry. Čekal tam na ně Kalten a hlavní voj pandionských rytířů.

"Už jsem si myslel, že jste se ztratili," prohlásil plavovlasý muž, když před Sparhawkem zarazil koně. Zvědavě se podíval na Píšťalku, která seděla vpředu na Sparhawkově sedle zabalená do Sparhawkova pláště, obě nahé nohy po jedné straně koňova krku. "Není už trochu pozdě na to, abys zakládal rodinu?"

"Našli jsme ji cestou," odpověděl Sparhawk. Vzal děvčátko a podal je Sefrenii.

"Proč jste jí nedali nějaké boty?"

"Boty dostala. Pořád je ztrácí. Na druhé straně Darry je ženský klášter. Necháme ji tam." Sparhawk pohlédl na zříceninu, která se choulila na kopci před nimi. "Je tam nějaký přístřešek?"

"Něco tam je. Přinejmenším budeme za větrem."

"Tak pojďme dovnitř. Přivezl mi Kurik Farana a zbroj?" Kalten přikývl.

"Výborně. Tenhle kůň je trochu neukázněný a od Vanionovy staré zbroje jsem odřený na víc místech, než by se mi chtělo."

Rozjeli se vzhůru ke zřícenině a našli Kurika a mladého novice Berita, jak na ně čekají. "Proč vám to trvalo tak dlouho?" zeptal Kurik bez obalu.

"Je to daleko, Kuriku," odpověděl Sparhawk trochu omluvně, "a povozy rychleji nejedou."

"Měls jet napřed."

"Je na nich jídlo a nářadí."

Kurik zavrčel. "Pojďme z toho nečasu. Tamhle v tom, co zbylo z hlásky, mám rozdělaný oheň." Věnoval Sefrenii nesoucí v náručí Píšťalku poněkud zvláštní pohled. "Paní," pozdravil ji uctivě.

"Milý Kuriku," řekla srdečně. "Jak se má Aslada a chlapci?"

"Dobře, Sefrenie," odpověděl. "Opravdu velmi dobře."

"To slyším nesmírně ráda."

"Kalten říkal, že přijedeš také," podotkl. "Mám pro tebe připravenou vroucí vodu na čaj." Podíval se na Píšťalku, která měla obličej zabořený do Sefreniina. "Tys měla před námi tajemství?"

Zasmála se; zazněla perlivá kaskáda smíchu. "To jde přece Styrikům ze všeho nejlíp, Kuriku."

"Pojďme všichni dovnitř do tepla." Otočil se a vedl je přes nádvoří zříceniny pokryté kamenitou drtí; ponechal tam Berita, aby se postaral o koně.

"Myslíš, žes udělal dobře, když jsi ho sem přivedl?" zeptal se Sparhawk a palcem ukázal dozadu na novice. "Na opravdovou bitvu je trochu mladý."

"On to zvládne, Sparhawku," řekl Kurik. "Vzal jsem ho párkrát na cvičiště v Demu a dal mu několik lekcí. Vede si dobře a učí se rychle."

"No dobrá, Kuriku," řekl Sparhawk, "ale až začne boj, zůstaň u něj. Nechci, aby ho zranili."

"Copak jsem někdy dopustil, aby zranili tebe?"

Sparhawk se na svého přítele zazubil. "Ne. Jak si tak vzpomínám, nedopustil."

Zůstali přes noc ve zřícenině a vyrazili brzy následujícího rána. Jejich spojené síly čítaly o něco víc než pět set mužů; mířili na jih a nad nimi se klenula tichá a hrozivá obloha. Přímo za Darrou stál ženský klášter se zdmi ze žlutého pískovce a střechou z červených tašek. Sparhawk a Sefrenie sjeli ze silnice a pustili se přes zimním počasím zhnědlou louku k budově.

"A jak se to dítě jmenuje?" otázala se matka představená v černé říze, když byli přijati v jejím přísně jednoduchém pokoji, který zahřívala jen malá pánev na uhlí.

"Ona nemluví, matko," odpověděl Sparhawk. "Pořád hraje na ty flétničky, tak jí říkáme Píšťalka."

"To je nemístné, synu."

"Tomu dítěti to nevadí, matko představená," řekla jí Sefrenie.

"Pokusili jste se najít její rodiče?"

"V okolí nikdo nebyl, když jsme ji našli," vysvětlovala Sefrenie. Matka představená se vážně podívala na Sefrenii. "To děvčátko je Styričanka," zdůraznila. "Nebylo by snad lepší umístit ji v rodině jejího vlastního národa a její vlastní víry?"

"Máme před sebou naléhavý úkol," řekla Sefrenie, "a Styrikové mohou být velmi těžko k nalezení, když chtějí."

"Víte samozřejmě, že pokud zůstane u nás, vychováme ji v elénské víře."

Sefrenie se usmála. "O to se *pokusíte*, matko představená. Shledáte však, myslím, že není přístupná hovorům. Půjdeme, Sparhawku?"

Znovu se připojili ke koloně a vyrazili na jih; nad nimi se klenula obloha, která se začínala vybírat. Zprvu jeli plavným klusem, pak hřmícím tryskem přejeli pahorek a Sparhawk prudce zarazil koně zíraje v úžasu na Píšťalku, která seděla se zkříženýma nohama na velkém bílém kameni a hrála na své flétny. "Jak ses -" začal, pak zmlkl. "Sefrenie," zavolal, ale bíle oděná žena už sesedla. Přistoupila k dítěti a laskavě k němu promlouvala v tom zvláštním styrickém nářečí.

Píšťalka přestala hrát a věnovala Sparhawkovi drobný skřítkovský úsměv. Sefrenie se zasmála a vzala dítě do náručí.

"Jak se dostala před nás?" zeptal se Kalten zmateně.

"Kdo ví?" odpověděl Sparhawk. "Asi bych ji měl odvézt zpátky."

"Ne, Sparhawku," řekla Sefrenie pevně. "Chce jet s námi."

"To má smůlu," řekl odměřeně. "Nepovezu s sebou do bitvy malou holku."

"Nedělej si s ní starosti, Sparhawku. Já na ni dohlédnu." Usmála se na dítě uhnízděné v jejím náručí. "Budu se o ni starat, jako by byla moje vlastní." Položila si tvář na Píšťalčiny lesklé černé vlasy. "Jistým způsobem je."

Vzdal se. "Ať je tedy po tvém," řekl. Právě když začal otáčet Farana, ucítil náhlý chlad doprovázený pocitem nesmiřitelné nenávisti. "Sefrenie!" řekl ostře.

"Cítila jsem to taky!" zvolala a přitáhla si děvčátko k sobě. "Je to zaměřeno na to dítě!"

Píšťalka se začala vzpírat a Sefrenie ji s překvapeným výrazem postavila na zem. Obličej děvčátka byl vyrovnaný; tvářila se spíš otráveně než rozzlobeně či postrašeně. Přiložila si píšťaly ke rtům a začala hrát. Teď to nebyl ten lehký mollový nápěv, který hrála předtím. Byl přísný a podivně hrozivý.

Pak se z místa o kus dál ozvalo náhlé zakvílení bolesti a překvapení. Kvílení se okamžitě začalo ztrácet, jako by jeho původce, ať už to byl kdokoliv či cokoliv, prchal nepředstavitelnou rychlostí.

"Co to bylo?" vykřikl Kalten.

"Nepřátelský duch," odpověděla Sefrenie klidně.

"Co ho zahnalo?"

"Píseň toho dítěte. Zdá se, že se naučila, jak se postarat o svou ochranu."

"Rozumíš něčemu z toho, co se tady děje?" zeptal se Kalten Sparhawka.

"O nic víc než ty. A můžeme se zase vydat na cestu. Pořád před sebou máme ještě dva dny namáhavé jízdy."

Hrad hraběte Raduna, strýce krále Drega, byl posazen na vrcholku vysokého skalního útesu. Podobně jako mnoho dalších hradů tohoto jižního království byl obklopen robustními zdmi. Obloha se vyčistila a polední slunce bylo velmi jasné; Sparhawk, Kalten a Sefrenie, která měla Píšťalku stále ještě před sebou v sedle, projížděli širokou loukou se žlutou trávou k pevnosti.

Byli vpuštěni bez vyptávání; na nádvoří se setkali s hrabětem, hranatým mužem s rozložitými rameny a stříbrem prokvetlými vlasy. Měl na sobě tmavozelený kabátec s černým lemováním a do tuha naškrobeným bílým krejzlíkem. Tento způsob oblékání vyšel v Elenii z módy už před desetiletími. "Můj dům bude poctěn, budeme-li zde moci přivítat rytíře Církve," prohlásil formálně, když se představili.

Sparhawk sklouzl z Faranových zad. "Vaše pohostinnost je příslovečná, pane," odpověděl, "ale naše návštěva není tak docela společenská. Není tu někde místo, kde bychom si mohli promluvit v soukromí? Musíme si s vámi pohovořit o poměrně naléhavé záležitosti."

"Samozřejmě," odpověděl hrabě. "Budete tak laskavi a půjdete se mnou?" Následovali ho širokou branou jeho hradu a svícemi osvětlenou chodbou pokrytou rákosem. Na konci chodby vytáhl hrabě mosazný klíč a odemkl dveře. "Má soukromá studovna," řekl skromně. "Jsem docela hrdý na svou sbírku knih. Mám jich téměř dva tucty."

"Impozantní," zamumlala Sefrenie.

"Možná byste si některé chtěla přečíst, madam?"

"Paní nečte," řekl mu Sparhawk. "Je Styričanka a je zasvěcena do tajemství. Cítí, že by čtení mohlo nějakým způsobem zasahovat do jejích schopností."

"Čarodějnice?" řekl hrabě s pohledem upřeným na malou ženu. "Opravdu?"

"Dáváme přednost jiným výrazům, pane," odpověděla mírně.

"Prosím, posaďte se." řekl hrabě a ukázal na velký stůl, na nějž dopadala chladná skvrna zimního slunce procházejícího téměř neproniknutelně utěsněným oknem. "Jsem opravdu zvědav, co to může být za naléhavou záležitost."

Sparhawk si sundal helmici a železná rukavice a položil je na stůl. "Říká vám něco jméno Annias, primas cimmurský, pane?"

Obličej hraběte ztuhl. "Slyšel jsem o něm," řekl krátce.

"Znáte tedy jeho pověst?"

"Znám."

"Dobře. Úplnou náhodou jsme se sirem Kaltenem odkryli spiknutí, které primas zosnoval. Naštěstí si není vědom skutečnosti, že o tom víme. Je vaším běžným zvykem přijímat tak velkoryse rytíře Církve?"

"Samozřejmě. Nesmírně si vážím Církve a její rytíře ctím."

"Během několika dní - nejdéle za týden - přijede k vašim branám poměrně velká skupina mužů v černé zbroji a s praporci pandionských rytířů. Důtklivě vám radím, abyste je nevpouštěl."

Sparhawk pozvedl ruku. "*Nebudou* to pandionští, pane. Budou to žoldáci pod velením odpadlíka jménem Martel. Jestli je vpustíte, pobijí každého, koho tu najdou - kromě jednoho dvou duchovních, kteří o tom násilí rozšíří zprávy."

"To je nestvůrné!" zalapal po dechu hrabě. "Jaký by mohl mít cimmurský primas důvod, aby ke mně choval takovou nenávist?"

"Spiknutí není namířeno proti vám, hrabě Radune," řekl mu Kalten. "Vaše vražda má pošpinit pověst pandionských rytířů. Annias doufá, že Církevní Hierokracie bude tak rozzuřena, že řád rozpustí."

"Musím hned vyslat posla do Laria," prohlásil hrabě a vstal. "Můj synovec tu může mít armádu během několika dní."

"To nebude třeba, pane," řekl Sparhawk. "V lese severně od vašeho hradu se skrývá pět set plně vyzbrojených pandionských - těch pravých. S vaším dovolením bych jich sto umístil za hradní bránu, abych posílil vaši posádku. Až žoldáci přijedou, nějak se vymluvte abyste je nemusel vpustit."

"Nebude to vypadat divně?" zeptal se Radun. "Mám pověst pohostinného člověka - a k rytířům Církve zvlášť."

"Padací most," řekl Kalten.

"Prosím?"

"Řekněte jim, že rumpál, který zdvihá padací mot, je rozbitý. Pak jim řekněte, že na tom vaši lidé pracují, a požádejte je, aby byli trpěliví."

"Nebudu lhát," řekl hrabě škrobeně.

"To je v pořádku, pane," ujistil ho Kalten. "Sám vám ten rumpál rozbiju, takže vlastně lhát nebudete."

Hrabě na něj chvilku zíral, pak se rozesmál.

"Žoldáci budou před hradem," pokračoval Sparhawk, "a vaše zdi jim poskytnou velmi málo prostoru pro manévrování. V tom okamžiku je napadneme zezadu."

Kalten se široce usmál. "Mělo by to být skoro jako struhadlo na sýr, až je začneme tisknout k vašim zdem."

"A já na ně můžu házet z cimbuří různé zajímavé věci," dodal hrabě také s úšklebkem. "Šípy, kamení, hořící smůlu - a tak podobně."

"Budeme spolu vycházet báječně, pane," prohodil Kalten. "Samozřejmě zařídím, aby se dáma a to malé děvčátko mohly ubytovat tady v bezpečí," řekl hrabě.

"Ne, pane," odmítla Sefrenie. "Doprovodím sira Sparhawka a sira Kaltena zpět do našeho úkrytu. Ten Martel, o němž se Sparhawk zmínil, je bývalý pandionský rytíř a pronikl hluboko do tajného vědění, které je čestným mužům zakázáno. Bude možná nutné se mu postavit a k tomu mám já nejlepší předpoklady."

"Ale jistě to děcko -"

"To dítě zůstane se mnou," řekla Sefrenie pevně. Pohlédla k Píšťalce, která právě zvědavě otvírala nějakou knihu. "Ne!" řekla pravděpodobně ostřeji než zamýšlela. Vstala a knihu holčičce vzala.

Píšťalka si povzdechla a Sefrenie k ní krátce promluvila v onom nářečí, kterému Sparhawk nerozuměl.

Protože neexistoval žádný způsob, jak se dozvědět, kdy asi mohou Martelovi žoldáci přijet, nerozdělali té noci pandionští žádné ohně, a když nastalo další jasné a studené ráno, vymotal se Sparhawk z pokrývek a s jistou nechutí pohlédl na svou zbroj; věděl, že bude trvat přinejmenším hodinu, než teplo jeho těla překoná její vlhký chlad. Řekl si, že tomu ještě není schopen čelit, připjal si meč, přehodil přes ramena svůj silný plášť a vykročil spícím táborem k malému potůčku, který protékal lesem, v němž se se svými rytíři skrýval.

Klekl si vedle potůčku a napil se z dlaní, pak se nadechl a šplíchl si ledovou vodu na obličej. Potom vstal, osušil si tvář lemem pláště a přeskočil potůček. Slunce, jež právě vyšlo, zaplavovalo bezlistý les zlatem, pronikalo mezi tmavé kmeny a rozžíhalo oheň v kapkách rosy poskládaných na stoncích trávy u jeho nohou jako šňůrky korálků. Sparhawk kráčel dál lesem.

Ušel asi půl míle, když spatřil mezi stromy travnatou louku. Jak se k louce blížil, dolehl k němu dusot kopyt. Někde vpředu cválal po trávě jediný kůň. A pak uslyšel, jak ranním vzduchem stoupá zvuk Píšťalčiných fléten.

Prodral se k okraji louky, rozhrnul keře a vyhlédl ven. Faran, jehož grošovaný kabát se blýskal v ranním slunci, cválal lehce po široké kruhové dráze kolem louky. Neměl sedlo ani uzdu a v jeho skocích bylo cosi téměř radostného. Na jeho zádech ležela - tváří vzhůru a s flétnami u úst - Píšťalka. Hlavu měla pohodlně

uhnízděnou mezi jeho vystupujícími plecemi; kolena měla zkřížená a jednou malou nožkou vyťukávala rytmus do Faranova zadku.

Sparhawk na ně civěl s otevřenými ústy, pak vkročil na louku a postavil se velkému grošákovi přímo do cesty. Široce rozpažil a Faran zpomalil do chůze a pak se zastavil před svým pánem.

"Co si myslíš, že děláš?" štěkl na něj Sparhawk.

Faran nasadil nadutý výraz a odvrátil hlavu.

"Copak jsi úplně ztratil rozum?"

Píšťalka pokračovala ve své písni a Faran zafrkal a švihl ocasem. Pak ho děvčátko několikrát velitelsky plesklo svým od trávy umazaným chodidlem do zadku a on úhledně obešel soptícího Sparhawka a odcválal s Píšťalčinou písní stoupající k oblakům.

Sparhawk zaklel a rozběhl se za nimi. Po několika yardech si uvědomil, že je to beznadějné, a těžce dýchaje se zastavil.

"Zajímavé, nemyslíš?" řekla Sefrenie. Vyšla zpoza stromů a stála na kraji louky; její bílá říza zářila v ranním slunci.

"Nemůžeš je přimět, aby zastavili?" zeptal se jí Sparhawk. "Spadne a ublíží si."

"Ne, Sparhawku," nesouhlasila Sefrenie, "ona nespadne." Řekla to tím podivným způsobem, do kterého někdy upadala. Navzdory desetiletím, jež strávila v elénské společnosti, zůstala Sefrenie Styričankou až do morku kostí, a Styrikové byli pro Elény vždy záhadou. Staletí blízkých svazků mezi válečnými řády elénské Církve a jejich styrickými učiteli však rytíře Církve naučila přijímat slova svých instruktorů bez vyptávání.

"Jestli to víš jistě," řekl Sparhawk dívaje se trochu pochybovačně přes trávu na Farana, který vypadal, jako by ztratil svou obvykle zlomyslnou povahu.

"Ano, drahý," řekla a konejšivě mu položila na paži svou laskavou ruku. "Vím to naprosto jistě." Pohlédla k velkému koni a jeho drobnému pasažérovi, kteří ve slunečním svitu zlatého rána radostně obíhali rosou zmáčenou louku. "Ať si ještě chvíli hrají," řekla.

Někdy během dopoledne se z pozorovatelny na jih od hradu, odkud s Kurikem pozorovali cestu vedoucí do Sarrinia, vrátil Kalten. "Zatím nic," hlásil, když s cinkáním sesedal s koně. "Nemyslíš, že by se mohl Martel pokusit projít krajinou a vyhnout se cestám?"

"To není moc pravděpodobné," odpověděl Sparhawk. "Víš přece, že chce, aby ho viděli. Potřebuje spoustu svědků."

"Tohle mě nejspíš nenapadlo," připustil Kalten. "Dal jsi sledovat taky cestu z Darry?"

Sparhawk přikývl. "Hlídá ji Lakus s Beritem."

"Berit?" Kaltenův hlas zněl překvapeně. "Ten novic? Není trochu mladej?"

"Z toho se dostane. Je klidný a má zdravý rozum. Kromě toho, Lakus dá pozor, aby se nedostal do problémů."

"Asi máš pravdu. Nezbyl kus toho pečeného vola, co nám poslal hrabě?"

"Poslož si. Ale není to teplé."

Kalten pokrčil rameny. "Lepší studený maso než žádný." Den se táhl, jak se může táhnout jen den vyplněný čekáním; do večera už Sparhawk přecházel sem a tam táborem - jeho netrpělivost mu nedopřála pokoje. Nakonec vyšla Sefrenie z malého primitivního stanu, kde bydlela s Píšťalkou. Postavila se s rukama v bok přímo před velkého rytíře v černé zbroji. "Budeš tak laskavý a necháš toho?" otázala se podrážděně.

"Čeho?"

"Toho chození. Cinkáš při každém kroku a mě ten hluk velice ruší."

"Promiň. Půjdu a budu cinkat na druhé straně tábora."

"Proč si prostě nesedneš?"

"To budou asi nervy."

"Nervy? Ty nějaké máš?"

"Občas se mi ozývají."

"Tak ať se ozývají někde jinde."

"Ano, matičko," odpověděl poslušně.

Následujícího rána bylo opět chladno. Těsně před rozedněním vjel tiše do tábora Kurik. Pozorně prošel kolem spících rytířů zabalených ve svých černých pláštích k místu, kde rozložil své pokrývky Sparhawk. "Radši bys měl vstávat," řekl a lehce se dotkl jeho ramene. "Už jedou."

Sparhawk se rychle posadil. "Kolik jich je?" zeptal se a odhodil přikrývky.

"Řekl bych, že tak na dvě stě padesát."

Sparhawk se postavil. "Kde je Kalten?" zeptal se, když mu začal Kurik přes tuniku s vycpávkami zapínat přezky černého brnění.

"Chtěl se ujistit, že nedojde k žádným překvapením, tak se připojil ke konci jejich kolony."

"Cože udělal?"

"Nedělej si starosti, Sparhawku. Všichni mají černou zbroj, takže se mezi nimi ztratí."

"Uvážeš mi tohle?" Sparhawk podal svému panošovi kus pestré stuhy, kterou měl mít připevněnou každý rytíř, aby se rozeznali během bitvy, v níž jsou obě strany oděny v černém.

Kurik vzal červenou stuhu. "Kalten má modrou," poznamenal. "Hodí se mu k očím." Uvázal stuhu kolem Sparhawkova nadloktí. Pak ustoupil a věnoval svému pánovi oceňující pohled. "Rozkošné," řekl a zakoulel očima.

Sparhawk se zasmál a plácl přítele přes rameno. "Pojďme vzbudit ty děti," řekl a přehlédl tábor tvořený převážně mladými rytíři.

"Mám pro tebe špatnou zprávu, Sparhawku," řekl Kurik, když spolu procházeli táborem a třásli spícími pandionskými, aby je vzbudili.

"Jakou?"

"Velitel kolony není Martel."

Sparhawk pocítil vlnu bodavého zklamání. "Kdo je to?" zeptal se.

"Adus. Měl celou bradu od krve. Myslím, že zase jedl syrové maso."

Sparhawk zaklel.

"Ber to takhle. Aspoň bude svět bez Ada čistší místo, a dovedu si představit, že ho čeká i dlouhá rozprava s Bohem."

Když vjel Kalten do tábora, pomáhali si vzájemně Sparhawkovi rytíři do brnění. "Zastavili přímo za tím kopcem na jih od hradu," ohlásil a ani se nenamáhal sesednout.

"Není možné, že se Martel skrývá někde mezi nimi?" zeptal se Sparhawk s nadějí.

Kalten zavrtěl hlavou. "Mrzí mě to, ale neskrejvá." Postavil se ve třmenech a pootočil pás se svým mečem. "Proč nevyrazíme a nedáme se do nich?" navrhl. "Začíná mi bejt zima."

"Myslím, že by byl hrabě Radun zklamaný, kdybychom mu nedali možnost, aby se účastnil boje."

"To je asi pravda."

"Je na těch žoldácích něco neobvyklého?"

"Běžná sebranka - kromě toho, že jich je asi polovina z Rendoru."

"To v tobě moc sympatií nebudí, co?"

Přišla Sefrenie v doprovodu Parasima a Píšťalky a připojila se k nim.

"Dobré ráno, Sefrenie," pozdravil ji Sparhawk.

"Nač ten shon?" zeptala se.

"Budeme mít společnost. Přemýšlíme o tom, že je pojedeme pozdravit."

"Martel?"

"Ne. Bohužel je to jen Adus - a několik přátel." Pohnul helmicí, kterou držel pod levou paží. "Protože je nevede Martel a Adus mluví stěží elénsky, natož styricky, není tam nikdo, kdo by vyvolal kouzlo silné aspoň natolik, aby srazilo mouchu ze zdi. Obávám se, že to znamená, že sis vyjela na výlet zbytečně. Chci, abys zůstala tady v lese, pořádně ukrytá a v bezpečí. Zůstane tu s tebou sir Parasim."

Tvář mladého rytíře byla plná zklamání.

"Ne, Sparhawku," odpověděla Sefrenie. "Nepotřebuji stráž a tohle je Parasimova první bitva. Nemůžeme ho o ni připravit." Parasimův obličej zazářil vděčností.

Kurik se lesem vrátil z místa, kde držel hlídku. "Slunce vychází," hlásil, "a Adus vede své muže přes kopec."

"Abychom tedy radši nasedli," řekl Sparhawk.

Pandionští se vyhoupli do sedel a pozorně se proplétali lesem. Na okraji louky, která obklopovala hrad hraběte Raduna, se zastavili. Pak čekali a pozorovali přitom černě oděné žoldáky sjíždějící z kopce ve slunečním svitu zlatého rozbřesku.

Adus, který obyčejně nemluvil, ale chrochtal a krkal, předjel před bránu Radunova hradu a začal slabikovat z kusu papíru, který před sebou držel na délku paže.

"Copak nemůže mluvit z hlavy?" zeptal se Kalten potichu. "Chce jen, aby mu dovolili vjet do hradu."

"Martel neriskuje," odpověděl Sparhawk, "a Adovi dělá obyčejně problémy zapamatovat si vlastní jméno."

Adus dál předčítal svou žádost. Trochu těžkostí mu přivodilo slovo přijetí, protože mělo víc než jednu slabiku.

Hrabě Radun se objevil na cimbuří a omluvně oznámil, že rumpál, který zvedá a spouští padací most, je rozbitý, a poprosil je, aby měli trpělivost, dokud ho nespraví.

Adus se nad tím zamyslel. Trvalo to hezkou chvíli. Žoldáci slezli s koní a posedali si do trávy pod hradní zdí.

"Tohle bude až moc jednoduchý," zamumlal Kalten.

"Musíme se jen důkladně ujistit, že se odsud nikdo nedostane," odpověděl Sparhawk. "Nechci, aby se někdo rozjel k Anniovi se zprávou o tom, co se tu dnes doopravdy stalo."

"Pořád si myslím, že Vanion moc chytračí, pokud jde o tuhle záležitost."

"Proto je možná představený a my jen rytíři."

Nad Radunovými hradbami se objevil červený praporec.

"To je znamení," řekl Sparhawk. "Radunovi muži jsou připraveni." Nasadil si helmici, uchopil otěže, postavil se ve třmenech a pevně Faranovi přitáhl uzdu. Pak dat rozkaz. "Vpřed!" zařval.

KAPITOLA

DEVÁTÁ

JE NĚJAKÁ NADĚJE?"

"Ne," odpověděl Sparhawk s hlubokou lítostí a položil sira Parasima na zem. "Je mrtvý." Přihladil mladému rytíři vlasy, pak mu ještě zatlačil prázdné oči.

"Ještě nebyl připravenej na to, aby se postavil Adovi," řekl Kalten.

"To zvíře skutečně uniklo?"

"Bohužel. Když probodl Parasima, rozjel se na jih a s ním asi tucet dalších uprchlíků."

"Pošli za ním pár mužů," řekl Sparhawk chmurně a rovnal údy padlého sira Parasima. "Pověz jim, ať ho zaženou do moře, když bude potřeba."

"Chceš, abych to udělal já?"

"Ne. My dva musíme do Chyrellu." Pozvedl hlas. "Berite!"

Novic přiběhl. Měl na sobě starou drátěnou košili postříkanou krví a promáčklou pěšáckou přílbici bez hledí. V ruce měl hrozivou válečnou sekyru s dlouhou rukojetí.

Sparhawk si zblízka prohlédl krev na drátěné košili štíhlého mládence. "Je něco z toho tvoje?" zeptal se.

"Ne, pane." odpověděl Berit. "Všechno jejich." Významně se podíval na mrtvé žoldáky ležící na bitevním poli.

"Dobře. Co bys řekl delší projížďce?"

"Jak pán poroučí."

"Má přinejmenším dobrý způsoby," poznamenal Kalten. "Berite," řekl pak, "máš se zeptat 'Kam?' než tak rychle kejvneš."

"Budu si to pamatovat, lorde Kaltene."

"Potřebuji, abys šel se mnou," řekl Sparhawk novicovi. "Musíme si promluvit s hrabětem Radunem, než odjedeš." Obrátil se ke Kaltenovi. "Sežeň pár mužů, pustí se za Adem," řekl. "A ať nešetří koně. Nechci mu poskytnout čas k tomu, aby poslal některého ze svých lidí do Cimmury a tohle všechno tam nahlásil Anniovi. Zbytku řekni, aby pohřbili naše mrtvé a postarali se o raněné."

"A co tihle?" Kalten ukázal na mrtvoly žoldáků navršené před hradními zdmi.

"Spalte je."

Hrabě Radun se s Beritem a Sparhawkem setkal na nádvoří svého hradu. Byl v plné zbroji a v ruce držel meč. "Vidím, že pověst pandionských je víc než zasloužená," řekl.

"Děkuji, můj pane," řekl Sparhawk. "Rád bych vás požádal o laskavost - ne, o dvě."

"Cokoliv budete chtít, sire Sparhawku."

"Zná vás někdo z členů Hierokracie v Chyrellu?"

"Vlastně několik - a larijský představený je můj vzdálený bratranec."

"Výborně. Vím, že na cestování teď není vhodné roční období, ale rád bych, abyste mě doprovodil na jedné menší cestě."

"Samozřejmě. Kam pojedeme?"

"Do Chyrellu. Další prosba je o něco osobnější. Budu potřebovat váš pečetní prsten."

"Můj prsten?" Pozvedl ruku a podíval se na těžký zlatý prsten se svým erbem.

Sparhawk přikývl. "A co je horší, nemohu zaručit, že vám ho budu schopen vrátit."

"Nejsem si jistý, že tomu rozumím."

"Tady Berit vezme prsten do Cimmury a vhodí jej do talíře na církevní dary v tamější katedrále. Primas Annias si to vyloží tak, že jeho spiknutí uspělo a že vy i vaše rodina jste byli všichni povražděni. Spěšně se pak rozjede do Chyrellu, aby obvinil pandionské před Hierokracií."

Hrabě Radun se široce usmál. "Ale pak předstoupíme my dva a ta obvinění vyvrátíme, že?"

Sparhawk mu úsměv vrátil. "Přesně tak," řekl.

"To by mohlo způsobit, že se bude primas cítit poněkud zostuzen," řekl hrabě a stáhl si prsten z prstu.

"Tak nějak jsme si to představovali, pane."

"Vlastně prsten obětuji pro dobrou věc," řekl Radun a podal jej Beritovi.

"Tak tedy." řekl Sparhawk mladému novicovi. "Nemusíš cestou do Cimmury uštvat koně. Dej nám čas, abychom se do Chyrellu dostali před Anniem." Zamyšleně přimhouřil oči. "Ranní bohoslužby, řekl bych."

"Pane?"

"Vhoď prsten hraběte Raduna do talíře na církevní dary při ranních bohoslužbách. Dáme Anniovi celý den na to, aby se radoval, než se vydá do Chyrellu. Oblékni si obyčejné šaty, až do katedrály půjdeš, a trochu se modli - jen tolik, aby to vypadalo věrohodně. Nepřibližuj se ke kapitule nebo k hostinci v Růžové ulici." Pohlédl na mladého novice a znovu ho zalila vlna lítosti nad ztrátou sira Parasima. "Nejsem schopen zaručit, že to neohrozí tvůj život, Berite," řekl střízlivě, "takže ti nemohu dát rozkaz, abys to udělal."

"Není vůbec třeba, abyste mi dával rozkazy, lorde Sparhawku," odpověděl Berit.

"Jsi statečný chlapec," řekl Sparhawk. "Teď si dojdi pro koně. Máš před sebou dlouhou cestu."

Bylo už skoro poledne, když se Sparhawk a hrabě Radun vynořili z hradu. "Jak dlouho myslíte, že bude primasovi Anniovi trvat, než se dostane do Chyrellu?" zeptal se hrabě.

"Přinejmenším dva týdny. Berit nejdřív musí dorazit do Cimmury, pak se teprve bude Annias moci vydat do Chyrellu."

Přijel k nim Kurik. "Všechno je připraveno," hlásil Sparhawkovi.

Sparhawk přikývl. "Měl bys dojít pro Sefrenii," řekl.

"Myslíš, že je to dobrý nápad, Sparhawku? Situace možná nebude tak docela bezpečná, až přijde do Chyrellu."

"Chceš jí to říct *ty*, že má zůstat?"

Kurik sebou trhl. "Chápu, jak to myslíš," odpověděl.

"Kde je Kalten?"

"Támhle na kraji lesa. Nevím proč, ale staví hranici."

"Možná mu je zima."

Když Sparhawk a jeho skupina vyrazili, bylo zimní slunce na chladně modré obloze velice jasné. "Paní," řekl hrabě Radun Sefrenii nesouhlasně, "to dítě by určitě bylo za branou mého hradu v bezpečí."

"Ona by tam nezůstala, pane," odpověděla Sefrenie potichu. Položila si tvář na Píšťalčiny vlasy. "Kromě toho," dodala, "mi skutečnost, že ji u sebe mám, poskytuje útěchu." Její hlas zněl nějak slabě, tvář měla bledou a vypadala velice unaveně. V jedné ruce nesla meč sira Parasima.

Sparhawk zarazil Farana vedle jejího bílého jezdeckého koně. "Jsi v pořádku?" zeptal se tiše.

"Ne tak docela," odpověděla.

"Co se děje?" Pocítil náhlé znepokojení.

"Parasim byl jedním z těch dvanácti rytířů v trůnním sále v Cimmuře." Povzdechla si. "Musím teď nést spolu se svým i jeho břemeno." Udělala mírný pohyb mečem.

"Ale nemocná nejsi, nebo ano?"

"Ne tak, jak si to představuješ ty, to ne. Jen mi bude chvíli trvat, než se té váze navíc přizpůsobím."

"Neexistuje nějaká možnost, jak bych ji mohl nést za tebe?"

"Ne, drahý."

Zhluboka se nadechl. "Sefrenie," řekl, "je to, co se dnes stalo siru Parasimovi, část toho, co se, jaks řekla, stane těm dvanácti?"

"To se nedá nijak zjistit, Sparhawku. Úmluva, kterou jsme s Mladšími bohy uzavřeli, nebyla natolik specifická." Vyčerpaně se usmála. "Jestli však tenhle měsíc zemře další z oněch rytířů, budeme vědět, že to byla jen náhoda a s naší úmluvou neměla nic společného."

"Budeme ztrácet jednoho po druhém každý měsíc?"

"Každý měsíční cyklus," opravila ho. "Dvacet osm dní. Většinou asi ano. Mladší bohové bývají v takových věcech metodičtí. Nedělej si se mnou starosti, Sparhawku. Za chvilku budu v pořádku."

Od hradu hraběte Raduna to bylo do města Darry takových sto osmdesát mil; ráno čtvrtého dne své cesty vystoupili na vrchol kopce a hleděli dolů na červené tašky střech a stovky komínů, ze kterých v úplném bezvětří stoupaly přímo vzhůru světle modré sloupy kouře. Na hřebeni na ně čekal pandionský v černé zbroji. "Sire Sparhawku," řekl rytíř a zvedl hledí.

"Sire Olvene," odpověděl Sparhawk, když poznal jizvami zbrázděný obličej rytíře.

"Mám pro vás zprávu od představeného Vaniona. Máte jet tak rychle, jak jen to bude možné, přímo do Cimmury."

"Do Cimmury? Proč ta změna?"

"Je tam král Dregos a vybídl Warguna z Thalesie a Oblera z Deiry, aby se k němu připojili. Chce prozkoumat nemoc královny Ehlany - a oprávněnost jmenování parchanta Lychea princem regentem. Vanion je přesvědčen, že Annias přednese obvinění proti našemu řádu této radě, aby je odvedl od vyšetřování, které by ho mohlo uvést do rozpaků."

Sparhawk zaklel. "V téhle chvíli před námi bude mít Berit pořádný náskok," řekl. "Už se v Cimmuře shromáždili všichni králové?"

Olven zavrtěl hlavou. "Král Obler je na to, aby cestoval nějak zvlášť rychle, příliš starý a králi Wargunovi bude pravděpodobně trvat týden, než vystřízliví natolik, aby mohl opustit Emsat."

"Na to nemůžeme spoléhat," řekl Sparhawk. "Do Demu pojedeme zkratkou krajem a odtud přímo do Cimmury. Je Vanion pořád ještě v Chyrellu?"

"Ne. Projížděl Darrem na cestě do Cimmury. Byl s ním patriarcha Dolmant."

"Dolmant?" prohodil Kalten. "To je ale překvapení. A kdo řídí Církev?"

"Sire Kaltene," řekl hrabě Radun škrobeně. "Správa Církve je v rukou arcipreláta Cluvona."

"Promiňte, můj pane," omluvil se Kalten. "Vím, jak si Arcijští váží Církve, ale buďme upřímní. Arciprelátu Cluvonovi je osmdesát pět let a spoustu času prospí. Dolmant to nikde nerozhlašuje, ale většina rozhodnutí, která z Chyrellu přicházejí, je jeho."

"Vyrazíme," řekl Sparhawk.

Trvalo čtyři dny usilovné jízdy, než se dostali do Demu, kde je opustil sir Olven, aby se vrátil do sídla pandionských a další tři dny trvalo, než dojeli k branám kapituly v Cimmuře.

"Nevíte, kde bychom našli lorda Vaniona?" zeptal se Sparhawk novice, který vyšel na nádvoří, aby se postaral o jejich koně.

"Je ve své studovně v jižní věži, pane - s patriarchou Dolmantem."

Sparhawk přikývl a v čele skupiny zamířil dovnitř a potom nahoru po úzkých schodech.

"Díky Bohu, že jste přijeli včas," zdravil je Vanion.

"Už Berit doručil prsten hraběte Raduna?" zeptal se ho Sparhawk.

Vanion přikývl. "Před dvěma dny. Měl jsem v katedrále své muže." Trochu se zamračil. "Bylo opravdu moudré svěřit takovéhle poslání novicovi, Sparhawku?"

"Berit je rozumný mládenec," vysvětlil Sparhawk, "a moc ho tady v Cimmuře neznají. Většinu plnoprávných rytířů ano."

"Aha. Tys velel, Sparhawku. To rozhodnutí bylo na tobě. Co se dělo v Arciu?"

"Žoldáky vedl Adus," odpověděl Kalten. "Martel se ani neukázal. Jinak šlo všechno víceméně podle plánu. Adus ale unikl."

Sparhawk se zhluboka nadechl. "Ztratili jsme Parasima," řekl smutně. "Je mi to líto, Vanione. Snažil jsem se, aby se do bitvy nedostal."

Vanionovy oči potemněly náhlým smutkem.

"Já vím," řekl Sparhawk a dotkl se ramene staršího muže. "Také jsem ho měl rád." Zahlédl rychlý pohled, který si vyměnili Vanion se Sefrenií. Krátce kývla, jako by dávala představenému na srozuměnou, že Sparhawk ví o tom, že byl Parasim jedním z těch dvanácti. Pak se Sparhawk napřímil a představil navzájem hraběte Raduna a Vaniona.

"Zachránil jste mi život, lorde Vanione," řekl Radun, když si potřásli rukama "Povězte mi prosím, jak bych se vám mohl odvděčit."

"Vaše přítomnost v Cimmuře je dostatečnou odměnou, můj pane."

"Už se k mému synovci připojili ostatní králové?" zeptal se hrabě.

"Obler ano," odpověděl Vanion. "Král Wargun je ale ještě na moři."

U okna seděl hubený muž v přísné černé sutaně. Vypadal na padesát sedm či osm let s měl stříbřité vlasy. Jeho obličej byl asketický a oči měl velice pronikavé. Sparhawk přešel místnost a uctivě před ním poklekl. "Vaše Milosti," pozdravil patriarchu z Demu.

"Vypadáte dobře, Sparhawku," řekl mu duchovní. "Jsem rád, že vás zase vidím." Pak pohlédl Sparhawkovi přes rameno. "Chodíte do kostela, Kuriku?" zeptal se panoše.

"Ehm - kdykoliv k tomu mám příležitost, Vaše Milosti," odpověděl Kurik a mírně zrudl.

"Výborně, synu," řekl Dolmant. "Jsem si jist, že vás Bůh pokaždé rád vidí. Jak se má Aslada a chlapci?"

"Dobře, vaše Milosti. Děkuji za optání."

Sefrenie si už chvíli patriarchu kriticky prohlížela. "Nejíte pořádně, Dolmante," řekla mu.

"Někdy zapomínám," odpověděl. Pak se na ní lišácky usmál. "Pokaždé, když se budím, zaplavuje mou mysl nezměrná starost o obrácení bezvěrců. Povězte mi,

Sefrenie, jste vy konečně připravena odložit své pohanské zvyky a přijmout pravou víru?"

"Ještě ne, Dolmante," odpověděla rovněž s úsměvem. "Ale je hezké, že se ptáte."

Zasmál se. "Říkal jsem si, že tu otázku vyřídíme hned na začátku, aby nám pořád nevisela nad hlavami, až si budeme povídat." Podíval se zvědavě na Píšťalku, která se procházela po místnosti a prohlížela si zařízení. "A čí je to krásné dítě?" zeptal se.

"Našli jsme ji, Vaše Milosti," odpověděl Sparhawk. "Potkali jsme ji u arcijské hranice. Nemluví, tak jí říkáme Píšťalka." Dolmant se podíval na dívčina chodidla zamazaná od trávy.

"A to jste neměli čas ji vykoupat?" zeptal se.

"To by nebylo vhodné, Vaše Milosti," odpověděla Sefrenie.

Patriarcha se zatvářil zmateně. Pak se znovu podíval na Píšťalku. "Pojď sem, dítě," řekl.

Píšťalka se k němu ostražitě přiblížila.

"Neřekneš něco - ani mně?"

Vzala své flétny a zapískala jeden tázavý tón.

"Ach tak," řekl Dolmant. "Tak tedy, Píšťalko, přijmeš mé požehnání?"

Vážně se na něj podívala, pak zavrtěla hlavou.

"Je to Styričanka, Dolmante," vysvětlila mu Sefrenie. "Elénské požehnání by pro ni nic neznamenalo."

Potom Píšťalka natáhla paži, uchopila patriarchu za jeho hubenou ruku a položila si ji na srdce. Dolmant rozevřel oči a zatvářil se ustaraně.

"Dá vám však *své* požehnání," řekla mu Sefrenie. "A *vy* je přijmete?"

Dolmant měl pořád ještě oči dokořán. "Myslím, že bych možná neměl," řekl, "ale Bůh mi pomáhej, přijmu - a rád."

Píšťalka se usmála a políbila ho na obě dlaně. Pak odtančila pryč - černé vlasy jí poletovaly kolem hlavy a její flétny zněly radostně. V patriarchově tváři se zračil údiv.

"Předpokládám, že budu povolán do paláce, jakmile přijede král Wargun," řekl Vanion. "Annias nenechá ujít příležitost k osobní konfrontaci." Pohlédl na hraběte Raduna. "Viděl vás někdo, když jste přijížděl, můj pane?" zeptal se.

Radun zavrtěl hlavou. "Měl jsem spuštěné hledí, lorde Vanione, a na Sparhawkův návrh jsem si zakryl znak na štítu. Jsem si naprosto jist, že o mém příjezdu do Cimmury nikdo neví."

"Výborně." Vanion se náhle zazubil. "Přece bychom Annia nepřipravili o to překvapení."

Očekávané předvolání přišlo z paláce o dva dny později. Vanion, Sparhawk a Kalten si oblékli jednoduché hábity, které pandionští obvykle nosili uvnitř

kapituly, pod nimi však měli brnění a meče. Dolmant a Radun byli oděni v černé mnišské kutny s kápí. Sefrenie byla jako obvykle oblečená v bílém. Poměrně dlouho hovořila s Píšťalkou, a jak se zdálo, děvčátko souhlasilo, že zůstane doma. Kurik si připjal pás s mečem. "Jen pro případ, že bychom se dostali do nepříjemností," zavrčel na Sparhawka, než celá skupina opustila kapitulu.

Den byl studený a sychravý. Když je Vanion vedl do paláce, byla obloha olověná a ulicemi Cimmury se prohánìl ledový vítr. Venku na ulici bylo jen málo lidí. Sparhawk si nebyl jistý, zda zůstali doma kvůli počasí, nebo kvůli tomu, že na veřejnost pronikla nějaká zpráva o problémech, které by mohly nastat.

Kousek od brány do paláce uviděl Sparhawk známou postavu. Od rohu, kde se schovával před větrem, k nim kulhal chromý chlapec v otrhaném plášti. "Almužnu, pánové, almužnu," žebral zoufalým hlasem.

Sparhawk zarazil Farana a sáhl do svého hábitu pro několik mincí.

"Musím s vámi mluvit, Sparhawku," řekl chlapec potichu, když ostatní poodjeli z doslechu.

"Později," odpověděl Sparhawk a naklonil se v sedle, aby do chlapcovy žebrácké misky vložil peníze.

"Doufám, že ne o moc," řekl Talen a zachvěl se zimou. "Mrznu tady."

U palácové brány došlo k malému zdržení, když se stráže pokoušely odepřít vstup Vanionovu doprovodu. Kalten problém vyřešil tím, že rozhalil hábit a významně položil ruku na jílec meče. Diskuse byla v tomto okamžiku ukončena a celá skupina vjela na nádvoří a sesedla s koní.

"Tyhle věci miluju," řekl Kalten rozmarně.

"Tobě stačí ke štěstí málo, co?" zeptal se Sparhawk.

"Jsem jednoduchej člověk, příteli - a oddávám se prostejm radostem."

Dali se přímo k poradní komnatě s modrými draperiemi, kde po boku Lychea s ochablými ústy seděli na křeslech podobných trůnům králové Arcia, Deiry a Thalesie. Za každým králem stál muž v oficiální zbroji. Na jejich pláštích se skvěly znaky ostatních tří válečných řádů. Za králem Dregem stál přísně Abriel, představený cyrinických rytířů z Arcia; podobnou pozici za letitým králem Oblerem zaujímal představený alcionských rytířů z Deiry a za králem Wargunem z Thalesie stál vůdce genidijských rytířů, mohutný Komier. Ač bylo teprve ráno, měl už Wargun kalné oči. V ruce, která se viditelně třásla, držel velký stříbrný pohár.

Královská rada seděli na jedné straně místnosti. Obličej vévody z Lendy byl ustaraný, baron Harparin se tvářil samolibě. Primas Annias byl oděn v purpurovou saténovou sutanu, a když vešel Vanion, měl na své vyhublé tváři výraz chladného triumfu. Když však uviděl, že představeného pandionských doprovází zbytek skupiny, zablýsklo se mu hněvivě v očích. "Kdo vám dovolil, abyste si sem přivedl suitu?" dotazoval se. "Předvolání se o doprovodu nezmiňovalo."

"Žádné dovolení není nutné, Vaše Milosti," odpověděl Vanion chladně. "Veškeré oprávnění, které potřebuji, mi dává mé postavení."

"To je pravda," řekl vévoda z Lendy. "Zákon a zvyk podporují tvrzení představeného."

Annias věnoval starci pohled plný nenávisti. "Je to nesmírná úleva mít možnost vyslechnout názor někoho tak zběhlého v zákonech," řekl sarkasticky. Pak jeho očí padly na Sefrenii. "Odveďte a mé přítomnosti tu styrickou čarodějnici," dožadoval se.

"Ne," řekl Vanion. "Zůstane tady."

Jejich oči se na chvíli střetly; Annias nakonec odvrátil zrak. "No dobře, Vanione," řekl. "Vážnost záležitosti, kterou hodlám přednést jejich královským Veličenstvům, je důvodem, proč ovládnu svůj přirozený odpor k přítomnosti pohanské kouzelnice."

"Jste příliš laskavý," zamumlala Sefrenie.

"Tak pokračujte, Annie," řekl podrážděně král Dregos. "Přijeli jsme sem, abychom vyšetřili jisté podivnosti související s elénským trůnem. Co je to za naléhavou záležitost, již považujete za dostatečně důležitou, aby nás od vyšetřování zdržovala?"

Annias se narovnal. "Tato záležitost se přímo týká vás, Vaše Veličenstvo. Minulý týden napadl oddíl ozbrojenců hrad ve východní části vašeho království."

Oči krále Drega metaly blesky. "Proč jsem nebyl informován?"

"Promiňte, Vaše Veličenstvo," omluvil se Annias. "Sám jsem se to dozvěděl teprve nedávno a zdálo se mi moudřejší přednést záležitost celé radě než vás o tom zpravit napřed. Třebaže k tomuto násilí došlo ve vašem království, důsledky se rozšířily za vaše hranice do všech čtyř západních království."

"Jen dál, Annie," zavrčel král Wargun. "Šetřte si květnatou mluvu na kázání."

"Jak si Vaše Veličenstvo přeje," řekl Annias s úklonou. "Máme tu svědky onoho zločinu a myslím, že by snad bylo lepší, kdyby Vaše Veličenstva vyslechla jejich zprávu přímo od nich než ode mne z druhé ruky." Obrátil se a pokynul jednomu z červeně olivrejovaných církevních vojáků, kteří stáli podél obou stěn poradní komnaty. Voják přistoupil k postranním dveřím a vpustil nervózně vyhlížejícího muže, jehož obličej viditelně zbledl, když spatřil Vaniona.

"Nebojte se, Tessero," řekl mu Annias. "Dokud budete mluvit pravdu, nic se vám nestane."

"Ano, vaše milosti," zamumlal nervózní muž.

"Toto je Tessera," představil ho Annias, "obchodník z tohoto města, který se nedávno vrátil z Arcia. Povězte nám, co jste tam viděl, Tessero."

"Tedy, Vaše Milosti, bylo to tak, jak jsem vám už jednou říkal. Byl jsem obchodně v Sarriniu. Vracel jsem se odtamtud, když tu mě překvapila bouře; ukryl jsem se na hradě hraběte Raduna, který byl tak laskavý, že mi poskytl přístřeší."

Tessera mluvil monotónním způsobem, k jakému se uchylují někteří lidé, když odříkávají věc, kterou se naučili nazpaměť. "Zkrátka a dobře," pokračoval, jakmile se vyčasilo, začal jsem se chystat k odjezdu; byl jsem ve stájích hraběte Raduna u svého koně. Uslyšel jsem ze dvora velké množství mužů, tak jsem vyhlédl ze dveří stáje, abych se podíval, co se děje. Uviděl jsem početný oddíl pandionských rytířů."

"Jste si jistý, že to byli pandionští?" napovídal Annias.

"Ano, Vaše Milosti. Měli na sobě černou zbroj a nesli praporce pandionských. Hrabě je známý svou velkou úctou k Církvi a jejím rytířům, takže je vpustil bez námitek. Jakmile však byli za branou, tasili meče a jali se zabíjet každého, kdo byl v dohledu."

"Můj strýc!" vykřikl král Dregos.

"Hrabě se samozřejmě pokusil o obranu, ale rychle ho odzbrojili a přivázali ke kůlu uprostřed nádvoří. Pobili všechny muže, co na hradě byli, a pak -"

"*Všechny* muže?" přerušil ho Annias, obličej náhle přísný.

"Pobili všechny muže, co na hradě byli, a pak -" Tessera se zarazil. "Ach - tohle jsem málem zapomněl. Pobili všechny muže, co na hradě byli - *kromě* duchovních - a pak přivedli manželku hraběte a jeho dcery. Strhali z nich šaty a potom je před očima hraběte, znásilnili."

Králi Arcia uniklo vzlyknutí. "Má teta a sestřenky," vykřikl.

"Klid, Dregu," řekl král Wargun a položil druhému vládci ruku na rameno.

"Pak," pokračoval Tessera, "když ženy opakovaně znásilnili, přivlekli je jednu po druhé na místo přímo před kůlem, u kterého byl přivázán hrabě, a prořízli jim hrdla. Hrabě plakal a pokoušel se uvolnit si ruce, ale pouta byla příliš pevná. Zapřísahal pandionské, aby přestali, ale oni se jen smáli a pokračovali v té řezničině. Nakonec, když byly všechny jeho dcery i manželka mrtvé a ležely ve vlastní krvi, zeptal se jich, proč to dělají. Jeden z nich, myslím, že to byl jejich vůdce, odpověděl, že jednají podle rozkazů lorda Vaniona, představeného pandionských."

Král Dregos vyskočil. Nezakrytě plakal a svíral jílec svého meče. Annias se postavil před něj. "Sdílím váš hněv, Vaše Veličenstvo, ale rychlá smrt by pro toho nestvůrného Vaniona byla příliš milosrdná. Vyslechněme tohoto dobrého čestného muže do konce. Pokračujte ve svém příběhu, Tessero."

"Už toho moc nezbývá, Vaše Milosti," odpověděl Tessera. "Jakmile povraždili pandionští ženy, umučili hraběte k smrti a pak mu uřízli hlavu. Potom z hradu vyhnali duchovní a místo vyplenili."

"Děkuji, Tessero," řekl Annias. Pokynul jinému u svých vojáků; strážce přistoupil k postranním dveřím a vpustil muže oblečeného do sedlácké haleny. Sedlák vypadal poněkud záludně a viditelně se chvěl.

"Uveď své jméno, muži," poručil mu Annias.

"Jmenuju se Verl, Vaše Milosti, a jsem poctivej nevolník ze statku hraběte Raduna."

"A proč jsi tady v Cimmuře? Nevolník nesmí opustit statek svého pána bez dovolení."

"Uprchl jsem, Vaše Milosti, po vraždě hraběte a celý jeho rodiny."

"Můžeš nám říci, co se stalo? Byl jsi svědkem toho zvěrstva?"

"Nepřímo, Vaše Milosti. Pracoval jsem na poli u hradu hraběte Raduna, když jsem uviděl velkou skupinu mužů oblečenejch v černé zbroji a s praporcema pandionskejch rytířů v rukách, jak vyjížděj z hradu. Jeden z nich měl na špici svého kopí hlavu hraběte. Schoval jsem se a slyšel, jak mluvěj a smějou se, když jeli okolo."

"Co říkali? "

"Ten, co nesl hlavu hraběte, říkal, 'Musíme tuhle trofej dovést do Demu, abysme lordu Vanionovi dokázali, že jsme provedli jeho rozkazy.' Pak odjeli pryč a já běžel do hradu a našel tam všechny mrtvý. Bál jsem se, že by se pandionský mohli vrátit, tak jsem utekl."

"A proč jsi přijel do Cimmury?"

"Abych vám ten zločin ohlásil, Vaše Milosti, a uchýlil se pod vaši ochranu. Bál jsem se, že kdybych zůstal v Arciu, pandionský by mě uštvali a zabili."

"Proč jste to udělal?" tázal se Dregos Vaniona. "Můj strýc se nikdy žádné urážky vašeho řádu nedopustil."

V očích ostatních králů rovněž jako by se zračila obžaloba. Dregos se otočil a upřel svůj hněvivý pohled na prince Lychea. "Trvám na tom, aby byl tento vrah vsazen do řetězů."

Lycheas se bezúspěšně pokusil dodat si královského vzezření. "Váš požadavek je rozumný, Vaše Veličenstvo," řekl svým nosovým hlasem. Vrhl krátký pohled na Aania hledaje duševní podporu. "Proto poroučíme, aby byl tento bídák Vanion vsazen -"

"Ehm, odpusťte, Vaše Veličenstva," vložil se do toho vévoda z Lendy, "ale podle zákona má lord Vanion právo přednést svou obhajobu."

"Jaká obhajoba je tady možná?" tázal se král Dregos vyčerpaným hlasem.

Sparhawk a ostatní zůstali v zadní části poradní komnaty. Sefrenie provedla drobný pohyb a Sparhawk se k ní naklonil. "Někdo tady kolem užívá magie," zašeptala. "Proto jsou králové tak ochotní uvěřit těm dětinským obviněním. Kouzlo navozuje víru."

"Můžeš vyslat protikouzlo?" zašeptal zpět.

"Jen pokud budu vědět, kdo to dělá."

"Je to Annias. Zkoušel to i na mne, když jsem se vrátil do Cimmury."

"Duchovní?" vypadala překvapeně. "Dobře. Vezmu si to na starost." Začala pohybovat rty; ruce schovala do rukávů, aby zakryla jejich gesta.

"Nu, Vanione," ušklíbl se Annias, "co můžeš říct na svou obhajobu?"

"Tito muži očividně lžou," odpověděl Vanion opovržlivě.

"Proč by lhali?" Annias se obrátil ke králům usazeným v přední části místnosti. "Jakmile jsem tyto svědky vyslechl, vyslal jsem na hrad oddíl vojáků Církve, aby podrobnosti zločinu ověřili. Očekávám, že dostanu jejich hlášení během příštího týdne. Prozatím bych doporučil, aby byli pandionští odzbrojeni a uvězněni ve svých kapitulách, aby se předešlo dalším ukrutnostem."

Král Obler si pohladil svou dlouhou šedou bradku. "Za stávajících okolností bych to považoval za prozíravé," řekl moudře. Obrátil se k Darellonovi, představenému alcionských rytířů. "Lorde Darellone," řekl. "Vyšlete posla do Deiry. Povězte mu, aby do Elenie přivedl své rytíře. Pomohou zdejším civilním úřadům s odzbrojením a uvězněním pandionských."

"Stane se, jak Vaše Veličenstvo poroučí," odpověděl Darellon a nenávistně pohlédl na Vaniona.

Letitý král Deiry se podíval na krále Warguna a krále Drega. "Důtklivě doporučuji, aby sem cyrinikové a genidiáni také vyslali své oddíly," řekl. "Zavřeme pandionské, dokud nebudeme moci oddělit nevinné od vinných."

"Dohlédněte na to, Komiere," řekl král Wargun.

"Pošlete také své rytíře, Abrieli," poručil král Dregos představenému cyriniků. Upřel na Vaniona zrak plný nenávisti. "Přál bych si, aby se vaši podřízení pokusili o odpor," řekl divoce.

"Báječný nápad, Vaše Veličenstva," řekl Annias s úklonou. "Dále bych navrhoval, abychom společně, jakmile se nám dostane ohledně těch vražd potvrzení, odcestovali s těmito dvěma poctivými svědky do Chyrellu. Tam budeme moci předložit celou aféru Církevní Hierokracii a samotnému arciprelátovi - s naším důtklivým doporučením, aby řád pandionských rozpustili. Přesně řečeno, řád podléhá církevní správě, a jen Církev může vydat konečné rozhodnutí."

"Pravda," řekl Dregos skřípavě. "Ať se té pandionské infekce zbavíme jednou provždy."

Na primasových rtech se objevil slabý úsměv. Pak sebou trhl a smrtelně zbledl - Sefrenie vyslala své protikouzlo.

V témže okamžiku vystoupil Dolmant a stáhl kápi své mnišské kutny, aby odhalil svou tvář. "Mohu něco říci, Vaše Veličenstva?" zeptal se.

"V... Vaše milosti," zakoktal překvapený Annias, "nevěděl jsem, že jste v Cimmuře."

"Předpokládal jsem, že to nevíte, Annie. Jak jste tak správně podotkl, podléhají pandionští církevní správě. Myslím, že by bylo vhodné, kdybych se, jakožto nejvyšší zde přítomný duchovní, ujal vyšetřování. Vyjadřuji vám však své ocenění za to, jakým způsobem jste záležitost řídil dosud."

"Ale -"

"To je vše, Annie," propustil ho Dolmant. Obrátil se ke králům a Lycheovi, který na něj zíral s otevřenou pusou.

"Vaše Veličenstva," začal patriarcha přecházeje sem a tam s rukama za zády, jako by byl hluboce ponořen v myšlenkách. "Toto je skutečně velice vážné obvinění. Zvažme však povahu žalujících. Na jedné straně máme neurozeného kupce, na druhé zběhlého nevolníka. Obžalovaný je představený rytířů Církve, muž, jehož čest byla vždy mimo jakékoliv pochybnosti. Proč by tak významný člověk, jako je pan Vanion spáchal takový zločin? Vlastně se nám do této chvíle nedostalo žádného potvrzení, že ke zločinu skutečně došlo. Vyvarujme se zbytečného spěchu."

"Jak jsem se již zmínil, Vaše Milosti," vložil se toho Annias, "vyslal jsem do Arcia vojáky Církve, aby si dějiště zločinu prohlédli na vlasní oči. Také jsem jim poručil, aby vyhledali duchovní, kteří pobývali na hradě hraběte Raduna a stali se svědky té hrůzy, a aby se s nimi vrátili do Cimmury. Jejich hlášení by mělo odstranit veškeré pochybnosti."

"Ach ano," souhlasil Dolmant. "Veškeré. Myslím však, že bych mohl být schopen ušetřit nám všem trochu času. Čirou náhodou mám s sebou i já sám svědka toho, co se odehrálo na hradě hraběte Raduna, a nemyslím, že by jeho svědectví mohlo být zpochybněno kýmkoliv v této místnosti." Pohlédl na hraběte Raduna zahaleného v mnišské kutně s kápí, který zůstával skromně v zadní části místnosti. "Byl byste tak laskav a předstoupil, bratře?" řekl.

Annias si hryzal nehty. Jeho výraz zřetelně prozrazoval, jaké starosti mu působí objevení Dolmantova neočekávaného svědka a to, že se mu jednání vymklo z rukou.

"Prozradil byste nám svou totožnost, bratře?" zeptal se mírně Dolmant, když se hrabě postavil vedle něj, před královské osobnosti.

Hrabě Radun si stáhl kápi; na jeho tváři tkvěl napjatý úsměv.

,,Strýče!" zalapal král Dregos ohromeně po dechu.

"Strýče?" zvolal král Wargun, postavil se a rozlil své víno.

"Tohle je hrabě Radun - můj strýc," řekl mu Dregos, oči stále vytřeštěné údivem.

"Zdá se, že jste se dost úžasně zotavil, Radune," zasmál se Wargun. "Gratuluji. Povězte mi, jak jste si zase nasadil hlavu?"

Annias nesmírně zbledl. Zíral na hraběte Raduna v ohromené nevíře. "Jak jste se -" vyhrkl. Pak se vzpamatoval. Divoce se kolem sebe rozhlédl, jako by hledal, kudy utéci. Pak se zřejmě ovládl. "Vaše veličenstva," zakoktal, "byl jsem oklamán falešnými svědky. Prosím, odpusťte." Viditelně se teď potil. Pak udělal čelem vzad "Chopte se těch dvou lhářů!" ukázal na Tesseru a Verla, kteří se oba krčili hrůzou. Několik strážných v rudé livreji je rychle odvedlo z místnosti.

"Anniovi to myslí docela rychle, když se dostane do úzkejch, že jo?" zašeptal Kalten Sparhawkovi. "O kolik se vsadíš, že se těm dvěma podaří oběsit se před slunka západem - s jistým přispěním, samozřejmě?"

"Já se nesázím, Kaltene," odpověděl Sparhawk. "A už vůbec ne o něco takového."

"Co kdybyste nám řekl, co se na vašem hradě stalo ve skutečnosti, hrabě Radune?" navrhl Dolmant.

"Bylo to opravdu docela jednoduché, Vaše Milosti," odpověděl Radun. "Před několika dny přijel k mým branám sir Sparhawk se sirem Kaltenem a varovali mě, že do mého hradu má v úmyslu podvodně vniknout a zavraždit mne i mou rodinu skupina mužů oblečených ve zbroji pandionských rytířů. Měli s sebou oddíl skutečných pandionských. Když ti podvodníci přijeli, postavil se sir Sparhawk do čela svých rytířů a zahnal je."

"To jste měl štěstí," poznamenal král Obler. "Který z těchto hrdinů je sir Sparhawk?"

Sparhawk předstoupil. "Já, Vaše Veličenstvo."

"Jak jste to spiknutí odhalil?"

"Úplnou náhodou, Vaše Veličenstvo. Vyslechl jsem rozhovor, který se toho týkal. Okamžitě jsem informoval pana Vaniona a on poručil mně a Kaltenovi, abychom se postarali o preventivní opatření."

Král Dregos povstal a sestoupil ze stupínku. "Křivdil jsem vám, Vanione," řekl zastřeným hlasem. "Jednal jste z těch nejlepších pohnutek a já vás napadl. Můžete mi odpustit?"

"Nemám vám co odpouštět, Vaše Veličenstvo," odpověděl Vanion. "Za daných okolností bych udělal totéž, co vy."

Arcijský král uchopil Vanionovu ruku a oddaně ji stiskl.

"Řekněte mi, Sparhawku," zeptal se král Obler, "Nevíte náhodou, kdo byli ti spiklenci?"

"Neviděl jsem jim do obličeje, Vaše Veličenstvo."

"To je opravdu škoda," povzdechl si starý král. "Zdálo by se, že šlo o spiknutí poměrně rozsáhlé. Ti dva, co sem přišli svědčit, byli patrně také součástí toho komplotu a na nějaké předem dohodnuté znamení předstoupili se svými důkladně nacvičenými nepravdami."

"Stejná myšlenka napadla i mě, Vaše Veličenstvo," souhlasil Sparhawk.

"Ale kdo byl za tím vším? A proti komu to vlastně bylo namířeno? Proti hraběti Radunovi snad? Nebo králi Dregovi? Nebo dokonce proti lordu Vanionovi?"

"To patrně nebude možné zjistit - pokud se nepodaří přesvědčit ty takzvané svědky, aby prozradili totožnost svých společníků."

"Výborný nápad, sire Sparhawku." Král Obler se přísně podíval na primase Annia. "Je na vás, abyste zajistil, že kupec Tessera a nevolník Verl budou k

dispozici, až je budeme chtít vyslýchat, Vaše Milosti. Nás všech by se velice nemile dotklo, kdyby se kterémukoliv z nich mělo stát něco nenapravitelného."

Anniův obličej ztuhl. "Oba budou důkladně střeženi, Vaše Veličenstvo," ujistil krále Deiry. Pokynul jednomu ze svých vojáků a zamumlal k němu jakési pokyny, voják poněkud zbledl a odspěchal pryč.

"Sire Sparhawku," vyhrkl Lycheas vztekle, "dostal jste rozkaz, abyste se vydal do Demu, a měl jste tam zůstat, dokud nedostanete povolení k odjezdu. Jak to, že-"

"Buďte zticha, Lychee," vyštěkl na něj Annias.

Po tváři uhrovitého mladíka začal pomalu stoupat ruměnec.

"Řekl bych, že lordu Vaniovi dlužíte omluvu, Annie," řekl Dolmant významně.

Annias zbledl a pak se strnule obrátil k vůdci pandionských. "Prosím, přijměte mou omluvu, lorde Vanione," řekl krátce. "Byl jsem oklamán lháři."

"Samozřejmě, můj drahý primasi," odpověděl Vanion. "Všichni občas chybujeme, že?"

"Myslím, že tím celá ta záležitost víceméně končí," řekl Dolmant. Vrhl postranní pohled na Annia, který se očividně velice snažil, aby ovládl své pocity. "Buďte si jistý, Annie," řekl mu patriarcha z Demu, "že se pokusím postavit celou záležitost do tak lichotivého světla, jak jen to bude možné, až budu podávat hlášení Hierokracii v Chyrellu. Udělám, co budu moci, abyste nevypadal jako úplný blbec."

Annias se kousl do rtů.

"Povězte nám, sire Sparhawku," řekl král Obler, "mohl byste nějakým způsobem identifikovat lidi, kteří přijeli k Radunovu hradu?"

"Muž, který je vedl, se jmenuje Adus, Vaše Veličenstvo," odpověděl Sparhawk. "Je to tupý divoch, který se řídí příkazy zrádce pandionských jménem Martel. Velká část jeho mužstva byli obyčejní žoldáci. Zbytek byli Rendořané."

"Rendořané?" řekl král Dregos a oči se mu zúžily. "V poslední době opravdu existovalo napětí mezí mým královstvím a Rendorem, ale tohle spiknutí je, myslím, na rendorskou mentalitu trochu komplikované."

"Mohli bychom strávit hodiny spekulacemi, Dregu." řekl král Wargun a zvedl svůj prázdný pohár na víno, aby mu ho sloužící dolil. "Hodina na skřipci by měla ty dva dole v žaláři, kupce i nevolníka, přesvědčit, aby nám řekli, co vědí o svých společnících."

"Církev takové metody neschvaluje, Vaše Veličenstvo," řekl Dolmant.

Wargun si posměšně odfrkl. "Říká se, že v žalářích pod chyrellskou Bazilikou jsou zaměstnáni ti nejzručnější vyšetřovatelé na světě," řekl.

"Od této praxe se upouští."

"Snad," odpověděl Wargun, "ale tohle je civilní záležitost. Nás církevní jemnocit neomezuje a já za sebe nemám v úmyslu čekat, až si z těch dvou odpověď vymodlíte."

Lycheas, který se do té doby ubýval příkořím, jež mu způsobila Anniova téměř bezmyšlenkovitá výtka, se narovnal na svém křesle podobném trůnu. "Jsme velice potěšeni, že se tato záležitost vyřešila tak přátelsky," oznámil, "a nesmírně se radujeme, že zprávy o smrti hraběte Raduna byly neopodstatněné. Souhlasíme s patriarchou z Demu, že můžeme toto vyšetřování považovat za ukončené - pokud nemohou vynikající svědkové lorda Vaniona vrhnout další světlo na otázku, kdo by mohl stát za tímto zrůdným spiknutím."

"Ne, Vaše Veličenstvo," odpověděl Vanion. "V této chvíli něco takového udělat nemůžeme."

Lycheas se obrátil ke králům Thalesie, Deiry a Arcia a s malým úspěchem se pokusil dodat si královského vzezření. "Náš čas je, Vaše Veličenstva, omezen," řekl. "Všichni máme království, kterým musíme vládnout, a jsou i další záležitosti, jež si vyžadují naší pozornosti. Navrhuji, abychom lordu Vanionovi vyjádřili své díky za pomoc při vyjasňování situace a dovolili mu odejít, abychom se mohli začít zabývat státními záležitostmi."

Králové přikývli na souhlas.

"Vy i vaši přátelé teď můžete odejít, lorde Vanione," řekl Lycheas vznešeně.

"Děkuji, Vaše Veličenstvo," odpověděl Vanion se škrobenou úklonou. "Bylo nám všem velkým potěšením, že jsme vám mohli být k službám." Otočil se a zamířil ke dveřím.

"Okamžik, lorde Vanione," řekl Darellon, drobný představený alcionských rytířů. Pak předstoupil před krále. "Protože se teď rozhovor Vašich Veličenstev stočí na státní záležitosti, myslím, že já, lord Komier a lord Abriel můžeme rovněž odejít. Ve státnictví jsme málo zběhlí a k vaší diskusi bychom nemohli přispět ničím cenným. Záležitost, které jsme dnes ráno věnovali svou pozornost, však vyžaduje, aby se o ní válečné řády poradily. Kdyby se snad měly komploty tohoto druhu vyskytnout znovu, musíme byt připraveni postavit se jim."

"Výborně řečeno," souhlasil Komier.

"Skvělý nápad, Darellone," přizvukoval mu král Obler. "Nenechme se zase překvapit. Informujte mě, jakým směrem se vaše diskuse ubírají."

"Můžete se spolehnout, Vaše Veličenstvo."

Představení ostatních tří řádů sestoupili z pódia a připojili se k Vanionovi, který, jim v čele, vyšel ze zdobené audienční síně. Jakmile byli na chodbě, Komier, mohutný představený řádu genidiánů, se nezakrytě zašklebil. "Vskutku úhledné, Vanione," řekl.

"Jsem rád, že se vám to líbilo," usmál se Vanion v odpověď.

"Dneska ráno mi hlava nějak nefungovala," přiznal Komier. "Věřili byste, že jsem mu na ty jeho nesmysly málem naletěl?"

"Nebyla to tak docela vaše vina, lorde Komiere," řekla mu Sefrenie.

Tázavě na ni pohlédl.

"Nechte mě, ať si to trochu promyslím," řekla a zamračila se.

Velký Thalesian se podíval na Vaniona. "Byl to Annias, že?" hádal vychytrale, když procházeli chodbou. "To spiknutí byla jeho práce, je to tak?"

Vanion přikývl. "Přítomnost pandionských v Elenii negativně zasahuje do jeho působení. V tomhle viděl způsob, jak se nás zbavit."

"Elénští politikové jsou někdy trochu neprůhlední. My v Thalesii jsme mnohem přímočařejší. Jak velkou moc má vlastně cimmurský primas?"

Vanion pokrčil rameny. "Má pod kontrolou královskou radu. To z něj víceméně dělá vládce království."

"On chce trůn pro sebe?"

"Ne, to si nemyslím. Raději tahá za provázky ze zákulisí. Pokouší se nastrčit na trůn Lychea."

"Lycheas je parchant, ne?"

Vanion opět kývl.

"Jak může být parchant králem? Nikdo neví, kdo byl jeho otec."

"Annias patrně věří, že trůn problém dokáže obejít. Než se do toho vložil Sparhawkův otec, náš dobrý primas téměř přesvědčil krále Aldrea, že bude naprosto zákonné, když si vezme vlastní sestru."

"To je nechutné," otřásl se Komier.

"Doslechl jsem se, že má Annias jisté ambice, pokud jde o arciprelátský stolec v Chyrellu," řekl patriarchovi Dolmantovi Abriel, šedovlasý představený cyrinických rytířů.

"Také jsem něco takového zaslechl," odpověděl Dolmant neurčitě.

"Tahle ostuda mu udělá čáru přes rozpočet, co myslíte? Hierokracie se nejspíš bude na člověka, který ze sebe veřejně udělal totálního blázna, dívat poněkud nemilostivě."

"Taky mě to napadlo."

"Čekal bych, že vaše zpráva bude poměrně podrobná, je to tak?"

"Je to má povinnost, lorde Abrieli," řekl Dolmant ctnostně. "Protože jsem sám členem Hierokracie, mohl bych kterýkoliv z faktů skrývat jen stěží. Budu muset nejvyšší radě Církve předložit celou pravdu."

"Nic jiného bychom si ani nepřáli, Vaše Milosti."

"Budeme si muset promluvit, Vanione," řekl vážně Darellon, představený alcionských rytířů. "Tentokrát bylo spiknutí namířeno proti vám a vašemu řádu, ale týká se to nás všech. Příště by to mohl být kdokoliv z nás. Je tu nějaké bezpečné místo, kde bychom si o tom mohli pohovořit?"

"Naše kapitula je na východním okraji města," odpověděl Vanion. "Mohu zaručit, že za jejími zdmi primas žádného zvěda nemá."

Když projížděli branou paláce, vzpomněl si Sparhawk na něco a zpomalil; připojil se ke Kurikovi na konci průvodu.

"Co se děje?" zeptal se Kurik.

"Zůstaneme trochu pozadu. Chci si promluvit s tím žebráckým chlapcem."

"To se dá těžko nazvat dobrými způsoby, Sparhawku," řekl Kurik. "K setkání představených všech čtyř řádů dojde jednou za život - a budou se tě chtít na leccos zeptat."

"Dohoníme je, než se dostanou do kapituly."

"K čemu potřebuješ mluvit s žebrákem?" Kurikův hlas zněl velmi nevrle.

"Pracuje pro mě." Sparhawk věnoval příteli tázavý pohled. "Co ti je, Kuriku?" zeptal se. "Tváříš se jako bouřkový mrak."

"To nic," odpověděl Kurik krátce.

Talen se pořád ještě krčil v rohu mezi dvěma na sebe kolmými zdmi. Choulil se do svého otrhaného pláště a třásl se zimou. Sparhawk sesedl několik stop od chlapce a předstíral, že svému koni kontroluje podbřišník. "Co jsi mi chtěl říct?" zeptal se potichu.

"Ten chlap, co jste povídal, abych ho sledoval," začal Talen. "Krager se jmenuje, ne? Odjel z Cimmury zhruba ve stejný době jako vy, ale asi za tejden se vrátil. Přivedl si s sebou dalšího chlápka - měl bílý vlasy. Bylo to dost nápadný, protože vlastně není tak starej. Zkrátka a dobře, šli do domu toho barona, co má tak rád chlapečky. Zůstali tam několik hodin, pak zas z města odjeli. U východní brány jsem se k nim dostal tak blízko, že jsem je slyšel mluvit se strážnejma. Když se strážný ptali, kam jedou, řekli, že do Cammorie."

"Výborně, chlapče," pochválil ho Sparhawk a hodil mu do žebrací misky zlaťák.

"Byla to hračka," pokrčil Talen rameny. Kousl do mince a pak si ji zastrčil do haleny. "Děkuju, Sparhawku."

"Pročs to neřekl dveřníkovi z hostince v Růžové ulici?"

"Protože to tam hlídaj. Rozhodl jsem se, že budu hrát na jistotu."

Pak se Talen podíval velkému rytíři přes rameno. "Nazdar, Kuriku," řekl. "Už jsem tě dlouho neviděl."

"Vy se znáte?" Sparhawka to trochu překvapilo. Kurik zrudl a zatvářil se zahanbeně.

"Nevěřil byste, Sparhawku, jak daleko do minulosti sahá naše přátelství," řekl Talen a věnoval Kurikovi drobný vychytralý úsměv.

"To stačí, Talene," řekl Kurik ostře. Potom jeho výraz trochu změkl. "Jak se má tvá matka?" zeptal se. V jeho hlase zazněl zvláštní nostalgický tón.

"Vlastně se má docela dobře. Když k tomu, co jí občas dáš, přidáš to, co já vydělám, tak si nemůže naříkat."

"Uniká mi snad něco?" zeptal se Sparhawk mírně.

"Tohle je soukromá záležitost, Sparhawku," řekl mu Kurik. Pak se obrátil k chlapci. "Co děláš na ulici, Talene?" chtěl vědět.

"Žebrám, Kuriku. Vidíš?" Talen mu strčil před oči svou misku.

"Tohle na to používám. Nechtěl bys mi tam něco hodit - kvůli starejm časům?"

"Poslal jsem tě do velmi dobré školy, chlapče."

"Byla opravdu děsně dobrá. Ředitel nám to říkal třikrát denně - při jídle. On a ostatní učitelé jedli pečený maso. Žáci ovesnou kaši. Já ovesnou kaši zas tak rád nemám, tak jsem se zapsal do jiný školy." Ukázal divadelně na ulici. "Tohle je teď moje třída. Líbí se ti? Hodiny, který tu dostávám, jsou mnohem užitečnější než rétorika, filozofie nebo ta únavná teologie. Když dávám pozor, můžu si vydělat dost na to, abych si koupil vlastní pečený maso - nebo cokoliv jinýho, když na to přijde."

"Měl bych ti nařezat, Talene," zahrozil Kurik.

"Proboha, táto," odpověděl chlapec s očima dokořán, "něco takovýho!" Zasmál se. "Kromě toho, nejdřív bys mě musel chytit. To byla první lekce, kterou jsem ve svý nový škole dostal. Chceš se podívat, jak dobře jsem se to naučil?" Popadl svou berli a žebrací misku a rozběhl se ulicí. Měl, jak si Sparhawk všiml, velmi rychlé nohy.

Kurik se dal do klení.

"Táto?" zeptal se Sparhawk.

"Říkal jsem ti, že ti do toho nic není, Sparhawku."

"Nemáme před sebou žádná tajemství, Kuriku."

"A tohle ze mě hodláš vytáhnout, že je to tak?"

"Já? Jsem jen zvědavý, to je všechno. Z téhle stránky jsem tě ještě nikdy neviděl."

"Před lety jsem se dopustil nerozvážnosti."

"Vyjádřils to velice delikátně."

"Bez tvých chytrých poznámek se obejdu, Sparhawku."

"Ví o tom Aslada?"

"Samozřejmě, že ne. Kdybych jí to řekl, jen by byla nešťastná. Mlčel jsem o tom, abych nezranil její city. Tím je manžel svojí ženě povinován, ne?"

"Rozumím ti dokonale, Kuriku," ujistil ho Sparhawk. "A byla Talenova matka opravdu tak krásná?"

Kurik vzdychl a jeho obličej podivně změkl. "Bylo jí osmnáct a byla jako jarní ráno. Nemohl jsem si pomoci, Sparhawku. Miluju Asladu, ale…"

Sparhawk položil příteli ruku kolem ramen. "To se někdy stává, Kuriku," řekl. "Nevyčítej si to." Pak se narovnal. "Co kdybychom se pokusili dohonit ostatní?" navrhl a vyhoupl se zase do sedla.

DÍL DRUHÝ

CHYRELLOS

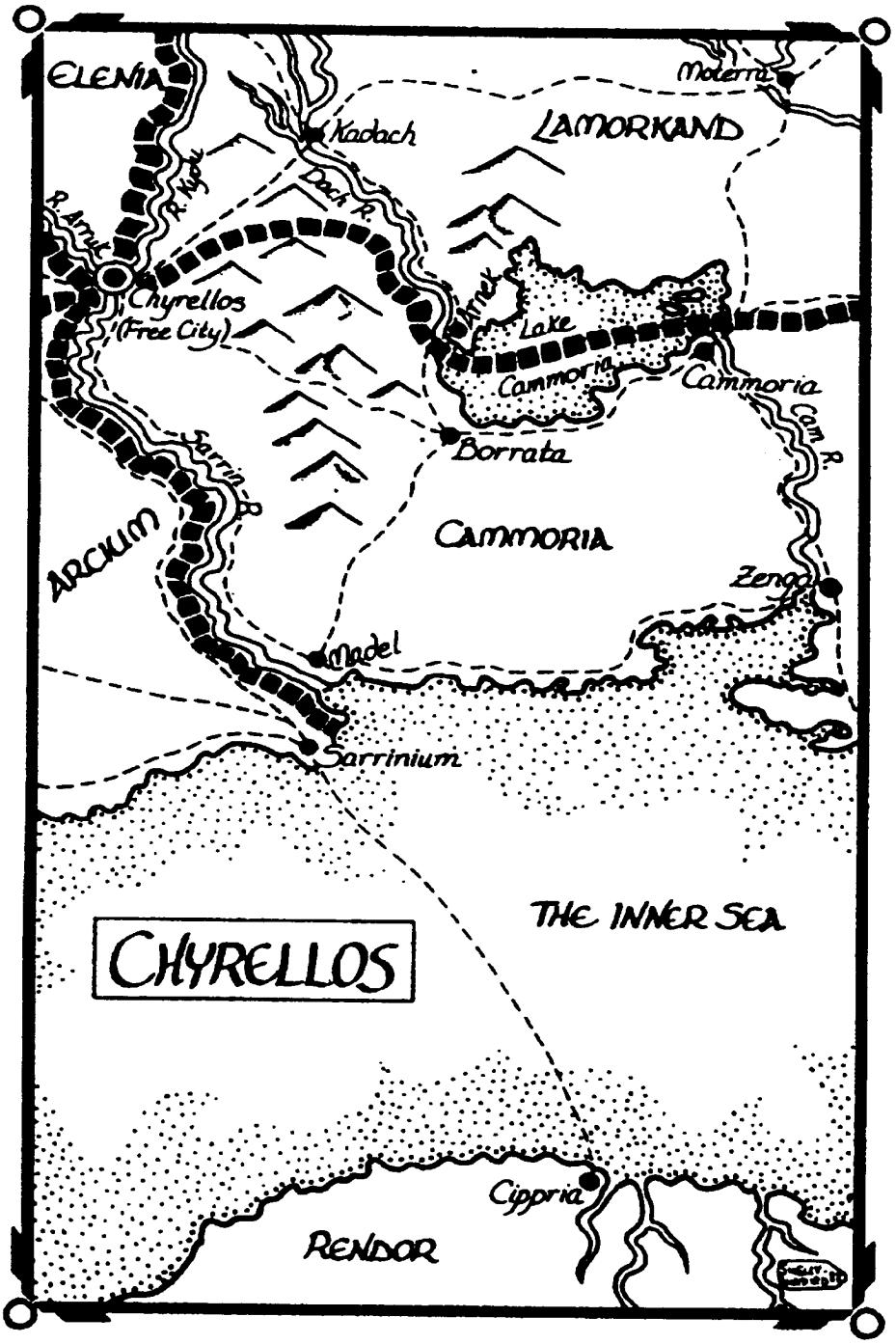
ELENIA
Kadach
LAMORKAND
Molerra
R. Arnut
R. Kyd
Dach R.
Chyrellos
(Free City)
Arnut R.
Lake
Cammoria
Cammoria
Cam R.
Borrata
Sarrin R.
ARCKLIM
CAMMORIA
Zenga
Madel
Sarrinium
THE INNER SEA
CHYRELLOS
Cippria
RENDOR

KAPITOLA

DESÁTÁ

LORD ABRIEL, PŘEDSTAVENÝ ŘÁDU cyrinických rytířů z Arcia, stál u okna se zelenými draperiemi ve Vanionově studovně v jižní věži kapituly pandionských rytířů a díval se z něj na Cimmuru. Abríel byl šedesátník statné postavy se stříbřitými vlasy. Jeho vrásčitý obličej byl prost všeho humoru, oči měl hluboko zasazené v důlcích. Při svém příchodu odložil meč a helmici, ale ponechal si všechno ostatní včetně světle modrého svrchního pláště. Protože byl ze všech čtyř představených nejstarší, ostatní se mu podrobili. "Jsem si jistý, že jsme si všichni vědomi většiny toho, co se zde v Elenii děje," začal, "ale je několik věcí které si, myslím, žádají objasnění. Vadilo by vám, kdybych vám položil několik otázek, Vanione?"

"Vůbec ne," odpověděl Vanion. "Budeme se všichni co nejvíce snažit, abychom zodpověděli veškeré otázky, které byste snad mohli mít."

"Výborně. V minulosti mezi námi byly neshody, můj pane, ale v této situaci je ponecháme stranou." Abriel promluvil, jako všichni cyrinici, uvážlivě, dokonce formálně. "Myslím, že bude potřeba, abychom se dozvěděli víc o tom Martelovi."

Vanion se opřel o opěradlo své židle. "Byl to pandionský," odpověděl a v jeho hlase se ozval náznak smutku. "Byl jsem nucen vyloučit ho z řádu."

"To je trochu stručné, Vanione," řekl Komier. Na rozdíl od ostatních měl na sobě Komier drátěnou košili a ne oficiální zbroj. Byl to muž mohutné kostry, s rozložitými rameny a velkýma rukama. Jako většina Thalesianů byl představený genidiánských rytířů plavovlasý a naježené obočí dodávalo jeho tváři téměř divoký vzhled. Když mluvil, neustále si pohrával s jílcem svého meče, který před ním ležel na stole. "Jestli ten Martel představuje nějaký problém, měli bychom se o něm dozvědět co nejvíc."

"Martel byl jeden z těch nejlepších," řekla Sefrenie tiše. Seděla u ohně ve své bílé říze s kápí, v ruce držela šálek. "V oblasti tajemství byl nesmírně schopný. To, myslím, vedlo k jeho zavržení."

"S kopím si taky vedl dobře," připustil Kalten smutně. "Pravidelně mě na cvičišti shodil s koně. Sparhawk byl asi jedinej, kdo se mu mohl rovnat."

"Tak proč došlo k tomu zavržení, o kterém jste se zmínila, Sefrenie?" zeptal se lord Darellon. Představený alcionských rytířů z Deiry byl štíhlý muž, jemuž mohlo být čtyřicet sedm nebo osm let. Masivní deirská zbroj, kterou měl na sobě vypadala, jako by byla na jeho útlou postavu příliš těžká.

Sefrenie si povzdechla. "Styrických tajemství existují miriády," odpověděla. "Některá jsou poměrně jednoduchá - běžná kouzla a zaříkávadla. Ty Martel zvládl

velice rychle. Za obyčejnou magií však leží hlubší a mnohem nebezpečnější říše. Ti z nás, kdo uvádějí rytíře Církve do tajemství, neodkrývají svým žákům tuto rovinu magie. Nesloužilo by to k žádným praktickým účelům a zahrnovalo by to věci, jež by uváděly do nebezpečí duše Elénů."

Komier se zasmál. "Duše Elénů uvádí do nebezpečí mnoho věcí, paní," řekl. "Když jsem se poprvé spojil s trollími bohy, ucítil jsem v té své bolestivé škubnutí. Chápu to tak, že ten váš Martel strkal prsty tam, kam neměl."

Sefrenie znovu vzdychla "Ano," připustila "Přišel ke mně a žádal, abych ho zasvětila do zakázaných tajemství. Hrozně mu na tom záleželo, byl úplně neodbytný. To je jedna z jeho typických vlastností. Samozřejmě jsem ho odmítla, ale stejně jako odpadlíci od pandionských, existují i odpadlíci od Styriků. Martel pocházel z bohaté rodiny, takže si mohl dovolit zaplatit za výuku, kterou chtěl."

"Kdo na to přišel?" zeptal se Darellon.

"Já," řekl Sparhawk. "Jel jsem z Cimmury do Demu. Bylo to krátce předtím, než mě král Aldreas poslal do vyhnanství. Asi deset mil odsud je na cestě do Demu kus lesa. Zrovna se začínalo smrákat, když jsem ten lesík míjel, a já mezi stromy zahlédl zvláštní světlo. Jel jsem zjistit, co se děje, a našel jsem Martela. Vyvolal jakési zářící stvoření. Světlo, které se od něj šířilo, bylo velice jasné - tak jasné, že jsem nerozeznával obličej."

"Nemyslím, že bys chtěl vidět jeho obličej, Sparhawku," řekla Sefrenie.

"Asi ne," souhlasil. "Zkrátka s dobře, Martel k té bytosti mluvil styricky a poroučel jí, aby plnila jeho rozkazy."

"Nevidím na tom nic nezvyklého," řekl Komier. "Všichni občas vyvoláváme ten či onen druh duchů nebo nadpřirozených bytostí."

"Tohle vlastně nebyl duch, lorde Komiere," řekla mu Sefrenie. "Tohle byl Damork. Damorky stvořili Starší bohové Styrika, aby se stali otroky jejich vůle. Damorkové mají neobyčejnou moc, ale nemají duši. Bůh je může povolat z toho nepředstavitelného místa, kde žijí, a ovládnout je. Jestliže se o něco takového pokusí obyčejný smrtelník, je to čirá pošetilost. Žádný smrtelník neudrží Damorka pod kontrolou. To, co Martel udělal, je absolutně zakázané všemi Mladšími bohy."

"A Staršími bohy?" zeptal se Darellon.

"Starší bohové nemají žádná pravidla, můj pane - jen rozmary a touhy."

"Sefrenie," poukázal Dolmant, "Martel je Elén. Možná se necítil povinován řídit se zákazy styrických bohů."

"Jestliže někdo provozuje umění Styrika, podléhá styrickým bohům, Dolmante," odpověděla.

"Rád bych věděl, jestli to snad nebyla chyba, vyzbrojit rytíře Církve spolu s tradičními zbraněmi i styrickou magií," přemítal Dolmant. "Zdá se, že tím zasahujeme do sféry, kterou by bylo lépe nechat nedotčenou."

"K tomuto rozhodnutí dospěli před devíti sty lety, vaše Milosti," připomněl mu Abriel vraceje se ke stolu, "a kdyby nebyli rytíři Církve zběhlí v magii, byli by bitvu na Lamorkandském poli vyhráli Zemoši."

"Snad," řekl Dolmant.

"Pokračuj, Sparhawku," navrhl Komier.

"Už mnoho nezbývá, můj pane. Nevěděl jsem, co to Damork je, dokud mi o něm Sefrenie později neřekla, ale věděl jsem, že to je něco, s čím bychom neměli vstupovat ve styk. Po chvíli bytost zmizela a já vjel do lesa, abych si s Martelem promluvil. Byli jsme přátelé a já ho chtěl varovat, upozornit ho, že to, co dělá, je zakázané, ale on se choval, jako by přišel o rozum. Zaječel a řekl mi, abych si hleděl svého. Připravil mě tím o možnost volby. Jel jsem dál do sídla v Demu a ohlásil, co jsem viděl, Vanionovi a Sefrenii. Řekla nám, co to bylo za bytost a jak je nebezpečné, když se dostane na svět. Vanion mi poručil, abych shromáždil nějaké muže, zadržel Martela a přivedl ho do sídla k výslechu. Úplně zdivočel, když jsme se k němu přiblížili, a sáhl po meči. Martel je vůbec velice zdatný, ale jeho šílenství z něj udělalo úplného divocha. Ztratil jsem toho dne dva velmi blízké přátele. Nakonec se nám ho podařilo přemoci a dovléci v řetězech zpět do sídla."

"Za kotníky, jak si vzpomínám," dodal Kalten. "Sparhawk umí bejt hrozně přímočarej, když se rozzlobí." Usmál se na svého přítele. "Tím, jaks to provedl, sis jeho přízeň nezískal, Sparhawku," řekl.

"Ani jsem se o to nepokoušel. Právě mi zabil dva přátele a já mu chtěl poskytnout spoustu důvodů pro to, aby přijal mou výzvu na souboj, až s ním Vanion skončí."

"Ať je to jak chce," pokračoval Vanion ve vyprávění, "když přivedli Martela do Demu, vznesl jsem svá obvinění. Ani se nesnažil zapírat, co udělal. Poručil jsem mu, aby přestal provozovat zakázaná tajemství, a on odmítl. Neměl jsem v té chvíli jinou možnost, než ho vyloučit z řádu. Zbavil jsem ho rytířství, stáhl z něj zbroj a vyhnal ho ze sídla."

"To byla možná chyba," zavrčel Komier. "Já bych ho dal zabít. Vyvolal tu stvůru znovu?"

Vanion přikývl. "Ano, ale Sefrenie se obrátila na Mladší bohy Styrika a ti ho zahnali. Pak Martela připravili a ty nejvýznamnější z jeho sil. Odešel se slzami v očích a všem nám přísahal pomstu. Je pořád ještě nebezpečný, ale aspoň už nemůže vyvolávat hrůzné bytosti. Odešel z Elenie a posledních dvanáct let pronajímal svůj meč v jiných částech světa těm, kdo mu nejvíc zaplatili."

"Je to tedy jen obyčejný žoldák?" zeptal se Darellon. Útlý představený alcionských měl ve své úzké tváři soustředěný výraz.

"Ne tak docela, můj pane," nesouhlasil Sparhawk. "Má výcvik pandionských. Mohl být tím nejlepším z nás a je velice chytrý. Má rozsáhlé styky s žoldáky po

celé Eosii. Může okamžitě shromáždit armádu a je naprosto nemilosrdný. Jsem toho názoru, že Martel už v nic nevěří."

"Jak vypadá?" zeptal se Darellon.

"Je o něco větší než střední postavy," odpověděl Kalten. "Je asi stejně starej jako Sparhawk a já, ale má bílý vlasy - a to už od takovejch pětadvaceti."

"Myslím, že bychom všichni mohli dávat pozor, jestli se neobjeví," navrhl Abriel. "Kdo je ten druhý - Adus?"

"Adus je zvíře," odpověděl Kalten. "Když byl Martel vyloučenej z řádu, najal si Ada a muže, kterej se jmenuje Krager, aby mu v jeho působení pomáhali. Adus je, myslím, Pelosijec - nebo možná Lamork. Sotva mluví, takže je dost těžký jeho dialekt zařadit. Je to úplnej divoch, postrádá veškerý lidský city. Dělá mu radost zabíjet - a umí to dobře."

"A ten druhý?" zeptal se Komier. "Krager?"

"Krager je docela inteligentní," odpověděl Sparhawk. "V podstatě je to zločinec - falešné peníze, vyděračství, podvody a tak dál - ale je to slaboch. Martel mu svěřuje úkoly, které by Adus nepochopil."

"Co Martela spojuje s Anniem?" zeptal se hrabě Radun. "Patrně nic jiného než peníze, můj pane." Sparhawk pokrčil rameny. "Martel se dává najímat a nemá žádné zásadní přesvědčení. Povídá se, že má někde ukryto asi půl tuny zlata."

"Nemýlil jsem se," řekl Komier bez obalu. "Měl jste ho zabít, Vanione."

"Přednesl jsem svůj návrh," řekl Sparhawk, "ale Vanion ho odmítl."

"Měl jsem k tomu důvody," odpověděl Vanion.

"Bylo něco významného na skutečnosti, že se napadení domu hraběte Raduna účastnili také Rendořané?"

"Patrně ne," řekl Sparhawk. "Právě jsem se vrátil z Rendoru. Jsou tam zásoby žoldáků zrovna jako v Pelosii, Lamorkandu či v Cammorii. Martel z nich čerpá, kdykoliv potřebuje mužstvo. Rendorští žoldáci nemají žádné zvláštní náboženské přesvědčení, eshandistské nebo jiné."

"Máme dost důkazů proti Anniovi, abychom je mohli předložit Hierokracii v Chyrellu?" zeptal se Darellon.

"Nemyslím," řekl kardinál Dolmant. "Annias si koupil mnoho hlasů ve vyšší radě Církve. Jakékoliv obvinění, které bychom proti němu vznesli, by muselo být podloženo nezvratnými důkazy. Všechno, co máme teď, je vyslechnutý rozhovor Kragera s baronem Harparinem. Annias by se z toho vykroutil dost snadno - nebo by se z toho prostě vyplatil."

Komier se opřel o opěradlo své židle; jedním prstem si poklepával na bradu. "Myslím, že se teď patriarcha dotkl jádra celé té aféry. Dokud bude mít Annias přístup k elénské pokladnici, může si financovat tahle svoje spiknutí a kupovat podporu Hierokracie. Jestli si nedáme pozor, koupí si i arciprelátství. Všichni mu čas od času stojíme v cestě a myslím, že první věc, kterou by jakožto arciprelát

udělal, by bylo rozpuštění všech čtyř válečných řádů. Existuje nějaký způsob, jak ho zbavit přístupu k těmto fondům?"

Vanion zavrtěl hlavou. "Má pod kontrolou královskou radu - kromě vévody z Lendy. Odhlasují mu jakákoliv vydání."

"A co královna?" zeptal se Darellon. "Taky ji ovládal - myslím než onemocněla?"

"Ani trochu," odpověděl Vanion. "Aldreas byl slabý král, který udělal všechno, co Annias řekl, aby udělal. Ehlana byla úplně jiná a Anniem opovrhovala." Pokrčil rameny. "Ale onemocněla a Annias bude mít, než se uzdraví, volnou ruku."

Abriel začal přecházet sem a tam, jeho vrásčitý obličej byl hluboko ponořen v myšlenkách. "Zdá se, že naše cesta povede logicky tudy, pánové. Musíme sebrat všechny síly, abychom našli lék na nemoc královny Ehlany."

Darellon se opřel a začal prsty bubnovat na leštěný stůl. "Annias je nesmírně vychytralý," poznamenal. "Snadno uhádne, kterým směrem se dáme, a jistě se pokusí zahradit nám cestu. I kdyby se nám lék podařilo najít, neohrozíme tím současně královnin život?"

"Sparhawk je její ochránce, můj pane," řekl Kalten. "On si poradí - zvlášť když u toho budu já, abych mu pomohl."

"Děláte nějaké pokroky, pokud jde o její léčení, Vanione?" zeptal se Komier.

"Z místních lékařů si s tím nikdo neví rady," odpověděl Vanion. "Poslal jsem však pro další - většina jich ale ještě nedorazila."

"Lékaři vždycky na výzvy nereagují," podotkl Abriel. "To může být obzvlášť pravdivé v situaci, kdy má hlava královské rady jistý zájem na tom, aby se královna neuzdravila." Zamyslel se nad tím problémem. "Cyrinikové mají mnoho kontaktů v Cammorii," řekl. "Zvážili jste už možnost, že byste královnu odvezli na lékařskou fakultu Borratské univerzity v tomto království? Mají pověst expertů, pokud jde o záhadné choroby."

"Nemyslím, že bychom se odvážili rozpustit obal, který ji obklopuje," řekla Sefrenie. "V tomto okamžiku je to to jediné, co ji drží při životě. Cestu do Borraty by nepřežila."

Představený cyrinických rytířů zamyšleně přikývl. "Snad máte pravdu, paní."

"A nejen to," dodal Vanion. "Annias by nám nikdy nedovolil, abychom ji odvezli z paláce."

Abriel zachmuřeně kývl. Chvilku uvažoval. "Je tu ještě jedna možnost. Není to tak spolehlivé, jako kdyby pacienta prohlédl lékař osobně, ale někdy to účinkuje - aspoň mi to tak bylo řečeno. Kvalifikovaný lékař zjistí z podrobného popisu symptomů spoustu věcí. To je tedy můj návrh, Vanione. Sepište všechno, co o nemoci královny Ehlany víte, a pošlete někoho s listinami do Borraty."

"Já se toho ujmu," řekl Sparhawk klidně. "Chci, aby se královna Ehlana uzdravila, a mám pro to jisté osobní důvody. Kromě toho, Martel je v Cammorii -

alespoň jsem slyšel, že tam je - a já si s nim potřebuji promluvit o několika věcech."

"Tím se dostáváme k jinému problému," řekl Abriel. "V Cammorii jsou právě teď dost velké zmatky. Někdo tam rozdmýchává občanské nepokoje. Není to zrovna nejbezpečnější místo na světě."

Komier se zase opřel. "Co byste, pánové, řekli malé ukázce svornosti?" řekl ostatním představeným.

"Jak to myslíte?" zeptal se Darellon.

"Řekl bych, že nám všem v téhle záležitosti o něco jde," odpovědět Komier. "Náš společný cíl je zabránit Anniovi v převzetí arciprelátského stolce. Všichni máme rytíře, kteří nad ostatní vynikají zručností a odvahou. Myslím, že by mohlo být užitečné, kdybychom každý vybral jednoho z těchto rytířů a poslali ho se Sparhawkem do Cammorie. Pomoc jistě neuškodí a vyslání mužů ze všech čtyř řádů by přesvědčilo svět, že k té záležitosti přistupujeme jako jeden muž."

"Výborně, Komiere," souhlasil Darellon. "Mezi vojenskými řády se v minulých několika stoletích vyskytly neshody a příliš mnoho lidí si stále ještě myslí, že nejsme jednotní." Obrátil se k Abrielovi. "Máte nějakou představu o tom, kdo je za těmi nepokoji v Cammorii?" zeptal se.

"Mnoho lidí věří, že to je Otha," odpověděl cyrinik. "V minulých zhruba šesti měsících nenápadně pronikal do vnitřních království."

"Víte," řekl Komier, "mám silné tušení, že jednoho dne budeme s Othou muset něco udělat - něco poměrně trvalého."

"To by také znamenalo vystoupit proti Azashovi," řekla Sefrenie, "a nejsem si jistá, jestli chceme udělat tohle."

"Nemohou s tím něco provést Mladší bohové Styrika?" zeptal se jí Komier.

"Nechtějí," odpověděla. "Lidské války jsou dost hrozivé, ale válka mezi bohy by byla tak strašlivá, že si to ani nedovedeme představit." Pohlédla na Dolmanta. "O Bohovi Elénů se říká, že je všemohoucí." řekla. "Nemohla by se na Něj obrátit Církev, aby se Azashovi postavil?"

"Předpokládám, že by to bylo možné," řekl patriarcha. "Jediný problém je, že Církev nepřipouští existenci Azashe - nebo jiného styrického boha. Je to teologická záležitost."

"To je nesmírně krátkozraké."

Dolmant se zasmál. "Má drahá Sefrenie," řekl. "Myslel jsem, že víš, že taková je přirozenost kněžské mysli. Jsme takoví všichni. Najdeme jednu pravdu a přimkneme se k ní. Pak zavřeme oči před vším ostatním. Tím se vyhýbáme zmatku." Zvědavě se na ni podíval. "Pověz mi, Sefrenie, kterého pohanského boha uctíváš ty?"

"To nemám dovoleno říci," odpověděla vážně. "*Mohu* ti ale říci, že to není bůh. Sloužím bohyni."

"Božství ženského pohlaví? To je absurdní myšlenka."

"Jen pro muže, Dolmante. Ženy to shledávají velice přirozeným."

"Je ještě něco, o čem si myslíte, že bychom měli vědět, Vanione?" zeptal se Komier.

"Myslím, že jsme asi vyčerpali vše, Komiere," Vanion pohlédl na Sparhawka. "Chceš něco dodat?" zeptal se.

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. "Nemyslím."

"Co ten Styrik, co na nás poslal církevní vojáky?" zeptal se Kalten.

Sparhawk zavrčel. "Málem bych na něj zapomněl," připustil. "Bylo to zhruba v době, kdy jsem vyslechl rozhovor Kragera s Harparinem. Kalten a já jsme se namaskovali, ale jeden Styrik naše přestrojení prohlédl. Netrvalo dlouho a napadli nás Anniovi lidé."

"Myslíte, že tu je nějaká spojitost?" zeptal se Komier. Sparhawk přikývl. "Ten Styrik mě sledoval už několik dní a jsem si poměrně jistý, že to byl právě on, kdo na mne a Kaltena upozornil vojáky. To by ho s Anniem spojovalo."

"To není moc přesvědčivé, Sparhawku. Anniovy předsudky proti Styrikům jsou poměrně známé."

"Jeho předsudky mu ale nebrání, aby vyhledal jejich pomoc, když myslí, že ji potřebuje. Už dvakrát jsem ho přistihl, že užívá magii."

"Duchovní?" Dolmant se zatvářil překvapeně. "To je přísně zakázané."

"To bylo plánování vraždy hraběte Raduna také, Vaše Milosti. Nemyslím, že by Annias věnoval příliš mnoho pozornosti předpisům. Není moc dobrý kouzelník, ale skutečnost, že ví, jak se to dělá, prozrazuje, že se podrobil výuce, a to ukazuje na Styrika."

Darellon si na stole před sebou splétal své tenké prsty. "Jsou Styrikové a Styrikové," poznamenal. "Jak upozornil Abriel, v poslední době docházelo ve vnitřních královstvích k četným aktivitám ze strany Styriků - a spousta jich přicházela ze Zemochu. Jestli Annias hledal Styrika, který by ho zasvětil do tajemství, mohl možná navázat styk s tím nesprávným."

"Myslím, že to příliš komplikujete, Darellone," řekl Dolmant. "Ani Annias by se nepaktoval s Othou."

"Za předpokladu, že by *věděl*, že se paktuje s Othou."

"Pánové," řekla Sefrenie velmi tiše, "vzpomeňte si, co se stalo dnes ráno." Její pohled byl velmi soustředěný. "Byl byste se někdo z vás - nebo některý z králů, kterým sloužíte - nechal oklamat těmi průhlednými obviněními primase Annia? Byla to obvinění primitivní, do očí bijící, dětinská. Vy Elénové jste bystrý a kultivovaný národ. Být vaše mysli bdělé, byli byste se Anniovým těžkopádným pokusům o zdiskreditování pandionských vysmáli. Ale vy jste to neudělali. A neudělali to ani vaši králové. Annias, který je lstivý jako had, svůj případ předložil, jako by věřil, že je to mistrovské dílo."

"Co přesně nám chceš sdělit, Sefrenie?" zeptal se Vanion.

"Myslím, že bychom myšlenku lorda Darellona neměli zavrhovat. Řeč, která byla dnes ráno přednesena, by byla zcela přesvědčila Styrika. Jsme jednoduchý národ a naši kouzelníci se nemusí moc snažit, aby nás přiměli myslet svým způsobem. Vy Elénové jste skeptičtější, máte logičtější myšlení. Nedáte se oklamat tak snadno - pokud si s vámi někdo nezahrává."

Dolmant se předklonil a jeho oči prozrazovaly, jak velmi se chce pustit do souboje v logice. "Ale Annias je také Elén, jeho mysl je trénovaná v teologických disputacích. Proč tedy byl tak nemotorný?"

"Předpokládáš, že Annias dnes mluvil svým vlastním hlasem, Dolmante. Styrický kouzelník - nebo nějaká bytost, která mu podléhá - by přednesl svou věc slovy, která by byla srozumitelná prostému Styrikovi, a pak by se spolehl na kouzlo, které navozuje víru."

"Užíval dnes ráno někdo takový druh magie v té místnosti?" zeptal se Darellon, jeho obličej vypadal ustaraně.

"Ano," odpověděla prostě.

"Myslím, že se dostáváme příliš daleko," řekl Komier. "Právě teď je nutné, aby se Sparhawk vydal na cestu do Borraty. Čím rychleji najdeme lék na nemoc královny Ehlany, tím rychleji se nám podaří vyloučit hrozbu, kterou Annias představuje. Jakmile mu odřízneme přístup k hotovým penězům, může se, pro mě za mě, stýkat, s kým - nebo čím - chce."

"Měl by ses připravit na cestu, Sparhawku," řekl Vanion. "Sepíšu pro tebe zatím příznaky královniny nemoci."

"Nemyslím, že je to nutné, Vanione," poznamenala Sefrenie. "Znám její stav mnohem podrobněji než ty."

"Ale ty neumíš psát, Sefrenie," připomněl jí.

"To nebudu muset, Vanione," řekla sladce. "Vylíčím borratským lékařům příznaky osobně."

"Ty pojedeš se Sparhawkem?" Vanion vypadal překvapeně.

"Samozřejmě, v pohybu jsou věci, které jako by se soustřeďovaly na něj. Možná bude potřebovat mou pomoc, až se dostane do Cammorie."

"Já pojedu taky," řekl Kalten. "Jestli Sparhawk dopadne v Cammorii Martela, chci bejt u toho, abych viděl, co se stane." Ušklíbl se na svého přítele. "Nechám ti Martela," nabídl mu, "když mi přenecháš Ada."

"To zní spravedlivě," souhlasil Sparhawk.

"Na cestě do Borraty budete projíždět Chyrellem," řekl Dolmant. "Až tam pojedu s vámi."

"Bude to pro nás čest, Vaše Milosti." Sparhawk se podíval na hraběte Raduna. "Budete se snad chtít připojit i vy, pane?" zeptal se.

"Ne. Ale jsem vám vděčný za váš zájem, sire Sparhawku," odpověděl hrabě. "Vrátím se do Arcia se svým synovcem a lordem Abrielem."

Komier se poněkud mračil. "Nechci vás zdržovat, Sparhawku," řekl, "ale Darellon má pravdu. Annias jistě uhodne, jaký asi bude náš další krok. V Eosii je jen omezený počet středisek lékařského vědění; jestli je už ten Martel v Cammorii a stále od Annia přijímá rozkazy, téměř určitě se pokusí zařídit, abyste se do Borraty nedostali. Myslím, že bude nejlepší, když počkáte v Chyrellu, dokud vás nedohoní rytíři ostatních řádů. Ukázka síly může někdy problémy odvrátit."

"To je dobrý nápad," souhlasil Vanion. "Ostatní se k němu mohou připojit v kapitule pandionských v Chyrellu a odtud pak vyrazí společně."

Sparhawk se postavil. "To by tedy bylo," řekl. Pak pohlédl na Sefrenii. "Hodláš nechat Píšťalku tady?"

"Ne. Pojede se mnou."

"Bude to nebezpečné," varoval ji.

"Dovedu ji ochránit, pokud bude ochranu potřebovat. To rozhodnutí ostatně není na mně."

"Taky s ní tak rád mluvíš?" řekl Kalten. "Dát si dohromady smysl toho, co vlastně řekla, je pro myšlení obrovskej podnět."

Sparhawk dělal, že neslyší.

Později, když se Sparhawk s ostatními chystali na nádvoří nasednout a vydat se do Chyrellu, přistoupil k nim novic Berit. "U brány stojí chromý žebravý chlapec, pane," oznámil Sparhawkovi. "Říká, že vám musí povědět něco naléhavého."

"Pusť ho dovnitř," odpověděl Sparhawk.

Berit se zatvářil trochu užasle.

"Znám toho chlapce," řekl Sparhawk. "Pracuje pro mě."

"Jak si přejete, pane," odvětil Berit a uklonil se. Obrátil se zpět k bráně.

"A mimochodem, Berite," zavolal Sparhawk.

"Pane?"

"Moc se k tomu chlapci nepřibližuj. Je to zloděj a dokáže ti ukrást všechno, co máš, než ujdeš deset kroků."

"Budu na to pamatovat, pane."

O několik minut později se Berit zase vrátil a s sebou vedl Talena.

"Mám takovej problém, Sparhawku," řekl chlapec.

"Ano?"

"Někdo z primasových lidí zjistil, že jsem vám pomáhal. Hledaj mě po celý Cimmuře."

"Povídal jsem ti, že se dostaneš do nepříjemností," zavrčel na něj Kurik. Pak se panoš podíval na Sparhawka. "Co teď uděláme?" zeptal se. "Nechci, aby ho zavřeli do žaláře v katedrále."

Sparhawk se poškrábal na bradě. "Řekl bych, že bude muset jet s námi," odpověděl, "přinejmenším do Demu." Náhle se zazubil. "Můžeme ho nechat u Aslady a chlapců."

"Zešílel jsi, Sparhawku?"

"Myslel jsem, že budeš tím nápadem nadšený, Kuriku."

"To je ta nejpitomější věc, kterou jsem kdy slyšel."

"Nechceš, aby poznal své bratry?" Sparhawk pohlédl na chlapce. "Kolik jsi ukradl tady Beritovi?" zeptal se rovnou mladého zloděje.

"Moc ne, opravdu."

"Všechno mu vrať."

"Hrozně jsem se ve vás zklamal, Sparhawku."

"Život je plný zklamání. Tak mu to vrať."

KAPITOLA

JEDENÁCTÁ

KDYŽ PŘEJELI PADACÍ MOST a vyrazili po silnici vedoucí do Demu a dál, bylo už odpoledne. Stále foukal vítr, ale obloha se vyjasňovala. Na daleké cestě táhnoucí se do Demu vládl čilý ruch. Kolem kodrcaly vozíky a povozy, jednotvárně odění sedláci s těžkými ranci na ramenou se pomalu plahočili k tržištím města Cimmury. Drsný zimní vítr ohýbal zežloutlou trávu po stranách silnice. Sparhawk jel několik kroků před ostatními a lidé mířící do Cimmury mu uhýbali z cesty. Pohybovali se vyrovnaným klusem a Faran zase poskakoval.

"Váš kůň je nějaký neklidný, Sparhawku," poznamenal patriarcha Dolmant. Byl zahalen do těžkého černého kněžského pláště, který měl oblečený přes sutanu.

"Jenom se pokouší na sebe upozornit," odpověděl Sparhawk přes rameno. "Má z nějakého důvodu pocit, že to na mě dělá dojem."

"Krátí si tím čas - čeká, až se mu naskytne příležitost někoho kousnout," zasmál se Kalten.

"Je zlý?"

"Taková je už povaha válečného koně, Vaše Milosti," vysvětlil Sparhawk. "Jsou vychováváni k agresivitě. Ve Faranově případě prostě zašli příliš daleko."

"Kousl někdy vás?"

"Jednou. Vysvětlil jsem mu, že bych byl rád, kdyby to už nikdy nedělal."

"Vysvětlil?"

"Použil jsem silného klacku. Pochopil to téměř okamžitě."

"Dneska odpoledne se moc daleko nedostaneme, Sparhawku," zavolal Kurik ze svého místa na konci skupiny, kde jel s párem nákladních koní. "Vyrazili jsme příliš pozdě. Vím tady o hostinci - je asi tři míle daleko. Co kdybychom se tam zastavili, pořádně se vyspali a vyrazili dál brzy ráno?"

"To by bylo rozumné, Sparhawku," souhlasil Kalten. "Spánek na zemi už mi nedělá takovou radost jako dřív."

"Dobře," řekl Sparhawk. Pohlédl na Talena, který jel na unaveně vyhlížejícím hnědákovi vedle Sefreniina bílého jezdeckého koně. Chlapec se neustále s obavami ohlížel přes rameno. "Jsi nějaký tichý," řekl mu.

"Mladší nemají mluvit v přítomnosti starších, Sparhawku," odpověděl Talen pohotově. "To je jedna z věcí, který mě učili v tý škole, co mé do ní poslal Kurik. Snažím se jednat podle pravidel - když to s sebou nenese moc velký nepohodlí."

"Ten mládenec nejde pro slovo daleko," poznamenal Dolmant.

"Taky krade, Vaše Milosti," varoval ho Kalten. "Moc se k němu nepřibližujte, jestli u sebe máte něco cenného."

Dolmant se přísně podíval na chlapce. "Cožpak si nejsi vědom toho, že Církev krádeže odsuzuje?"

"Ano," povzdechl si Talen, "jsem si toho vědom. Církev má na takový věci strašně úzkoprsý názory."

"Pozor na pusu, Talene," vyjel na něj Kurik.

"Nemůžu, Kuriku. Překáží mi nos."

"Zkaženost toho chlapce je snad pochopitelná," řekl Dolmant shovívavě. "Pochybuji, že se mu dostalo nějaké zásadní výchovy v naukách či morálce." Povzdechl si. "V mnoha ohledech jsou chudé děti ulice zrovna tak pohanské jako Styrikové." Lišácky se usmál na Sefrenii, která vezla před sebou v sedle Píšťalku zabalenou ve starém plášti.

"To zas ne, Vaše Milosti," nesouhlasil Talen, "chodím do kostela pravidelně a kázání vždycky poslouchám velice pozorně."

"To mě překvapuje," odtušil patriarcha.

"Proč, Vaše Milosti?" řekl Talen. "Do kostela chodí většina zlodějů. Sbírka poskytuje spoustu nádhernejch příležitostí."

Dolmant se náhle zatvářil zděšeně.

"Podívejte se na to z týhle stránky, Vaše Milosti," vysvětlil Talen s posměšnou vážností. "Církev rozdává peníze chudejm."

"Samozřejmě."

"No, a já jsem chudej, tak si beru svůj díl, když ke mně dojde na talíři na dary. Ušetří to Církvi čas a starosti, který by měla, kdyby mě chtěla hledat a peníze mi dát. Pomůžu rád, když k tomu mám příležitost."

Dolmant si ho chvíli prohlížel, pak se náhle rozesmál.

O několik mil dál narazili na malou skupinu lidi oblečených v primitivních, doma tkaných halenách, které prozrazovaly, že jde o Styriky. Šli a sotva uviděli Sparhawka a ostatní, se strachem utíkali do blízkého pole.

"Proč se tolik bojí?" zeptal se zmateně Talen.

"Po Styriku se zprávy šíří velice rychle," odpověděla Sefrenie, "a v poslední době došlo k jistým incidentům."

"K incidentům?"

Sparhawk mu stručně pověděl, co se stalo ve styrické vesnici v Arciu. Talen zbledl. "To je strašný!" vykřikl.

"Církev se tyhle věci snaží vymýtit už stovky let," řekl Dolmant smutně.

"Myslím, že my jsme je v té části Arcia vymýtili dost důkladně," ujistil ho Sparhawk. "Poslal jsem muže, aby vyřídili tu záležitost se sedláky, kteří za ni byli zodpovědní."

"Pověsili jste je?" zeptal se Talen krvežíznivě.

"Sefrenie nás nenechala, tak jim místo toho dali moji lidé výprask."

"To je všechno?"

"Místo rákosek používali trnité keře. Dole v Arciu rostou trny hodně dlouhé a já jsem dal svým lidem pokyny, aby si dali záležet."

"To bylo možná trochu drastické," řekl Dolmant.

"V té chvíli se zdálo, že to je vhodné, Vaše Milosti. Mezi rytíři Církve a Styriky existují pevná pouta a my nemáme rádi, když někdo špatně zachází s našimi přáteli."

Přijeli k sešlému hostinci; bledé zimní slunce klouzalo za val ledově purpurových mraků, který se tyčil za nimi. Jen tak tak se nasytili pokrmem sestávajícím z řídké polévky a tlustého skopového a brzy šli spát.

Příštího rána se udělalo jasno a mrazivo. Umrzlá silnice byla tvrdá jako ocel a klády podél jejích okrajů zbělely jinovatkou. Slunce vydávalo jasnou záři, ale příliš nehřálo. Jeli rychle a choulili se do svých plášťů, aby se chránili před pronikavým chladem.

Silnice vedla přes údolí a kopce střední Eosie, protínala pole ležící ladem pod zimní oblohou. Sparhawk se v sedle rozhlédl. Toto byl kraj, kde s Kaltenem vyrůstali, a on měl zvláštní pocit, že přichází domů - jako všichni lidé, kteří se po mnoha letech vracejí do krajiny svého dětství. Sebekázeň, jež byla neoddělitelnou součástí výcviku pandionských, přiměla většinou Sparhawka, aby jakýkoliv druh citovosti potlačil, ale navzdory jeho nejlepšímu úsilí se ho čas od času jisté věci hluboce dotkly.

Někdy během dopoledne zavolal Kurik dopředu. "Za námi jede jezdec a snaží se nás dohonit," hlásil. "Neustále pobízí koně."

Sparhawk zastavil s obrátil Farana. "Kaltene," řekl ostře.

"Ano," odpověděl velký plavovlasý muž a odhodil stranou plášť, aby mohl k jílci svého meče.

Sparhawk také odkryl meč; společně se vrátili o několik set yardů zpátky, aby zastavili přijíždějícího jezdce.

Ukázalo se však, že jejich obezřetnost byla zbytečná. Blížil se k nim novic Berit. Byl zahalen do prostého pláště a ruce a zápěstí měl popraskané ranním mrazem. Jeho kůň byl ale zpěněný a stoupala z něj pára. Berit mu přitáhl otěže a blížil se k nim krokem. "Mám pro vás zprávu od lorda Vaniona, sire Sparhawku," řekl.

"Jakou?" zeptal se Sparhawk.

"Královská rada legitimovala prince Lychea."

"Cože udělali?"

"Králové Thalesie, Deiry a Arcia trvali na tom, že parchant nemůže zastávat úřad prince regenta - primas Annias tedy svolal zasedání rady, které prince

prohlásilo za legitimního. Primas vyrukoval s listinou, která uváděla, že princezna Arissa byla provdána za hraběte Ostena z Vardenais."

"To je absurdní," soptil Sparhawk.

"To říkal lord Vanion také. Listina však vypadala naprosto věrohodně a vévoda Osten zemřel před lety, takže se tvrzení nedalo žádným způsobem vyvrátit. Vévoda z Lendy prohlížel pergamen velmi důkladně, ale nakonec musel i on hlasovat pro legitimování Lychea."

Sparhawk zaklel.

"Já jsem vévodu Ostena znal," řekl Kalten. "Byl zapřisáhlej starej mládenec. Ten se určitě nikdy neoženil. Ženskejma pohrdal..."

"Stalo se něco?" zeptal se patriarcha Dolmant; přijížděl k nim se Sefrenií, Kurikem a Talenem v patách.

"Královská rada odhlasovala Lycheovu legitimitu," řekl mu Kalten. "Annias předložil papír, kterej tvrdí, že princezna Arissa byla vdaná."

"To je zvláštní," řekl Dolmant.

"A pohodlné," dodala Sefrenie.

"Mohli tu listinu padělat?"

"Snadno, Vaše Milosti," odpověděl Talen. "Znám v Cimmuře jednoho chlápka, kterej vám vyrobí nezvratitelnej důkaz, že arciprelát Cluvonus má devět žen - mimo jiné paní Trollovou a paní Obrovou."

"No, už se stalo," řekl Sparhawk. "Bojím se, že je teď Lycheas o stupínek blíž k trůnu."

"Kdy se to stalo, Berite?" zeptal se Kurik novice.

"Včera pozdě v noci."

Kurik se poškrábal na bradě. "Princezna Arissa je v klášteře v Demu," řekl. "Jestli to Annia napadlo teprve v poslední době, možná ještě neví, že se stala paničkou."

"Vdovou," opravil ho Berit.

"No dobře, vdovou. Arissa byla vždycky na skutečnost, že si to rozdala s každým druhým v Cimmuře, spíš hrdá – Vaše Milost mi promine - a že to udělala podle svého a aniž se kdy přiblížila k oltáři. Kdyby za ní někdo zajel hned, nemělo by být příliš těžké přimět ji, aby podepsala prohlášení, že nikdy vdaná nebyla. Nezamíchalo by to tak trochu karty?"

"Kdes sebral tohohle chlapíka, Sparhawku?" zeptal se Kalten obdivně. "Je to poklad."

Sparhawk teď usilovně přemýšlel. "Legitimita či nelegitimita jsou civilní záležitosti," poznamenal, "protože mají co dělat s dědickými právy a podobnými záležitostmi, ale svatební ceremonie je vždy záležitost církevní, že, Vaše Milosti?"

"Ano," souhlasil Dolmant.

"Kdyby se nám podařilo vylákat z Arissy prohlášení o jakém se Kurik právě zmínil, mohla by církev potvrdit její staropanenství?"

Dolmant se nad tím zamyslel. "Je to velice neobvyklé," řekl pochybovačně.

"Ale možné to je."

"Předpokládám, že ano."

"Pak by mohla Církev Anniovi poručit, aby ten falešný dokument stáhl, ne?"

"Samozřejmě."

Sparhawk se obrátil ke Kaltenovi. "Kdo zdědil nemovitosti a titul vévody z Ostenu?" zeptal se.

"Jeho synovec - úplnej osel. Vévodství mu hrozně imponuje, a teď utrácí peníze rychlejc, než je vydělává."

"Jak by se zachoval, kdyby byl náhle vyděděn a nemovitosti a titul padly na Lychea?"

"Ječel by tak, že by ho bylo slyšet až v Thalesii."

Na Sparhawkově tváři se objevil pomalý úsměv. "Znám čestného soudce ve Vardenais - ta záležitost by měla být v jeho jurisdikci. Kdyby dal současný vévoda věc k soudu a kdyby předložil na podporu svého tvrzení prohlášení Církve, soudce by rozhodl v jeho prospěch, ne?"

Kalten se zazubil. "Neměl by na vybranou."

"Neodlegitimovalo by to zase jistým způsobem Lychea?"

Dolmant se usmíval. Pak nasadil zbožné vzezření. "Pospěšme do Demu, drazí přátelé, " navrhl. "Pociťuji náhlou touhu vyslechnout přiznání jisté hříšnice."

"Víte co?" řekl Talen. "Vždycky jsem si myslel, že zloději jsou ty nejlstivější lidi na světě, ale před šlechticema a duchovníma vypadáme jako amatéři."

"Jak by situaci řešil Platim?" zeptal se Kalten, když se znovu vydali na cestu.

"Vrazil by do Lychea nůž." Talen pokrčil rameny. "Mrtví parchanti se na trůn neposaděj, nebo jo?"

Kalten se zasmál. "Má to určitej půvab přímočarosti, to připouštím."

"Nemůžeš vyřešit problémy světa vraždou, Kaltene," poznamenal Dolmant nesouhlasně.

"Ale, Vaše Milosti, já jsem o vraždě nic neříkal. Rytíři Církve jsou vojáci boží. Když nám Bůh poví, abysme někoho zabili, je to akt víry, a ne vražda. Myslíte, že by Církev mohla dát Sparhawkovi nebo mně pokyn, abysme vyřídili Lychea a Annia - a taky Othu, když už jsme u toho?"

"V žádném případě!"

Kalten si povzdechl. "Byl to jenom nápad."

"Kdo je to Otha?" zeptal se Talen zvědavě.

"Kdes žil, chlapče?" otázal se Berit.

"Na ulici."

"I na ulici jsi o zemošském císaři musel slyšet."

"Kde je Zemoch?"

"Kdybys byl zůstal ve škole, kam jsem tě přihlásil, tak bys to teď věděl," zavrčel Kurik.

"Školy mě nuděj, Kuriku," odpověděl chlapec. "Trávili měsíce tím, že se mě pokoušeli naučit abecedu. Jakmile jsem se naučil psát svoje jméno, nezdálo se mi, že bych potřeboval ten zbytek."

"Proto taky nevíš, kde je Zemoch - nebo proč tě možná Otha zabije."

"Proč by mě někdo, koho ani neznám, chtěl zabít?"

"Protože jsi Elén."

"Každej je Elén - kromě Styriků, samozřejmě."

"Tohohle kluka ještě čeká dlouhá cesta," poznamenal Kalten. "Někdo by si ho měl vzít na starost."

"Je-li pánům libo," Berit pečlivě volil slova především kvůli přítomnosti ctihodného kardinála z Demu, jak Sparhawk tušil. "Vím, že dlíte myšlenkami u svých neodkladných záležitostí. Historii jsem se věnoval pouze povrchně - jako student - ale ujmu se výchovy toho spratka a zasvětím ho do základů tohoto předmětu."

"Hrozně se mi líbí, jak ten mladík mluví," řekl Kalten. "Z tý formálnosti na mě jdou blahem mdloby."

"Spratka?" protestoval Talen nahlas.

Berit nehnul brvou. Téměř ledabylým máchnutím srazil Talena ze sedla. "První lekce, chlapče, je úcta k učiteli. Nikdy nepochybuj o jeho slovech."

Talen se s prskáním vyhrabal na nohy - v ruce svíral malý tesák. Berit se zaklonil v sedle a pořádně ho kopl do prsou, až mu vyrazil dech.

"Taky musíš obdivovat ten učební proces?" zeptal se Kalten Sparhawka.

"Tak, a teď vylez zpátky na koně," řekl Berit pevně, "a dávej pozor. Občas se tě na něco zeptám, radši abys odpovídal správně."

"To ho necháš, aby se mnou takhle jednal?" dovolával se Talen svého otce.

Kurik se na něj ušklíbl.

"To není fér," stěžoval si Talen šplhaje zpátky do sedla. Otřel si krev z nosu, "Vidíte, co jste udělal?" vyčetl Beritovi.

"Přitlač si na horní ret prst," poradil mu Berit, "a nemluv bez dovolení."

"Co jste to povídal?" nevěřil Talen svým uším.

Berit pozvedl pěst.

"No dobře, dobře," řekl Talen a přikrčil se před hrozící ranou. "Tak do toho. Budu poslouchat."

"Vždy se raduji, když vidím u mladých žížeň po vědění," poznamenal Dolmant dobromyslně.

A tak začala na cestě do Demu Talenova výuka. Nejdřív se kvůli tomu dost mračil, ale po několika hodinách Beritova vyprávění ho příběh začal zajímat. "Můžu se ptát?" řekl nakonec.

"Samozřejmě," odpověděl Berit.

"Říkal jste, že tenkrát nebyly žádný království - jenom spousta vévodství a tak?"

Berit přikývl.

"Tak jak mohl ten Abrech z Deiry ovládnout v patnáctým století celou zemi? To se mu ostatní šlechtici nepostavili?"

"Abrech měl pod kontrolou železné doly ve střední Deiře. Jeho vojáci měli ocelovou zbroj a zbraně. Lidé, kteří mu čelili, měli zbraně bronzové - nebo dokonce jen pazourkové."

"To je, myslím, opravdu rozdíl."

"Když upevnil svou moc nad Deirou, obrátil se na jih, kde je dnes Elenie. Netrvalo dlouho a podrobil si celý kraj. Pak se přesunul do Arcia a opakoval celý postup tam. Nato zamířil do střední Eosie, Cammorie, Lamorkandu a Pelosie."

"Dobyl celou Eosii?"

"Ne. Bylo to v době, kdy v Rendoru povstali eshandité, a proto přesvědčila Církev Abrecha, aby povstání potlačil."

"O eshanditech už jsem slyšel," řekl Talen, "ale nikdy jsem nepochopil, v co vlastně věří."

"Eshand byl proti církevní hierarchii."

"Co to znamená?"

"Hierarchie je tvořena vyššími církevními hodnostáři - primasy, patriarchy a arciprelátem. Eshand věřil, že by měli pro své kongregace rozhodovat o teologických záležitostech jednotliví kněží a že by měla být rozpuštěna Církevní Hierokracie."

"To chápu, že ho tenkrát duchovní neměli rádi."

"Abrech v každém případě shromáždil obrovskou armádu vojáků ze západní a střední Eosie - která se měla přesunout do Rendoru. Jeho oči vzhlížely k nebi, takže když ho vévodové a hrabata ze zemí, které si podrobil, požádali o ocelové zbraně - aby, jak říkali, mohli úspěšněji bojovat s kacíři - dal svůj souhlas, aniž pomyslel na následky. Došlo k několika bitvám, ale pak se náhle Abrechova říše rozpadla. Když už šlechtici ze západní a střední Eosie znali pokročilou technologii, kterou dříve Abrech tajil, necítili se povinni dodržovat vůči němu slib vazalství. Elenie a Arcium vyhlásily nezávislost a Cammorie, Lamorkand a Pelosie vytvořily silná království. Abrech sám byl zabit v bitvě s eshandity v jižní Cammorii."

"Co má tohle všechno co dělat se Zemochem?"

"Dojdu k tomu, až přijde čas."

Talen se podíval na Kurika. "Víš," řekl, "tohle je dobrá historka. Proč mi ji nevyprávěli v tý škole, cos mě do ní dal?"

"Nejspíš proto, žes tam nezůstal dost dlouho, takže neměli možnost."

"Asi to tak bude."

"Jak daleko je ještě do Demu?" zeptal se Kalten dívaje se přimhouřenýma očima do odpoledního slunce, aby odhadl čas.

"Asi pětatřicet mil," odpověděl Kurik.

"To do večera nemůžeme zvládnout. Není tu někde nějakej hostinec nebo krčma?"

"Kus před námi je vesnice. Mají tam hostinec."

"Co tomu říkáš, Sparhawku?" zeptal se Kalten.

"Myslím, že bychom mohli," souhlasil velký muž. "Koním by nedělalo nijak zvlášť dobře, kdybychom jeli celou noc v té zimě." Slunce zapadalo a oni jeli do dlouhého kopce vedoucího k vesnici. Protože je měli v zádech, vrhalo jejich stíny daleko dopředu. Vesnice byla malá; po obou stranách cesty se na sebe mačkaly kamenné domky s doškovými střechami. V hostinci na vzdálenějším konci vesnice byl jen výčep a v podkroví místo na spaní. Večeře, kterou dostali, však byla mnohem lepší než ubohý pokrm, který jim předložili včera.

"Půjdeme do sídla, až dorazíme do Demu?" zeptal se po jídle Kalten Sparhawka v nízké, svícemi osvětlené společenské místnosti.

Sparhawk se nad tím zamyslel. "Pravděpodobně ho hlídají," řekl. "To, že doprovázíme patriarchu do Chyrellu, nám poskytuje záminku pro průjezd Demem, ale byl bych raději, kdyby mě a Jeho Milost nikdo neviděl, jak si jdeme do kláštera promluvit s Arissou. Jestli Annia napadne, co plánujeme, pokusí se nám v tom zabránit. Kuriku, máš v domě nějaký pokoj navíc?"

"Je tam podkroví - a půda na seno."

"Výborně. Pojedeme k tobě na návštěvu."

"Aslada bude hrozně ráda." Pak se Kurik zatvářil ustaraně. "Můžu s tebou na chvilku mluvit, Sparhawku?"

Sparhawk odsunul židli a kráčel za svým panošem k opačnému konci světnice vydlážděné plochými kameny.

"To jsi nemyslel vážně, když jsi povídal, že necháme Talena u Aslady?" zeptal se Kurik potichu.

"Ne," odpověděl Sparhawk, "pravděpodobně ne. Měl jsi pravdu, když jsi říkal, že by mohla být velice nešťastná, kdyby se o tvé nerozvážnosti dozvěděla, a Talen je dost upovídaný. Mohl by se podřeknout."

"Co s ním tedy uděláme?"

"Ještě jsem se nerozhodl. Berit se o něj stará a dává pozor, aby se nedostal do nepříjemností."

Kurik se usmál. "Myslím, že se Talenovi poprvé v životě stalo, že si někdo nenechá líbit ty jeho moudrosti. Tahle lekce může být důležitější než všechen ten dějepis, co pochytí."

"Taky mě to napadlo." Sparhawk pohlédl na novice, který uctivě hovořil se Sefrenií. "Mám pocit, že z Berita bude velmi dobrý pandionský," řekl. "Je inteligentí a charakterní a v té bitvě v Arciu si vedl dobře."

"Bojoval pěšmo," řekl Kurik. "Budeme vědět víc, až uvidíme, jak si poradí s kopím."

"Kuriku, ty máš duši vojenského instruktora."

"Někdo to dělat musí, Sparhawku."

Ráno druhého dne bylo opět chladno, a když vyrazili, kouřilo se koňům v mrazivém vzduchu od huby. Asi po míli zase zahájil Berit výuku. "Tak tedy," řekl Talenovi, "řekni mi, co ses včera dozvěděl."

Talen byl zabalený v záplatovaném starém šedém plášti, který kdysi patřil Kurikovi, a třásl se zimou, ale pohotově odrecitoval, co mu včera Berit pověděl. Pokud si Sparhawk všiml, opakoval chlapec Beritovu přednášku slovo od slova.

"Máš velmi dobrou paměť, Talene," pochválil ho Berit.

"Je to takovej fígl," odpověděl Talen s netypickou skromností. "Někdy nosím pro Platima vzkazy, tak jsem si nacvičil, jak se je učit nazpaměť."

"Kdo je to Platim?"

"Nejlepší zloděj v Cimmuře - aspoň byl, než tak ztloustnul."

"Ty se stýkáš se zloději?"

"Já jsem taky zloděj, Berite. Je to starobylý a úctyhodný povolání."

"Úctyhodné tedy dost těžko."

"To je věc názoru. Tak co se stalo, když zabili krále Abrecha?"

"Válka s eshandity skončila ve slepé uličce," začal zase vyprávět Berit. "Arcijskými průlivy a přes Vnitřní moře se sice občas z jedné či druhé země vysílali ozbrojenci, ale šlechtici obou stran měli jiné starosti. Eshand zemřel a jeho nástupci nebyli ani zdaleka tak zapálení jako on. Církevní Hierokracie v Chyrellu se neustále snažila ponoukat šlechtu, aby ve válce pokračovala, ale šlechtici se daleko víc než o teologii zajímali o politiku."

"Jak dlouho to takhle šlo?"

"Téměř tři sta let."

"Brali tenkrát ty svoje války vážně, že jo? Moment. Co tehdy dělali rytíři Církve?"

"Zrovna se k tomu dostávám. Když bylo zřejmé, že šlechta ztratila, pokud šlo o válku, veškeré nadšení, sešla se Hierokracie v Chyrellu, aby zvážila, jaké jsou další možnosti. Nakonec vymysleli, že založí válečné řády, aby v boji pokračovaly. Rytířům oněch čtyř řádů se dostalo výcviku, který daleko převyšoval přípravu obyčejných válečníků; navíc byli cvičeni v tajemstvích Styrika."

"Co to je?"

"Magie."

"Ach. Proč jste to neřekl hned?"

"Řekl jsem to. Dávej pozor, Talene."

"Vyhráli teda rytíři Církve tu válku?"

"Podrobili si celý Rendor a eshandité se nakonec vzdali. V prvních letech byly válečné řády ctižádostivé, a tak začaly Rendor dělit na čtyři velká vévodství. Pak se ale na východě objevilo mnohem horší nebezpečí."

"Zemoch?" hádal Talen.

"Přesně tak. Útok z Lamorkandu přišel bez jakéhokoliv -"

"Sparhawku!" řekl Kalten ostře. "Támhle nahoře!" Ukázal na blízký kopec. Na hřebeni se náhle vynořil tucet mužů; tryskem se řítili dolů kapradím.

Sparhawk s Kaltenem tasili meče a vyrazili vpřed, aby útoku čelili. Kurik zamířil k jedné straně; zároveň vytřásl ze sedla hrotitý řetězový palcát. Berit na druhé straně mával svou válečnou sekyrou se širokým ostřím.

Oba ozbrojení rytíři udeřili do centra útočící skupiny. Sparhawk zabil v rychlém sledu dva útočníky a Kalten zatím srazil ze sedla jiného krupobitím prudkých ran svého meče. Jeden muž se pokusil o útok z boku, ale padl v křečích, když na jeho hlavu dopadl ze strany Kurikův palcát. Sparhawk a Kalten byli teď v samém středu útočníků; mávali nad hlavami těžkými meči v rozmáchlých shora vedených ranách. Pak zaútočil od boku Berit - jeho sekera se zakousla do těl nájezdníků na jeho straně. Za několik okamžiků sehraného násilí útočníci, kteří přežili, ochabli a prchli.

"Co to všechno mělo znamenat?" chtěl vědět Kalten. Plavovlasý muž byl ve tváři rudý a z přestálé námahy těžce dýchal.

"Já jednoho dohoním a zeptám se, pane," nabídl se dychtivě Berit.

"Ne," řekl mu Sparhawk.

Berit se zatvářil zklamaně.

"Novic se nesmí sám hlásit k úkolům, Berite," pověděl mu Kurik přísně, "aspoň dokud dokonale neovládne své zbraně."

"Vedl jsem si dobře, Kuriku."

"Jenom proto, že tihle lidé nebyli nijak vynikající," řekl Kurik. "Rozmachuješ se moc zeširoka, Berite. Nemůžeš se tak krýt před protiúdery. Až přijedeme na mou farmu v Demu, dám ti několik dalších lekcí."

"Sparhawku!" zavolala Sefrenie od úpatí kopce.

Sparhawk rychle obrátil Farana a spatřil, jak z keřů u silnice vybíhá k Sefrenii, Dolmantovi a Talenovi pět pěších mužů v primitivních styrických halenách. Zaklel a nasadil Faranovi ostruhy.

Rychle se ukázalo, že se Styrikové pokoušejí dostat k Sefrenii a Píšťalce. Sefrenie však nebyla tak docela bezbranná. Jeden ze Styriků padl s ječením k zemi

a držel se křečovitě za břicho. Jiný klesl s rukama na očích na kolena. Ostatní tři se zapotáceli, což se jim stalo osudným, jak se ukázalo, protože v tom okamžiku je dostihl Sparhawk. Jednomu muži usekl jediným máchnutím meče hlavu, až odlétla, pak vrazil čepel do prsou jinému. Poslední Styrik se pokoušel prchnout, ale Faran se splašil a srazil ho třemi rychlými skoky a zašlapal ho do země svými ocelí okovanými podkovami.

"Tamhle!" řekla Sefrenie ostře a ukázala k vrcholku kapce. Na světlém koni seděla obkročmo postava v hábitu s kápí a vše pozorovala. Jakmile však začala malá Styričanka odříkávat kouzlo, postava se obrátila a ujížděla zpět přes kopec, až zmizela z dohledu.

"Kdo to byl?" zeptal se Kalten, když se k nim na cestě připojil.

"Žoldáci," odpověděl Sparhawk. "Bylo to vidět z jejich zbroje."

"A ten na kopci byl jejich vůdce?" otázal se Dolmant.

Sefrenie přikývla.

"Byl to Styrik, ne?"

"Možná, a možná taky ne. Cítila jsem z něj něco známého. Už jednou se něco pokusilo napadnout to děvčátko. Ať už to bylo cokoliv, zahnala to na útěk. Tentokrát to zkusilo s přímočařejšími prostředky." Její obličej byl smrtelně vážný. "Sparhawku," řekla, "Myslím, že bychom měli dojet do Demu tak rychle, jak to jen půjde. Tady na volném prostranství je to velice nebezpečné."

"Mohli bychom vyslechnout raněné," navrhl. "Možná by nám mohli něco říct o tom tajemném Styrikovi, který se, jak se zdá, tolik zajímá o tebe a Píšťalku."

"Nebudou schopni ti nic říct, Sparhawku," nesouhlasila. "Jestli bylo na tom kopci to, co si myslím, že tam bylo, nebudou si to ani pamatovat."

"Dobře," rozhodl, "tak tedy pojeďme."

Ke Kurikovu bohatému hospodářství kousek před Demem dorazili někdy odpoledne. Farma prozrazovala Kurikův důsledný smysl pro drobnosti. Klády, které tvořily zdi velkého stavení, byly otesané teslicí do hranolů a těsně k sobě přiléhaly, takže se mezi nimi nenašla ani skulinka. Střecha byla ze štípaných, částečně se překrývajících šindelů. Bylo tu několik hospodářských stavení a přístřešků určených ke skladování věcí; všechny byly vestavěny do úbočí kopce přímo za domem a dvoupatrová stodola byla pořádně veliká. Pečlivě opatrovaná kuchyňská zahrádka byla obehnána důkladným plotem. U plotu stálo jediné hnědobílé tele a toužebně se dívalo do zahrádky na povadlou mrkvovou nať a mrazem zhnědlé zelí.

Dva vysocí mládenci přibližně téhož věku jako Berit štípali na dvoře dříví a dva další, o něco starší; opravovali střechu stodoly. Všichni na sobě měli primitivní plátěné haleny.

Kurik sesedl s koně a přistoupil k těm dvěma na dvoře. "Kdy jste naposledy brousili ty sekyry?" zeptal se nevrle.

"Otče!" vykřikl jeden z mládenců. Upustil svou sekeru u drsně objal Kurika. Byl, jak si Sparhawk všiml, aspoň o hlavu vyšší než jeho otec.

Druhý chlapec zavolal na bratry na střeše stodoly; sklouzli dolů a seskočili z okraje zdánlivě bez jakýchkoliv starostí o život či končetiny.

Pak z domu vyběhla Aslada. Byla to baculatá žena v šedých doma tkaných šatech a bílé zástěře. Vlasy na spáncích měla prokvetlé stříbrem, ale důlky ve tvářích jí dodávaly dívčího vzhledu. Srdečně objala Kurika; Sparhawkův panoš byl chvíli obklopen rodinou. Sparhawk přihlížel téměř toužebně.

"Lítost, Sparhawku?" zeptala se ho Sefrenie mírně.

"Asi ano, Sefrenie," připustil.

"Měls mě poslechnout, když jsi byl mladší, drahý. Tohle jsi mohl být ty."

"Mé povolání je trochu příliš nebezpečné na to, abych mohl mít v životě ženu a děti, Sefrenie." Povzdechl si.

"Až přijde čas, drahý Sparhawku, ani na to nepomyslíš."

"Ten čas už, myslím, dávno minul."

"Uvidíme," odpověděla tajemně.

"Máme hosty, Aslado," řekl Kurik své ženě.

Aslada si poťukala na zamžené oči cípem zástěry a přešla k místu, kde byli Sparhawk a ostatní stále ještě v sedle. "Buďte vítáni doma," pozdravila je prostě. Udělala pukrle Sparhawkovi a Kaltenovi, které oba znala, ještě když byli chlapci. "Pánové," řekla formálně. Pak se zasmála. "Pojďte dolů, vy dva," řekla, "a dejte mi pusu."

Sklouzli dolů jako dva nemotorní chlapci a objali ji. "Vypadáš dobře, Aslado," řekl Sparhawk pokoušeje se nabýt v přítomnosti patriarchy Dolmanta aspoň nějaké důstojnosti.

"Děkuji, pane," řekla s posměšnou drobnou úklonou. Aslada je znala příliš dlouho, než aby věnovala zdvořilostním zvykům velkou pozornost. Pak se široce usmála. Plácla se přes statné boky. "Tloustnu, Sparhawku," řekla. "Myslím, že to je ze všeho toho ochutnávání, když vařím." Pokrčila v dobré náladě rameny. "Ale dokud jídlo neochutnáš, nemůžeš říct, jestli je v pořádku." Pak se obrátila k Sefrenii. "Drahá, drahá Sefrenie," řekla, "už jsem tě tak dlouho neviděla."

"Příliš dlouho, Aslado," odpověděla Sefrenie, sklouzla za svého bílého jezdeckého koně a vzala Asladu do náručí. Potom řekla Píšťalce něco ve styričtině; dítě plaše předstoupilo a políbilo Asladiny dlaně.

"To je ale krásné dítě," řekla Aslada pohlédla trochu vychytrale na Sefrenii. "Mělas mi říct, má drahá," řekla "Jsem velice dobrá porodní bába a trochu mě mrzí, že sis na mě nevzpomněla."

Sefrenie se zatvářila udiveně, pak se náhle rozesmála. "Takhle to vůbec není, Aslado." řekla. "Mezi mnou a tím dítětem je příbuzenství, ale ne takové, o jakém mluvíš."

Aslada se usmála na Dolmanta. "Sesedněte s koně, Vaše Milosti," přivítala patriarchu. "Dovolí nám Církev objetí - samozřejmě cudné? Pak dostanete svou odměnu. Právě jsem z trouby vytáhla pět bochníků chleba - jsou pořád ještě nádherné a horké."

Dolmantovi zasvítily oči; rychle sesedl. Aslada ho objala kolem krku a hlasitě ho políbila na tvář. "Sezdal mě a Kurika, víš," řekla Sefrenii.

"Ano, drahá. Já jsem tam byla, pamatuješ se?"

Aslada se začervenala. "Z obřadu si pamatuji velmi málo," přiznala se, "měla jsem ten den v hlavě jiné věci." Věnovala Kurikovi drobný šelmovský úsměv.

Sparhawk pečlivě skryl úšklebek, když uviděl, že Kurikova tvář znatelně zrudla.

Aslada se tázavě podívala na Berita s Talenem.

"Ten statný mladík je Berit," představil je Kurik. "Je to novic pandionských."

"Buďte vítán, Berite," řekla mu.

"A tenhle chlapec je můj - ehm - učedník," zakoktal se Kurik. "Cvičím ho na páže."

Aslada zhodnotila mladého zloděje pohledem. "To je ostuda, ty jeho šaty, Kuriku," řekla kriticky. "Tos mu nemohl najít na sebe něco lepšího?"

"Přidal se k nám teprve nedávno, Aslado," vysvětlil trochu příliš rychle Kurik.

Podívala se na Talena ještě pátravěji. "Víš co, Kuriku?" řekla. "Vypadá skoro přesně tak jako ty, když jsi byl v jeho věku."

Kurik nervózně zakašlal. "To je náhoda," zamumlal.

Aslada se usmála na Sefrenii. "Věřila bys, že jsem po Kurikovi koukala už od šesti let? Trvalo mi to deset let, ale nakonec jsem ho dostala. Slez s toho koně, Talene. Mám kufr plný šatů, ze kterých mí synové vyrostli. Najdeme něco, co ti bude sedět."

Talenův obličej měl zvláštní, téměř toužebný výraz, když sesedal s koně, a Sparhawk pocítil vlnu soucitu; uvědomil si, co ten obvykle drzý chlapec musí cítit. Povzdechl si a obrátil se k Dolmantovi. "Chcete jít do kláštera teď, Vaše Milosti?" zeptal se.

"A nechat vystydnout Asladin čerstvě upečený chleba?" protestoval Dolmant. "Mějte rozum, Sparhawku."

Sparhawk se zasmál a Dolmant se otočil ke Kurikově ženě. "Máte doufám čerstvé máslo?" zeptal se.

"Tloukla jsem ho včera ráno, Vaše Milosti," odpověděla, "a zrovna jsem otevřela hrnec těch švestkových povidel, co máte tak rád. Půjdeme do kuchyně?"

"Proč už nejsme na cestě?"

Téměř bezmyšlenkovitě vzala Aslada Píšťalku na jednu ruku a druhou objala Talena kolem ramen. Pak, s dětmi těsně u sebe, zamířila s hosty v patách do kuchyně.

Klášter obehnaný zdmi, ve kterém byla zavřena princezna Arissa, stál v zalesněném údolí na druhém konci města. Do tohoto přísného společenství byli muži vpouštěni zřídka, ale Dolmantovo postavení a autorita v Církvi jim zajistila okamžitý vstup. Poddajná drobná sestra s laníma očima a špatnou pletí je zavedla do malé zahrady u jižní zdi, kde našli princeznu, sestru nebožtíka krále Aldrea, jak sedí na lavičce v bledém zimním slunci s velkou knihou v klíně.

Roky Arissu poznamenaly jen mírně. Její dlouhé tmavě plavé vlasy se leskly, oči měla světle modré, tak světlé, že se téměř shodovaly s šedýma očima její neteře, královny Ehlany, třebaže tmavé kruhy pod nimi svědčily o dlouhých bezesných nocích naplněných hořkostí a rostoucí záští. Měla spíš tenké než smyslné rty a v koutcích úst se rýsovaly dvě tvrdé linie nespokojenosti. Třebaže Sparhawk věděl, že se blíží čtyřicítce, měla rysy mnohem mladší ženy. Neměla na sobě hábit řádových sester, byla oděna v měkkou červenou vlněnou řízu s výstřihem u krku a na hlavě jí seděl čepec s komplikovanými záhyby. "Jsem poctěna vaší návštěvou, pánové," řekla chraptivým hlasem a ani se nenamáhala vstát. "Navštěvuje mě tak málo lidí."

"Vaše Výsosti," pozdravil ji Sparhawk formálně. "Doufám, že se vám vede dobře?"

"Vede se mi dobře, ale nudím se, Sparhawku." Pak se podívala na Dolmanta. "Zestárl jste, Vaše Milosti," poznamenala škodolibě a zavřela knihu.

"Ale vy ne." odpověděl. "Přijmete moje požehnání, princezno?"

"Myslím, že ne, Vaše Milosti. Církev toho pro mě udělala už docela dost." Rozhlédla se významně po zdech obklopujících zahradu, a jak se zdálo, odmítnutím obvyklého požehnání si udělala radost.

Povzdechl si. "Chápu," řekl. "Co to čtete?" zeptal se jí. Zvedla knihu, aby se mohl podívat.

"*Kázání primase Subata*," poznamenal. "Velice výchovná práce."

Potměšile se usmála. "Tohle vydání je ještě výchovnější," odsekla mu. "Nechala jsem si je udělat speciálně pro sebe, Vaše Milosti. V těchto nevinných deskách, které oklamaly matku představenou, jež je mým žalářníkem, se skrývá svazek lascivní erotické poezie z Cammorie. Přál byste si, abych vám přečetla několik řádek?"

Jeho oči ztvrdly. "Ne, děkuji, princezno," odpověděl chladně, "Jak vidím, nezměnila jste se."

Zlomyslně se zasmála. "Nevidím důvod, proč bych se měla měnit, Dolmante. Změnily se jen mé životní podmínky."

"Naše návštěva není společenská, princezno," řekl. "V Cimmuře se proslýchá, že než jste byla zavřena v tomto klášteře, tajně jste se provdala za vévodu Ostena z Vardenais. Byla byste tak laskava a potvrdila - nebo popřela - tyto zvěsti?"

"Osten?" Zasmála se. "Ten vyschlý starý dub? Toho by si někdo vzal leda v pominutí smyslů. Mám radši mladší muže, vášnivější."

"Vy to tedy popíráte?"

"Ovšemže to popírám. Jsem jako Církev, Vaše Milosti. Nabízím své dary všem mužům - jak vědí všichni v Cimmuře."

"Podepsala byste listinu prohlašující, že je tato pověst nepravdivá?"

"Budu o tom přemýšlet." Pohlédla na Sparhawka. "Co děláte v Elenii, pane rytíři? Myslela jsem, že vás můj bratr poslal do vyhnanství?"

"Byl jsem povolán zpátky, Arisso."

"Jak nesmírně zajímavé."

Sparhawka něco napadlo. "Dostala jste povolení účastnit se bratrova pohřbu, princezno?" zeptat se jí.

"Ale ano, Sparhawku. Církev mi velkoryse povolila na truchlení tři dny. Můj ubohý hloupý bratr vypadal velice královsky, jak tam ležel na márách ve svém oficiálním oděvu." Kriticky si prohlédla své dlouhé špičaté nehty. "Některé lidi smrt vylepší," dodala.

"Vy jste ho nenáviděla, že?"

"Pohrdala jsem jím, Sparhawku. V tom je rozdíl. Vždycky jsem se vykoupala, když jsem od něj odešla."

Sparhawk pozvedl ruku a ukázal jí svůj krvavě rudý prsten. "Nevšimla jste si náhodou, jestli měl na prstě podobný?" zeptal se jí.

Poněkud se zamračila "Ne," řekla. "Vlastně neměl. Možná ho ukradl ten spratek."

Sparhawk stiskl zuby.

"Ubohý, ubohý Sparhawku," řekla posměšně. "Nesnesete pravdu o své drahocenné Ehlaně, že ne? Smáli jsme se vaší náklonnosti, když byla děcko. Doufal jste, velký rytíři? Viděla jsem ji na bratrově pohřbu. Už to není žádné dítě, Sparhawku. Má teď ženské boky a prsa. Ale je uzavřena v diamantu, takže se jí nemůžete ani dotknout. Všechna ta měkká, teplá kůže - a vy na ni nemůžete ani prstem sáhnout."

"Nemyslím, že bychom se museli bavit o tomhle, Arisso." Přimhouřil oči. "Kdo je otcem vašeho syna?" zeptat se jí náhle doufaje, že ji překvapí a ona řekne pravdu.

Zasmála se. "Jak bych to asi mohla vědět?" zeptal se. "Po svatbě svého bratra jsem si dopřávala zábavy v jistém zařízení v Cimmuře." Zakoulela očima. "Bylo to příjemné a užitečné. Vydělala jsem si spoustu peněz. Spousta tamějších děvčat měla příliš vysoké ceny, ale já už se jako dítě naučila, že tajemství velkého bohatství je prodávat lacino mnoha zákazníkům." Podívala se zlomyslně na Dolmanta. "Kromě toho je to obnovitelný zdroj."

Dolmantův obličej ztuhl a Arissa se hrubě zasmála.

"To stačí, princezno," řekl Sparhawk. "Vy se tedy nechcete odvážit odhadu, kdo je otcem toho vašeho parchanta?" Řekl to úmyslně v očekávání, že ji dožene k nějakému neuváženému odhalení.

V očích jí zablesklo chvilkovým hněvem, pak se zase opřela o kamennou lavičku; dívala se na ně zpod přimhouřených víček a ve tváři měla výraz smyslného pobavení. Položila si ruce na šarlatovou řízu. "Už jsem trochu vyšla ze cviku, ale domnívám se, že bych dokázala improvizovat. Chtěl byste si mě vyzkoušet, Sparhawku?"

"Neřekl bych, že ano, Arisso." Sparhawkův hlas byl lhostejný.

"Ach, ta dobře známá opatrnost vaší rodiny. Taková škoda, Sparhawku. Zajímala jsem se o vás, už když jste byl mladým rytířem. Teď jste ztratil královnu a nezbývá už ani pár prstenů, aby potvrdil spojení mezi vámi dvěma. Neznamená to náhodou, že už nejste jejím ochráncem? Možná - jestli se uzdraví - se vám podaří vytvořit mezi vámi dvěma užší pouto. Jsme z jedné krve, víte, takže by mohla proudit jejími žilami stejně vášnivě jako mými. Pokud byste se rozhodl vyzkoušet mě, mohl byste to pak porovnat."

Znechuceně se odvrátil a ona se znovu zasmála.

"Mám poslat pro inkoust a pergamen, princezno," ozval se Dolmant, "abyste mohla sepsat popření pověsti o své svatbě?"

"Ne, Dolmante," odpověděla, "nemyslím, že to udělám. Tahle vaše žádost naznačuje, že se o tuto záležitost zajímá Církev. Církev už pro mě udělala několik laskavostí, takže proč bych se kvůli ní měla namáhat? Jestli se cimmurští chtějí bavit na můj účet, tak je nechte. Olizovali si rty nad pravdou, tak je teď nechte, ať si užívají lži."

"To je vaše poslední slovo?"

"Mohla bych si to rozmyslet. Sparhawk je rytíř Církve, Vaše Milosti, a vy jste patriarcha. Proč mu neporučíte, aby se pokusil mě přesvědčit? Někdy se dám přesvědčit snadno - někdy ne. Vše záleží na tom, kdo mě přesvědčuje."

"Myslím, že jsme vyřídili, co jsme chtěli," řekl Dolmant. "Na shledanou, princezno." Obrátil se na patě a pustil se přes mrazem zhnědlý trávník zahrady.

"Přijďte někdy, až s sebou nebudete mít toho škrobeného přítele, Sparhawku," řekla Arissa. "Mohli bychom se pobavit."

Otočil se beze slova odpovědi a následoval patriarchu ze zahrady. "Myslím, že jsme jen ztráceli čas," zamumlal a jeho obličej byl temný a rozhněvaný.

"Ale ne, chlapče," řekl Dolmant vyrovnaně. "Princezna ve své snaze co nejvíc nás urazit přehlédla důležitý bod církevního práva. Právě udělala svobodné prohlášení v přítomnosti dvou církevních svědků - těmi jsme vy a já. To má platnost podepsané výpovědi. K tomu, co nám řekla, přidáme jen své přísahy."

Sparhawk zamrkal. "Dolmante," prohlásil, "Vy jste ten nejlstivější muž, jakého jsem kdy potkal."

"Jsem rád, že to uznáváte, synu." Patriarcha se usmál.

KAPTTOLA

DVANÁCTÁ

Z KURIKOVY FARMY ODJELI brzy ráno. Aslada a její čtyři synové stáli na zápraží, a když vyjížděli, mávala jim rodina na rozloučenou. Kurik se zdržel, aby se s nimi rozloučil; slíbil, že je později dohoní.

"Vezmeme to městem?" zeptal se Kalten Sparhawka.

"Asi ne," odpověděl Sparhawk. "Můžeme se dát cestou, která vede kolem jeho severního okraje. Jsem si celkem jistý, že nás uvidí, ale ať to nemají tak snadné."

"Vadilo by ti, kdybych ti prozradil jeden svůj osobní dojem?"

"Patrně ne."

"Vážně bys měl nechat Kurika odejít na odpočinek. Stárne a měl by trávit čas se svojí rodinou, a ne s tebou jezdit po světě z místa na místo. Mimoto jsi, pokud vím, jediný rytíř Církve, který má pořád ještě panoše. My ostatní jsme se naučili, jak si poradit bez nich. Dej mu slušnou penzi a nech ho, aby zůstal doma."

Sparhawk zašilhal do slunce, které právě vycházelo nad zalesněným vrcholkem kopce ležícího na východ od Demu. "Asi máš pravdu," souhlasil, "ale jak mu to mám říct? Otec zařídil, aby šel ke mně do služby, ještě než jsem ukončil noviciát. Má to co dělat s mým dědičným postavením ochránce královského rodu Elenie." Ironicky se usmál. "Je to starobylý úřad a vyžaduje starobylé obyčeje. Kurik je spíš přítel než panoš a já ho nehodlám ranit tím prohlášením, že je příliš starý na to, aby mi sloužil dál."

"Je to trochu problém, že jo?"

"Ano," řekl Sparhawk, "je."

Kurik je dohnal, když míjeli klášter, ve kterém byla zavřena princezna Arissa Jeho vousatý obličej byl poněkud zasmušilý, ale pak narovnal záda a nasadil věcný výraz.

Sparhawk se vážně podíval na svého přítele a pokusil se představit si život bez něj. Pak zavrtěl hlavou. Bylo to naprosto nemožné.

Silnice do Chyrellu vedla věčně zeleným lesem. Ranní slunce proudilo skrz větve a kropilo zemi zlatem. Vzduch byl svěží a průzračný, třebaže nemrzlo. Ujeli ještě asi míli a Berit se zase pustil do vyprávění. "Rytíři Církve upevňovali své postavení v Rendoru," řekl Talenovi, "když tu do Chyrellu přišla zpráva, že císař Otha ze Zemochu shromáždil obrovskou armádu a postupuje na Lamorkand."

"Moment," přerušil ho Talen. "Kdy se tohle všechno stalo?"

"Asi před pěti sty lety."

"Ale to nebyl ten samej Otha, co o něm tuhle mluvil Kalten, že ne?"

"Pokud víme, tak byl."

"To není možný, Berite."

"Otha je starý snad devatenáct set let," řekla chlapci Sefrenie.

"Myslel jsem si, že to maj bejt dějiny," stěžoval si Talen, "a ne pohádka."

"Když byl Otha chlapcem, setkal se se Starším bohem Azashem," vysvětlila. "Starší bohové Styrika mají velkou moc a neovládá je žádný druh morálky. Jeden z darů, které mohou svým následníkům postoupit, je dar značného prodloužení života. Proto je někteří lidé následují."

"Nesmrtelnost?" zeptal se skepticky.

"Ne," opravila ho, "ne nesmrtelnost. Tu ti nemůže dát žádný bůh."

"Bůh Elénů ano," řekl Dolmant, "alespoň v duchovním smyslu."

"To je zajímavý teologický problém, Vaše Milosti." Usmála se. "Někdy si o tom musíme pohovořit. Zkrátka a dobře," pokračovala, "když Otha souhlasil, že bude sloužit Azashovi, věnoval mu Azash obrovskou moc a Otha se nakonec stal zemošským císařem. Styrikové a Elénové v Zemochu se mezi sebou ženili a vdávali, takže Zemoch vlastně nepřísluší k žádné rase."

"Což je v očích božích odsouzeníhodné," dodal Dolmant.

"Styričtí bohové se na to dívají vcelku stejně," souhlasila Sefrenie. Znovu pohlédla na Talena. "Aby člověk pochopil Othu - nebo Zemoch - musí pochopit Azashe. Je to ta absolutně nejhorší síla na zemi. Rituály jeho uctívání jsou odporné. Má zálibu ve zvrhlostech, v krvi a utrpení obřadních obětí. Jeho uctíváním se Zemoši stali něčím míň než lidmi a jejich vpád do Lamorkandu doprovázely nevýslovné hrůzy. Kdyby byly útočící armády složeny jen ze Zemochů, mohly se s nimi utkat a porazit je tradiční síly. Ale Azash je posílil bytostmi z podsvětí."

"Skřetama?" zeptal se Talen nedůvěřivě.

"To zrovna ne; ale asi jim tak můžeme říkat. Zabralo by podstatnou část dopoledne, kdybych měla popsat dvacet nebo kolik různých nelidských bytostí, kterým Azash poroučí, a jejich popis by se ti moc nelíbil."

"Tahle historka je čím dál tím neuvěřitelnější," poznamenal Talen. "Líběj se mi bitvy a všechno ostatní, ale když mi začnete vykládat o skřetech a vílách, přestává mě to bavit. Koneckonců už nejsem dítě."

"Jednou tomu možná porozumíš - a uvěříš," řekla. "Vyprávěj dál, Berite."

"Ano, paní," řekl. "Když si Církev uvědomila, co to je za bytosti, které pronikají do Lamorkandu, povolala z Rendoru rytíře Církve. Posílili všechny čtyři řády dalšími rytíři a obyčejnými vojáky, až byli skoro stejně početní jako Othova armáda."

"A potom byla bitva?" zeptal se Talen dychtivě.

"Největší bitva v dějinách lidského rodu," odpověděl Berit. "Obě armády se střetly na pláních Lamorkandu u Randerského jezera. Materiální bitva byla ohromná, ale bitva na nadpřirozené rovině byla ještě větší. Přes pole se přelévaly vlny temnoty a ze země vyrůstaly ohnivé stěny. Z nebes pršely plameny a blesky.

Celé prapory byly pohlceny zemí nebo sežehnuty na prach náhle vzniklými ohni. Údery hromu se neustále honily od obzoru k obzoru a samotnou zemi rvala na kusy zemětřesení a výtrysky žhoucího tekutého kamení. Kouzla zemošských kněží byla pokaždé odražena společnou magií rytířů Církve. Armády se potýkaly tři dny, než byli Zemoši poraženi. Jejich ústup se zrychloval, až se nakonec proměnil v bezhlavý úprk. Othova tlupa se nakonec roztrhla a běžela do bezpečí za hranicemi."

"No to je nádhera!" vykřikl Talen vzrušeně. "A pak napadla naše armáda Zemoch?"

"Byli příliš vyčerpáni," řekl Berit. "Vyhráli bitvu, ale cena byla vysoká. Plná polovina rytířů Církve ležela mrtvá na bitevním poli a armády elénských králů počítaly ztráty v tisících."

"Ale *něco* udělat mohli, ne?"

Berit smutně přikývl. "Postarali se o své raněné a pohřbili mrtvé. Pak se vydali domů."

"A to je všechno?" zeptal se Talen nedůvěřivě. "To zas není tak dobrá historka, jestli už neudělali nic jiného Berite."

"Neměli na vybranou. Kvůli válce připravili západní království o všechny fyzicky zdatné muže; nikdo se nestaral o úrodu. Blížila se zima a nebylo co jíst. Podařilo se jim nějak se protlouct přes zimu, ale bylo zabito nebo zraněno tolik mužů, že když přišlo jaro, nebylo dost lidí - ani na západě, ani v Zemochu - aby zaseli. Výsledkem byl hladomor. Po sto let bylo jedinou starostí celé Eosie jídlo. Lidé odložili meče a kopí a válečné koně zapřáhli do pluhů."

"O těchhle věcech se nikdy v jinejch historkách, co jsem slyšel, nemluví." Talen popotáhl.

"Protože jsou to jen historky," odpověděl Berit. "Tohle se opravdu stalo. Zkrátka a dobře," pokračoval, "válka a hladomor, který následoval po ní, způsobily velké změny. Členové válečných řádů byli nuceni pracovat na poli spolu s obyčejnými lidmi a postupně se začali vzdalovat Církvi. Odpusťte, Vaše Milosti, ale v té době byla Hierokracie příliš vzdálena záležitostem obyčejných lidí, aby plně porozuměla jejich utrpení."

"Nemusíte se omlouvat, Berite," odpověděl Dolmant smutně. "Církev otevřeně přiznala chyby, kterých se v té době dopustila."

Berit přikývl. "Řády rytířů Církve ztrácely čím dál tím víc církevní charakter. Hierokracie původně chtěla, aby byli rytíři ozbrojení mnichové, kteří by, pokud by nebojovali, bydleli ve svých kapitulách. Tato idea se začala rozplývat. Hrozné ztráty na životech v řadách rytířů způsobily, že bylo nutné hledat zdroj nových rekrutů. Představení řádů se rozjeli do Chyrellu a přednesli tento problém Hierokracii tak naléhavě, jak jen dokázali. Hlavní překážkou při náborech byl vždy

slib celibátu. Na naléhání představených Církev v tomto bodě ustoupila a rytířům Církve bylo dovoleno, aby se stali manželi a otci."

"Jste ženatý, Sparhawku?" zeptal se zničehonic Talen.

"Ne," odpověděl rytíř.

"Proč ne?"

"Ještě nenašel tak hloupou ženskou, aby si ho vzala." Kalten se zasmál. "Za prvé není moc hezkej a za druhý má hnusnou povahu."

Talen se podíval na Berita. "Takže to je konec vyprávění?" zeptal se kriticky. "Dobrá historka musí mít konec, víte - něco jako: 'a žili šťastně až do smrti'. Ta vaše se jakoby vytrácí a nikam nevede."

"Dějiny prostě protékají, Talene. Neexistuje žádný konec. Válečné řády jsou teď zapleteny v politice zrovna tak jako v církevních záležitostech a nikdo nedokáže říct, co na ně čeká v budoucnosti."

Dolmant si povzdechl. "Je to až příliš pravdivé," souhlasil. "Přál bych si, aby to bylo jinak, ale Bůh má možná důvod, aby věci řídil tímto způsobem."

"Moment," namítl Talen. "Tohle všechno začalo, když jste mi začal povídat o Othovi a Zemochu. Nějak z tý historky dávno vypadl. Proč vám dělá starosti teď?"

"Otha znovu shromažďuje armádu," odpověděl Sparhawk.

"A dělá se s tím něco?"

"Dáváme na něj pozor. Jestli zase zaútočí, budeme mu čelit stejně jako tenkrát." Sparhawk se rozhlédl po žluté trávě zářící v jasném ranním slunci. "Pokud nechceme být na cestě do Chyrellu ještě o vánocích, budeme muset trochu přidat," řekl dotkl se ostruhami Faranových boků.

Tři dny jeli na východ a každou noc stavěli v hostincích u silnice. Sparhawk skrýval jisté shovívavé pobavení, když Talen, inspirován Beritovým vyprávěním staletí starého příběhu, nelítostně stínal klackem bodláky, kolem kterých jeli. Odpoledne třetího dne dosáhli vrcholu dlouhého kopce s hleděli pod sebe na řady domů města Chyrellu, sídla elénské Církve. Město neleželo v žádném určitém království, ale prostíralo se v místě, kde se stýkaly Elenie, Arcium, Cammorie, Lamorkand a Pelosie. Bylo to bezpochyby daleko největší město v celé Eosii. Protože to bylo církevní město, zdálo se, že je jakoby tečkované věžemi a kopulemi; v jistých denních dobách se vzduch nad střechami chvěl zvukem zvonů svolávajících věřící k modlitbě. V žádném tak velkém městě však nemohou být jenom kostely. Téměř stejně jako náboženství hýbal společností svatého města obchod a paláce bohatých obchodníků soupeřily s příbytky Patriarchů Církve v nádheře a bohatství. Centrem a ohniskem města však byla chyrellská Bazilika, rozsáhlá katedrála s kopulemi ze zářícího mramoru, vztyčená k slávě boží. Moc vyzařující z Baziliky byla obrovská a zasahovala do života všech Elénů od sněžných pustin severní Thalesie po rendorské pouště.

Talen, který dosud nevytáhl paty z Cimmury, v úžasu civěl na ohromné město, jež se pod nimi prostíralo v zářivém svitu zimního slunce. "Dobrý Bože!" vydechl téměř uctivě.

"Ano," souhlasil Dolmant. "On je dobrý a toto je jedno z jeho nejskvělejších děl."

Píšťalka však nevypadala, že by to na ni udělalo dojem. Vytáhla své flétny a zahrála krátkou posměšnou melodii, jako by jí byly všechny nádhery Chyrellu lhostejné a ona je chtěla odbýt mávnutím ruky.

"Půjdete přímo do Baziliky, Vaše Milosti?" zeptal se Sparhawk.

"Ne," odpověděl Dolmant. "Byla to únavná cesta a já budu muset vzít rozum do hrsti, až budu tuhle záležitost přednášet Hierokracii. Annias má v nejvyšších radách Církve mnoho přátel a těm se nebude líbit, co jim budu povídat."

"Nemohou přece pochybovat o vašich slovech, Vaše Milosti."

"Možná že ne, ale mohou se je pokusit překroutit." Dolmant se zamyšleně zatahal za ušní lalůček. "Myslím, že by má zpráva měla větší dopad, kdyby se mi dostalo podpory. Jste k něčemu, pokud jde o vystoupení na veřejnosti?"

"Jenom když při nich můžu použít meč," řekl Kalten.

Na Dolmantově tváři se objevil slabý úsměv. "Přijďte zítra ke mně domů, Sparhawku. Projdeme spolu vaše svědectví."

"Je to legální, Vaše Milosti?" zeptal se Sparhawk.

"Nebudu po vás chtít, abyste lhal pod přísahou, Sparhawku. Chci vám jen navrhnout, jak formulovat odpovědi na jisté otázky." Znovu se usmál. "Nerad bych, abyste mě před Hierokracií překvapil. Překvapení nenávidím."

"Dobře, Vaše Milosti," souhlasil Sparhawk.

Rozjeli se z kopce k velkým bronzovým branám svatého města. Jejich strážci zasalutovali Dolmantovi a nechali je všechny projet bez vyptávání. Za branou se prostírala široká ulice, která se dala označit jen jako bulvár. Po obou jejích stranách stály obrovské domy, které vypadaly, jako by do sebe téměř vrážely lokty ve snaze vynutit si plnou pozornost kolemjdoucích. V ulici se to hemžilo lidmi. Třebaže jich mnoho mělo na sobě nevýrazné haleny dělníků, převážná většina byla oděna v pochmurné kněžské černi.

"To je tu každej duchovní?" zeptal se Talen. Oči měl vykulené - chyrellské pozoruhodnosti ho ohromovaly. Mladý cynický zloděj ze zapadlých uliček města Cimmury konečně uviděl něco, nad čím nemohl pokrčit rameny.

"To těžko," odpověděl Kalten, "ale v Chyrellu vzbuzuje člověk větší úctu, když si o něm myslej, že patří k Církvi, takže je tu každej v černým."

"Upřímně řečeno by mně nevadilo, kdybych v chyrellských ulicích viděl trochu víc barev," řekl Dolmant. "Všechna ta jednotvárná čerň na mě působí depresivně."

"Proč teda nezavedete novou módu, Vaše Milosti?" navrhl Kalten. "Příště, až půjdete do Baziliky, oblečte si růžovou sutanu - nebo možná smaragdově zelenou."

"Zřítila by se kopule, kdybych to udělal," řekl Dolmant ironicky.

Patriarchův dům byl na rozdíl od paláců většiny ostatních vysokých církevních hodnostářů prostý a nezdobený. Byl v ulici posazen poněkud vzadu a obklopovaly ho upravené keře a železný plot.

"Pojedeme tedy dál do kapituly, Vaše Milosti," řekl Sparhawk, když se zastavili u Dolmantovy brány.

Kardinál přikývl. "Na shledanou zítra."

Sparhawk mu vzdal poctu a pak se v čele ostatních rozjel ulicí.

"Je to výbornej člověk, že jo?" řekl Kalten.

"Vynikající," odpověděl Sparhawk. "Církev může být ráda, že ho má."

Kapitula pandionských rytířů v Chyrellu byla chmurně vyhlížející kamenná stavba v tiché postranní uličce. Třebaže kolem ní nebyl příkop jako kolem té v Cimmuře, obklopovala ji nicméně vysoká zeď a od ulice ji oddělovala impozantní brána. Sparhawk podstoupil rituál umožňující vstup; potom na nádvoří sesedli s koní. Správce kapituly, statný muž jménem Nashan, přispěchal po schodech, aby je pozdravil. "Jsme poctěni vaší návštěvou, sire Sparhawku," řekl a uchopil velkého muže za ruku. "Jak dopadla ta záležitost v Cimmuře?"

"Podařilo se nám, že Annia rozbolely zuby," odpověděl Sparhawk.

"Jak to vzal?"

"Vypadal, jako by mu nebylo dobře."

"Výborně." Nashan se obrátil k Sefrenii. "Buďte vítána, matičko," pozdravil ji a políbil na obě dlaně.

"Nashane," odpověděla vážně. "Vidím, že nevynecháte mnoho jídel."

Zasmál se a pleskl se přes břicho. "Každý člověk musí mít jednu dvě nectnosti," řekl. "Pojďte všichni dovnitř. Propašoval jsem do domu měch arcijského červeného - kvůli svému žaludku, samozřejmě - a můžeme si dát jednu dvě číše."

"Vidíš, jak to funguje, Sparhawku?" řekl Kalten. "Pravidla se dají obejít, když znáš ty správný lidi."

Nashanova studovna měla červené koberce a závěsy a zdobený stůl, který mu sloužil i jako pracovní, byl vykládán zlatem a perletí. "Je to jen gesto," řekl omluvně, když je s pohledem kolem uváděl do místnosti. "V Chyrellu musíme dělat tyhle malé ústupky bohatství, aby nás vůbec brali vážně."

"To je v pořádku, Nashane," řekla Sefrenie. "Nebyl jste vybrán za správce této kapituly pro svou pokoru."

"Člověk musí zachovávat zdání, Sefrenie," odpověděl. Povzdechl si. "Nikdy jsem nebyl zvlášť dobrý rytíř," připustil. "Když jsem ve formě, odvedu s kopím průměrnou práci a většina kouzel mi v polovině spadne na hlavu." Zhluboka se nadechl a rozhlédl se. "Administrace mi ale jde. Znám Církev a její politiku a

mohu v této oblasti sloužit řádu a lordu Vanionovi mnohem lépe, než by se mi dařilo v poli."

"Všichni děláme, co můžeme," odpověděl Sparhawk. "Říká se, že Bůh naši snahu oceňuje."

"Někdy mám pocit, že jsem Ho zklamal," řekl Nashan. "Někde v hloubi duše si myslím, že jsem mohl dokázat víc."

"Netýrejte se, Nashane," poradila mu Sefrenie. "Elénský Bůh je prý velice shovívavý. Udělal jste, co jste mohl."

Posadili se kolem Nashanova zdobeného stolu a správce zavolal pomocníka, který přinesl číše a měch temně rudého arcijského vína. Na Sefreniinu prosbu požádal také o čaj pro ni a o mléko pro Píšťalku a Talena.

"O tomhle se nemusíte zmiňovat lordu Vanionovi, že ne?" řekl Nashan Sparhawkovi, když pozvedl měch.

"Nevytáhl byste to ze mě ani párem koní, pane," odpověděl Sparhawk a nastavil číši.

"Takže," řekl Kalten, "co je nového tady v Chyrellu?"

"Není to lehké, Kaltene," odpověděl Nashan, "není to lehké. Arciprelát stárne a celé město zadržuje dech v očekávání jeho smrti."

"Kdo se stane novým arciprelátem?" zeptal se Sparhawk.

"V této chvíli to nikdo neví. Cluvonus není v takovém stavu, aby mohl jmenovat svého nástupce, a Annias z Cimmury rozhazuje peníze plnými hrstmi, aby se dostal na stolec."

"A co Dolmant?" otázal se Kalten.

"Bojím se, že se příliš zapírá," pověděl mu Nashan. "Je tak oddaný Církvi, že se vůbec nedere do popředí, což člověk potřebuje, aby mohl pomýšlet na zlatý stolec v Bazilice. A nejen to, taky si nadělal nepřátele."

"Já mám nepřátele rád." Kalten se ušklíbl. "Aspoň můžu nosit nabroušenej meč."

Nashan se podíval na Sefrenii. "Děje se něco ve Styriku?" zeptal se jí.

"Co máte konkrétně na mysli?"

"Město je najednou plné Styriků." Odpověděl. "Říkají, že se chtějí učit elénské víře."

"To je nesmysl."

"Taky jsem si říkal. Církev se o obrácení Styriků bezúspěšně pokouší už tři tisíce let a teď přijdou do Chyrellu v celých houfech a prosí, aby byli obráceni."

"Žádný Styrik při smyslech by tohle neudělal," trvala na svém. "Naši bohové jsou žárliví a odpadlictví přísně trestají." Oči se jí zúžily. "Prozradil některý z těchto poutníků, odkud přicházejí?" zeptala se.

"Pokud vím, tak ne. Všichni vypadají jako obyčejní Styrici z venkova."

"Možná přišli z větší dálky, než chtějí prozradit."

"Myslíš, že by to mohli být Zemoši?" zeptal se jí Sparhawk.

"Otha už zamořil svými agenty východní Lamorkand," odpověděla. "Chyrellos je centrem elénského světa. Je to logické místo pro špionáž a podvratnou činnost." Chvíli o tom uvažovala. "Patrně tu nějakou dobu zůstaneme," poznamenala. "Musíme čekat na příjezd rytířů z ostatních řádů. Myslím, že bychom mohli věnovat nějaký čas pozorování těchto neobvyklých žadatelů."

"Opravdu si nemohu dovolit příliš se do toho zaplést," nesouhlasil Sparhawk. "Právě teď mám plnou hlavu mnohem důležitějších starostí. Othou a Zemochy se budeme zabývat, až na to bude čas. V této chvíli se musím postarat, aby se Ehlana uzdravila a vrátila se na trůn a abych zabránil smrti jistých přátel." Mluvil v náznacích, protože si podrobnosti toho, co mu vyprávěla o událostech v trůnním sále v Cimmuře, nechal pro sebe.

"To je v pořádku, Sparhawku," ujistila ho. "Chápu, jaké máš starosti. Vezmu s sebou Kaltena; podíváme se, co se ním podaří zjistit."

Zbytek dne strávili v tichém hovoru v Nashanově zdobené studovně. Následujícího rána si Sparhawk oblékl drátěnou košili a prostý hábit s kápí a rozjel se přes město k Dolmantovu domu, kde si spolu pozorně prošli vše, co se odehrálo v Cimmuře a Arciu. "Bylo by zbytečné obžalovat Annia z něčeho konkrétního," řekl Dolmant, "takže bude patrně nejlepší, když se vyhneme veškerým zmínkám o něm či Harparinovi. Předneseme tu aféru jako spiknutí, které mělo poškodit pověst řádu pandionských a to bude všechno. Ať si Hierokracie udělá vlastní závěry." Mírně se usmál. "Závěr, který Anniovi ublíží nejméně, bude, že ze sebe veřejně udělal blázna. Když nic jiného, mohlo by to pomoci posílit odhodlání neutrálních patriarchů, až přijde čas ke zvolení nového arcipreláta."

"Aspoň něco," řekl Sparhawk. "Předneseme současně záležitost Arissiny takzvané svatby?"

"Asi ne," odpověděl Dolmant. "Není to tak závažná věc, aby musela být projednávána celou Hierokracií. Prohlášení o Arissině staropanenství může být vydáno patriarchou z Vardenais. K údajným vdavkám mělo dojít v jeho okrese a on je tím, kdo by měl logicky sestavit popření, že k nim došlo." Přes jeho asketický obličej se mihl úsměv. "Kromě toho," dodal, "je to můj přítel."

"To je chytré," řekl Sparhawk s obdivem.

"Jsem s tím docela spokojen," opáčil Dolmant skromně.

"Kdy předstoupíme před Hierokracii?"

"Zítra ráno. Nemá smysl čekat. Jen by to Anniovi dopřálo čas, aby varoval své přátele v Bazilice."

"Chcete, aby přišel sem a jel do Baziliky s vámi?"

"Ne. Pojedeme každý zvlášť. Neposkytneme jim ani sebenepatrnější náznak toho, co chystáme."

"Jste velmi zběhlý v politickém kličkování, Vaše Milosti." Sparhawk se zazubil.

"Samosebou. Jak si myslíte, že jsem se stal patriarchou? Přijeďte do Baziliky během třetí hodiny po východu slunce. To by mi mělo dopřát čas, abych svou zprávu přednesl první - a zodpověděl všechny otázky a námitky, se kterými Anniovi zastánci pravděpodobně přijdou."

"Výborně, Vaše Milosti," řekl Sparhawk a vstal.

"Dejte si zítra pozor, Sparhawku. Budou se vás snažit nachytat. A pro Boha živého, nenechte se rozčílit."

"Budu na to pamatovat."

Následujícího rána se Sparhawk pečlivě oblékl. Jeho černá zbroj zářila, jeho pláštěnka a stříbrný plášť byly čerstvě vyžehlené. Farana kartáčovali tak dlouho, až jeho grošovaný kabát svítil, a jeho kopyta naolejovali, aby se leskla.

"Nenech se zahnat do kouta, Sparhawku," varoval ho Kalten, když ho Kurik vyhazoval do sedla. "Duchovní můžou bejt dost záludný."

"Dám si pozor." Sparhawk se chopil otěží a pobodl koně patami. Velký grošák vytančil branou kapituly do rušné ulice svatého města.

Chyrellská Bazilika s kopulovitými věžemi vévodila celému městu. Byla vybudována na nevysokém kopci - tyčila se proti nebi a zářila v zimním slunci. Stráže u bronzového portálu Sparhawka uctivě vpustily; sesedl s koně před mramorovými schody vedoucími k velkým dveřím. Podal Faranovy otěže nějakému mnichovi, upravil si popruh na štítu a vyšel s ostruhami zvonícími o mramor po schodech. Nad schody mu zastoupil cestu horlivý mladý duchovní v černé sutaně. "Pane rytíři," zaprotestoval mladík, "nesmíte vejít ozbrojen."

"Mýlíte se, důstojnosti," řekl Sparhawk. "Tato pravidla se nevztahují na válečné řády."

"O takové výjimce jsem nikdy neslyšel."

"Tak o ní slyšíte teď. Nechci s vámi mít žádné nepříjemnosti, příteli, ale byl jsem povolán patriarchou Dolmantem a půjdu dovnitř."

"Ale -"

"Máte tu rozsáhlou knihovnu, sousede. Proč si znovu nevyhledáte pravidla? Jsem se jist, že shledáte, že vám jich pár ušlo. A teď ustupte." Protáhl se kolem muže v černé sutaně a vešel do chladné katedrály vonící kadidlem. Uklonil se směrem k drahokamy pokrytému oltáři, jak kázal zvyk, a zamířil dál širokou střední uličkou v barevném světle proudícím dovnitř vysokými mozaikovými okny. U oltáře stál kostelník a energicky leštil stříbrný kalich.

"Dobré ráno, příteli," řekl mu Sparhawk svým tichým hlasem. Kostelník kalich málem upustil. "Polekal jste mě, pana rytíři," řekl a nervózně se zasmál. "Neslyšel jsem, že jste ke mně přistoupil."

"To je tím kobercem," řekl Sparhawk. "Tlumí zvuk kroků. Vyrozuměl jsem, že členové Hierokracie mají zasedání." Kostelník přikývl.

"Patriarcha Dolmant pro mě poslal, abych svědčil ve věci, která je dnes na pořadu. Mohl byste mi říci, kde jsou shromážděni?"

"V arciprelátově audienční komnatě, myslím. Chcete, abych vám ukázal cestu, pane rytíři?"

"Vím, kde to je. Děkuji, sousede." Sparhawk prošel přední částí hlavní chrámové lodi a postranními dveřmi vyšel do mramorové chodby, ve které se vše rozléhalo. Sundal si helmici, dal si ji pod paži s kráčel dál chodbou, až se dostal k velké místnosti, kde seděl u stolů tucet duchovních a třídil stohy písemnosti. Jeden z černě oděných mužů vzhlédl, uviděl Sparhawka ve dveřích a vstal. "Mohu vám nějak pomoci, pane rytíři?" zeptal se. Hlavu měl na temeni holou a nad ušima mu jako křídla trčely řídké chomáčky šedých vlasů.

"Jmenuji se Sparhawk, vaše důstojnosti. Dal mě zavolat kardinál Dolmant."

"Ach ano," řekl holohlavý duchovní. "Patriarcha mě informoval, že vás čeká. Půjdu mu říci, že už jste tady. Posadíte se, zatímco budete čekat?"

"Ne děkuji, důstojnosti. Postojím. Je trochu nepohodlné sedět, když máte meč."

Duchovní se usmál poněkud melancholicky. "S tím opravdu nemám žádné zkušenosti," řekl. "Jaké to je?"

"Přeceňuje se to," odpověděl mu Sparhawk. "Řekl byste patriarchovi, že jsem přijel?"

"Hned, sire Sparhawku." Duchovní se otočil a přešel místností k protějším dveřím; jeho sandály pleskaly o mramorovou podlahu. Za chvíli se vrátil. "Dolmant řekl, že máte jít rovnou dál. Je s nimi arciprelát."

"To je ale překvapení. Slyšel jsem, že je nemocný."

"Dnes má, myslím, jeden ze svých lepších dnů." Duchovní prošel se Sparhawkem místností a otevřel mu dveře.

Audienční komnatu lemovaly po obou stranách řady lavic a vysokými opěradly. Lavice byly plné postarších duchovních ve střízlivé černi, Hierokracie elénské Církve. V přední části místnosti stál na vyvýšeném místě velký zlatý trůn a na něm seděl v bílé saténové říze a zlaté mitře arciprelát Cluvonus. Stařec dřímal. Ve středu místnosti byl zdobený pult. Stál před ním Dolmant, na zkosené desce. Před sebou měl svazek pergamenů. "Ach," řekl, "sir Sparhawk. Jsem rád, že jste přišel."

"Bylo mi potěšením, Vaše Milosti," odpověděl Sparhawk.

"Bratři," řekl Dolmant ostatním členům Hierokracie, "mám tu čest představit vám pandionského rytíře sira Sparhawka."

"Už jsme o siru Sparhawkovi slyšeli," řekl chladně patriarcha s hubeným obličejem sedící v první lavici vlevo. "Proč tu je, Dolmante?"

"Aby předložil důkazy ve věci, kterou jsme právě probírali, Makovo," odpověděl Dolmant odměřeně.

"Já už jsem slyšel dost."

"Mluvte za sebe, Makovo," dal se slyšet bodrý tlouštík v lavici napravo. "Válečné řády jsou údem Církve a jejich členové jsou při našich debatách vždy vítáni."

Oba muži se na sebe hněvivě zahleděli.

"Protože byl sir Sparhawk nápomocen při odkrytí a zmaření tohoto spiknutí," řekl Dolmant uhlazeně, "domníval jsem se, že by mohlo jeho svědectví vnést do případu nové světlo."

"No tak pokračujte, Dolmante." řekl nevrle patriarcha s hubeným obličejem. "Máme se dnes ráno zabývat taky mnohem důležitějšími věcmi."

"Jak si vážený patriarcha z Coombe přeje." Dolmant se uklonil. "Sire Sparhawku," řekl pak, "přísaháte jakožto rytíř Církve, že bude vaše svědectví pravdivé?"

"Přísahám, Vaše Milosti," prohlásil Sparhawk.

"Povězte, prosím, tomuto shromáždění, jak jste spiknutí odhalil."

"Jistě, Vaše Milosti." Pak Sparhawk zopakoval většinu hovoru Harparina s Kragerem; vynechal však jejich jména, jméno primase Annia a veškeré narážky na Ehlanu.

"Je vaším zvykem naslouchat soukromým hovorům, sire Sparhawku?" zeptal se Makova poněkud jedovatě.

"Pokud to vyžaduje bezpečí Církve nebo státu, tak ano, Vaše Milosti. Přísahal jsem, že je budu bránit."

"No jistě. Zapomněl jsem, že jste také ochránce Elénské královny. Nejsou někdy tyto dvě věci v rozporu, sire Sparhawku?"

"Dosud se tak nestalo, Vaše Milosti. V Elenii jsou zájmy Církve a státu ve vzájemném rozporu zřídka."

"Výborně řečeno, sire Sparhawku," vyslovil své uznání tlustý duchovní napravo.

Patriarcha z Coombe se naklonil k bledému muži sedícímu vedle a něco mu zašeptal.

"Co jste udělal, když jste se o tomto komplotu dozvěděl, sire Sparhawku?" zeptal se pak Dolmant.

"Shromáždili jsme své muže a rozjeli se do Arcia, abychom se postavili lidem, kteří měli provést útok."

"A proč jste na to takzvané spiknutí neupozornil cimmurského primase?" zeptal se Makova.

"Spiknutí se týkalo domu v Arciu, Vaše Milosti," odpověděl Sparhawk. "Cimmurský primas tam nemá žádnou moc, takže se ho záležitost netýká."

"Ale podle mě se netýká ani pandionských. Proč jste prostě nevarovali cyrinické rytíře a nanechali je, ať si s tím poradí sami?" Makova se samolibě rozhlédl po duchovních sedících okolo, jako by se mu právě podařil smrtící zásah.

"Spiknutí mělo pošpinit pověst *našeho* řádu, Vaše Milosti. Měli jsme pocit, že nám to dává dostatečný důvod k tomu, abychom se celou záležitostí zabývali sami. Mimoto mají cyriničtí vlastní starosti a my jsme je nechtěli obtěžovat takovou drobností."

Makova kysele zavrčel.

"Co se stalo potom, sire Sparhawku?" zeptal se Dolmant.

"Vše se odehrálo víceméně podle očekávání, Vaše Milosti. Uvědomili jsme hraběte Raduna, a když pak žoldáci přijeli, zaútočili jsme na ně zezadu. Neuniklo jich mnoho."

"Vy jste je napadli zezadu bez varování?" Patriarcha Makova se tvářil pobouřeně. "Je tohle to hrdinství pandionských rytířů, na kterém si tak zakládáte?"

"Hledáte hnidy, Makovo," odfrkl si bodře vyhlížející muž na druhé straně uličky. "Váš drahý primas Annias ze sebe udělal blázna. Přestaňte se pokoušet vyžehlit to tím, že budete tohoto rytíře napadat nebo brát v pochybnost jeho svědectví." Pohlédl vychytrale na Sparhawka. "Odvážil byste se dohadu ohledně zdroje tohoto komplotu, sire Sparhawku?" zeptal se.

"Nejsme tu, abychom se bavili o spekulacích, Embane," odsekl Makova rychle. "Svědek může svědčit jen o tom, co ví, ne o tom, co si myslí."

"Patriarcha z Coombe má pravdu, Vaše Milosti," odpověděl Sparhawk patriarchovi Embanovi. "Přísahal jsem, že budu mluvit jen pravdu, a dohady se obvykle nestrefí do černého. Řád pandionských v minulém či jakém století urazil mnoho lidí. Jsme někdy zatrpklé společenství, neohebné a neodpouštějící. Mnoho lidí považuje tyto vlastnosti za nepříjemné - a staré nenávisti vymírají těžko."

"To je pravda," připustil Emban. "Kdyby však došlo na obranu víry, raději bych se svěřil vám zarytým a neodpouštějícím pandionským než jiným, které bych mohl jmenovat. Jak říkáte, staré nenávisti vymírají těžko, ale nové taky. Slyšel jsem o tom, co se děje v Elenii, a není těžké přijít na to, kdo by mohl mít prospěch ze zdiskreditování pandionských."

"Vy se odvažujete nařknout primase Annia?" vyskočil s výkřikem a vypoulenýma očima Makova.

"Prosím vás, sedněte si, Makovo," řekl Emban znechuceně. "Už jen svou přítomností nás poskvrňujete. Každý v této místnosti ví, kdo vás vlastní."

"Vy obviňujete mě?"

"Kdo zaplatil ten váš nový palác, Makovo? Před šesti měsíci jste se pokoušel vypůjčit si peníze ode mne, ale teď se zdá, že máte všechno, co potřebujete. Není to zvláštní? Kdo je vaším mecenášem, Makovo?"

"Co je to tu za křik?" otázal se slabý hlas. Sparhawk ostře pohlédl na zlatý trůn v přední části místnosti. Arciprelát Cluvonus se probudil - zmateně mrkal a rozhlížel se. Hlava starce se kývala na dlouhém krku, oči měl kalné.

"Živá diskuse, nejsvětější," řekl Dolmant mírně.

"A teď jste mě probudili," řekl arciprelát nedůtklivě, "a mně se zrovna zdál tak krásný sen." Zvedl ruku, stáhl si mitru a hodil ji na zem. Pak se opět svezl do trůnu a našpulil trucovitě pusu.

"Měl by arciprelát zájem vyslechnout záležitost, o které jsme právě diskutovali?" zeptal se Dolmant.

"Ne, neměl," odsekl Cluvonus. "Takže." Pak zahýkal, jako by byl jeho dětinský výbuch obrovský vtip. Smích se vytratil a on se na ně zamračil. "Chci zpátky do své komnaty," prohlásil. "Vypadněte odsud, všichni." Členové Hierokracie se postavili a jeden za druhým se začali rozcházet.

"Vy taky, Dolmante," naléhal arciprelát pronikavým hlasem "A pošlete mi sestru Clentis. Je to jediný člověk, který o mě má skutečný zájem."

"Jak si přejete, nejsvětější," řekl Dolmant s úklonou.

Když vyšli, připojil se Sparhawk k patriarchovi z Demu. "Jak dlouho už je to s ním takové?"

Dolmant si vzdychl. "Aspoň rok," odpověděl. "Jeho mysl ho zrazovala poměrně dost dlouho, ale tohoto stupně dosáhla jeho senilita až v posledním roce."

"Kdo je sestra Clentis?"

"Jeho pečovatelka - vlastně ošetřovatelka."

"Je jeho stav všeobecně známý?"

"Kolují samozřejmě nepodložené zprávy, ale jeho skutečný stav se nám podařilo udržet v tajnosti." Dolmant si znovu vzdychl. "Nesuďte ho podle toho, jak vypadá teď, Sparhawku. Když byl mladší, dělal arciprelátskému trůnu čest."

Sparhawk přikývl. "Já vím," souhlasil. "Jak je na tom se zdravím jinak?"

"Ne moc dobře. Je velice křehký. Už to nemůže trvat moc dlouho."

"Proto možná dělá Annias tak rychlé tahy." Sparhawk si posunul svůj stříbrem zdobený štít. "Čas mu hraje do ruky."

Dolmant se zatvářil kysele. "Ano. Proto je vaše mise životně důležitá."

Přistoupil k nim další duchovní a připojil se k nim. "Tedy, Dolmante," řekl, "tohle bylo velmi zajímavé ráno. Jak hluboko byl vlastně v tom spiknutí namočený Annias?"

"Neříkal jsem nic o cimmurském primasovi, Yarrisi," zaprotestoval Dolmant s posměšnou nevinností.

"To jste ani nemusel. Zapadá to do sebe až příliš dokonale. Neřekl bych, že to někomu v radě uniklo."

"Znáte patriarchu z Vardenais, Sparhawku?" zeptal se Dolmant.

"Už jsme se několikrát setkali." Sparhawk se druhému duchovnímu mírně poklonil; jeho zbroj zaskřípěla. "Vaše Milosti," řekl.

"Jsem rád, že vás zase vidím, sire Sparhawku," odpověděl Yarris. "Co je nového v Cimmuře?"

"Panuje tam napětí," řekl Sparhawk.

Patriarcha Yarris pohlédl na Dolmanta. "Víte, že Makova podá zprávu o všem, co se tu dnes ráno stalo, Anniovi?"

"Nepokoušel jsem se to tajit. Annias ze sebe udělal osla. Uvážíme-li jeho aspirace, je tato součást jeho charakteru velice podstatná."

"To tedy je, Dolmante. Dnes ráno jste si udělal dalšího nepřítele."

"Makova mě stejně nikdy neměl rád. Shodou okolností jsme vám, Yarrisi, chtěli se Sparhawkem přednést ke zvážení jistou záležitost."

"Ano?"

"Týká se to dalšího kousku cimmurského primase."

"Tak ho v každém případě zmařme."

"Doufal jsem, že byste mohl mít tyhle pocity."

"O co mu jde tentokrát?"

"Předložil královské radě Cimmury padělaný svatební doklad."

"Kdo si bral koho?"

"Princezna Arissa vévodu Ostena."

"To je nesmysl."

"Princezna Arissa řekla v podstatě totéž."

"Můžete to odpřísáhnout?"

Dolmant přikývl. "A Sparhawk také," dodal.

"Předpokládám, že účelem celé téhle věci bylo legitimovat Lychea?"

Dolmant znovu přikývl.

"Tak tedy. Co abychom se podívali, jestli se nám to nepodaří vyvrátit? Pojďme si promluvit s mým tajemníkem. Může sestavit žádanou listinu." Patriarcha z Vardenais se uchechtl. "Řekl bych, že tenhle měsíc není pro Annia dobrý. S tímhle to budou dvě neúspěšná spiknutí za sebou - a v obojím měl prsty Sparhawk." Pohlédl na velkého pandionského. "Nesundávejte brnění, chlapče," radil mu. "Annias by se mohl rozhodnout, že ozdobí kůži mezi vašimi lopatkami jílcem tesáku."

Když podali Dolmant se Sparhawkem svou výpověď ohledně princezny Arissy, opustili patriarchu z Vardenais a vydali se dál chodbou k lodi Baziliky.

"Dolmante," řekl Sparhawk, "máte tušení, proč je tady v Chyrellu tolik Styriků?"

"Slyšel jsem o tom. Říkají, že se chtějí učit naší víře."

"Sefrenie prohlásila, že je to nesmysl."

Dolmant se ušklíbl. "Asi má pravdu. Celý život jsem se namáhal, ale zatím se mi nepodařilo obrátit jediného Styrika."

"Jsou ke svým bohům velice připoutáni," řekl Sparhawk. "Rozhodně se nechci vyjadřovat urážlivě, ale zdá se, že mezi Styriky a jejich bohy je velice úzký osobní vztah. Náš bůh je možná trochu vzdálený."

"Zmíním se o tom, až s Ním budu příště mluvit." Dolmant se usmál. "Jsem si jistý, že si vašeho názoru váží."

Sparhawk se zasmál. "Bylo to trochu moc domýšlivé, že?"

"Vlastně ano. Jak dlouho si myslíte, že bude trvat, než se budete moci vydat do Borraty?"

"Určitě několik dní. Hrozně nerad ztrácím čas, ale rytíři ostatních řádů to mají do Chyrellu daleko a já na ně víceméně musím čekat. Jsem ze všeho toho čekání hrozně netrpělivý, ale obávám se, že se s tím nedá nic dělat." Našpulil rty. "Myslím, že se tu zatím trochu porozhlédnu. Aspoň budu mít co dělat, a ti Styrikové mi opravdu vrtají hlavou."

"Buďte v chyrellských ulicích opatrný, Sparhawku," poradil mu Dolmant vážně. "Mohou být velmi nebezpečné."

"V poslední době je nebezpečný celý svět. Dám vám vědět, co jsem zjistil." Potom se Sparhawk otočil a odešel chodbou. Jeho ostruhy přitom cinkaly o mramor.

KAPITOLA

TŘINÁCTÁ

BYLO UŽ TÉMĚŘ POLEDNE, když se Sparhawk vrátil do kapituly. Projížděl pomalu ulicemi svatého města a davům kolem sebe věnoval malou pozornost. To, jak arciprelát Cluvonus zestárl, ho roztesknilo. Přes pověsti, které v poslední době kolovaly, mu způsobilo hluboký šok, když na vlastní oči viděl, v jakém stavu se ctihodný stařec nalézá.

Zastavil u těžké brány a mechanicky se podrobil rituálu, který ho opravňoval ke vstupu. Kalten čekal na nádvoří. "No?" zeptal se plavovlasý muž. "Jaký to bylo?"

Sparhawk těžce sesedl a stáhl si helmici. "Nevím, jestli jsme dosáhli nějaké změny," odpověděl. "Patriarchové, kteří straní Anniovi, mu pořád ještě straní, ti, kdo jsou proti němu, jsou pořád ještě proti němu a ti neutrální se ještě pořád nerozhodli."

"Takže to byla ztráta času?"

"Doufejme, že ne tak docela. Po tomhle by mohlo být pro Annia trochu těžší získat hlasy těch nestranných."

"Přál bych si, aby ses rozhodl, Sparhawku." Kalten se na svého přítele podíval zblízka. "Máš špatnou náladu. Co se vlastně stalo?"

"Byl tam Cluvonus."

"To je ale překvapení. Jak vypadal?"

"Strašně."

"Koneckonců mu je osmdesát pět, Sparhawku. Nemůžeš čekat, že bude vypadat nějak impozantně. Lidi stárnou, to přece víš."

"Jeho duch je pryč, Kaltene," řekl Sparhawk smutně. "Zdětinštěl. Dolmant si myslí, že už tu dlouho nebude."

"Tak špatné to tedy je?"

Sparhawk přikývl.

"V tom případě je docela důležitý, abysme se do Borraty a zpátky dostali co nejrychlejc, že jo?"

"Je to naléhavé," souhlasil Sparhawk.

"Myslíš, že bysme měli jet napřed a nechat rytíře z ostatních řádů, aby nás dohonili pozdějc?"

"Přál bych si, abychom mohli. Nesnesu představu, že Ehlana sedí samotná v trůnním sále, ale nemyslím, že bych se toho odvážil. Komier měl pravdu, když říkal, že bychom měli ukázat, jak spolu držíme, a ostatní řády jsou někdy trochu nedůtklivé. Nerad bych začínal s urážkami."

"Mluvili jste s někým o Arisse?"

Sparhawk přikývl. "Patriarcha z Vardenais se toho ujal."

"Takže jste ten den tak docela nepromarnili."

Sparhawk zabručel. "Chci si sundat tohle." Zaťukal na prsní krunýř svého brnění kotníky prstů.

"Mám odsedlat Farana?"

"Ne, pojedu ještě ven. Kde je Sefrenie?"

"Myslím, že je ve svým pokoji."

"Ať jí někdo osedlá koně."

"Ona někam pojede?"

"Pravděpodobně." Sparhawk vyšel po schodech a vstoupil do kapituly.

Asi o čtvrt hodiny později zaklepal na Sefreniiny dveře. Svlékl si brnění a měl teď na sobě drátěnou košili a přes ni těžko popsatelný šedý plášť, který nenesl žádné odznaky jeho postavení či řádu. "To jsem já, Sefrenie," řekl skrz výplň dveří.

"Pojď dál, Sparhawku," odpověděla.

Otevřel dveře a potichu vstoupil.

Seděla ve velké židli s Píšťalkou na klíně. Děcko spalo se spokojeným výrazem ve tváři. "Dopadlo to v Bazilice dobře?" zeptala se Sefrenie.

"Těžko říct," odpověděl. "Duchovní umí velice dobře skrývat své pocity. Zjistili jste včera s Kaltenem něco o těch Styricích tady v Chyrellu?"

Přikývla. "Nejvíc jich je ve čtvrti u východní brány. Mají tam někde dům; zdá se, že je to něco jako jejich hlavní stan. Ale nebyli jsme schopni zjistit přesně, kde to je."

"Co kdybychom se šli podívat, jestli ho najdeme?" navrhl. "Potřebuji něco dělat. Jsem trochu neklidný."

"Neklidný? Ty, Sparhawku? Muž z kamene?"

"Je to asi netrpělivost. Rád bych vyrazil do Borraty."

Přikývla. Pak vstala, bez námahy zvedla Píšťalku a položila ji na postel. Jemně přikryla děvčátko šedou vlněnou přikrývkou. Píšťalka na okamžik otevřela své tmavé oči, pak se usmála a znovu usnula. Sefrenie políbila drobný obličejík a obrátila se ke Sparhawkovi. "Půjdeme?" řekla.

"Máš ji velmi ráda, že?" zeptal se Sparhawk, když procházeli chodbou vedoucí na nádvoří.

"Je to trochu hlubší. Jednoho dne tomu možná porozumíš."

"Nemáš tušení, kde může být ten styrický dům?"

"U východní brány má na trhu obchod jeden člověk. Prodal nějakým Styrikům spoustu masa. Sluha, který je doručoval, ví, kde dům je."

"Proč ses toho sluhy nezeptala?"

"Včera tam nebyl."

"Možná přijde do práce dnes."

"Stojí to za pokus."

Zastavil se a pohlédl jí do očí. "Nehodlám se pokoušet pronikat do tajemství, která nechceš odhalit, Sefrenie, ale dokážeš rozlišit obyčejného Styrika z venkova od obyčejného Zemocha z venkova?"

"Dokážu," připustila, "pokud nepodnikne kroky k zakrytí své pravé totožnosti."

Sešli na nádvoří, kde čekal Kalten s Faranem a Sefreniiným bílým jezdeckým koněm. Plavovlasý rytíř měl na tváři hněvivý výraz. "Ten tvůj kůň mě kousnul, Sparhawku," řekl útočně.

"Znáš ho natolik, aby ses k němu neotáčel zády. Teče ti krev?"

"Ne," připustil Kalten.

"Tak to si jenom hrál. Je vidět, že tě má rád."

"Díky," řekl Kalten ironicky. "Chceš, abych jel s vámi?"

"Ne. Myslím, že bychom byli rádi víceméně neviditelní - a tobě se to občas moc nedaří."

"Někdy mě kouzlo tvé osobnosti přemáhá, Sparhawku."

"Přísahali jsme si, že si budeme říkat pravdu." Sparhawk pomohl Sefrenii do sedla, pak se vyšvihl na Farana. "Měli bychom být zpátky před setměním," informoval přítele.

"Kvůli mně se nemusíte nijak honit."

Sparhawk vedl malou Styričanku branou ven a do postranní uličky za kapitulou.

"Všechno obrátí v žert, nemám pravdu?" poznamenala Sefrenie.

"Většinou ano. Směje se na svět už od dětství. Myslím, že ho mám proto tak rád. Moje názory bývají chmurnější a on mi pomáhá udržet si perspektivu."

Projížděli ulicemi Chyrellu, jež byly v této chvíli rušné. Třebaže mělo mnoho místních obchodníků zálibu v ponuré kněžské černi, u návštěvníků tomu tak většinou nebylo a jejich pestré oblečení tvořilo nápadný kontrast. Zvláště poutníci z Cammorie oplývali barvami, protože jejich obvyklé hedvábné odění postupem doby nebledlo a zůstávalo jasně červené, zelené nebo modré.

Tržiště, ke kterému ho Sefrenie vedla, bylo od kapituly dost vzdálené a trvalo asi tři čtvrtě hodiny, než se k němu dostali.

"Jaks toho obchodníka našla?" zeptal se Sparhawk.

"Do styrické kuchyně patří určité suroviny," odpověděla. "Elénové tyhle věci nejedí moc často."

"Myslel jsem, žes říkala, že ten sluha doručoval půlky masa."

"Skopového, Sparhawku. Elénové o skopové nestojí."

Otřásl se.

"Jste tak provinciální," řekla lehce. "Když maso není z krávy. tak ho nejíte."

"Domnívám se, že jsi na to zvyklá."

"Radši do toho obchodu půjdu sama," pravila. "Někdy lidi trochu vyděsíš, drahý. Chceme aby nám ten sluha odpověděl, a kdybys ho vystrašil, možná by nám

nic neřekl. Dávej pozor na mého koně." Podala mu otěže s vykročila do tržiště. Sparhawk viděl, jak přešla, kypícím náměstím a oslovila otrhaného chlapíka v krví zamazané plátěné haleně. Po chvíli se vrátila. Sesedl a pomohl jí zpět na koně.

"Řekl ti, kde je ten dům?" zeptal se.

Přikývla. "Není to daleko - u východní brány."

"Pojďme se tam podívat."

Když vyjížděli, udělal Sparhawk něco netypicky impulzivního. Natáhl se a vzal malou ženu za ruku. "Miluji tě, matičko," řekl jí.

"Ano," odpověděla klidně, "já vím. Je ale hezké, že to říkáš." Pak se usmála. Byl to drobný skřítkovský úsměv, který mu čímsi připomínal Píšťalku. "Další lekce, Sparhawku," upozornila ho. "Když máš co dělat se ženou, nemůžeš jí říkat *Miluji tě* příliš často."

"Budu si to pamatovat. Vztahuje se to i na elénské ženy?"

"Vztahuje se to na všechny ženy, Sparhawku. Rod je mnohem důležitější rozlišení než rasa."

"Nechám si od tebe poradit, Sefrenie."

"Zase už jsi četl středověkou poezii?"

Projeli tržištěm a vnořili se do zchátralé čtvrti u východní brány do Chyrellu. Tato část svatého města, i když třeba ne tak sešlá jako chudinská čtvrť v Cimmuře, byla mnohem méně honosná než oblast kolem Baziliky. Jednak se tam vyskytovalo méně barev - tuniky mužů na ulici měly jednotný světle hnědý odstín a těch pár obchodníků, co tu mezi lidmi bylo, se honosilo oblečením vybledlým a obnošeným. Na tváři však měli přehnaně sebevědomé výrazy, jaké si nasazují všichni obchodníci, ať už úspěšní, nebo neúspěšní. Pak uviděl Sparhawk na protějším konci ulice malého muže ve žmolkovité režné haleně z vlny tkané doma. "Styrik," řekl krátce.

Sefrenie přikývla a stáhla si kapuci své bílé řízy, takže jí zakrývala obličej. Sparhawk se narovnal v sedle a pečlivě nasadil nadutý a blahosklonný výraz, jaký by asi měl sluha nějaké důležité osobnosti. Projeli kolem Styrika, který opatrně ustoupil stranou, aniž jim věnoval zvláštní pozornost. Jako všichni příslušníci jeho rasy měl i tento Styrik tmavé, téměř černé vlasy a bledou pleť. Byl menší než Elénové, kteří ho v této úzké uličce míjeli, a kosti v jeho obličeji vystupovaly, jako by nebyl tak docela dokončený.

"Je to Zemoch?" zeptal se Sparhawk, když kolem něj projeli.

"To se nedá říct," odpověděla Sefrenie.

"Skrývá svou totožnost pomocí kouzla?"

Bezmocně rozhodila ruce. "Neexistuje způsob, jak se to dozvědět, Sparhawku. Buď je to jen obyčejný zaostalý Styrik, který nemyslí na nic jiného, než co bude mít k večeři, nebo je to velice rafinovaný kouzelník, který si hraje na venkovské nemehlo, aby nám zabránil v pokusech o jeho prozkoumání."

Sparhawk potichu zaklel. "Tohle možná nebude tak snadné, jak jsem si myslel," řekl. "Pojďme tedy dál - uvidíme, co dokážeme zjistit."

Dům, do něhož Sefrenii poslali, byl na konci slepé ulice, krátké uličky, která nikam nevedla.

"Bude těžké pozorovat a nebýt přitom nápadný," řekl Sparhawk, když pomalu projeli kolem ústí úzké uličky.

"Ani ne," nesouhlasila Sefrenie. Zastavila svého jezdeckého koně. "Musíme si promluvit s tím kupcem na rohu."

"Chceš něco koupit?"

"Ne tak docela, Sparhawku. Pojď se mnou. Uvidíš." Sklouzla ze sedla a přivázala otěže svého hýčkaného bílého koně ke sloupu před obchodem, o kterém se zmýlila. Krátce se rozhlédla. "Kdyby chtěl někdo ukrást mou malou a mírnou Ch'iel, mohl by ho tvůj velký válečný kůň zahnat?" zeptala se. Láskyplně položila ruku na krk bílého koně.

"Povím mu to."

"Byl bys tak hodný?"

"Farane," řekl Sparhawk ošklivému grošákovi, "zůstaň tady a ochraňuj Sefreniinu klisnu."

Faran zaržál a nastražil uši.

"Ty jeden starý hlupáku," zasmál se Sparhawk.

Faran po něm chňapl a jeho zuby zacvakaly naprázdno několik palců od Sparhawkova ucha.

"Buď hodný," zamumlal Sparhawk.

V krámě, v místnosti určené k vystavování lacinému nábytku, se Sefrenie začala chovat mile, dokonce podivně poddajně. "Vážený pane kupče," řekla netypickým tónem, "sloužíme velkému pelosijskému šlechtici, který přijel do Chyrellu, aby ve vašem svatém městě hledal útěchu pro svou duši."

"Se Styrikama obchody nevedu," řekl kupec hrubě, hledě nasupeně na Sefrenii. "Už tak je vás špinavejch pohanů tady v Chyrellu zbytečně moc." Zatvářil se nesmírně znechuceně. Po celou dobu prováděl pohyby k ochraně před kouzly, o nichž Sparhawk věděl, že jsou naprosto neúčinné.

"Podívej, ty kramáři," řekl velký rytíř, předstíraje přehnaně urážlivé pelosijské chování, "moc se nevytahuj. Ke mně a kastelánce mýho pána se budeš chovat s úctou, bez ohledu na svý tupohlavý pobožnůstkářství."

Kupec se naježil. "Proč -" začal ječet.

Sparhawk jedinou ranou své pěsti rozdrtil na třísky desku lacinéhо stolu. Pak sevřel kramářův límec a přitáhl si ho k sobě, takže se málem dotýkali nosy. "Rozumíme si konečně?" řekl strašným hlasem, který balancoval na pokraji šepotu.

"Chtěli bychom, vážený pane kupče," řekla Sefrenie zdvořile, "několik pěkných pokojů s okny do ulice. Náš pán vždycky rád pozoroval lidské hemžení." Skromně sklopila oči. "Máte nahoře něco takového?"

Když se kupec obrátil ke schodům do patra, připomínal jeho obličej studii protikladných pocitů.

Hořejší pokoje byly sešlé - dalo by se dokonce říct zchátralé. Někdy v daleké minulosti je vymalovali, nátěr v zelenavé barvě hrachové polévky se však sloupal a visel teď v dlouhých pruzích ze zdí. Sparhawk a Sefrenie se ale o malbu nezajímali. Jejich oči se stočily ke špinavému oknu v přední části hlavního pokoje.

"Jsou tu ještě další, paničko," řekl kupec uctivějším tónem než předtím.

"Můžeme se podívat sami, vážený pane kupče." Mírně naklonila hlavu. "Zaslechla jsem něco ze spodního patra - nepřišel snad další zákazník?"

Prodavač zamrkal a vyrazil dolů.

"Vidíš z okna ten dům na konci ulice?" zeptala se Sefrenie. "Ty tabulky jsou špinavé." Sparhawk uchopil lem svého šedého pláště a chtěl setřít prach a špínu.

"Nech toho," řekla mu prudce. "Oči Styriků jsou ostré."

"Dobře," řekl. "Budu se dívat skrz prach. Elénské oči jsou zrovna tak ostré." Podíval se na ni. "Stává se to pokaždé, když jdeš ven?" zeptal se.

"Ano. Obyčejní Elénové nejsou o moc chytřejší než obyčejní Styrikové. Upřímně řečeno bych se radši bavila s ropuchou než s kterýmkoliv z nich."

"Ropuchy umějí mluvit?" Trochu ho to překvapilo.

"Když víš, co máš poslouchat, tak ano. Nejsou to ale moc podnětné hovory."

Dům na konci ulice nebyl moc působivý. Spodní patro postavili z obyčejného kamení neuměle pospojovaného maltou, vrchní patro bylo z trámů nahrubo otesaných do hranolů. Zdálo se, že se od okolních domů nějakým způsobem liší, jako by si udržoval jakýsi druh osamělé odloučenosti. Jak se tak dívali, prošel ulicí směrem k domu Styrik oblečený v hrubě tkané vlněné haleně, jež byla typickým oděním této rasy. Než vstoupil, pokradmu se rozhlédl kolem.

"No?" zeptal se Sparhawk.

"Těžko říct," odpověděla Sefrenie. "Je to totéž jako s tím, co jsme ho viděli na ulici. Je buď hloupý, nebo velice schopný."

"Tohle by mohlo trvat dost dlouho."

"Jenom do setmění, jestli mám pravdu," řekla a přitáhla si k oknu židli.

Během několika dalších hodin vešel do domu značný počet Styriků, a když se slunce ponořilo do husté špinavé hradby mraků na západě, začali přijíždět další. Slepou ulicí prošel kradmo Cammoriec v jasně žlutém hedvábném rouchu a byl okamžitě vpuštěn. Pak ke dveřím domu nadutě připochodoval Lamork ve vysokých botách a nablýskaném ocelovém kyrysu doprovázený dvěma ozbrojenci s kušemi; vstup jim byl povolen stejně rychle. Když se pak na Chyrellos začal snášet mrazivý zimní soumrak, blížila se středem krátké uličky - roztržitě a na

toporných nohou - dáma v temně purpurovém hávu provázená obrovským sloužícím v pancíři z volské kůže, jaký běžně nosí Pelosiaté. Její oči jako by byly prázdné a pohyby trhavé. Její obličej však nesl vyraz nepopsatelné extáze.

"Podivní návštěvníci styrického domu," poznamenala Sefrenie.

Sparhawk přikývl a rozhlédl se potemnělou místností. "Mám rozsvítit?" zeptal se jí.

"Ne. Ať nás tu nikdo nevidí. Jsem si jistá, že ulici pozorují z horního patra domu."

Pak se o něj opřela; ucítil dřevitou vůni jejích vlasů. "Ale můžeš mě držet za ruku," navrhla. "Z nějakého důvodu jsem se vždycky trochu bála tmy."

"Samozřejmě," řekl a vzal její malou ruku do své velké. Seděli tak spolu snad další čtvrthodinu - ulice pod nimi postupně temněla.

Náhle Sefrenie zoufale zalapala po dechu.

"Co se děje?" zeptal se polekaně.

Neodpověděla hned - místo toho vstala a zvedla před sebe, ruce dlaněmi vzhůru. Zdálo se, že před ní stojí matná postava, spíš stín než bytost, a mezi jejíma rozpřaženýma rukama v železných rukavicích jako by se chvěla slabá záře. Pomalu tu stříbřitou aureolu pozvedla. Záře na okamžik zjasněla, pak se zhmotnila a stín zmizel. Sefrenie klesla zpět do židle; držela ten dlouhý štíhlý předmět se zvláštním druhem teskné úcty.

"Co to bylo, Sefrenie?" opakoval Sparhawk.

"Padl další z těch dvanácti rytířů," řekla hlasem, který zněl jako zasténání. "Tohle je jeho meč, část mého břemene."

"Vanion?" zeptal se a téměř se dusil hrozným pocitem strachu.

Její prsty našly erb na hrušce meče, který držela. Po hmatu zkoumala v temnotě vzor. "Ne," řekla. "Byl to Lakus."

Sparhawk pocítil nával smutku. Lakus byl starší pandionský, muž se sněhobílými vlasy a ponurým vzhledem, kterého si všichni rytíři Sparhawkovy generace vážili jako učitele a přítele.

Sefrenie skryla svou tvář na Sparhawkově opancéřovaném rameni a dala se do pláče. "Znala jsem ho jako chlapce, Sparhawku," naříkala.

"Pojďme zpět do kapituly," navrhl mírně. "Tohle můžeme udělat jindy."

Zvedla hlavu a otřela si oči rukou. "Ne, Sparhawku," řekla pevně. "V tom domě se dnes večer něco děje - něco by se v nejbližší budoucnosti nemuselo opakovat."

Začal něco odpovídat, pak ale ucítil tísnivou tíhu; zdálo se, že se usadila přímo za jeho ušima. Bylo to, jako by mu někdo přiložil spodní část rukou na temeno a zatlačil. Sefrenie se dychtivě naklonila dopředu. "Azash!" sykla.

"Co?"

"Vyvolávají Azashova ducha," řekla s děsivou naléhavostí v hlase.

"Takže je to jasné, ne?" prohlásil a začal vstávat.

"Sedni si, Sparhawku. Ještě není konec."

"Nemůže jich tam být tolik."

"A co získáš, když tam půjdeš a rozsekáš dům na kusy a každého, koho najdeš? Sedni si. Dívej se a snaž se něco se dozvědět."

"Musím, Sefrenie. Je to součást přísahy. Bylo tomu tak po pět století."

"Vykašli se na přísahu," odsekla. "Tohle je důležitější."

Ustaraně a nejistě klesl zpátky do židle. "Co dělají?" zeptal se.

"Vždyť jsem ti to říkala. Vyvolávají Azashova ducha. To může znamenat jen jedno: jsou to Zemoši."

"Co tam potom dělají Elénové? Ten Cammoriec, Lamork a ta Pelosiatka?"

"Myslím, že přijímají učení. Ti Zemoši se sem nepřišli učit, oni přišli učit. Je to vážné, Sparhawku - mnohem vážnější, než si vůbec dovedeš představit."

"Co budeme dělat?"

"Teď nic. Budeme tu sedět a dívat se."

Sparhawk opět ucítil na spodině lebeční tu tísnivou tíhu; pak začal vnímat žhavé bodání, které jako by probíhalo jeho žilami. "Azash odpověděl na zavolání," řekla Sefrenie potichu. "Je velice důležité, abychom teď klidně seděli a udržovali své myšlenky na neutrální rovině. Azash je schopen vycítit nepřátelství namířené proti němu."

"Proč by se Elénové účastnili Azashových rituálů?"

"Nejspíš kvůli odměně, kterou jim dá, když ho budou uctívat. Starší bohové byli vždycky, co se týče odměn, velice štědří - když se jim to hodilo."

"Jaká odměna může poskytnout náhradu za ztrátu duše?"

Pokrčila rameny - v rostoucí tmě to byl téměř nepostřehnutelný pohyb. "Možná dlouhý život. Bohatství, moc - a v případě té ženy krása. Mohly by to být i jiné věci - věci, na které ani nechci myslet. Azash je pokřivený a brzy pokřiví i ty, kdo ho uctívají."

Dole na ulici táhl po kočičích hlavách dělník s pochodní příruční vozík. Vzal z vozíku nerozžatou pochodeň, zasadil ji do železného kroužku vyčnívajícího z výlohy pod nimi a zapálil ji. Pak drkotal dál.

"Výborně," zamumlala Sefrenie. "Teď na ně uvidíme, až budou vycházet."

"Už jsme je viděli."

"Obávám se, že budou jiní."

Dveře styrického domu se otevřely a objevil se Cammoriec v hedvábném hávu. Když procházel kruhem světla pochodně na ulici, viděl Sparhawk, že je velice bledý a oči že má vytřeštěné hrůzou.

"Tenhle se už nevrátí," řekla Sefrenie tiše. "S největší pravděpodobností stráví zbytek života tím, že se bude pokoušet odpykat svou výpravu do temnot."

O několik minut později vyšel na ulici Lamork ve vysokých botách. Jeho oči žhnuly a obličej měl zkroucený do výrazu barbarské krutosti. Jeho neteční ozbrojenci pochodovali za ním.

"Ztracený," povzdechla si Sefrenie.

"Co?"

"Ten Lamork je ztracený. Azash ho dostal."

Z domu vyšla ona pelosijská dáma. Její pupurová říza byla vpředu nedbale rozhalena; pod ní byla nahá. Když na ni padlo světlo pochodně, viděl Sparhawk, že má skelné oči a její nahé tělo že je postříkáno krví. Mohutný sluha se pokusil její řízu zapnout, ale ona na něj zasyčela, odstrčila jeho ruku a kráčela ulicí předvádějíc beze studu své tělo.

"A tahle je víc než ztracená," řekla Sefrenie. "Bude teď nebezpečná. Azash ji odměnil mocí." Zamračila se. "Mám chuť navrhnout, abychom šli za ní a zabili ji."

"Nejsem si jistý, že bych dokázal zabít ženu, Sefrenie."

"Ona už není ani žena; museli bychom jí useknout hlavu a to by mohlo v Chyrellu způsobit pobouření."

"Cože bychom museli?"

"Useknout jí hlavu. Je to jediný způsob, jak se ujistit, že je skutečně mrtvá. Myslím, že jsme viděli dost, Sparhawku. Pojďme zpátky do kapituly; promluvíme si s Nashanem. Zítra bychom to, myslím, měli říct Dolmantovi. Církev má možnosti, jak se s takovými věcmi vypořádat." Vstala.

"Dej mi ten meč, ponesu ti ho."

"Ne, Sparhawku. Je to moje břemeno. Já je musím nést." Zastrčila si Lakův meč pod řízu a zamířila ke dveřím.

Sešli zase dolů. Kupec se vynořil ze zadní části svého podniku a mnul si ruce. "No?" řekl dychtivě, "vezmete si ty pokoje?"

"Naprosto nevyhovující," popotáhla Sefrenie "V něčem takovém bych neubytovala ani pánova psa." Byla velice bledá a viditelně se třásla.

"Ale -"

"Prostě nám odemkněte dveře, sousede," řekl Sparhawk, "a my zas půjdeme."

"Proč vám to teda trvalo tak dlouho?"

Sparhawk mu věnoval nic neříkající chladný pohled - kupec těžce polkl, přistoupil ke dveřím a zalovil v kapse své haleny po klíči.

Před obchodem stál Faran vedle Sefreniina jezdeckého koně; vypadal, jako by jej chránil. Na kočičích hlavách pod jeho kopyty se válel útržek hrubé látky.

"Dělo se něco?" zeptal se ho Sparhawk.

Faran posměšně zafrkal.

"Ach tak," řekl Sparhawk.

"O co šlo?" zeptala se Sefrenie vyčerpaně, když jí Sparhawk pomáhal do sedla.

"Někdo se pokoušel ukrást tvého koně," pokrčil rameny. "Faran ho přesvědčil, aby to nedělal."

"Ty se s ním opravdu dokážeš dorozumět?"

"Víceméně vím, co si myslí. Jsme spolu už dlouho." Vytáhl se do sedla. Společně se pustili ulicí směrem ke kapitule pandionských.

Ujeli snad půl míle, když se Sparhawka na okamžik zmocnila neblahá předtucha. Okamžitě zareagoval a Faranova plec narazila do bílého jezdeckého koně. Menší kůň zavrávoral; v téže chvíli zabzučel zlověstně místy, kde ještě před chvílí byla Sefrenie, šíp z kuše. "Jed', Sefrenie!" štěkl. Střela narazila na kameny domu stojícího na jedné straně ulice. Zaklonil se a tasil meč. Ale Sefrenie už vrazila paty do boků bílého koně a rozjela se dunivým tryskem ulicí. Sparhawk se držel těsně za ní a kryl její tělo svým.

Projeli několika ulicemi a Sefrenie zpomalila. "Viděls ho?" zeptala se. Držela teď Lakův meč v ruce.

"To jsem ani nemusel. Kuše znamená Lamorka. Nikdo jiný je nepoužívá."

"Toho, co byl v domě s těmi Styriky?"

"Pravděpodobně - pokud jsi náhodou neurazila v poslední době jiného Lamorka. Mohl Azash nebo některý z jeho Zemochů vycítit tvoji přítomnost?"

"Je to možné," připustila. "Nikdo si nemůže být absolutně jistý, kam až sahá moc Starších bohů. Jaks věděl, že nás někdo napadne?"

"Je to nejspíš cvik. Naučil jsem se vycítit, když na mne někdo namiří."

"Myslela jsem, že mířil na mě."

"To je totéž, Sefrenie."

"Ale netrefil."

"*Tentokrát.* Asi požádám Nashana, aby ti sehnal drátěnou košili."

"Zbláznil ses, Sparhawku?" protestovala. "Už jen její váha by mi podlamovala nohy - a to namluvím o tom hrozném zápachu."

"Lepší váha a smrad než šíp mezi lopatkami."

"Nepřichází v úvahu."

"Uvidíme. Ukliď ten meč, trochu přidáme. Potřebuješ si odpočinout - a já tě chci dostat do kapituly, kde budeš v bezpečí, než po tobě střelí ještě někdo."

KAPITOLA

ČTRNÁCTÁ

NÁSLEDUJÍCÍHO DNE přijel během dopoledne k branám kapituly pandionských v Chyrellu sir Bevier, cyrinický rytíř z Arcia. Jeho oficiální zbroj byla nablýskána do stříbřitého lesku, přes ni měl bílý plášť. Jeho helmice neměla hledí, nesla však těžké chrániče tváří a impozantní kryt na nos. Sesedl na nádvoří, zavěsil svůj štít a lochaberskou sekyru na sedlovou hrušku a sundal si helmici. Bevier byl mladý a poněkud útlý. Měl olivovou pleť a modročerné kudrnaté vlasy.

Nashan, Sparhawk a Kalten sestoupili s okázalou obřadností se schodů kapituly, aby ho pozdravili. "Jaká čest pro náš dům, sire Beviere," řekl Nashan.

Bevierova hlava provedla strnulou úklonu. "Pane," odpověděl, "představený našeho řádu mi přikázal, abych vám předal jeho pozdravy."

"Děkuji, sire Beviere," odpověděl Nashan poněkud zaražen škrobenou formálností mladého rytíře.

"Sire Sparhawku," řekl pak Bevier a opět sklonil hlavu.

"My se známe, Beviere?"

"Náš představený vás popsal, lorde Sparhawku - vás a vašeho průvodce sira Kaltena. Už přijeli ostatní?"

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Ne. Vy jste první."

"Pojďte dovnitř, sire Beviere," řekl potom Nashan. "Přidělíme vám celu, abyste si mohl svléknout zbroj, a já požádám v kuchyni o teplé jídlo."

"S dovolením, pane, mohl bych nejdříve zajít do vaší kaple? Byl jsem na cestě několik dní a cítím naléhavou potřebu pomodlit se na posvátném místě."

"Samozřejmě," odpověděl Nashan.

"Dohlédneme vám na koně," řekl Sparhawk mladíkovi.

"Děkuji, lorde Sparhawku." Bevier se opět uklonil a následoval Nashana vzhůru po schodech.

"Teda, to bude zábavnej společník," prohlásil Kalten ironicky.

"On roztaje, až nás pozná," odpověděl Sparhawk.

"Doufám, že máš pravdu. Slyšel jsem, že jsou cyrinikové drobet formální, ale myslím, že to náš mladej přítel trochu přehání." Zvědavě sňal lochaberku ze sedlové hrušky. "Dovedeš si představit, že bys tím na někoho zaútočil?" Otřásl se. Lochaberská sekyra měla těžké, dvě stopy dlouhé ostří, na spodním konci vybíhající v jestřábí zoban ostrý jako nůž. Její těžká rukojeť měřila asi čtyři stopy. "Mohl bys tím vyloupnout člověka z brnění jako ústřici z lastury."

"Tak to nejspíš bylo myšleno. Nahání trochu strach, že? Ukliď ji, Kaltene. Nehraj si a hračkami jiných mužů."

Jakmile sir Bevier dokončil modlitby a převlékl se ze své zbroje, připojil se k nim v Nashanově zdobené studovně.

"Dali vám něco k jídlu?" zeptal se Nashan.

"Není třeba, pane," odpověděl Bevier. "Jestli dovolíte, pojím s vámi a vašimi rytíři polední jídlo v refektáři."

"Samozřejmě," odpověděl Nashan. "Budeme velice rádi, když se k nám připojíte, Beviere."

Potom Sparhawk představil Beviera Sefrenii.

Mladík se jí hluboce poklonil. "Slyšel jsem o vás mnoho, paní," řekl. "Naši učitelé styrických tajemství si vás nesmírně váží."

"Je od vás pěkné, že to říkáte, pane rytíři. Mé schopnosti jsou však výsledkem praxe a věku, ne nějaké zvláštní povahové vlastnosti."

"Věku, paní? To jistě ne. Těžko budete o mnoho starší než já a mně bude třicet teprve za několik měsíců. Květ mládí ještě neopustil vaše líce a vaše oči mě dočista oslňují."

Sefrenie se na něj laskavě usmála a kriticky pohlédla na Sparhawka a Kaltena. "Doufám, že dáváte pozor," řekla. "Lekce slušného chování vám ani jednomu neuškodí."

"V etiketě jsem nikdy moc nevynikal, matičko," přiznal Kalten.

"To jsem si všimla," pravila. "Píšťalko," řekla pak poněkud unaveně, "polož, prsím tě, tu knihu. Pořád tě žádám, abys na ně nesahala."

O několik dní později přijeli společně sir Tynian a sir Ulath. Tynian byl veselý alcionský rytíř z Deiry, království ležícího severně od Elenie. Jeho široký kulatý obličej byl upřímný a přátelský. Na ramenou a hrudi měl mocné svaly, výsledek roků v deirské zbroji, nejtěžší zbroji na světě. Přes robustní zbroj měl nebesky modrý plášť. Ulath byl mohutný genedijský rytíř - byl o celou hlavu vyšší než Sparhawk. Neměl na sobě brnění, ale obyčejnou drátěnou košili a jednoduchou kónickou helmici. Přes drátěnou košili měl oblečen zelený plášť. V ruce držel velký kulatý štít a těžkou válečnou sekyru. Ulath byl tichý, duchem nepřítomný muž, který promluvil jen zřídka. Světlé vlasy mu visely na záda ve dvou copech.

"Dobré ráno, pánové," řekl Tynian Sparhawkovi a Kaltenovi, když sesedli na nádvoří kapituly s koní. Pozorně si je prohlédl. "Vy jste určitě sir Sparhawk," prohlásil. "Náš představený říkal, že jste měl kdysi zlomený nos." Zazubil se. "To je v pořádku, Sparhawku. Vašemu druhu krásy to nevadí."

"S tímhle chlapíkem si budeme rozumět," řekl Kalten.

"A vy jste určitě Kalten," pokračoval Tynian. Napřáhl ruku a Kalten, než si stačil uvědomit, že má alcionský v dlani ukrytou mrtvou myš, se jí chopil. S polekanou kletbou rukou ucukl. Tynian zařval smíchy.

"Myslím, že bych si ho mohl oblíbit také," poznamenal Sparhawk.

"Jmenuji se Tynian," představil se alcionský rytíř. "Tady můj tichý přítel je Ulath z Thalesie. Dohonil mě před několika dny. Od té doby neřekl ani deset slov."

"Mluvíš dost za oba," zabručel Ulath a sklouzl ze sedla.

"To je pravda pravdoucí," připustil Tynian. "Chovám zvuk vlastního hlasu v nepřekonatelné lásce."

Ulath napřáhl ruku. "Sparhawku," řekl.

"Myši žádné?" zeptal se Sparhawk.

Ulathovým obličejem mihl slabý úsměv; podali si ruce. Pak potřásl rukou Kaltenovi a všichni čtyři vyšli po schodech do kapituly.

"Už přijel Bevier?" zeptal se Tynian Kaltena.

"Před několika dny. Setkal jsi se s ním už?"

"Jednou. Jeli jsme s naším představeným na oficiální návštěvu do Laria a byli jsme představeni cyrinikům v jejich sídle. Zdál se mi tenkrát trochu škrobený a formální."

"Moc se nezměnil."

"Ani jsem nepředpokládal, že by se změnil. Co přesně budeme dělat dole v Cammorii? Představený Darellon dokáže být občas tak mlčenlivý, že to člověka dohání k šílenství."

"Počkáme, až se k nám přidá Bevier," navrhl Sparhawk. "Mám pocit, že by mohl být trochu nedůtklivý - radši ho tedy nebudeme urážet tím, že bychom tyhle záležitosti probírali v jeho nepřítomnosti."

"To je uvážlivé, Sparhawku. Celá demonstrace svornosti by se nám mohla rozpadnout, kdyby začal Bevier trucovat. Musím ale připustit, že je v boji užitečný. Pořád ještě s sebou vozí lochaberku?"

"No jasně," řekl Kalten.

"Hrozná věc, co? V Lariu jsem ho s ní viděl v práci. V plném trysku usekl jediným máchnutím vršek kůlu silného jako moje noha. Mám pocit, že by mohl projet oddílem pěchoty a nechat za sebou deset yardů širokou brázdu uťatých hlav."

"Doufejme, že k tomu nedojde," podotkl Sparhawk.

"Jestli to opravdu bereš takhle, Sparhawku, tak nás při tomhle výletu připravíš o veškerou zábavu."

"Já si ho vyloženě zamiluju," řekl Kalten.

Sir Bevier se k nim připojil v Nashanově studovně, jakmile skončily polední bohoslužby v kapli. Pokud byl Sparhawk schopen posoudit, nevynechal Bevier od svého příjezdu jedinou bohoslužbu.

"Tak tedy," řekl Sparhawk, když se všichni shromáždili, "situace je asi taková: Annias, cimmurský primas, se zhlédl v arciprelátském stolci tady v Chyrellu. Ovládá královskou radu v Elenii a oni mu dávají peníze z královské pokladnice.

Pokouší se použít ty peníze na to, aby si koupil dostatečné množství hlasů členů Hierokracie, takže by po Cluvonově smrti vyhrál volby. Představení všech čtyř řádů chtějí, abychom mu to zarazili."

"Žádný slušný duchovní by se nenechal podplatit, aby mu dal svůj hlas," řekl Bevier rozhořčeně.

"To připouštím," souhlasil Sparhawk. "Bohužel, mnoho duchovních není slušných ani zdaleka. Nebudeme si lhát, pánové. V elénské Církvi existuje rozsáhlý proud korupce. Možná si přejeme, aby tomu tak nebylo, ale musíme se smířit s fakty. Mnoho těch hlasů na prodej *je*. A teď - a to je důležité - královna Ehlana je nemocná; jinak by Annias neměl přístup k pokladnici. Představení se shodli na tom, že nejlepší cesta, jak Annia zastavit, je najít nějakým způsobem pro královnu lék a vrátit jí moc. Proto jedeme do Borraty. Na tamější univerzitě jsou lékaři, kteří možná budou schopni určit podstatu její nemoci a najít na ni lék."

"Vezmeme vaši královnu s sebou?" zeptal se Tynian.

"Ne. To naprosto není možné."

"Pak ale bude pro lékaře poměrně obtížné, aby toho zjistil dost, ne?"

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Pojede s námi Sefrenie, pandionská instruktorka tajemství. Je schopna podrobně popsat příznaky nemoci královny Ehlany a dokáže vyvolat její obraz, pokud se budou lékaři potřebovat podívat z větší blízkosti."

"Mám pocit, že je to trochu složité," poznamenal Tynian, "ale jestli to máme udělat takhle, uděláme to tak."

"V Cammorii se teď vyskytly četné nepokoje," pokračoval Sparhawk. "Vnitřní království jsou všechna zamořena zemošskými agenty a ti se snaží způsobit tolik problémů, kolik jen mohou. A nejen to, Annias docela jistě uhodne, o co se chceme pokusit, a bude se snažit nám překážet."

"Z Borraty do Cimmury je daleko, ne?" prohodil Tynian. "To má primas Annias tak dlouhé ruce?"

"Ano," řekl Sparhawk, "má. V Cammorii žije jeden zrádce pandionských, který pro Annia příležitostně pracuje. Jmenuje se Martel a pravděpodobně se pokusí nás zastavit."

"To udělá jen jednou," zavrčel Ulath.

"Rozhodně se však nesnažme boj vyhledávat," nabádal Sparhawk. "Naším hlavním úkolem je postarat se, aby se Sefrenie dostala bezpečně do Borraty a zpět. Na její život už byl podniknut nejméně jeden útok."

"Budeme rádi, když tomu budeme moci zabránit," řekl Tynian. "Vezmeme s sebou ještě někoho?"

"Mého panoše Kurika," odpověděl Sparhawk, "a pravděpodobně mladého novice pandionských Berita. Zdá se, že je slibný, a Kurik bude cestou potřebovat někoho, kdo by mu pomohl postarat se o koně." Na okamžik se zamyslel. "Myslím, že s sebou vezmeme také jednoho chlapce," řekl.

"Talena?" Zdálo se, že to Kaltena překvapilo. "Je to opravdu dobrej nápad, Sparhawku?"

"Chyrellos je už takhle dost zkažený. Nemyslím, že by bylo rozumné nechat toho malého zloděje pobíhat volně po ulicích. Kromě toho mám pocit, že bychom pro jeho specializované nadání mohli najít využití. Jediný další člověk, který s námi pojede, bude děvčátko jménem Píšťalka."

Kalten na něho užasle vyvalil oči.

"Sefrenie ji tady nenechá," vysvětlil Sparhawk, "a já si nejsem jistý, jestli by to vůbec bylo možné. Pamatuješ se, jak lehko se dostala z toho kláštera v Arciu?"

"To máš asi pravdu," připustil Kalten.

"Vyložil jste to velice jasně, sire Sparhawku," ozval se Bevier souhlasně. "Kdy vyrazíme?"

"Jakmile se rozední," odpověděl Sparhawk. "Do Borraty je daleko a arciprelát nemládne. Patriarcha Dolmant říká, že může kdykoliv zemřít, a v tom okamžiku začne Annias jednat."

"Musíme se tedy připravit," pravil Bevier a vstal. "Připojíte se ke mně, pánové, při večerních bohoslužbách?" zeptal se.

Kalten si povzdechl. "To bysme asi měli," řekl. "Koneckonců jsme rytíři *Církve*."

"A trocha boží pomoci neuškodí, že?" dodal Tynian.

Pozdě odpoledne však k branám kapituly přijel oddíl vojáků Církve. "Mám pro vás a vaše společníky předvolání od patriarchy Makovy, sire Sparhawku," řekl kapitán velící vojákům, když Sparhawk a ostatní sešli na nádvoří. "Chce s vámi okamžitě mluvit v Bazilice."

"Přivedeme si koně," řekl Sparhawk. Odvedl ostatní rytíře do stájí. Jakmile se octl uvnitř, vztekle zaklel.

"Děje se něco?" zeptal se ho Tynian.

"Makova je Anniův přívrženec," odpověděl Sparhawk a vyvedl Farana ze stání. "Mám silné podezření, že se nám bude snažit překážet."

"Jeho předvolání ale musíme vyhovět," řekl Bevier a vyhodil na hřbet svého koně sedlo. "Jsme rytíři Církve a musíme uposlechnout příkazů člena Hierokracie, ať už je zastánce kohokoliv."

"A taky je tu ten oddíl vojáků," dodal Kalten. "Mám pocit, že Makova moc neriskuje."

"Přece si nemyslí, že bychom odmítli?" zeptal se Bevier.

"Vy ještě Sparhawka moc neznáte," řekl mu Kalten. "Někdy dokáže bejt paličatej."

"V téhle záležitosti stejně nemáme na vybranou," pravil Sparhawk. "Pojedeme do Baziliky a uvidíme, co nám chce patriarcha říci."

Vyvedli koně na nádvoří a nasedli. Na rázný kapitánův rozkaz se vojáci zformovali kolem nich.

Náměstí před Bazilikou bylo podivně opuštěné, když Sparhawk a jeho přátelé sesedali.

"Tak se mi zdá, že čekaj problémy," poznamenal Kalten cestou po širokých mramorových schodech.

Jakmile vstoupili do ohromné chrámové lodi, Bevier padl na kolena a sepjal před sebou ruce.

Kapitán a oddíl jeho vojáků vešli za nimi. "Nesmíme nechat patriarchu čekat," řekl. V jeho hlase zněl jistý arogantní tón, který Sparhawka z nějakého důvodu rozčiloval. Potlačil však tento pocit a zbožně poklekl vedle Beviera. Kalten se zazubil a rovněž si klekl. Tynian šťouchl do Ulatha a také oni klesli na kolena.

"Povídal jsem -" začal kapitán poněkud zvýšeným hlasem.

"My jsme vás slyšeli, sousede," řekl mu Sparhawk, "hned budeme u vás."

"Ale -"

"Můžete počkat támhle. Nebude nám to trvat dlouho." Kapitán se obrátil a odkráčel.

"To se ti povedlo, Sparhawku," zamumlal Tynian.

"Koneckonců *jsme* rytíři Církve," odvětil Sparhawk. "Makovovi neublíží, když chvilku počká. Jsem si jistý, že ho bude předjímání naší návštěvy těšit."

"Určitě," souhlasil Tynian.

Pět rytířů zůstalo v pokleku snad deset minut; kapitán zatím chodil netrpělivě kolem.

"Hotovo, Beviere?" zeptal se Sparhawk zdvořile, když cyrinik rozepjal ruce.

"Ano," odpověděl Bevier s obličejem zářícím zbožností. "Cítím se nyní očištěný a v míru se světem."

"Zkuste si ten pocit podržet. Patriarcha z Coombe nás patrně všechny rozčilí." Sparhawk vstal. "Tak půjdeme?"

"No *konečně*," utrhl se na ně kapitán, když se k nim se svými muži připojil.

Bevier se na něj chladně podíval. "Máte nějaký titul, kapitáne?" zeptal se. "Kromě vojenského, myslím?"

"Jsem markýz, sire Bevire."

"Výborně. Jestli vás naše zbožnost uráží, budu nesmírně šťastný, budu-li vám moci poskytnout satisfakci. Své sekundanty za mnou můžete poslat kdykoliv. Budu vám zcela k dispozici."

Kapitán viditelně zbledl a couvl. "Jenom plním rozkazy, pane. Nikdy by mě nenapadlo urážet rytíře Církve."

"Ach," řekl Bevier odměřeně. "Pojďme tedy dál. Jak jste prve tak trefně podotkl, nesmíme nechat patriarchu z Coombe čekat." Kapitán je vedl do chodby vybíhající z lodi.

"Výborně, Beviere," zašeptal Tynian.

Cyrinik se krátce usmál.

"Nic tak člověku nepřipomene způsoby jako nabídka yardu oceli v břiše," dodal Kalten.

Místnost, do které je kapitán vedl, byla velkolepá - měla koberce a závěsy v tmavě kaštanové barvě a její stěny byly z hlazeného mramoru. Patriarcha z Coombe seděl u dlouhého stolu a četl jakýsi pergamen. Když vstoupili, zvedl hlavu; tvářil se vztekle. "Proč vám to trvalo tak dlouho?" obořil se na kapitána.

"Rytíři Církve cítili nutnost pozdržet se chvíli v modlitbách před hlavním oltářem, Vaše Milosti."

"Aha. Samozřejmě."

"Mohu se vzdálit, Vaše Milosti?"

"Ne. Zůstaňte tady. Postaráte se o to, aby byly provedeny rozkazy, které teď vydám."

"Jak poroučíte, Vaše Milosti."

Potom se Makova přísně podíval na rytíře. "Doneslo se mi, že se, pánové, chystáte do Cammorie," řekl.

"Nijak se tím netajíme, Vaše Milosti," odpověděl Sparhawk.

"Zakazuji to."

"Mohu se zeptat proč, Vaše Milosti?" zeptal se Tynian mírně.

"Ne. Nemůžete. Rytíři Církve podléhají autoritě Hierokracie. Vysvětlení nejsou nutná. Všichni se vrátíte do kapituly pandionských a zůstanete tam, dokud se nerozhodnu udělit vám další pokyny." Mrazivě se usmál. "Domnívám se, že se všichni zakrátko vrátíte domů." Pak se narovnal. "To je všechno. Máte mé svolení vzdálit se. Kapitáne, dohlédnete, aby tito rytíři neopustili kapitulu pandionských."

"Ano, Vaše Milosti."

Všichni se v tichosti uklonili a jeden za druhým vyšli ze dveří.

"Šlo to rychle, co?" řekl Kalten, když se - s kapitánem několik kroků před sebou - vraceli chodbou.

"Nemělo smysl, aby se pokoušel zamlžovat záležitost lichými výmluvami," odpověděl Sparhawk.

Kalten se naklonil k příteli. "Hodláš ho poslechnout?" zašeptal.

"Ne."

"Sire Sparhawku," zalapal po dechu Bevier. "Přece byste se neprotivil rozkazům patriarchy Církve?"

"Ne. Vlastně ne. Potřebuji jen jinou garnituru rozkazů."

"Dolmant?" hádal Kalten.

"Jeho jméno člověku tak nějak vytane na mysli, že?"

Nedostali však k neoficiálním výletům příležitost. Horlivý kapitán trval na tom, že je okamžitě dopraví nejkratší cestou do kapituly. "Sire Sparhawku," řekl, když

dorazili do úzké uličky, kde budova stála, "Buďte tak hodný a vyřiďte správci vašeho zařízení, že tato brána zůstane uzavřena. Nikdo tudy nevstoupí ani odsud nevyjde."

"Já mu to povím," odpověděl Sparhawk. Pak pobodl Farana a vjel na nádvoří.

"To jsem si nemyslel, že bránu rovnou zapečetí," mumlal Kalten. "Jak teď pošleme vzkaz Dolmantovi?"

"Něco vymyslím," řekl Sparhawk.

Později, když na město padl soumrak, přecházel Sparhawk po ochozu běžícím kolem zdí kapituly a čas od času pohlédl dolů do ulice.

"Sparhawku," zazněl z nádvoří Kurikův nevrlý hlas, "jsi nahoře?"

"Ano. Pojďte sem."

Z kamenných schodů vedoucích na ochoz se ozvaly kroky. "Ty jsi s námi chtěl mluvit?" zeptal se Kurik, když on, Berit a Talen vyšli ze stínu halícího schodiště.

"Ano. Venku je oddíl vojáků Církve. Hlídají bránu a já potřebuji poslat zprávu Dolmantovi. Napadá vás něco?"

Kurik se poškrábal na hlavě a zadumal se.

"Dejte mi rychlého koně a já prorazím," nabídl se Berit.

"Bude z něj dobrej rytíř," řekl Talen. "Slyšel jsem, že rytíři rádi útočej."

Berit na chlapce vrhl varovný pohled.

"Nebijte mě," zaprotestoval Talen a couvl. "Dohodli jsme se, že už mě nebudete bít. Dávám pozor při hodinách a vy už mě nebijete."

"Máš lepší nápad?" zeptal se Berit.

"Několik." Talen se podíval přes zeď. "Jsou ti vojáci, co hlídají na ulici, za zdí?" chtěl vědět.

"Ano," řekl Sparhawk.

"To zas není takovej problém, ale kdyby tam nebyli, bylo by to jednodušší." Talen našpulil rty a zamyslel se. "Berite, umíte střílet šípama?"

"Učil jsem se to," řekl novic poněkud škrobeně.

"Na to jsem se neptal. Chtěl jsem vědět, jestli to umíte?"

"Trefím cíl vzdálený sto kroků."

Talen pohlédl na Sparhawka. "To nemáte na práci nic lepšího?" zeptal se. Pak se znovu podívat na Berita. "Vidíte támhle tu stáj?" otázal se a ukázal na druhou stranu ulice. "Tu s tou doškovou střechou?"

"Ano."

"Dokážete střelit šíp do těch došků?"

"Samozřejmě."

"Možná učení přece jen k něčemu je."

"Kolik měsíců sis cvičil uřezávání měšců?" zeptal se Kurik významně.

"To je něco jinýho, otče. V tom je obsaženej prvek prospěchu."

"Otče?" Beritův hlas zněl užasle.

"To je dlouhé povídání," řekl mu Kurik.

"Každej člověk na světě poslouchá, když se ozve zvon, ať už zvoní z jakýhokoliv důvodu," prohlásil Talen poučně, "a už vůbec nikdo se neubrání, aby nešel očumovat požár. Můžete sehnat kus lana, Sparhawku?"

"Jak dlouhý?"

"Tak dlouhej, aby dosáhnul na ulici. Uděláme to takhle. Berit obalí šíp troudem a zapálí ho. Pak ho vystřelí na tu doškovou střechu. Vojáci se všichni rozběhnou do týhle ulice, aby se na tu srandu podívali. V tom okamžiku sešplhám po laně na druhý straně budovy. Můžu bejt dole na ulici dřív než za minutu a nikdo si toho ani nevšimne."

"Nemůžeš přece podpálit něčí stáj," zhrozil se Kurik.

"Oni to uhasej, Kuriku," vysvětloval Talen trpělivě. "Hned se to dozvěděj, protože budeme všichni stát tady nahoře a křičet na plný pecky 'Hoří!'. Pak sklouznu po laně z protější zdi, a než se to tady uklidní, budu dávno za horama. Kde má Dolmant dům vím a můžu mu říct všechno, co budete chtít."

"Dobře," schválil plán Sparhawk.

"Sparhawku!" vykřikl Kurik. "Tohle ho přece nenecháš udělat!"

"Takticky je to proveditelné, Kuriku. Odvrácení pozornosti a lest jsou součástí každého dobrého plánu."

"Víš vůbec, kolik je v téhle části města doškových střech a dřeva?"

"Aspoň budou mít vojáci Církve na práci něco užitečného," pokrčil Sparhawk rameny.

"To je tvrdé, Sparhawku."

"Ani z poloviny tak tvrdé jako představa Annia na arciprelátském stolci. Pojďme sehnat, co budeme potřebovat. Zítra, než vyjde slunce, chci být za Chyrellem a to by se mi se všemi těmi vojáky utábořenými před branou nepodařilo."

Sešli dolů pro lano, luk a toulec s šípy.

"Co máte v plánu?" zeptal se Tynian, když je s Kaltenem, Bevierem a Ulathem potkal na nádvoří.

"Chceme poslat vzkaz Dolmantovi," řekl mu Sparhawk.

Tynian se podíval na luk v Beritových rukou. "S tímhle?" zeptal se. "Není to trochu daleko?"

"Patří k tomu ještě další věci, nejen luk," a Sparhawk mu rychle a stručně vysvětlil, co plánují. Pak, když se vydali vzhůru po schodech, položil Talenovi ruku na rameno. "Nebude to tak úplně bez nebezpečí," řekl chlapci. "Chci, abys byl tam venku opatrný."

"Děláte si zbytečný starosti, Sparhawku," odpověděl Talen. "Zvládnu to levou zadní."

"Možná budeš pro Dolmanta potřebovat nějaký lístek," řekl Sparhawk.

"To nemyslíte vážně? Jestli mě seberou, tak se z toho vylžu, ale s lístkem v kapse rozhodně ne. Dolmant mě zná a bude vědět, že je ten vzkaz od vás. Nechte to prostě na mně, Sparhawku."

"A nezdržuj se cestou vybíráním kapes."

"Samozřejmě že ne," odpověděl Talen trochu příliš rychle. Sparhawk si povzdechl. Pak chlapci rychle řekl, co má vyřídit patriarchovi z Demu.

Plán proběhl víceméně tak, jak navrhoval Talen. Jakmile prošla hlídka úzkou uličkou, vnesl se Beritův šíp jako letící hvězda a vnořil se do střechy stáje. Okamžik dva tam prskal, pak se k hřebenové tyči rozběhl modře zbarvený plamen, který se nejdřív proměnil v čadivě oranžovou, a pak, když se plameny začaly šířit, v jasně žlutou.

"Hoří!" zaječel Talen.

"Hoří!" opakovali ostatní.

Dole v ulici přibíhali hlučně zpoza rohu vojáci Církve; narazili na téměř hysterického majitele stájí. "Pánové!" volal ten ubohý muž a lomil rukama. "Mé stáje! Mí koně! Můj dům! Ach Bože!"

Horlivý kapitán zaváhal; v mukách nerozhodnosti se nejdřív podíval na oheň a pak zas na čnící zeď kapituly.

"My vám pomůžeme, kapitáne," zavolal na něj ze zdi Tynian. "Otevřete bránu."

"Ne!" křikl kapitán v odpověď. "Zůstaňte vevnitř."

"Můžeš ztratit půlku města, pitomče!" zařval na něj Kalten, "Ten oheň se rozšíří, jestli něco okamžitě neuděláš!"

"Hej!" štěkl kapitán na měšťana, který byl majitelem stájí. "Sežeňte vědra s ukažte mi nejbližší studnu." Rychle se obrátil ke svým mužům. "Udělejte řetěz," nařídil. "Jděte k přední bráně domu pandionských a přiveďte sem všechny muže, které můžeme postrádat." Jeho hlas teď zněl rozhodně. Pak zašilhal na rytíře na ochozu. "Ale nechte tam stráž," přikázal.

"Pořád ještě vám můžeme pomoci, kapitáne," nabídl Tynian. "Máme tu hlubokou studnu. Můžeme nechat nastoupit své muže - budou podávat vědra vašim mužům za branou. Naším hlavním zájmem teď musí být záchrana Chyrellu. Všechno ostatní je druhořadé."

Kapitán zaváhal.

"Prosím vás, kapitáne!" Tynianův hlas se chvěl upřímností. "Prosím. Nechte nás, abychom vám pomohli."

"No dobře," štěkl kapitán. "Otevřete bránu. Ale nikdo neopustí pozemek kapituly."

"Samozřejmě, že ne," odpověděl Tynian.

"To se ti povedlo," zabručel Ulath a poklepal Tynianovi svou pěstí na rameno.

Tynian se na něj zazubil. "Mluvení se čas od času vyplácí, můj tichý příteli. Měl bys to někdy zkusit."

"Radši se oháním sekerou."

"Tak myslím, že vás teď opustím, pánové," řekl Talen. "Chcete, abych vám něco přinesl, když už budu venku?"

"Soustřeď se na to, co máš udělat," pravil Sparhawk. "Jdi a předej vzkaz Dolmantovi."

"A dej pozor," zachrochtal Kurik. "Občas pro mě sice představuješ jako syn zklamání, ale ztratit bych tě nechtěl."

"Ty a sentimentální, otče?" otázal se Talen s hraným překvapením.

"Ani ne," odpověděl Kurik. "Prostě cítím určitý smysl pro zodpovědnost vůči tvé matce."

"Půjdu s ním," řekl Berit.

Taten si kriticky prohlédl statného novice. "To pusťte z hlavy," řekl krátce "Jen byste mi překážel. Odpusťte mi, váženej učiteli, ale máte příliš velký nohy a na to, abyste se pohyboval nepozorovaně, vám moc čouhaj lokty - a já zrovna teď nemám čas, abych vás učil, jak se plížit." Chlapec zmizel ve stínu halícím ochoz.

"Jak jste k tomu mládenci přišel?" otázal se Bevier.

"Tomu byste nevěřil, Beviere," odpověděl Kalten. "Tomu byste vůbec nevěřil."

"Naši bratři pandionští jsou možná trochu světštější než my ostatní, Beviere," řekl Tynian nadneseně. "My, kdo máme oči neúhybně upřené k nebesům, nejsme tak znalí té stinné stránky života jako oni." Pohlédl zbožně na Kaltena. "Všichni Mu však sloužíme a jsem si jist, že On vaše úsilí oceňuje, ať už je jakkoliv nepoctivé či nemravné."

"Tos vystihl dobře," pravil Ulath s dokonale nehybnou tváří.

Během další čtvrthodiny obraceli vojáci Církve na plameny vědro za vědrem; oheň na doškové střeše stále kouřil a čadil. Postupně, pouhou zásluhou počtu věder a objemu vody, kterou na něj nalili, byl oheň uhašen - majitel stájí sice bědoval, že má promočené zásoby krmiva, ale oheň už se nemohl šířit.

"Bravo, kapitáne, bravo!" jásal Tynian z vrcholku zdi.

"Abys to nepřehnal," broukl na něj Ulath.

"To je poprvé, co vidím tyhle chlapíky dělat něco užitečného," protestoval Tynian. "Taková věc by se měla podchytit."

"Mohli bychom založit další požáry, jestli chceš," navrhl mohutný genidián. "Mohli bychom je nechat nosit vodu celý týden."

Tynian se zatahal za ušní boltec. "Ne," řekl po chvíli přemýšlení. "Ta novinka by je mohla znudit a oni by se pak rozhodli, že nechají město lehnout popelem." Pohlédl na Kurika. "Dostal se ten chlapec ven?" zeptal se.

"Tak snadno jako had, když vjede do krysí díry," odpověděl Sparhawkův panoš pokoušeje se skrýt pýchu ve svém hlase.

"Jednou nám budeš muset říct, proč ti ten chlapec pořád říká otče."

"Možná na to jednou dojde, lorde Tyniane," zamumlal Kurik.

Jakmile se na východní straně oblohy objevil první náznak svítání, ozval se o kus dál v úzké uličce před přední branou kapituly rytmický krok stovek nohou. Pak se, v čele praporu či ještě většího útvaru červeně olivrejovaných vojáků, objevil patriarcha Dolmant sedící obkročmo na bílé mule.

"Vaše Milosti," vykřikl od sazí umouněný kapitán, který hlídal bránu kapituly, a s vojenským pozdravem se hrnul vpřed.

"Máte volno, kapitáne," řekl mu Dolmant. "Můžete se vrátit se svými muži do kasáren." Pak si s mírnou nelibostí odfrkl. "Povězte jim, ať se dají do pořádku. Vypadají jako kominíci."

"Vaše Milosti," zakoktal kapitán, "patriarcha z Coombe poručil, abychom zajistili tento dům. Mohl bych k němu poslat, aby rozkaz Vaší Milosti potvrdil?"

Dolmant to zvážil. "Ne, kapitáne," řekl. "Raději ne. Vzdalte se okamžitě."

"Ale Vaše Milosti!"

Dolmant hlasitě tleskl rukama a vojáci shromáždění za jeho zády zaujali postavení s pozvednutými píkami. "Plukovníku," řekl Dolmant velice mírně veliteli svého útvaru, "byl byste tak hodný a doprovodil kapitána a jeho muže zpět do kasáren?"

"Provedu, Vaše Milosti," odpověděl důstojník a řízně zasalutoval.

"A myslím, že by tam měli zůstat, dokud nebudou vypadat slušně."

"Samozřejmě, Vaše Milosti," odvětil plukovník suše. "Osobně se ujmu prohlídky."

"Udělejte to pečlivě, plukovníku - velice pečlivě. Čest Církve se zrcadlí ve vzhledu jejích vojáků."

"Vaše Milost se může spolehnout, že dám pozor i na ty nejmenší detaily," ujistil ho plukovník. "Čest naší služby se zrcadlí ve vzhledu i toho nejposlednějšího vojáka."

"Bůh vaši oddanost ocení, plukovníku."

"Žiji jen proto, abych Mu sloužil, Vaše Milosti," uklonil se plukovník hluboce.

Žádný z nich se neusmál ani nezamrkal.

"Ach," řekl pak Dolmant, "než se vzdálíte, plukovníku, přiveďte mi toho otrhaného žebravého chlapce. Myslím, že ho nechám tady s dobrými bratry tohoto řádu - z čiré dobročinnosti, pochopitelně."

"Pochopitelně, Vaše Milosti." Plukovník luskl prsty; rozložitý seržant přitáhl za krk k patriarchovi Talena. Pak Dolmantův prapor pokročil ke kapitánovi a jeho mužstvu a píkami je účinně přitlačil k vysoké zdi kapituly. Umounění vojáci patriarchy z Coombe byli rychle odzbrojeni; potom, pečlivě střeženi, odpochodovali.

Dolmant láskyplně natáhl ruku a poplácal svou mulu po štíhlém krku. Nato se kriticky podíval k ochozu. "Vy jste ještě tady, Sparhawku?" zeptal se.

"Jsme zrovna na odchodu, Vaše Milosti."

"Čas běží, synu," pravil Dolmant. "Boží dílo nemůže být dovršeno lenochem."

"Budu si to pamatovat, Vaše Milosti," řekl Sparhawk. Pak přimhouřil oči a tvrdě pohlédl dolů na Talena. "Vrať to," poručil.

"Co?" odpověděl Talen s náznakem úzkosti v hlase.

"Všechno. Do posledního kousku."

"Ale Sparhawku -"

"A hned, Talene."

Chlapec začal s brumláním vytahovat z kapes všechny možné drobné cenné předměty; vkládal je do rukou polekaného patriarchy z Demu. "Jste teď spokojen, Sparhawku?" otázal se trochu zamračeně a hněvivě se zahleděl k ochozu.

"Ne tak docela, ale pro začátek to stačí. Až tě za hranami kapituly prohledám, budu vědět víc."

Talen zavzdychal a sáhl do několika dalších skrytých kapes; pak přidal do Dolmantových už tak přeplněných rukou další předměty.

"Předpokládám, že toho chlapce berete s sebou, Sparhawku?" zeptal se Dolmant a zastrčil cennosti do své sutany.

"Ano, Vaše Milosti," odpověděl Sparhawk.

"Výborně. Když budu vědět, že se nepotlouká po ulicích, budu mít klidnější spánek. Spěchejte, synu." Potom patriarcha obrátil svou mulu a rozjel se ulicí nazpátek.

KAPITOLA

PATNÁCTÁ

ZKRÁTKA A DOBŘE," pokračoval sir Tynian v očividně přikrášleném vyprávění jistých dobrodružství ze svého mládí, "baroni z Lamorkandu už těch lupičů měli dost a tak přišli k nám do kapituly, aby si zajistili naši pomoc, až je půjdou pobít. Nás všechny už hlídkování na zemošské hranici docela nudilo, tak jsme souhlasili. Abych byl upřímný, dívali jsme se na celou tu záležitost jako na nějakou sportovní událost - několik dní usilovné jízdy a nakonec pěkný ostrý boj."

Sparhawk přestal poslouchat. Tok Tynianova vyprávění, ke kterému pociťoval alcionský rytíř neodbytné nutkání, nebyl vlastně přerušen od chvíle, kdy vyjeli z Chyrellu a překročili hranici Cammorie, jižního království. Třebaže byly příběhy ze začátku zábavné, začínaly se postupně opakovat. Podle toho, co říkal, hrál Tynian za posledních deset let hlavní úlohu v každé větší bitvě či drobné potyčce na eosijském kontinentu. Sparhawk usoudil, že alcionský rytíř není ani tak nestoudný chvastoun jako spíš důmyslný vypravěč, který se staví do centra děje každého příběhu, aby mu dodal určité bezprostřednosti. Vlastně to byla neškodná kratochvíle a jak tak projížděli Cammorií, míle na cestě do Borraty ubíhaly při vyprávění rychleji.

Slunce tu bylo teplejší než v Elenii a větřík, který si pohrával s kulatými obláčky na jasně modré obloze, voněl skoro jako na jaře. Pole, kolem nichž jeli, nedotčená mrazem, byla ještě zelená a silnice se odvíjela jako bílá stuha; nořila se do údolí a plazila se do jasně zelených kopců. Den byl k cestování jako stvořený a Faran se očividně radoval ze života.

Sparhawk už začal s hodnocením svých společníků. Tynian byl skoro stejně lehkovážný jako Kalten. Obrovská hmota vrchní části jeho trupu a profesionalita, s jakou ovládal své zbraně, však naznačovaly, že to bude v boji, pokud k nějakému dojde, spolehlivý chlapík. Bevier byl možná trochu přecitlivělý. Cyriničtí rytíři byli známi svou formálností a zbožností. Byli také nedůtkliví. Bude třeba, aby s Bevierem jednal opatrně. Sparhawk se rozhodl, že si mezi čtyřma očima promluví s Kaltenem. Pokud šlo o Beviera, měl by možná svou zálibu v ledabylém špičkování držet na uzdě. I mladý Cyrinik však bude zřejmě přínosem, vyskytnou-li se problémy.

Ulath mu byl záhadou. Měl neobyčejnou pověst, ale Sparhawk s genedijskými rytíři z daleké severní Thalesie příliš často do styku nepřišel. Říkalo se o nich, že jsou obávanými válečníky, ale skutečnost, že na sobě měl místo brnění z ocelových

plátů drátěnou košili, mu trochu dělala starosti. Rozhodl se, že se na to obrovského Thalesana opatrně vyptá. Mírně přitáhl Faranovi otěže, aby ho Ulath dohonil.

"Dnes ráno je hezky," řekl příjemně.

Ulath zachrochtal. Přimět ho k řeči zřejmě nebylo jednoduché. Pak, ke Sparhawkovu údivu, dobrovolně promluvil. "V Thalesii jsou na zemi pořád ještě dvě stopy sněhu," řekl.

"To musí být nepříjemné."

Ulath pokrčil rameny. "Na to si člověk zvykne. A na sněhu se dobře loví - kanci, jeleni, trollové a takový věci."

"To opravdu lovíte trolly?"

"Někdy. Každou chvíli se nějakej troll zblázní. Když sejde do údolí, kde žijou Elénové, a začne zabíjet krávy - nebo lidi - musíme ho uštvat."

"Slyšel jsem, že jsou dost velcí."

"Jo. Dost."

"Není trochu nebezpečné s nimi bojovat jen v drátěné košili?"

"Není to tak hrozný, opravdu. Mají jen hole. Mohou člověku zpřerážet žebra, ale to je tak všechno."

"Nebyla by to výhoda, kdybyste chodili v plné zbroji?"

"Když musíme přebrodit řeku, tak ne - a v Thalesii je spousta řek. Drátěnou košili svlíknete, i když sedíte na dně řeky. Zadržovat dech tak dlouho, dokud se nezbavíte celýho brnění, by ale mohlo bejt trochu těžký."

"To zní rozumně."

"Taky jsme si říkali. Kdysi jsme měli představeného, kterej si myslel, že bysme měli nosit plnou zbroj jako ostatní řády - aby to vypadalo. Hodili jsme jednoho z bratrů oblečenýho v drátěný košili do emsatskýho přístavu. Vyvlík se z košile a asi za minutu vyplaval na hladinu. Představenej byl v plný zbroji. Hodili jsme ho do vody, ale už nevyplaval. Možná si tam dole našel lepší zábavu."

"Vy jste utopili svého představeného?" zeptal se Sparhawk ve zděšeném úžasu.

"Ne," opravil ho Ulath. "Utopilo ho brnění. Pak jsme si zvolili za představenýho Komiera. Ten má dost rozumu, aby nenavrhoval takovýhle nesmysly."

"Vy genidiáni jste, jak se zdá, nezávislý řád. Opravdu si volíte vlastní představené?"

"Vy ne?"

"Vlastně ne. Pošleme Hierokracii seznam jmen a necháme na nich, aby zvolili."

"S námi to mají jednodušší. My jim posíláme jen jedno jméno."

Kalten se cvalem vracel silnicí. Velký plavovlasý muž jel asi čtvrt míle napřed, aby pátral po možném nebezpečí. "Tam vepředu je něco divnýho, Sparhawku," řekl nervózně.

"Jak to myslíš, divného?"

"Na vrcholku dalšího kopce stojej dva pandionský." Kalten se viditelně potil a jeho hlas zněl poněkud nepřirozeně.

"Kteří?"

"Nejel jsem se jich zeptat."

Sparhawk se ostře podíval na přítele. "Co se děje?" zeptal se. "Nevím přesně," odpověděl Kalten. "Prostě jsem měl silnej pocit, že bych k nim z nějakýho důvodu neměl chodit moc blízko. Myslím, že chtěj mluvit s tebou. A neptej se mě, jak jsem na to přišel."

"Dobře," řekl Sparhawk. "Pojedu se podívat, co chtějí." Pobodl Farana do trysku a s duněním se rozjel do dlouhého svahu vedoucího k vrcholu kopce. Dva muži na koních byli oděni v černou zbroj pandionských, ale když se Sparhawk přiblížil, neprovedli žádné z obvyklých pozdravných znamení a ani jeden nezvedl hledí. Jejich koně byli podivně vyhublí, téměř jako kostlivci.

"Copak je, bratři?" zeptal se Sparhawk a zarazil Farana několik yardů před nimi. Zachytil prchavý závan nepříjemného pachu a naskočila mu husí kůže.

Jedna z postav v brnění se mírně natočila a rukou pokrytou ocelí ukázala do dalšího údolí. Nepromluvila, ale zdálo se, že ukazuje na hájek opadaných jilmů při jedné straně silnice asi o půl míle dál.

"Nechápu tak úplně -" začal Sparhawk; pak zachytil mezi pavoukovitými větvemi, jak se v paprscích slunce zablýskala naleštěná ocel. Zastínil si oči rukou a upřeně se zahleděl na shluk stromů. Uviděl náznak pohybu a další záblesk odraženého světla. "Ach tak," řekl vážně. "Děkuji, bratři. Chcete nám pomoci zahnat na útěk ty lapky, co na nás dole číhají?"

Několik dlouhých okamžiků žádná z postav v černé zbroji neodpovídala, pak jedna sklonila hlavu na souhlas. Obě se potom pohnuly, každá na jednu stranu cesty, zadržely koně a čekaly.

Sparhawk, zmaten jejich podivným chováním, se rozjel zpět silnicí, aby se připojil k ostatním. "Kousek dál nás čeká trocha nepříjemností," hlásil. "V příštím údolí na nás číhá skupina ozbrojenců - skrývají se v jilmovém hájku."

"Léčka?" otázal se Tynian.

"Mají-li lidé čisté úmysly, obvykle se neskrývají."

"Můžete nám říci, kolik jich je?" zeptal se Bevier a uvolnil svou lochaberku ze smyčky na sedlové hrušce.

"Vlastně ne."

"Existuje jeden způsob, jak to zjistit," řekl Ulath a sáhl po své sekyře.

"Kdo jsou ti dva pandionský?" zeptal se Kalten nervózně.

"To neříkali."

"Měl jsi z nich stejnej pocit jako já?"

"Jaký pocit?"

"Jako by mi tuhla krev v žilách."

Sparhawk přikývl. "Něco podobného," připustil. "Kuriku," řekl pak, "odvedete s Beritem Sefrenii, Píšťalku a Talena někam stranou."

Panoš odměřeně přikývl.

"Tak tedy, pánové," řekl Sparhawk ostatním rytířům, "pojedeme se tam podívat."

Vyrazili plavným klusem - pět rytířů ve zbroji na válečných koních, v rukou sbírku nepříjemně vyhlížejících zbraní. Na vrcholku kopce se k nim připojili dva mlčenliví rytíři v černé zbroji. Sparhawk opět ucítil ten nepříjemný zápach a opět jako by mu tuhla krev v žilách.

"Máte někdo roh?" zeptal se Tynian. "Měli bychom jim dát znamení, že se blížíme."

Ulath rozepjal přezku na jedné u svých sedlových brašen a vytáhl zahnutý a pokroucený roh nějakého zvířete. Byl poměrně velký a na špičce měl mosazný náustek.

"Který zvíře má takovýhle rohy?" zeptal se ho Kalten.

"Lidožravej obr," odpověděl Ulath. Pak přiložil náustek ke rtům a vydal hromové zatroubení.

"Pro slávu boží a čest Církve!" vykřikl Bevier, postavil se ve třmenech a zamával lochaberkou.

Sparhawk vytasil meč a vrazil Faranovi do boků ostruhy. Velký kůň vyrazil dychtivě vpřed, uši sklopené a zuby vyceněné.

Z jilmového hájku se ozvaly výkřiky zlosti. Rytíři Církve se hnali tryskem z kopce na ořích, jež do nohou šlehala tráva. Pak z úkrytu vyrazilo snad osmnáct ozbrojenců na koních - rozjeli se na otevřené prostranství, aby tu čelili útočníkům.

"Oni se chtějí bít!" vykřikl Tynian vítězně.

"Dávejte na sebe pozor, až se mezi ně zamícháme!" varoval je Sparhawk. "V hájku se mohou skrývat další!"

Ulath troubil na roh do poslední chvíle. Pak ho rychle strčil do sedlové brašny a začal kroužit nad hlavou svou velkou válečnou sekyrou.

Tři z ozbrojenců zůstali pozadu; těsně předtím, než se obě skupiny srazily, obrátili koně a ujížděli jako o život šlehaje v naprosté panice koně.

Počáteční střet mohl být slyšet na míli daleko. Sparhawk s Faranem byli paněkud vpředu; ostatní byli vějířovitě rozestaveni v jakémsi klínovém útvaru. Jakmile se Sparhawk srazil s cizinci, postavil se ve třmenech a začal napravo nalevo rozdávat široké shora vedené rány. Rozťal helmici a spatřil, jak se z ní vyřinula krev a mozek; muž spadl toporně ze sedla. Další ranou svého meče rozpoltil pozvednutý štít a uslyšel zaječení, když se jeho ostří zahryzlo do paže, na níž byl štít navlečen. Za ním se ozývaly zvuky dalších ran a výkřiky, jak ho přátelé následovali bitkou.

Po jejich náporu na střed skupiny zůstalo deset ozbrojenců, mrtvých nebo raněných, na zemi, ale když se rytíři chystali k novému útoku, vyřítil se z hájku další půltucet mužů, aby je napadl zezadu.

"Jen dál!" zvolal Bevier otáčeje svého koně. "Já je chvíli pozdržím, než skončíte s těmi ostatními!" Zvedl svou lochaberku a zaútočil.

"Pomoz mu, Kaltene," křikl Sparhawk na přítele a opět vyrazil s Tynianem, Ulathem a těmi dvěma cizinci proti omámeným ozbrojencům, kteří přežili první útok. Tynianův meč měl výrazně širší ostří než meče pandionských, a byl tudíž mnohem těžší. Váha způsobovala, že zbraň byla ničivě účinná a zajížděla do masa i zbroje se stejnou snadností. Ulathova sekyra nevyžadovala samozřejmě žádnou lest ani rafinovanost. Rubal do lidí jako dřevorubec do stromů.

Sparhawk zahlédl, jak se jeden z podivných pandionských postavil ve třmenech a zasadil jednomu z lapků rozmáchlou shora vedenou ránu. Věc, kterou rytíř držel ve své pěsti s železnou rukavicí, však nebyl meč, ale jakási stříbřitá záře podobná té, jež byla dána Sefrenii nehmotným duchem sira Laka v onom sešlém bytě v prvním poschodí domu v Chyrellu. Zdálo se, že záře prošla tělem nemotorného žoldáka, s nímž se pandionský bil. Muž strašně zbledl a v hrůze vytřeštil oči na svůj trup - krev tam však nebyla a jeho rzí poskvrněná zbroj zůstala netknutá. S výkřikem hrůzy odhodil meč a prchl. Pak byla Sparhawkova pozornost odvedena jiným nepřítelem.

Když padl poslední z ozbrojenců, obrátil Sparhawk Farana, aby šel na pomoc Bevierovi a Kaltenovi, ale viděl, že to v podstatě není nutné. Tři z mužů, kteří na ně zaútočili z jilmového hájku, už byli na zemi. Jiný visel přes sedlo s oběma rukama přitisknutýma na břicho. Poslední dva se zoufale snažili odvracet rány Kaltenova meče a Bevierovy lochaberské sekyry. Kalten předstíral útok a elegantně vyrazil svému protivníku zbraň z ruky; Bevier uťal svému muži hlavu téměř ledabylým máchnutím vedeným rukou obrácenou hřbetem napřed.

"Nezabíjej ho!" zavolal Sparhawk na Kaltena, když plavovlasý muž pozvedl meč.

"Ale -" zaprotestoval Kalten.

"Chci ho vyslechnout."

Kaltenův obličej se protáhl zklamáním. Sparhawk se k němu a Bevierovi rozjel přes trávu, na níž se válela těla.

Sparhawk zarazil Farana. "Slez s koně," řekl vyděšenému a vyčerpanému zajatci.

Muž sklouzl s koně. Podobně jako zbroj jeho padlých společníků tvořila i jeho směsice různých kusů. Byla místy rezavá a pomačkaná, ale meč, který mu Kalten vyrazil z ruky, byl nablýskaný a ostrý.

"Ty jsi žoldák, je to tak?" zeptal se Sparhawk.

"Ano, pane," koktal chlap s pelosijským přízvukem.

"Moc dobře to nedopadlo, co?" pokračoval téměř přátelsky Sparhawk.

Chlapík se nervózně zasmál a rozhlédl se po krvavé spoušti okolo. "Ne, pane, vůbec to nedopadlo tak, jak bychom byli čekali."

"Dělali jste, co jste mohli. Teď chceme vědět jméno muže, který vás najal."

"Neptal jsem se ho na jméno, pane."

"Tak ho popiš."

"Já - já nemůžu, pane."

"Tenhle rozhovor bude nejspíš o dost nepříjemnější," řekl Kalten.

"Postavte ho do ohně," navrhl Ulath.

"Vždycky se mi líbilo lít do brnění vroucí smůlu - pomaloučku," prohodil Tynian.

"Palečnice," pravil Bevier pevně.

"Vidíš, jak na tam jsi, sousede," řekl Sparhawk vězni, který teď měl popelavou tvář. "Ty promluvíš. My jsme tady a muž, který tě najal, ne. Možná ti nepříjemnými věcmi hrozil, ale my ti je uděláme. Ušetři si značné nepohodlí a odpověz na mé otázky."

"Pane," začal muž natahovat, "nemůžu - i kdybyste mě umučili k smrti."

Ulath sklouzl u sedla a přistoupil ke krčícímu se zajatci. "Nech toho, prosím tě," řekl genidián. Zvedl nad vězňovu hlavu ruku s nataženou dlaní a promluvil drsným skřípavým jazykem, jemuž Sparhawk nerozuměl; měl tíživé podezření, že se nejedná o lidskou řeč. Oči zajatého žoldáka se rozostřily a on padl na kolena. Váhavě a bez nejmenšího výrazu v obličeji začal mluvit týmž jazykem jako Ulath.

"Je pod vlivem čar," oznámil genidijský rytíř. "Nic, co bysme mu mohli udělat, by ho nepřimělo k řeči."

Žoldák dál mluvil tím strašlivým jazykem; hovořil teď rychleji.

"Najali ho dva lidi," překládal Ulath, "Styrik v kápi a muž s bílejma vlasama."

"Martel!" vykřikl Kalten.

"To je dost pravděpodobné," souhlasil Sparhawk.

Vězeň znovu promluvil.

"Očaroval ho ten Styrik," řekl Ulath. "Použil kouzlo, který mi není povědomý."

"Myslím, že mně taky ne," připustil Sparhawk. "Uvidíme, jestli ho zná Sefrenie."

"Ach," dodal Ulath, "ještě něco. Ten útok byl namířenej proti ní."

"*Co?*"

"Podle rozkazů, který tyhle lidi dostali, měli zabít Styričanku."

"Kaltene!" štěkl Sparhawk, ale plavovlasý muž už nasadil koni ostruhy.

"Co s ním?" ukázal Tynian na vězně.

"Pusťte ho," křikl Sparhawk a tryskem vyrazil za Kaltenem. "Pojeďte!"

Když přejížděli vrcholek kopce, Sparhawk se ohlédl. Podivní pandionští zmizeli. Pak je uviděl vpředu. Kolem skalnatého pahorku, kde Kurik ukryl Sefrenii

a ostatní, postávala skupina mužů. Oba rytíři v černé zbroji se lhostejně drželi v sedlech svých koní mezi útočníky a pahorkem. Nepokoušeli se bojovat, jen stáli na místě. Jak se Sparhawk díval, mrštil jeden z útočníků kopím - zdálo se, že bez viditelného účinku prošlo přímo skrz tělo jednoho z pandionských v černé zbroji.

"Farane!" křikl Sparhawk, "utíkej!" Bylo to něco, co dělal jen zřídka. Místo na výcvik apeloval na Faranovu loajalitu. Velký kůň se poněkud otřásl, pak jako by se v běhu protáhl; ostatní nechal rychle za sebou.

Útočníků bylo asi deset. Viditelně se odtahovali od obou pandionských, kteří jim stáli v cestě. Jeden z nich se rozhlédl a uviděl, jak se na ně řítí Sparhawk a v patách za ním ostatní. Vykřikl na výstrahu. Otrhaní útočníci chvíli stáli, jako by do nich uhodil hrom. Pak vyrazili a prchali přes louku - prchali v takové panice, jakou Sparhawk u profesionálů viděl zřídka. Řítil se úbočím pahorku, až od Faranových ocelí okovaných kopyt létaly jiskry. Těsně pod hřebenem zastavil. "Jste všichni v pořádku?" zavolal na Kurika.

"Ano, jsme," odpověděl Kurik hledě přes násep z kamení, který s Beritem spěšně vztyčili. "Než sem ale přijeli ti dva rytíři, tak to s námi bylo dost nahnutý." Kurik upřel pohled na pár mužů, kteří odrazili útočníky - jeho oči se dívaly poněkud rozrušeně. Sefrenie se smrtelně bledým obličejem přistoupila k náspu a postavila se vedle něj.

Sparhawk se obrátil k podivným pandionským. "Myslím, že je čas, abychom se představili," řekl, "a vysvětlili si několik drobností."

Muži neodpověděli. Podíval se na ně pozorněji. Koně, na nichž seděli, vyhlíželi teď ještě vyhubleji a Sparhawk se otřásl, když viděl, že zvířata nemají oči, ale jen prázdné oční důlky, a jejich kosti že vystupují z otrhané srsti. Pak si rytíři sňali helmice. Jejich obličeje byly poněkud mlžné a nejasné, téměř průsvitné a také v nich chyběly oči. Jeden z nich byl patrně velmi mladý a měl vlasy jako len. Druhý byl starý a vlasy měl bílé. Sparhawk poněkud ustoupil. Znal je oba; věděl, že jsou mrtví.

"Sire Sparhawku," řekl Parasimův duch dutým hlasem prostým emocí, "pokračujte vytrvale ve své misi. Nezbývá vám mnoho času."

"Proč jste se vrátili z Domu mrtvých?" otázala se jich Sefrenie s dokonalou formálností. Hlas se jí třásl.

"Naše přísaha má moc přivést nás ze stínů, vyvstane-li nutnost, matičko," odpověděla Lakova podoba hlasem rovněž dutým a prostým všech emocí. "Padnou další a naše společenství se rozroste, než se královně navrátí zdraví." Pak se stín s prázdnýma očima obrátil ke Sparhawkovi. "Dobře střez naši milovanou matku, Sparhawku, neboť je ve vážném nebezpečí. Jestliže padne, ztratili jsme životy zbytečně a královna zemře."

"Budu ji střežit, Laku," slíbil Sparhawk.

"Věz ještě poslední věc. Ehlaninou smrtí nepřijdeš jen o královnu. U bran se převaluje temnota a Ehlana je naší jedinou nadějí na světlo." Pak se jejich podoby zachvěly a zmizely.

Zbylí čtyři rytíři se přihnali po skalnatém svahu a zarazili koně. Kaltenova tvář byla sinalá a on sám se viditelně třásl. "Kdo to byl?" zeptal se.

"Parasim s Lakem," odpověděl Sparhawk tiše.

"Parasim? Vždyť je mrtvý."

"Lakus taky."

"Duchové?"

"Už to tak vypadá."

Tynian sesedl a sundal si těžkou helmici. Také byl bledý a potil se. "Čas od času mám co dělat s nekromantikou," řekl, "i když obvykle ne z vlastní vůle. Duch se musí většinou zavolat, ale občas se objeví sám od sebe - zvlášť když tu nedokončí něco důležitého."

"Tohle bylo důležité," řekl Sparhawk chmurně.

"Nechceš nám říct ještě něco, Sparhawku?" zeptal se pak Ulath. "Vypadá to, žes několik věcí vynechal."

Sparhawk se podíval na Sefrenii. Obličej měla smrtelně bledý, ale narovnala se a kývla.

Sparhawk se nadechl. "Ehlana už by byla mrtvá, při životě ji však udržuje kouzlo, které ji uzavírá v křišťálovém šestistěnu. Kouzlo jo výsledkem společného úsilí Sefrenie a dvanácti pandionských," vysvětlil.

"Vlastně jsem si s tím lámal hlavu," řekl Tynian.

"Je tu ale jeden problém," pokračoval Sparhawk. "Rytíři budou jeden po druhém umírat, až zůstane jen Sefrenie."

"A pak?" zeptal se Bevier třesoucím se hlasem.

"Pak odejdu i já," odpověděla Sefrenie prostě.

Mladému cyrinikovi unikl dušený vzlyk. "Jen přes mou mrtvolu," řekl se staženým hrdlem.

"Někdo se však pokouší věci uspíšit," pokračoval Sparhawk. "Tohle je od chvíle, kdy jsme vyjeli z Cimmury, třetí útok na Sefreniin život."

"Ale já je přežila," řekla, jako by neměly žádnou důležitost. "Podařilo se vám nějakým způsobem určit totožnost lidí, kteří to měli na svědomí?"

"Je za tím Martel a nějakej Styrik," informoval ji Kalten. "Ten Styrik žoldáky očaroval, aby nemohli mluvit, ale Ulath kouzlo nějak zlomil. Mluvil se zajatcem jazykem, kterýmu jsem nerozuměl. Ten člověk odpovídal stejně."

Pohlédla tázavě na thalesijského rytíře.

"Mluvili jsme trollí řečí," pokrčil Ulath rameny. "Není to lidskej jazyk, takže jsme kouzlo obešli."

Vytřeštila na něj v hrůze oči. "Ty ses obrátil na trollí bohy?" zalapala po dechu.

"Někdy je to nutný, paní," odvětil. "Není to tak nebezpečný, když si dáte pozor."

Bevier měl na tvářích slzy. "S vaším dovolením, lorde Sparhawku, se osobně ujmu ochrany paní Sefrenie. Budu ustavičně po boku této statečné dámy, a kdyby mělo dojít k dalším střetům, můj život je zárukou, že jí nikdo neublíží."

Přes Sefreniin obličej přelétl výraz zděšení; prosebně pohlédla na Sparhawka.

"Myslím, že to není špatný nápad," řekl a její nevyslovené námitky si nevšímal. "Dobře, Beviere. Zůstaňte u ní."

Sefrenie na něj vrhla vražedný pohled.

"Pohřbíme mrtvé?" zeptal se Tynian.

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Na to, abychom si hráli na hrobníky, nemáme čas. Moji bratři jeden po druhém umírají a na konci seznamu je Sefrenie. Jestli uvidíme nějaké rolníky, řekneme jim, kde jsou těla. Věci, které ukradnou, je za kopání odmění. Pojedeme dál."

Borrata byla univerzitní město, jež vyrostlo kolem vznešených budov nejstaršího střediska vyššího vědění v Eosii. V minulosti se stávalo, že Církev naléhala, aby se instituce přestěhovala do Chyrellu, ale fakulta vždy tomuto nápadu odolala; očividně si přála uchovat si svou nezávislost a dohled Církve jí nijak nechyběl.

Pozdě odpoledne v den svého příjezdu si Sparhawk a jeho společníci našli ubytování v pokojích jednoho z místních hostinců. Hostinec byl pohodlnější a rozhodně čistší než ty u silnice, v nichž přespávali v Elenii a zde v Cammorii.

Následujícího rána si Sparhawk oblékl drátěnou košili a těžký vlněny plášť.

"Chceš, abysme šli s tebou?" zeptal se Kalten, když jeho přítel sešel do společenské místnosti v hlavním patře hostince.

"Ne," odpověděl Sparhawk. "Nebudeme z toho dělat slavnostní průvod. Univerzita odsud není daleko a já dokážu Sefrenii chránit cestou sám."

Sir Bevier se zatvářil, jako by chtěl protestovat. Bral úlohu Sefreniina ochránce, do které se sám obsadil, velmi vážně - během cesty do Borraty se od ní zřídka hnul dál než na několik stop. Sparhawk pohlédl na svědomitého mladého cyrinika. "Vím, žes každou noc hlídal před jejími dveřmi, Beviere," pravil. "Proč se trochu nevyspíš? Moc jí - nebo nám – nepomůžeš, když budeš padat ze sedla."

Bevierovi ztuhl obličej.

"Nemyslel to osobně, Beviere," řekl Kalten. "Sparhawk prostě ještě tak docela nepochopil význam slova diplomatickej. Všichni doufáme, že se mu to jednou přece jen podaří."

Na Bevierově tváři se objevil slabý úsměv, pak se zasmál. "Myslím, že mi ještě chvíli potrvá, než si na vás pandionské zvyknu," prohlásil.

"Považuj to za školu života," navrhl Kalten.

"Víš, že jestli budete mít se Sefrenií úspěch a podaří se vám zjistit, jak královnu vyléčit, čekají nás patrně, až se budeme vracet do Cimmury, všechny možné nepříjemnosti," řekl Tynian Sparhawkovi. "Nejspíš se nás budou pokoušet zastavit celé armády."

"Madel," navrhl Ulath tajemně. "Nebo Sarrinium."

"Moc ti nerozumím," přiznal Tynian.

"Ty armády, o kterejch ses zmínil, se pokusí odříznout nám cestu do Chyrellu, abysme se tam nedostali - a abysme se nedostali do Elenie. Když pojedeme na jih do jednoho z těchhle přístavů, budeme si moct najmout loď a obeplout pobřeží do Vardenais na západním pobřeží Elenie. Stejně je to po moři rychlejší."

"Tohle rozhodneme, až najdeme ten lék," řekl Sparhawk.

Sefrenie sešla s Píšťalkou ze schodů. "Můžeme vyrazit?" zeptala se.

Sparhawk přikývl.

Krátce promluvila k Píšťalce. Děvčátko kývlo a přešlo k místu, kde seděl Talen. "Byls vybrán, Talene," řekla chlapci. "Dávej na ni pozor, než se vrátím."

"Ale -" začal něco namítat.

"Udělej, co ti říká, Talene," řekl mu Kurik unaveně.

"Zrovna jsem se chystal trochu si vyjít a porozhlídnout se kolem."

"Ne," prohlásil jeho otec, "to ses nechystal."

Talen se zatvářil trucovitě. "No dobře," řekl, když se mu Píšťalka vyšplhala do klína.

Protože to bylo na univerzitu tak blízko, rozhodl se Sparhawk, že s sebou nevezmou koně, a spolu se Sefrenií se vydali úzkými borratskými uličkami. Drobná žena se rozhlédla. "Už jsem tu dlouho nebyla," zamumlala.

"Nedovedu si představit, co by tě na univerzitě mohlo přitahovat," usmál se Sparhawk, "vzhledem k tvým názorům na čtení."

"Já jsem tu nestudovala, Sparhawku. Učila jsem tu."

"Měl jsem to uhodnout. Jak vycházíš s Bevierem?"

"Dobře, jenom mě nenechá nic dělat - a pořád se mě snaží obrátit na elénskou víru." Její hlas zněl poněkud kysele.

"Pokouší se tě chránit - tvé tělo i tvou duši."

"To má být vtip?"

Raději si odpověď odpustil.

Pozemky univerzity v Borratě se podobaly parku. Studenti a členové profesorského sboru se zahloubaně procházeli po udržovaných trávnících.

Sparhawk zastavil mladého muže v zeleném kabátci. "Prosím vás, sousede," oslovil ho, "mohl byste mi říci, jak se dostanu k lékařské fakultě?"

"Vy jste nemocný?"

"Ne. Jeden můj přítel."

"Ach tak. Lékaři mají sídlo v tamté budově." Student ukázal na sraženou stavbu postavenou z šedého kamene.

"Děkuji, sousede."

"Doufám, že se váš přítel brzy uzdraví."

"My taky."

Když vešli do budovy, narazili na obtloustlého muže v černém taláru.

"Promiňte, pane," řekla mu Sefrenie. "Jste lékař?"

"Ano."

"Výborně. Měl byste chvilku čas?"

Tlouštík si důkladně prohlédl Sparhawka. "Bohužel," řekl odměřeně. "Mám moc práce."

"Mohl byste nás tedy poslat k některému ze svých kolegů?"

"Zkuste kterékoliv dveře," pravil, máchl rukou a rychle odešel.

"To je na lékaře podivný postoj," poznamenal Sparhawk.

"V každém povolání najdeš určitý díl nevychovanců," odpověděla.

Prošli předpokojem a Sparhawk zaklepal na tmavě natřené dveře.

"Co je?" ozval se unavený hlas.

"Potřebujeme se poradit s lékařem."

Následovala dlouhá odmlka. "No dobře," odpověděl znavený hlas, "pojďte dál."

Sparhawk otevřel dveře a vpustil Sefrenii.

V místnosti seděl za stolem, na jehož desce ležely páté přes deváté různé předměty, muž s hlubokými kruhy pod očima; vypadal, že se naposledy holil před několika týdny. "Jakou chorobou trpíte?" zeptal se Sefrenie hlasem chvějícím se vyčerpáním.

"Já nemocná nejsem," odpověděla.

"Tak on?" Doktor ukázal na Sparhawka. "Připadá mi docela zdravý."

"Ne," řekla. "On taky není nemocný. Jsme tu kvůli nemocnému příteli."

"Já návštěvy nedělám."

"To jsme po vás nechtěli," podotkl Sparhawk.

"Náš přítel žije dost daleko," řekla Sefrenie. "Mysleli jsme, že když vám popíšeme symptomy, odvážíte se možná dohadu ohledně příčiny neduhu."

"Já nehádám," odpověděl krátce. "Jaké to jsou symptomy?"

"Velice podobné padoucnici," pravila Sefrenie.

"Tak je to padoucnice. Už jste si udělala diagnózu sama."

"Jsou tu však jisté rozdíly."

"Dobře. Popište rozdíly."

"Horečka - a docela vysoká - a hojný pot."

"To k sobě moc nejde, milá paní. Když máte horečku, máte kůži suchou."

"Ano, já vím."

"Máte nějaké lékařské vzdělání?"

"Jsem obeznámena s jistými lidovými léčebnými prostředky."

Odfrkl si. "Zkušenost mi říká, že lidové léčebné prostředky častěji zabíjejí než léčí. Jakých dalších symptomů jste si všimla?"

Sefrenie pedantsly popsala nemoc, která přivedla Ehlanu do kómatu.

Zdálo se však, že lékař, místo aby poslouchal, zírá na Sparhawka. Jeho obličej náhle zostražitěl a oči se mu zúžily; muž se teď tvářil vychytrale. "Je mi líto," řekl, když Sefrenie skončila. "Myslím, že byste se raději měla vrátit a podívat se na svého přítele ještě jednou. To, co jste právě popsala, neodpovídá žádné známé nemoci." Jeho hlas byl strohý, téměř úsečný.

Sparhawk se narovnal a zaťal pěsti, ale Sefrenie mu položila ruku na paži. "Díky za váš čas, učený pane," řekla zdvořile. "Pojďme," řekla Sparhawkovi.

Vyšli společně do chodby.

"To už jsou dva," zabručel Sparhawk.

"Jak to, dva?"

"Dva lidé, kteří se neumějí chovat."

"Možná na tom není nic divného."

"Nerozumím ti."

"Ti, kdo učí, dávají najevo jistou přirozenou aroganci."

"*Tys* ji nikdy najevo nedávala."

"Já ji ovládám, Sparhawku. Zkus další dveře."

Během následujících dvou hodin mluvili se sedmi lékaři. Každý z nich vrhl pátravý pohled na Sparhawkovu tvář a pak předstíral nevědomost.

"Začínám z toho mít zvláštní pocit," zavrčel, když vyšli z další ordinace. "Jednou se na mne podívají a zčistajasna zhloupnou - nebo se mi to jen zdá?"

"Taky jsem si toho všimla," odpověděla zamyšleně.

"Moje tvář žádný obdiv nevyvolává, ale z nikoho ještě blba neudělala."

"Tvůj obličej je naprosto v pořádku, Sparhawku."

"Pokrývá přední část mojí hlavy. Co jiného můžeš od obličeje chtít?"

"Zdá se, že borratští lékaři nejsou tak schopní, jak jsme si mysleli."

"Takže jsme zase ztráceli čas?"

"Ještě jsme neskončili. Nevzdávej se naděje."

Nakonec přišli k malým nenatřeným dveřím zastrčeným v sešlém přístěnku. Sparhawk zaklepal; odpověděl rozmazaný hlas. "Jděte pryč."

"Potřebujeme vaši pomoc, učený pane," řekla Sefrenie.

"Jděte si otravovat někoho jinýho. Nemám čas - zrovna se opíjím."

"Tak to by stačilo!" utrhl se Sparhawk. Popadl kliku a zatlačil, ale dveře byly zamčené zevnitř. Vztekle je vykopl a přitom rozštípl rám.

Muž uvnitř malinké místnůstky zamžikal. Byl to otrhaný mužík s hrbatými zády a kalnýma očima. "Klepete docela nahlas, příteli," poznamenal. Pak si říhl.

"No tak tam nestůjte. Pojďte dál." Hlava se mu kývala nahoru a dolů. Jeho oblečení bylo uválené a chomáče šedých vlasů mu trčely na všechny strany.

"Máte snad ve vodě něco, po čem se každý chová nevychovaně?" zeptal se Sparhawk kysele.

"To tedy nevím," odpověděl otrhaný mužík. "Vodu nikdy nepiju." Hlučně se napil z otlučené holby.

"Je to vidět."

"Budeme se tu urážet až do večera, nebo mi radši řeknete, co vás trápí?" Lékař krátkozrace zašilhal na Sparhawkův obličej. "Tak to jste vy, ten člověk," řekl.

"Jaký člověk?"

"Ten člověk, co s ním nemáme mluvit."

"Nevysvětlil byste to nějak?"

"Před několika dny sem přišel muž. Řekl, že vyplatí každýmu lékaři v domě sto zlaťáků, když odsud odejdete s prázdnejma rukama."

"Jak vypadal?"

"Měl vojenský držení a bílý vlasy."

"Martel," řekl Sparhawk Sefrenii.

"Měli jsme to uhodnout hned," odpověděla.

"Nezoufejte, přátelé," řekl jim špinavý mužík velkoryse. "dostali jste se k nejlepšímu lékaři v Borratě." Pak se ušklíbl. "Všichni moji kolegové táhnou na zimu na jih s kachnama, kva, kva, kva. Z žádnýho z nich nedostanete rozumnej lékařskej posudek. Ten bělovlasatec povídal, že budete popisovat nějaký symptomy. Nějaká dáma je hrozně nemocná, jak jsem pochopil, a váš přítel - ten Martel, co jste o něm mluvil - by byl radši, kdyby se už neuzdravila. Můžeme ho zklamat, ne?" Zhluboka se napil ze své holby.

"Děláte svému povolání čest, vážený pane," řekla Sefrenie.

"Ne. Jsem starej zlomyslnej ožrala. Chcete opravdu vědět, proč jsem ochotnej vám pomoct? Protože budu s radostí poslouchat, jak budou mí kolegové vzteky ječet, až jim všechny ty peníze proklouznou mezi prstama."

"To je, myslím, zrovna tak dobrý důvod, jako kterýkoliv jiný," řekl Sparhawk.

"Přesně tak." Mírně podnapilý lékař se zahleděl na Sparhawkův nos. "Proč jste si ho nedal srovnat, když jste si ho zlomil?" zeptal se.

Sparhawk se dotkl svého nosu. "Měl jsem jiné starosti."

"Jestli chcete, tak vám ho dám do pořádku. Není potřeba nic jiného, než vzít kladivo a znovu ho zlomit. Pak vám ho srovnám."

"Díky, ale už jsem si zvykl."

"Jak je ctěná libost. Tak jaký to jsou symptomy, co jste sem přišli popisovat?"

Sefrenie mu je ještě jednou přeříkala.

Seděl tam s přimhouřenýma očima a škrábal se na uchu. Pak se začal hrabat v hromadě odpadků do výšky nakupené na stole. Nakonec vytáhl tlustou knihu s

otrhanými koženými deskami. Chvilku v ní listoval, pak ji hlučně sklapl. "Přesně to jsem si myslel," řekl vítězně. Znovu si říhl.

"No?" řekl Sparhawk.

"Vaše přítelkyně byla otrávena. Už umřela?"

Sparhawkovi se sevřel žaludek. "Ne," odpověděl.

"Je to jen otázka času." Lékař pokrčil rameny. "Je to vzácnej rendorskej jed. Je vždycky smrtelnej."

Sparhawk zaťal zuby. "Jedu zpátky do Cimmury a tupým nožem vykuchám Annia," zachrčel.

Malý sešlý lékař se náhle zatvářil zaujatě. "Udělejte to takhle," navrhl. "Proveďte příčný řez přímo pod pupíkem. Pak do něj kopněte, až spadne na záda. V tu chvíli by mělo všechno vypadnout."

"Díky."

"Platit nemusíte. Když už chcete něco udělat, udělejte to pořádně. Jestli tomu dobře rozumím, myslíte si, že to má na svědomí ten Annias?"

"Určitě."

"Tak do toho a klidně ho zabijte. Travičema opovrhuju."

"Neexistuje nějaký protijed?" zeptala se Sefrenie.

"Nevím o žádném. Navrhl bych, abyste si promluvili s několika lékaři v Cipprii, které znám, ale než byste se vrátili, byla by vaše přítelkyně mrtvá."

"Ne," nesouhlasila Sefrenie. "Je udržována při životě."

"To bych rád věděl, jak se vám to podařilo."

"Ta paní je Styričanka," řekl Sparhawk. "Má přístup k různým neobvyklým věcem."

"Kouzla? Opravdu to funguje?"

"Občas ano."

"No dobře. Možná ten čas máte." Uválený lékař utrhl z jednoho papíru na stole roh a namočil do téměř suchého kalamáře brk. "Ty první dvě jsou jména párku docela schopnejch doktorů v Cipprii," řekl škrábaje po papíře. "To třetí je jméno jedu." Podal papír Sparhawkovi. "Hodně štěstí," řekl. "A teď odsud vypadněte, ať můžu pokračovat v tom, co jsem dělal, než jste mi vykopli dveře."

KAPITOLA

ŠESTNÁCTÁ

PROTOŽE NEVYPADÁTE jako Rendořané," řekl Sparhawk. "Cizinci tu budí značnou pozornost - většinou nepřátelsky zaměřenou. Já se mohu v Cipprii vydávat za domorodce. Kurik také. Rendorské ženy nosí závoje, takže se Sefreniiným vzhledem nebudou problémy. Zbytek na nás bude muset počkat."

Byli shromážděni ve velké místnosti v horním patře hostince nedaleko univerzity. Místnost byla holá - podél zdí stálo jen několik lavic a na úzkých oknech nebyly záclony. Sparhawk je informoval o tom, že, jak jim sdělil podnapilý lékař, Martel se tentokrát nepokusil o fyzickou konfrontaci, ale spíš o úskok.

"Mohli bysme si dát do vlasů něco, co by změnilo jejich barvu," protestoval Kalten. "Nepomohlo by to?"

"Je to chováním, Kaltene," vysvětlil Sparhawk. "Mohl by ses nabarvit nazeleno a lidé by pořád ještě věděli, že jsi Elén. Totéž více nebo méně platí i pro ostatní. Všichni máte držení těla jako rytíři. Trvá léta, než se něčeho takového zbavíte."

"Ty teda chceš, abysme zůstali tady?" zeptal se Ulath.

"Ne. Pojedeme všichni do Madelu," rozhodl Sparhawk. "Jestli dojde v Cipprii k něčemu neočekávanému, bude rychlejší poslat vám vzkaz tam."

"Myslím, že něco přehlížíš, Sparhawku," řekl Kalten. "Víme, že Martel je někde tady a nejspíš má všude plno zvědů. Jestli všichni vyjedeme z Borraty v plný zbroji, dozví se o tom, než urazíme půl míle."

"Poutníci," zavrčel Ulath záhadně.

"Nerozumím ti," řekl Kalten a zamračil se.

"Když si sbalíme zbroj na vozejk a oblečeme se do obyčejnejch šatů, můžeme se připojit ke skupině poutníků a nikdo se na nás nepodívá podruhý." Pohlédl na Beviera. "Jak moc toho víš o Madelu?"

"Máme tam kapitulu," odpověděl Bevier. "Někdy tam jezdím."

"Jsou tam schrány se svatejma ostatkama nebo poutní místa?"

"Několik. Ale poutníci se většinou nepouštějí na cestu v zimě."

"Pouštěj, když dostanou zaplaceno. Nějaký si najmeme - a taky kněze, kterej bude cestou zpívat hymny."

"Má to svoje možnosti, Sparhawku," řekl Kalten. "Martel vlastně neví, kterým směrem se dáme, až budem opouštět město - jeho zvědové budou muset bejt rozmístěný poměrně daleko od sebe."

"Jak toho Martela poznáme?" zeptal se Bevier. "Kdybychom se s ním náhodou setkali, až budete v Cipprii?"

"Kalten ho zná," odpověděl Sparhawk, "a Talen ho taky jednou viděl." Pak si na něco vzpomněl. Pohlédl na chlapce, který dělal z provázku kolíbku, aby zabavil Píšťalku. "Talene," řekl, "Mohl bys nakreslit Martela a Kragera?"

"Jasně."

"A obraz Ada můžeme vyvolat taky," dodala Sefrenie.

"To není nic těžkýho," řekl Kalten. "Navlíkneš prostě gorilu do brnění a máš ho."

"Provedeme to tedy takhle," řekl Sparhawk. "Berite?"

"Ano, lorde Sparhawku."

"Jdi a podívej se po nějakém kostele - po nějakém chudém. Promluv s vikářem. Řekni mu, že zaplatíme pouť ke svatým ostatkům v Madelu. Požádej ho, aby vybral asi dvanáct těch nejpotřebnějších farníků a zítra ráno je sem přivedl. Chceme, aby jel s námi - aby se postaral o naše duše. A řekni mu, že jeho kostelu věnujeme značný obnos, bude-li souhlasit."

"Nebude se ptát, jaké k tomu máme důvody, pane?"

"Řekni mu, že jsme spáchali hroznej hřích a chceme ho odpykat," pokrčil Kalten rameny. "Jenom moc nezabíhej do podrobností."

"Sire Kaltene!" zalapal Bevier po dechu. "Vy byste byl schopný lhát duchovnímu?"

"To vlastně není lež, Beviere. Všichni hřešíme. Tenhle tejden jsem už zhřešil nejmíň šestkrát. A co víc, vikář chudýho kostela se moc ptát nebude, když je ve hře dar."

Sparhawk vytáhl ze své haleny kožený měšec. Několikrát jím zatřásl - ozvalo se typické cinkání. "Pánové," řekl, když rozvazoval měšec, "došla řada na tu část bohoslužeb, kterou máme nejraději - na ofertorium. Bůh miluje štědré dárce, tak se nestyďte. Vikář bude potřebovat peníze, aby mohl najmout poutníky." Podal měšec nejbližšímu rytíři.

"Myslíš, že by Bůh přijal moji směnku?" zeptal se Kalten.

"Bůh možná ano. Ale já ne. Přidej do měšce něco, Kaltene."

Lidé, kteří se příštího rána shromáždili na dvoře hostince, byli všichni zbědovaní - vdovy v záplatovaných svátečních šatech, řemeslníci bez práce a několik hladových žebráků. Seděli na unavených herkách nebo ospale vyhlížejících mulách. Sparhawk se na ně podíval z okna. "Pověz hostinskému, ať jim dá najíst," řekl Kaltenovi.

"Je jich docela dost, Sparhawku."

"Nechci, aby mi začali míli za městem omdlívat hlady. Vem si to na starost, já si zatím promluvím a vikářem."

"Jak chceš." Kalten pokrčil rameny. "Nemám je taky vykoupat? Některý vypadaj trochu zanedbaně."

"To nebude třeba. Nakrm taky jejich koně a muly."

"Nejsme trochu moc štědrý?"

"Poneseš každého koně, který padne."

"Uch. Hned na to dohlídnu."

Vikář chudého kostela byl hubený šedesátník s úzkostným obličejem. Měl stříbřité kudrnaté vlasy, v očích napjatý výraz a tvář rozrytou hlubokými ustaranými vráskami. "Pane," pravil a hluboce se Sparhawkovi uklonil.

"Prosím, drahý vikáři," odpověděl Sparhawk, "říkejte prostě poutníče. Před Bohem jsme si všichni rovni. Já i moji společníci nemáme jiné přání než se připojit k vašim dobrým a zbožným farníkům a putovat do Madelu, kde se chceme poklonit svatým ostatkům a poskytnout úlevu svým duším, neboť víme, že milost boží je nekonečná."

"Výborně řečeno - eh - poutníče."

"Pojíte s námi, drahý vikáři?" zeptal se ho Sparhawk. "Než dnes ulehneme, čeká nás dlouhá cesta."

Vikářovy oči se náhle rozzářily. "Velice rád, pane - totiž, poutníče."

Krmení cammorijských poutníků a jejich koní trvalo poměrně dlouho a pro kuchyni i koše na zrní ve stájích představovalo značnou zátěž.

"Nikdy jsem ještě neviděl, aby lidi tolik jedli," remcal Kalten. Přímo před hostincem se vyhoupl do sedla, oděný v důkladný plášť bez zvláštních znamení.

"Měli hlad," řekl mu Sparhawk. "Aspoň dohlédneme na to, aby se párkrát pořádně najedli, než se budou muset vrátit do Borraty."

"Vy a dobročinnost Sparhawku?" zeptal se Bevier. "Není to trochu netypické? Pandionští s ponurými tvářemi nejsou známi svým měkkým útlocitem."

"Jak málo je znáte, sire Beviere," zamumlala Sefrenie. Nasedla na svého bílého jezdeckého koně a natáhla ruce k Píšťalce, ale děvčátko zavrtělo hlavou, přešlo k Faranovi a zvedlo svou drobnou ruku. Velký grošák sklonil hlavu a ona ho pohladila po sametových nozdrách. Sparhawk ucítil, jak tělem koně proběhlo zvláštní zachvění. Pak Píšťalka neodbytně vztáhla ruce k velkému pandionskému. Sparhawk se vážně shýbl, zvedl ji do jejího obvyklého místa v přední části sedla a zabalil ji do svého pláště. Přitulila se k němu, vytáhla své flétny a začala pískat týž mollový nápěv, který hrála, když ji našli.

Vikář v čele průvodu zanotoval krátkou modlitbu, v níž se dovolával ochrany elénského Boha po dobu jejich pouti, prosbu, již přerušovaly tázavé - dokonce skeptické - trylky Píšťalčiných fléten.

"Chovej se slušně," zašeptal jí Sparhawk. "Je to dobrý člověk a dělá to, co je podle něj správné."

Uličnicky zakoulela očima. Pak zívla, ještě víc se k němu přitulila a okamžitě usnula.

Jeli na jih od Borraty, ranní obloha byla jasná. Za nimi, tažený Kurikem, hrkal dvoukolý vozík naložený jejich zbrojí a vybavením. Vítr byl prudký a škubal

otrhaným oblečením poutníků trpělivě se plahočících za svým vikářem. Na západě se rýsovalo pásmo nízkých hor poprášených na vrcholcích sněhem; sluneční svit se třpytil na těchto bílých polích. Rychlost, kterou se pohybovali, připadala Sparhawkovi pomalá - jako by se lidé ani nesnažili - ale supění a hekání ubohých herek poutníků bylo spolehlivou známkou, že zvířata dělají, co mohou.

Kolem poledne přijel ze své pozice na konci průvodu Kalten. "Dohánějí nás nějaký jezdci," hlásil potichu, aby nevyděsil bližší poutníky. "Nešetří koně."

"Nevíš, kdo to je?"

"Jsou oblečený v červeným."

"Tak tedy vojáci Církve."

"Všímáte si, jak mu to pálí?" poznamenal Kalten směrem k ostatním.

"Kolik jich je?" zeptal se Tynian.

"Vypadá to, že je to posílenej oddíl."

Bevier povolil smyčku, ve které visela jeho lochaberská sekyra.

"Přikryj ji něčím," řekl mu Sparhawk. "Vy ostatní taky schovejte zbraně." Pak zavolal. "Pane vikáři, co kdybychom si zazpívali hymnus? Míle budou za doprovodu svaté hudby ubíhat rychleji."

Vikář si odkašlal a začal nakřáplým, falešným hlasem zpívat. Unaveně, ale okamžitě se podrobujíce vedení svého pastora, se připojili ostatní poutníci.

"Zpívejte!" poručil Sparhawk svým společníkům a všichni pozvedli hlasy ve známém hymnu. Jak tak píseň vyřvávali, zvedla Píšťalka své flétny a zahrála krátký posměšný kontrapunkt.

"Nech toho," zamumlal Sparhawk. "A jestli se něco semele, sklouzni s koně a utíkej do toho pole."

Zvedla oči k nebi.

"Dělej, co ti říkám, slečinko. Nechci, aby tě ušlapali, dojde-li k boji."

Vojáci Církve však s dusotem projeli kolem poutníků pějících hymnus a ani se neobtěžovali podívat se na ně podruhé; brzy zmizeli v dálce před nimi.

"To bylo o fous," poznamenal Ulath.

"To ano," souhlasil Tynian. "Pokoušet se bojovat v davu vyděšených poutníků mohlo být zajímavé."

"Myslíte, že hledali nás?" zeptal se Berit.

"Těžko říct," odpověděl Sparhawk. "Ale nechtělo se mi zastavit je a zeptat se."

Putovali na jih k Madelu v nenáročných etapách, aby šetřili ubohé herky vikářových farníků, a přijeli na předměstí přístavního města asi v poledne čtvrtého dne od svého odjezdu z Borraty. Když uviděli město, zajel Sparhawk dopředu a přidal se k vikářovi v čele průvodu. Podal vikářovi měšec plný mincí. "Zde se s vámi rozloučíme," řekl. "Vynořila se jistá záležitost, která si žádá naší pozornosti."

Vikář mu věnoval přemýšlivý pohled. "Tohle všechno byla lest, nemám pravdu, pane?" zeptal se vážně. "Jsem možná jen chudý pastor nouzí stižené kaple, ale chování a držení rytířů Církve poznám, když je vidím."

"Odpusťte, dobrý vikáři," odvětil Sparhawk. "Odveďte své lidi na svatá místa tady v Madelu. Jděte v modlitbách a dohlédněte, aby se pořádně najedli. Pak se vraťte do Borraty a udělejte s penězi, které zbudou, co uznáte za vhodné."

"A mohu to udělat s čistým svědomím, synu?"

"S tím nejčistším, vikáři. Sloužím se svými přáteli Církvi v nesmírně naléhavé záležitosti a vaše pomoc bude oceněna členy Hierokracie v Chyrellu - aspoň jejich většinou." Pak Sparhawk obrátil Farana a vrátil se ke svým společníkům. "Beviere," řekl. "Zaveďte nás do vaší kapituly."

"Uvažoval jsem o tom, sire Sparhawku," odpověděl Bevier. "Naše kapitula je přísně střežena místními úřady a vůbec všemi možnými lidmi. I tak oblečeni, jak jsme teď, bychom byli určitě poznáni."

Spahawk zabručel. "Asi máte pravdu. Přišel jste na něco jiného?"

"Možná že ano. Náhodou tu mám příbuzného - markýze z východního Arcia -, který má na předměstí palác. Už jsem ho neviděl několik let - má rodina se na něj dívá s nelibostí, protože je to obchodník - ale snad si mě bude pamatovat. Je to veselý chlapík, a pokud zvolím správný přístup, možná vás také zahrne pohostinností."

"Myslím, že to stojí za pokus. Dobře. Veď nás."

Jeli kolem západního okraje Madelu k nádhernému domu obklopeného nízkou zdí z místního pískovce. Dům byl poněkud vzdálen od silnice a kolem něj se zelenaly neopadané stromy a dobře udržované trávníky. Přímo před průčelím domu byl štěrkem vysypaný dvůr, kde sesedli s koní. Z budovy vyšel sluha ve střízlivé livreji a tázavě se k nim přiblížil.

"Byl byste tak laskav a oznámil markýzovi, že by a ním rád mluvil jeho druhý bratranec sir Bevier a několik přátel?" otázal se mladý cyrinik zdvořile.

"Hned to bude, pane." Sluha se otočil a šel zpátky do domu. Muž, který se před domem objevil o chvíli později, byl silný a v obličeji zarudlý. Oděný byl v jedné z těch barevných hedvábných rouch, která jsou v jižní Cammorii běžnější než arcijské nohavice a kabátec, a na tváři se mu skvěl široký úsměv. "Beviere," zdravil vzdáleného bratrance srdečným stisknutím ruky. "Co děláš v Cammorii?"

"Hledám tu útočiště, Lyciene," odpověděl Bevier. Jeho mladý upřímný obličej se na okamžik zachmuřil. "Rodina se k tobě nezachovala hezky, Lyciene," připustil. "Nemohl bych ti vyčítat, kdybys teď mě a mé přátele odmítl."

"Nesmysl, Beviere. Rozhodl jsem se sám, že se pustím do obchodování. Věděl jsem, jak se na to bude dívat zbytek rodiny. Jsem hrozně rád, že tě vidím. Říkal jsi, že hledáš útočiště?"

Bevier přikývl. "Vyřizujeme tu pro Církev jistou choulostivou záležitost," pravil, "kapitulu cyriniků ve městě sleduje příliš mnoho očí. Vím, že je to velká prosba, ale mohli bychom využít tvé pohostinnosti?"

"Rozhodně, chlapče, rozhodně." Markýz Lycien ostře tleskl rukama a ze stájí vyšlo několik štolbů. "Postarejte se o koně a vozík našich návštěvníků," poručil markýz. Pak položil Bevierovi ruku na rameno. "Pojďte dál," pozval je všechny. "Chovejte se jako doma." Otočil se a vedl je nízkým klenutým vchodem do domu. Uvnitř ho následovali do příjemné místnosti s nízkým čalouněným nábytkem a krbem, kde praskalo a jiskřilo několik polen. "Prosím, posaďte se, přátelé," řekl Lycien. Pak se na ně pátravě zadíval. "Tahle církevní záležitost musí být velice důležitá, Beviere," prohodil. "Soudě podle vašich rysů, řekl bych, že tvoji přátelé zastupují všechny čtyři válečné řády."

"Máte ostrý zrak, markýzi," řekl Sparhawk.

"Budu z toho mít nějaké nepříjemnosti?" zeptal se Lycien. Pak se ušklíbl. "Ne, že by mi to dělalo starosti, to mi věřte. Jsem jen rád připravený."

"Není to moc pravděpodobné," ujistil ho Sparhawk. "Zvlášť když bude naše výprava úspěšná. Povězte mi, pane, máte nějaké styky v přístavu?"

"Rozsáhlé, sire..."

"Sparhawku," doplnil pandionský.

"Ochránce královny Ehlany?" Lycien se zatvářil překvapeně. "Slyšel jsem, že jste se vrátil z exilu v Rendoru, ale nejste teď trochu daleko? Neměl byste být v Cimmuře a snažit se zmařit pokusy primasa Annia o svrhnutí vaší paní?"

"Jste dobře informován, pane," řekl Sparhawk.

"Mám rozsáhlé obchodní kontakty." Lycien pokrčil rameny. Zamrkal na Beviera. "Tohle mě uvrhlo v nemilost v očích naší rodiny. Mí agenti a kapitáni mých lodí posbírají během svých jednání spoustu informací."

"Řekl bych, pane, že nemáte cimmurského primase příliš v lásce?"

"Ten chlap je lump."

"Přesně tohle si myslíme taky," souhlasil Kalten.

"Tak tedy dobře, pane," řekl Sparhawk. "Pokoušíme se čelit rostoucí primasově moci. Budeme-li úspěšní, budeme ho moci zastavit. Prozradil bych vám víc, ale mohlo by pro vás být nebezpečné, kdybyste znal příliš mnoho podrobností."

"Tohle dokážu ocenit, sire Sparhawku," řekl Lycien. "Povězte mi, v jakém směru vám mohu být nápomocný?"

"Tři z nás potřebují zajet do Cipprie," odpověděl Sparhawk. "Kvůli vašemu bezpečí bude možná lepší, když pojedeme lodí nezávislého kapitána než některým z vašich plavidel. Kdybyste nás mohl k takovému kapitánovi poslat a možná nám pro něj dát nevtíravě napsaný doporučující dopis, budeme schopni postarat se o ostatní."

"Sparhawku," řekl Kurik ostře se rozhlížeje se po místnosti, "co se stalo s Talenem?"

Sparhawk se rychle otočil. "Měl jsem pocit, že jde poslední, když jsme vcházeli."

"Já taky."

"Berite," řekl Sparhawk, "jdi ho najít."

"Hned, pane." Novic odspěchal z místnosti.

"Stalo se něco?" zeptal se Lycien.

"Máme s sebou takového vzpurného kluka, bratranče," pravil Bevier. "Jak jsem vyrozuměl, potřebuje důkladný dohled."

"Berit ho najde." Kalten se zasmál. "Tomu mladíkovi důvěřuju. Talen se možná vrátí s několika boulema a pohmožděninama, ale já jsem přesvědčenej, že to pro něj bude dobrá škola."

"Jestli je tedy všechno, jak má být," řekl Lycien, "tak bychom mohli vzkázat do kuchyně? Určitě máte všichni hlad. A mezitím bychom se mohli napít nějakého vína, ne?" Nasadil zcela jistě předstírané důstojné vzezření. "Vím, že jsou rytíři Církve v pití zdrženliví, ale slyšel jsem, že je prý doušek vína dobrý na trávení."

"Taky jsem to slyšel," souhlasil Kalten.

"Mohla bych vás požádat, abyste mi místo toho přinesl šálek čaje, pane?" zeptala se Sefrenie, "a trochu mléka pro to děvčátko. Nejsem si jistá, jestli by nám víno svědčilo."

"Samozřejmě, paní," odpověděl Lycien bodře. "Měl jsem na to vzpomenout sám."

Později odpoledne se vrátil Berit s Talenem. "Byl ve městě u přístavu," hlásil novic s rukou stále ještě na límci chlapcovy haleny. "Důkladně jsem ho prohledal. Neměl zatím čas něco ukrást."

"Jenom jsem se chtěl podívat na moře," protestoval chlapec. "Ještě nikdy jsem moře neviděl."

Kurik si chmurně sundával široký kožený pásek.

"Počkej, Kuriku," řekl Talen a snažil se osvobodit se z Beritova sevření. "To bys přece neudělal, že ne?"

"Dávej pozor."

"Něco jsem zjistil," řekl Talen rychle. "Jestli mi nařežeš, nechám si to pro sebe." Pohlédl prosebně na Sparhawka. "Je to důležitý," naléhal. "Řekni mu, ať si zase nandá ten pásek, a já vám prozradím, co jsem zjistil."

"No dobře, Kuriku," řekl Sparhawk. "Nech ho být - aspoň pro tuhle chvíli." Pak se přísně podíval na chlapce. "Radši ať to stojí za to, Talene," pohrozil mu.

"Stojí, Sparhawku. Věřte mi."

"Tak povídej."

"No, šel jsem touhle ulicí. Jak jsem řekl, chtěl jsem vidět přístav a všechny ty lodě a tak. Zkrátka a dobře, míjel jsem obchod s vínem a uviděl, jak z něj vychází chlap."

"To by jeden nevěřil," řekl Kalten. "To lidi v Madelu opravdu choděj do obchodů s vínem?"

"Oba toho chlápka známe. Byl to Krager, ten, co jste chtěli, abych na něj dával pozor v Cimmuře. Sledoval jsem ho. Šel do jednoho zchátralýho hostince na nábřeží. Můžu vás tam zavést, jestli chcete."

"Navlékni si ten pásek, Kuriku," řekl Sparhawk.

"Máme na tohle čas?" zeptal se Kalten.

"Myslím, že bychom neměli pospíchat. Martel už se nám několikrát pokusil zkřížit plány. Jestli to opravdu byl Annias, kdo otrávil Ehlanu, určitě nám bude chtít zabránit, abychom našli nějaký protijed. To znamená, že se Martel bude snažit dostat se do Cipprie přede mnou. Můžeme tu informaci z Kragera vyždímat, jestli se nám podaří ho chytit."

"Půjdeme s vámi," řekl Tynian dychtivě. "Celá věc bude jednoduší, když tady v Madelu odřízneme Anniovy ruce."

Sparhawk to zvážil, pak ale zavrtěl hlavou. "Radši ne," prohlásil. "Martel a jeho žoldáci znají Kaltena a mne. Vás ostatní neznají. Jestli my dva Kragera nedoženeme, všichni se po něm po Madelu poohlédnete. Bude to snadné, když nebude vědět, jak vypadáte."

"To zní rozumně," souhlasil Ulath.

Tynian se zatvářil náramně zklamaně. "Někdy myslíš trochu moc, Sparhawku," řekl.

"Je to taková jeho vlastnost," sdělil mu Kalten.

"Budou naše pláště budit v madelských ulicích pozornost, pane?" zeptal se Sparhawk markýze.

Lycien zavrtěl hlavou. "Tohle je přístavní město," pravil. "Jsou tu lidé z celého světa - dva další cizinci zas tolik rozruchu nevzbudí."

"Výborně," řekl Sparhawk. Vykročil s Kaltenem a Talenem v patách ke dveřím. "Neměli bychom se zdržet dlouho," poznamenal.

Nechali koně ve stájích a šli do města pěšky. Madel se rozkládal při ústí řeky a mořský pach byl velice silný; na břeh ho přinášel ostrý vítr vanoucí z moře. Ulice byly úzké a křivolaké, a jak se oba rytíři blížili k přístavu, byly čím dál tím zchátralejší.

"Jak daleko je ten hostinec?" zeptal se Kalten.

"Už to není daleko," ujistil ho Talen.

Sparhawk se zastavil. "Podařilo se ti rozhlédnout se kolem, když vešel Krager dovnitř?" zeptal se Sparhawk chlapce.

"Ne. Chtěl jsem, ale Berit mě chytil, než jsem se k tomu dostal."

"Co kdybys to udělal teď? Jestli si to s Kaltenem namíříme k přednímu vchodu a Krager se náhodou bude dívat, vyběhne zadním vchodem, než se tam dostaneme. Podívej se, jestli ten zadní vchod nenajdeš pro nás."

"Dobře," řekl Talen a oči mu zajiskřily vzrušením. Odběhl ulicí.

"Je to hodnej kluk," prohodil Kalten, "i když má ty špatný zvyklosti." Zamračil se. "Jak víš, že má ten hostinec zadní vchod?" zeptal se.

"Každý hostinec má zadní vchod, Kaltene - kdyby začalo hořet, když už kvůli ničemu jinému."

"Na to jsem si nevzpomněl."

Když se Talen vracel, běžel tak rychle, jak jen mohl. Honilo ho asi deset mužů; v jejich čele utíkal s nesrozumitelným řevem Adus.

"Pozor!" zaječel Talen, když je míjel.

Sparhawk s Kaltenem tasili zpod plášťů meče a stoupli si kousek od sebe, aby čelili útoku. Muži za Adem měli otrhané šaty a v rukou drželi rozličné zbraně - rezavé meče, sekyry a zahrocené palcáty. "Zabijte je!" řval Adus, který poněkud zpomalil a mával na své muže.

Boj byl krátký. Muži běžící úzkou ulicí byli obyčejní přístavní rváči a proti dvěma trénovaným rytířům neměli šanci. Než si ostatní uvědomili, že se dopustili taktické chyby, leželi už čtyři na zemi. Než se zbytku podařilo obrátit se na útěk, leželi na zakrváceném dláždění další dva. Sparhawk přeskočil roztažená těla a rozběhl se za Adem. Divoch odrazil rytířův první úder, pak sevřel oběma rukama jílec a zasypal Sparhawka ranami svého meče. Sparhawk je lehce odvracel a zručně útočil, přičemž pokrýval protivníkova žebra a ramena bolestivými řeznými ranami a modřinami. Po chvíli Adus prchl. Běžel, jak nejrychleji mohl, a svíral si bok zakrvácenou rukou.

"Proč ses nepustil za ním?" chtěl vědět Kalten, když k němu přisupěl, v ruce stále ještě krví zbrocený meč.

"Protože Adus běhá rychleji než já," pokrčil Sparhawk rameny. "Vím to léta."

Talen se udýchaně vracel ulicí. S obdivem pohlédl na rozsekaná a krvavá těla povalující se na dláždění. "Výborně, páni rytíři," blahopřál jim.

"Co se stalo?" zeptal se Sparhawk.

"Prošel jsem kolem hostince." Talen pokrčil rameny. "Pak jsem ho obešel zezadu. Ten velkej, co právě utekl, se schovával s ostatními v uličce. Chňapnul po mně, ale já uhnul. Pak jsem se dal do běhu."

"Chytrej kluk," řekl Kalten.

Sparhawk zastrčil meč do pochvy. "Pojďme odsud," pravil.

"Proč se nepustíme za Adem?" zeptal se Kalten.

"Protože na nás líčí pasti. Martel používá Kragera jako návnady, aby nás vodil za nos. Proto ho nejspíš nacházíme tak snadno."

"Znamená to, že mě znají taky?" Talenův hlas zněl šokovaně.

"Pravděpodobně," řekl Sparhawk. "Zjistili, žes pro mne pracoval v Cimmuře, vzpomínáš si? Krager asi věděl, že ho sleduješ, a popsal tě Adovi. Adus má možná místo mozku piliny, ale oči mu slouží." Zamumlal si nějakou kletbu. "Martel je chytřejší, než jsem si myslel, a začíná mě rozčilovat."

"Však už je na čase," zamumlal Kalten, když se vydali zpět křivolakou uličkou.

DÍL TŘETÍ

DABOUR

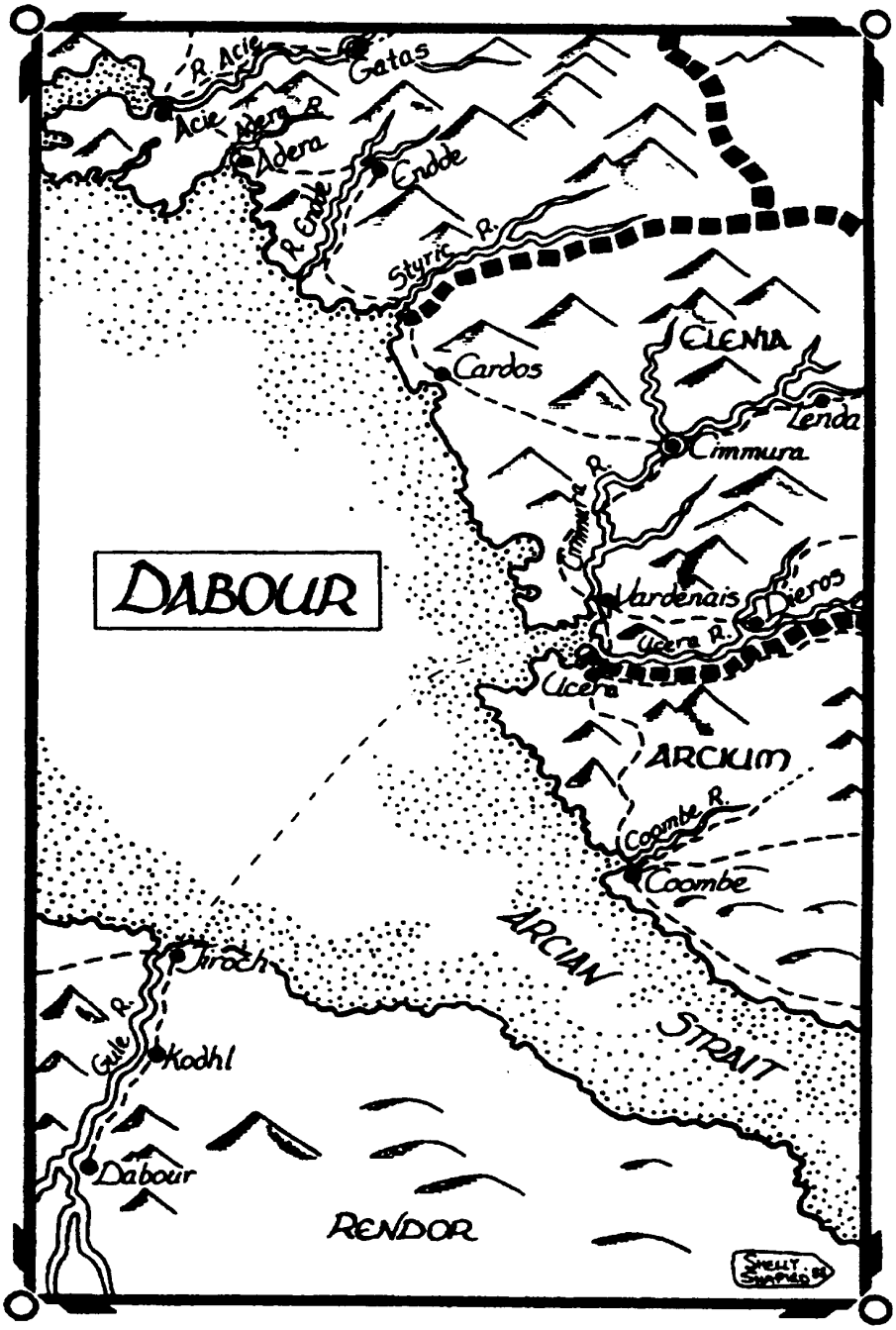
R. Acie
Gatas
Acie
Adera R.
Adera
Erde
R. Erde
Styris R.
CLENIA
Cardos
Lenda
Cimmura
R.
DABOUR
Vardenais
Dieros
Ycera R.
Ucera
ARCIUM
Coombe R.
Coombe
ARCIAN
STRAIT
Jiroch
Gule R.
Kodhl
Dabour
RENDOR

KAPITOLA

SEDMNÁCTÁ

PURPUROVÝ SOUMRAK se usazoval v úzkých uličkách Madelu a vycházely hvězdy. Sparhawk, Kalten a Talen se pohybovali křivolakými ulicemi, často zahýbali za rohy a občas se i vraceli, aby setřásli každého, kdo je mohl případně sledovat.

"Snad to a tou opatrností trochu přeháníme," poznamenal Kalten asi po půlhodině.

"Co se týče Martela, je lépe nic neriskovat," odpověděl Sparhawk. "Klidně mohl rozhodit pár lidí jen tak. Pro každý případ, aby po nás šli. Nerad bych se vzbudil uprostřed noci a našel dům, obklíčený žoldnéři."

"Asi máš pravdu."

Když světlo ještě více zesláblo, proklouzli západní branou Madelu. "Tady," řekl Sparhawk, když minuli husté mlází, kus cesty od města. "Počkáme chvíli a přesvědčíme se, jestli se nás někdo nepokouší sledovat."

Přikrčili se mezi ševelícími stromky a upřeně pozorovali cestu vedoucí z města. Někde v houští se vyčítavě ozval ospalý pták a potom se směrem k Madelu pomalu překodrcal volský potah se skřípajícími koly.

"Asi není příliš pravděpodobné, že by někdo opouštěl město tak krátce před soumrakem, že?" zeptal se Kalten tiše.

"Na to právě spoléhám," odpověděl mu Sparhawk. "každý, kdo teď vyjede, má asi vážný důvod."

"A tím důvodem bychom mohli být my, nemám pravdu?"

"Rozhodně je to možné."

Z města se ozval skřípavý zvuk následovaný temným zaduněním a zařinčením těžkého řetězu.

"Právě zavřeli bránu," zašeptal Talen.

"Na to jsem čekal," řekl Sparhawk a vstal. "Jdeme."

Vyšli z porostu a pokračovali po cestě. Po obou stranách se ze tmy vynořovaly přízračné skupiny stromů a shluky temných křovin lemovaly okraje polí rozprostírajících se do noci. Talen se nervózně držel blízko dvou rytířů, vrhaje pohledy na všechny strany.

"Copak, chlapče?" zeptal se ho Kalten.

"Ještě jsem nikdy nebyl po soumraku mimo město," vysvětloval Talen. "Je to vždycky takhle černé?"

Světlovlasý muž pokrčil rameny. "Proto se tomu říká noc."

"Proč sem někdo nedá pár pochodní?" stěžoval si Talen.

"K čemu? Aby králíci viděli na cestu?"

Lycienův dům stál v hlubokém stínu okolních jehličnanů; pouze jediná pochodeň osvětlovala bránu. Když vstoupili na prostranství před vstupem vysypané drobným kamením, Talenovi se očividně ulevilo.

"Neměli jste štěstí?" zeptal se Tynian, když se vynořil z hlavního vchodu.

"Měli jsme nějaké problémy," odpověděl Sparhawk. "Pojďme dovnitř."

"Říkal jsem ti, abys nás nechal jít také," řekl ramenatý alcionský vyčítavě, když vstupovali do domu.

"Nebylo to zas tak zlé," ubezpečil ho Kalten.

Ostatní čekali ve velké místnosti, do které je Lycien uvedl poprvé. Sefrenie vstala hledíc upřeně na krvavé skvrny na pláštích dvou pandionských. "Jste v pořádku?" zeptala se a v hlase se jí odrážela obava.

"Narazili jsme na skupinu rozmarných chlapíků," odpověděl Kalten uvolněně. Podíval se na svůj plášť. "Ta krev je všechna jejich."

"Co se stalo?" zeptala se Sparhawka.

"Adus se pokusil dostat nás ze zálohy, když jsme se snažili dostat do hostince," vyprávěl jí. "Měl s sebou partu tvrdých chlapíků z nábřeží." Zamyšleně se odmlčel. "Naráželi jsme na Kragera, kam jsme se otočili. Jednou - nebo i dvakrát - by to mohla být čistá náhoda, ale začíná se to stávat trochu příliš často a pokaždé, když se pokusíme ho sledovat, čeká na nás někdo v záloze."

"Myslíš, že je v tom záměr?" zeptal se Tynian.

"Už to tak skoro vypadá, ne?"

"Vystavil by tenhle Martel přítele takovému nebezpečí?" ozval se Bevier překvapeně.

"Martel nemá žádné přátele," řekl mu Sparhawk. "Adus a Krager jsou žoldáci, nic víc. Jsou mu užiteční, ale on k nim nepociťuje žádné zvláštní pouto. Myslím, že by neproléval příliš mnoho slz, kdyby se Kragerovi něco stalo." Začal chodit sem a tam hledě upřeně do podlahy. "Snad bychom mu to mohli vrátit." Podíval se na Kaltena. "Mohl by ses nechat vidět v ulicích Madelu," navrhl. "Příliš neriskuj, ale ať lidé vědí, že jsi ve městě."

"Proč ne?" pokrčil rameny Kalten.

Tynian se zašklebil. "Martel a jeho žoldáci nás ostatní neznají, takže se můžeme loudat za Kaltenem, aniž přilákáme pozornost. Tak jsi to myslel?"

Sparhawk přikývl. "Když se budou domnívat, že je Kalten sám, mohlo by je to vylákat. Už začínám být z Martelových her trochu unavený, takže je možná čas, abychom si zahráli pár vlastních." Podíval se na Bevierova bratrance. "Jak dalece se nechávají místní úřady vzrušovat pouličními šarvátkami, pane markýzi?" zeptal se.

Lycien se zasmál. "Madel je námořní přístav, sire Sparhawku. Šarvátky jsou pro námořníky druhou přirozeností. Úřady se příliš nestarají o jejich drobné potyčky - až na odstraňování těl, samozřejmě. Veřejná hygiena, chápete."

"Možná se nedostaneš na Kragera nebo Ada, ale mohl bys být schopen upoutat Marcelovu pozornost. To by mohlo stačit, abychom se s Kurikem a Sefrenií dostali nepozorovaně na palubu lodi. Až dorazíme do Cipprie, tak bych byl rád, kdybych se nemusel neustále dívat za sebe."

"Jediným problémem bude dostat do přístavu tebe, aniž tě někdo uvidí," řekl Kalten.

"Nebude nutné chodit do přístavu," řekl Lycien. "Mám nějaká skladiště na řece asi pět mil odtud. Pěkná řádka nezávislých námořních kapitánů mi tam dodává zboží a jsem si jistý, že přípravy pro vaši plavbu mohou být učiněny, aniž bude třeba chodit do města."

"Díky, pane markýzi," řekl Sparhawk. "To řeší problém."

"Kdy se chystáte odjet?" zeptal se Tynian.

"Nevidím žádný důvod k otálení."

"Tedy zítra?"

Sparhawk přikývl.

"Potřebuji s tebou mluvit, Sparhawku," řekla Sefrenie. "Mohl bys přijít do mého pokoje?"

Trochu v rozpacích ji následoval ze dveří. "Je to něco, o čem nemůžeme hovořit před ostatními?" zeptal se jí.

"Bude možná lépe, když neuslyší, jak se hádáme."

"My se budeme hádat?"

"Pravděpodobně." Otevřela dveře do svého pokoje a uvedla ho dovnitř. Na posteli seděla se zkříženýma nohama Píšťalka, její tmavé obočí bylo svraštělé soustředěním, jak splétala z vlněného vlákna důmyslnou síť kolébky. Byla daleko složitější než ta, kterou vytvořil Talen, když jí to předváděl. Vzhlédla, usmála se na ně a hrdě natáhla ručky, aby jim ukázala svou práci.

"Ona půjde s námi," řekla Sefrenie.

"V žádném případě!" řekl Sparhawk ostře.

"Říkala jsem ti, že se budeme hádat."

"Je to absurdní nápad, Sefrenie."

"Všichni děláme mnoho absurdních věcí, můj milý." Láskyplně se na něj usmála.

"Nech toho," řekl. "Tímhle způsobem mě nepřesvědčíš."

"Nebuď únavný, Sparhawku. Byl jsi dost dlouho v její blízkosti, abys věděl, že vždy udělá to, co se rozhodne udělat. A teď se rozhodla jít s námi do Rendoru."

"Nepůjde, pokud k tomu mám já co říct."

"Právě že nemáš, Sparhawku. Je to něco, čemu ty nemůžeš rozumět. Ona s námi nakonec stejně pojede, tak proč se nepodvolit s grácií?"

"Grácie není zrovna moje silná stránka."

"To jsem si všimla."

"Dobrá, Sefrenie," řekl rozhodně, "ale v každém případě, kdo ona vlastně je? Tys ji poznala okamžitě, jak jsme ji spatřili, nemám pravdu?"

"Samozřejmě."

"Jak to samozřejmě? Je jí asi šest let a tys neopustila pandionské po celé generace. Jak jsi ji vůbec mohla znát?"

Povzdechla si. "Elénská logika vždy zamlžuje věc fakty. To dítě a já jsme spřízněni v poněkud zvláštním slova smyslu. Známe se způsobem, který bys nemohl pochopit."

"Díky," řekl suše.

"Nepodceňuji tvou inteligenci, můj milý," řekla mu, "ale existuje oblast styrického života, kterou nejsi připraven přijmout - ať intelektuálně, nebo filozoficky."

Trochu se zamračil a oči se mu hloubavě zúžily. "Dobře, Sefrenie," řekl, "nech mě vyzkoušet elénskou logiku, kterou tak ráda pohrdáš. Píšťalka je dítě, sotva víc než capart."

Děvčátko se na něj ušklíblo.

Nevšímal si toho a pokračoval. "Objevila se najednou v neobydlené oblasti poblíž arcijských hranic daleko od jakéhokoli lidského osídlení. Pokusili jsme se ji nechat v klášteře jižně od Darry, jí se však podařilo nejenom utéct, ale také před námi získat pořádný náskok, ačkoli jsme jeli tryskem. Pak se jí nějak podařilo přesvědčit Farana, aby ji nechal na hřbetě, a Faran, pokud mu neřeknu, si k sobě nepřipustí nikoho kromě mě. Když potkala Dolmanta, bylo možné podle jeho tváře poznat, že z ní pocítil něco velmi neobvyklého. Poroučíš dospělým rytířům jako nějaký oficír, ale kdykoli se Píšťalka rozhodne udělat něco nebo jít někam, bez řečí se podrobuješ. Nenaznačuje tohle všechno, že ona není nějaké obyčejné dítě?"

"Ty jsi ten, kdo cvičí svou logiku. Nemám v úmyslu zasahovat."

"Nuže dobrá. Podívejme se, kam nás ta logika vede. Už jsem viděl slušný počet Styriků. S výjimkou tebe a ostatních kouzelníků jsou všichni dost primitivní a nepříliš bystří - samozřejmě se nechci někoho dotknout."

"Samozřejmě." Tvářila se pobaveně.

"Jelikož jsme se již shodli na faktu, že Píšťalka není obyčejné dítě, co nám tedy zbývá?"

"Co bys hádal, Sparhawku?"

"Jestliže není obyčejné dítě, musí být zvláštní. Ve Styriku to může znamenat jedinou věc. Je kouzelnice. Žádné jiné vysvětlení pro ni není."

Ironicky mu zatleskala. "Výborně, Sparhawku," blahopřála mu.

"Ale to není možné, Sefrenie. Vždyť je to jen dítě. Neměla ještě čas naučit se těm tajemstvím."

"Určitá hrstka se s nimi už narodí. Kromě toho, ona je starší, než vypadá."

"Jak je stará?"

"Víš dobře, že ti to neřeknu. Znalost přesného okamžiku něčího narození může být mocnou zbraní v rukou nepřítele."

Napadla ho znepokojující myšlenka. "Ty se připravuješ na svou vlastní smrt, že Sefrenie? Jestliže neuspějeme, dvanáct pandionských, kteří byli v trůnním sále s tebou, zemře jeden po druhém a ty potom zemřeš také. Připravuješ Píšťalku, aby byla tvou následovnicí."

Zasmála se. "Tak toto, drahý Sparhawku, je velmi zajímavá myšlenka. Jsem velmi překvapena, že jsi s ní přišel, když uvážíme, že jsi Elén."

"Víš, že tenhle zvyk, který jsi pochytila v poslední době, může jít dost na nervy? Nezkoušej na mě být tajemná, Sefrenie, a nejednej se mnou jako s dítětem jenom proto, že jsem Elén."

"Zkusím si to zapamatovat. Souhlasíš tedy, že půjde s námi?"

"Mám na vybranou?"

"Ne. Když to tak vezmem, nemáš."

Vstali časně příštího rána a shromáždili se na rosou zmáčeném prostranství před domem markýze Lyciena.

Právě vyšlo slunce a bylo velmi jasné a probleskovalo šikmo mezi stromy vrhajíc charakteristicky namodralé stíny časného rána.

"Čas od času se vám ozvu," řekl Sparhawk těm, co zůstávali.

"Buď tam opatrný, Sparhawku," řekl Kalten.

"Já jsem vždy opatrný." Sparhawk se vyšvihl na Faranův hřbet. "Šťastnou cestu, sire Sparhavku," řekl Bevier.

"Díky, Beviere." Sparhawk se rozhlédl po ostatních rytířích. "Nebuďte tak zachmuření, pánové," řekl jim. "Budeme-li mít štěstí, tak to dlouho nepotrvá." Pohlédl opět na Kaltena. "Jestli narazíš na Martela, tak ho ode mě pozdravuj."

Kalten přikývl. "Myslím tak sekyrou do hlavy."

Markýz Lycien nasedl na tlustého hnědáka a vyjel na cestu, která míjela jeho dům. Jitro bylo křišťálově svěží, ne však skutečně chladné. Sparhawk si řekl, že jaro asi není příliš daleko. Zahýbal trochu rameny. Prostý obchodnický kabátec, který mu Lycien půjčil, mu skutečně příliš neseděl. Na některých místech škrtil a na jiných byl nepohodlně volný.

"Odbočíme hned tamhle nahoře," řekl jim Lycien. "Je tam stezka přes les, která vede k mému přístavišti a k té malé osadě, co vyrostla okolo. Budete chtít, abych vám odvedl koně zpátky, až se nalodíte?"

"Ne, markýzi," odpověděl Sparhawk. "Myslím, že je vezmeme s sebou. Nevíme přesně, co se bude dít v Rendoru. Mohli bychom potřebovat spolehlivý dopravní prostředek a já jsem už viděl, co v Cipprii vydávají za koně."

Co Lycien skromně nazýval „malou osadou“ se ukázalo jako vesnice slušné velikosti doplněná loděnicemi, nevěstinci, hostinci a krčmami. V přístavišti bylo uvázáno tucet lodí, kolem nichž se hemžili přístavní dělníci.

"To už je docela něco, markýzi," řekl Sparhawk, když sjížděli blátivou ulicí k řece.

"Člověk měl určitý úspěch," řekl Lycien sebeomluvně. Zasmál se. "Kromě toho jsem ušetřil na kotevních poplatcích dost na to, abych mohl tohle místo udržovat." Rozhlédl se kolem. "Co kdybychom spolu zašli do tamhleté krčmy, sire Sparhawku?" navrhl. "Je to oblíbené místo nezávislých námořních kapitánů."

"Dobrá," souhlasil Sparhawk.

"Představím vás jako kapitána Cluffa," řekl Lycien slézaje ze svého hnědáka. "Připouštím, že to není kdovíjaké jméno, ale je docela nenápadné. Zjistil jsem, že námořníci rádi povídají, ale nejsou vždy velmi vybíraví při volbě posluchačů. Usuzuji, že spíše budete chtít tento váš podnik držet víceméně v tajnosti."

"Usuzujete správně, markýzi," odpověděl Sparhawk rovněž sesedaje. "Nemělo by to trvat dlouho," řekl Kurikovi a Sefrenii.

"Neříkals to samé posledně, když jsi jel do Rendoru?" zeptal se ho Kurik.

"Doufejme, že tentokrát to snad bude jiné."

Lycien zamířil do dosti klidné krčmy. Strop byl nízký, jeho tmavé těžké trámy byly ozdobeny tu a tam lodními lucernami. Vepředu bylo široké okno a zlaté ranní světlo, které jím proudilo, zažehávalo odlesky v čerstvé slámě na podlaze. Při stole u okna sedělo několik zámožně vyhlížejících mužů středního věku v hovoru nad plnými korbeli. "Pane markýzi," jeden z nich uctivě pozdravil Lyciena.

"Pánové," řekl Lycien, "toto je kapitán Cluff, můj známý. Požádal mě, abych ho představil."

Všichni zvědavě pohlédli na Sparhawka.

"Mám určitý problém, pánové," řekl jim Sparhawk. "mohu se připojit?"

"Posaďte se," pozval ho jeden z námořních kapitánů, solidně vyhlížející muž s vlnitými vlasy prokvetlými stříbrem.

"Já vás tedy, pánové, opustím," řekl Lycien. "Musím na něco dohlédnout." Kývl hlavou lehce na pozdrav, otočil se a vyšel z krčmy.

"Asi se chce podívat, jestli by mohl nějak zvýšit kotevní poplatky," sarkasticky poznamenal jeden z kapitánů.

"Jmenuji se Sorgi," představil se Sparhawkovi kapitán s vlnitými vlasy. "Co je to za problém, o kterém jste se zmínil, pane Cluffe?"

Sparhawk si trochu odkašlal, jako by byl poněkud v rozpacích.

"Tedy," řekl. "Všechno to začalo před několika měsíci. Náhodou jsem se doslechl o jisté dámě, která žije nedaleko odsud," začal postupně šperkovat své vyprávění. "Její otec je starý a velmi bohatý, takže ta dáma má naději, že zdědí pořádné jmění. Mým problémem vždy byly některé mé nákladné záliby a málo v peněžence na to, abych je mohl uspokojit. Napadlo mě, že bohatá žena by mohla tenhle problém vyřešit."

"To dává smysl," řekl kapitán Sorgi. "To bude asi jediný důvod, který mě napadá, proč se vůbec ženit."

"Naprosto souhlasím," odpověděl Sparhawk. "Nicméně, napsal jsem jí dopis, ve kterém jsem předstíral, že máme nějaké společné známé, a trochu mě překvapilo, když mi velmi vřele odpověděla. Naše dopisy se stávaly stále důvěrnějšími a nakonec mě pozvala, abych ji navštívil. Ještě více jsem se zadlužil u svého krejčího a v dobré náladě a skvělých nových šatech jsem vyrazil do domu jejího otce."

"Zdá se mi, že všechno šlo podle vašeho plánu, pane Cluffe," řekl Sorgi. "V čem je váš problém?"

"Právě jsem u toho, kapitáne. Ta dáma je ve středních letech a je velmi bohatá. Kdyby byla jenom trochu pohledná, někdo by po ní skočil už před roky, takže jsem si v tomto směru nedělal žádné velké naděje. Domníval jsem se, že je ošklivá - snad dokonce nějaká domácí slepice. Avšak neočekával jsem takovou hrůzu." Naoko se otřásl. "Pánové, nejsem schopen vám ji popsat. Ať je jakkoli bohatá, nestálo by to za to, probouzet se každé ráno vedle něčeho 'takového'. Pohovořili jsme spolu krátce o počasí, myslím - a pak jsem se omluvil a zmizel. Neměla žádné bratry, takže jsem se neobával možnosti, že by mě někdo vyhledal, aby mi vyčetl mé špatné způsoby. S čím jsem nepočítal, byli všichni její bratranci. Měla jich celou rotu. Už mě pronásledují po celé týdny."

"Nechtějí vás zabít, nebo snad ano?" zeptal se Sorgi.

"Ne," odpověděl Sparhawk sklíčeným hlasem. "Chtějí mě dovléci zpátky a - přinutit mě, abych si ji vzal."

Všichni kapitáni vybuchli hlasitým smíchem a plácali do stolu ve škodolibém veselí. "Zdá se mi, pane Cluffe, že jste doběhl sám sebe," řekl jeden z nich otíraje si z očí slzy smíchu.

Sparhawk chmurně přikývl. "Asi máte pravdu," připustil.

"Měl jste si najít nějaký způsob, jak si ji prohlédnout před tím, než jste poslal první dopis," zašklebil se Sorgi.

"Teď už to vím," souhlasil Sparhawk. "V každém případě myslím, že je na čase, abych na chvíli odjel ze země, dokud mě bratranci nepřestanou hledat. Mám v Cipprii v Rendoru synovce, kterému se v poslední době daří dost dobře. Určitě ho mohu využít, dokud nebudu moci vkročit zpátky na tuto zem. Neplaví se tam náhodou v blízké době některý z vás, pánové? Chtěl bych si zamluvit cestu pro

sebe a pár členů rodiny. Šel bych do přístavu v Madelu, ale mám nepříjemný pocit, že bratranci tam hlídají."

"Co říkáte, pánové?" řekl kapitán Sorgi přátelsky. "Pomůžeme tomuto dobrému člověku z jeho nesnází?"

"Já jedu do Rendoru," odpověděl jeden z nich; "ale do Jirochu."

Sorgi o tom přemýšlel. "Měl jsem sám jet do Jirochu," uvažoval, "a potom do Cipprie, ale možná bych mohl svůj plán trochu změnit."

"Já nemohu pomoci," zabručel námořní kapitán s chraplavým hlasem, "Má loď má odřené dno. Ale mohu vám dát radu. Jestliže tihle bratranci hlídají hlavní kotviště v Madelu, hlídají pravděpodobně i tohle. Každý ve městě ví o zdejších Lycienových docích." Zatahal si za ušní lalůček. "Svého času jsem propašoval pár lidí z některých míst - když se dobře zaplatilo." Pohlédl na kapitána, který měl namířeno do Jirochu. "Kdy vyrážíte, kapitáne Mabine?"

"S poledním přílivem."

"A vy?" zeptal se nápomocný kapitán Sorgiho.

"Také tak."

"Dobře. Jestliže bratranci hlídají zdejší přístav, mohou se pokusit najmout si nějakou loď a sledovat našeho svobodného přítele. Naloďte ho otevřeně na Mabinovu loď. Potom, až budete kus po proudu řeky a mimo dohled, přesuňte ho na Sorgiho loď. Jestli se ho bratranci rozhodnou pronásledovat, Mabin je může svést směrem na Jiroch a pan Cluff bude v bezpečí na své cestě do Cipprie. Takhle bych to udělal já."

"Máte velmi důvtipnou mysl příteli," smál se Sorgi. "Jste si jistý, že to byli jen lidé, co jste v minulosti pašoval?"

"Všichni jsme se čas od času vyhnuli celním úředníkům, že, Sorgi?" řekl kapitán s chraplavým hlasem. "My žijeme na moři. Proč bychom měli platit daně na podporu suchozemců? S radostí bych platil daně králi oceánů, ale nezdá se, že bych měl najít jeho palác."

"Dobře řečeno, můj příteli," zatleskal Sorgi.

"Pánové," řekl Sparhawk. "Jsem vaším věčným dlužníkem."

"Ani ne tak věčným, pane Cluffe," řekl Sorgi. "Člověk, který připustí, že má finanční potíže, platí za svou plavbu předtím, než se nalodí. Přinejmenším na mé lodi."

"Přijal byste polovinu zde a polovinu, až dosáhneme Cipprie?" reagoval Sparhawk.

"Obávám se, že ne, příteli. Jste mi dosti sympatický, ale jistě chápete moji pozici v této záležitosti."

Sparhawk vzdychl. "Máme koně," doplnil. "Předpokládám, že budete také účtovat navíc za jejich dopravu?"

"Přirozeně."

"Toho jsem se obával."

Naložení Farana, Sefreniiny klisny a Kurikova statného valacha proběhlo za zástěnou z plachtoví, které Sorgiho námořníci naoko opravovali. Krátce před polednem se Sparhawk a Kurik nalodili na loď směřující do Jirochu. Vystoupili bez skrývání po přístavním můstku následováni Sefrenií, která nesla v náručí Píšťalku.

Kapitán Mabin je přivítal na ubytovací palubě a šklebil se. "Tady je náš zdráhavý ženich. Pojďte se se svými přáteli projít po palubě, než vyrazíme. Dejte všem těm bratrancům dostatečnou příležitost vidět vás."

"Ještě jsem o tom trochu přemýšlel, kapitáne Mabine," řekl Sparhawk. "Jestliže si bratranci najmou loď a budou vás sledovat - a jestliže vás doženou - bude dosti zřejmé, že nejsem na palubě."

"Nikdo mě nedožene, pane Cluffe." Kapitán se zasmál. "Mám nejrychlejší loď na Vnitřním moři. Kromě toho je zřejmé, že nevíte příliš o námořní etiketě. Nikdo nevstoupí na moři na loď někoho jiného, pokud se ovšem nechce střetnout. To se prostě nedělá."

"Aha," řekl Sparhawk. "To jsem nevěděl. Projdeme se tedy po palubě."

"Ženich?" utrousila Sefrenie, když odcházeli od kapitána.

"To je dlouhá historie," řekl jí Sparhawk.

"Zdá se, že poslední dobou byla těch dlouhých historií pěkná úroda. Jednou si musíme sednout, abys mi je mohl všechny vyprávět."

"Jednou snad."

"Píšťalko," řekla Sefrenie docela přísně, "pojď odtamtud dolů."

Sparhawk se podíval nahoru. Děvčátko bylo v polovině provazového žebříku nataženého od zábradlí k ráhnu. Chvíli trucovalo, ale pak udělalo, co po něm chtěli. "Ty víš vždycky, kde je, že?" zeptal se Sefrenie.

"Vždycky," odpověděla.

Přestup z jedné lodi na druhou se uskutečnil uprostřed řeky kus po proudu od Lycienových kotvišť a byl zakryt zvýšenou činností na obou lodích. Kapitán Sorgi rychle zavedl své pasažéry do podpalubí, aby je nikdo neviděl, a potom pokračovaly obě lodi pozvolna k ústí řeky, pohupujíce se bok po boku jako dvě matrony na cestě domů z kostela.

"Právě míjíme přístaviště v Madelu," volal na ně zanedlouho dolů ze schůdků Sorgi. "Držte se ve skrytu, pane Cluffe, jinak bych mohl mít za chvíli plnou palubu bratranců vaší snoubenky."

"Tohle opravdu dráždí mou zvědavost, Sparhawku," řekla Sefrenie. "Nemohl bys mi alespoň něco naznačit?"

"Vymyslel jsem si historku," pokrčil rameny. "Byla natolik neobvyklá, aby získala pozornost skupiny námořníků."

"Sparhawk byl vždycky velmi dobrý ve vymýšlení historek," podotkl Kurik. "Když byl novic, tak si zvykl běžně se vylhávat z nesnází." Prošedivělý sluha seděl na palandě s dřímající Píšťalkou uvelebenou v jeho klíně. "Víš," řekl tiše, "nikdy jsem neměl dceru. Dcery voní lépe než malí kluci, nemám pravdu?"

Sefrenie vyprskla smíchy. "Neříkej to Asladě," varovala. "mohla by se pro jednu rozhodnout."

Kurik polekaně zakoulel očima. "Už ne," řekl. "Nevadí mi děti okolo domu, že už bych nesnesl znovu ty ranní nevolnosti."

Asi o hodinu později sestoupil po schůdkách Sorgi. "Právě opouštíme ústí řeky," hlásil, "a za námi není jediné plavidlo. Řekl bych, že se váš útěk podařil, pane Cluffe."

"Díky Bohu," odpověděl Sparhawk zaníceně.

"Povězte mi, příteli," řekl Sorgi zamyšleně, "je ta dáma skutečně tak ošklivá, jak říkáte?"

"Nevěřil byste jak ošklivá, kapitáne Sorgi."

"Možná jste, pane Cluffe, trochu vybíravý. Moře je chladnější, má loď stárne a je unavená a mě bolí kosti ze zimních bouří. Určitou míru ošklivosti bych mohl snést, kdyby snad jmění té dámy bylo opravdu tak velké, jak říkáte. Mohl bych dokonce uvažovat o tom, že vám vrátím nějaké peníze za cestu výměnou za dopis, ve kterém byste mě představil. Třeba jste některé její dobré vlastnosti přehlédl."

"Myslím, že bychom si o tom mohli pohovořit," připustil Sparhawk.

"Musím jít nahoru," řekl Sorgi. "Jsme dost daleko za městem, takže nyní je pro vás a vaše přátele bezpečné přijít na palubu." Otočil se a odešel opět po schůdcích nahoru.

"Zdá se, že ti mohu ušetřit problémy s vyprávěním té dlouhé historie, o které ses zmínil," řekla Sefrenie Sparhawkovi. "Skutečně jsi použil tu únavnou starou povídačku o ošklivé dědičce?"

Pokrčil rameny. "Jak říká Vanion, ty staré jsou nejlepší."

"Ach Sparhawku, jsem z tebe zklamaná. Co chceš udělat, abys nemusel dát tomu ubohému kapitánovi jméno té imaginární dámy?"

"Něco vymyslím. Pojďme nahoru na palubu než zapadne slunce."

"Myslím, že Píšťalka spí," řekl Kurik šeptem. "Nechci ji budit. Vy dva běžte."

Sparhawk kývl a vedl Sefrenii z těsné kajuty.

"Vždycky zapomínám, jak je hodný," řekla Sefrenie jemně.

Sparhawk přikývl. "Je to nejlepší a nejhodnější člověk, jakého znám," řekl prostě. "Nebýt společenských rozdílů, byl by téměř dokonalým rytířem."

"Je společenské postavení skutečně tak důležité?"

"Pro mě není, ale já jsem ten systém nevytvořil."

Vystoupili na palubu do šikmo dopadajících paprsků pozdně odpoledního slunce. Svěží vítr vanoucí od břehu čeřil vršky vln do prosluněné pěny. Loď

kapitána Mabina směřující do Jirochu se v tomto větru natočila do téměř západního směru přes široký průliv Arcijské úžiny. Její plachty se v odpoledním slunci sněhobíle dmuly a loď letěla ve větru jako plachtící mořský pták.

"Jak daleko je podle vás do Cipprie, kapitáne Sorgi?" zeptal se Sparhawk, když se Sefrenií vystoupili na obytnou palubu.

"Sto padesát námořních mil, pane Cluffe," odpověděl Sorgi. "Tři dny, pokud tenhle vítr vydrží."

"To je dobrý čas, ne?"

Sorgi zamručel. "Mohli bychom to zvládnout lépe, kdyby do téhle ubohé staré bečky tolik neteklo."

"Sparhawku!" vyjekla Sefrenie a chytla se ho instinktivně za ruku.

"Co je?" Podíval se na ni udiveně. Její tvář smrtelně zbledla.

"Podívej!"

Kus od elegantní lodi kapitána Mabina plující přes Arcijskou úžinu se objevil na jinak neporušené obloze jediný hutně černý mrak. Zdálo se, jako by se nějakým způsobem pohyboval proti větru a každým okamžikem se přitom zvětšoval a ještě hrozivěji černal. Potom začal rotovat, zpočátku těžce, ale postupně stále rychleji a rychleji. Temný dlouhý prst z jeho středu se zmítal a škubal směrem dolů, dokud se jeho inkoustový konec nedotkl zvířeného povrchu úžiny. Tuny vody byly náhle nasávány do vířícího jícnu, jak se ohromný trychtýř nevyzpytatelně pohyboval po vzdouvajícím se moři. "Vodní smršť!" křičela hlídka ze stožáru. Námořníci se hnali k zábradlí a s hrůzou zírali na rotující sloup. Ta ohromná věc udeřila neúprosně na Mabinovu bezmocnou loď a pak plavidlo, které náhle vypadalo úplně droboučké, zmizelo ve vířícím trychtýři. Kousky a kusy jejího dřeva vržené odstředivou silou nesmírného víru stovky stop do vzduchu klesaly zpět k hladině mučivě pomalu. Samostatný cár plachty se třepetavě snášel dolů jako bílý raněný pták.

Potom, stejně najednou jako přišel, byl černý mrak s vražedným vírem pryč.

Tak to byla Mabinova loď.

Hladina moře byla poseta troskami a objevilo se velké mračno bílých racků slétajících se nad trosky a vrhajících se mezi ně, jako by označovali místo zániku plavidla.

KAPITOLA

OSMNÁCTÁ

KAPITÁN SORGI pročesával vody, kde Mabinova loď zmizela, ještě po soumraku, ale nenašel nikoho, kdo by přežil. Potom smutně obrátil svou loď opět jihovýchodním směrem a určil kurs do Cipprie.

Sefrenie vzdychla a odvrátila se od zábradlí. "Pojďme dolů, Sparhawku."

Přikývl a následoval ji dolů po schůdkách.

Kurik rozžehl jedinou olejovou lampu a ta se kývala na nízkém trámu nad hlavami a naplňovala malou, tmavě obloženou kajutu mihotavými stíny. Píšťalka se probudila, sedla si ke stolu přišroubovanému k podlaze uprostřed místnosti a podezíravě se podívala na mísu ležící před ní.

"Je to jenom dušené maso, maličká," řekl jí Kurik. "To ti neublíží."

Vybíravě namočila prsty do husté šťávy a vytáhla kousek kapajícího masa.

Čichla k němu a pak se tázavě podívala na sluhu. "Nasolené vepřové," řekl jí.

Otřásla se a pustila kousek zpátky do omáčky. Pak rozhodně odstrčila mísu od sebe.

"Styrikové vepřové nejedí, Kuriku," řekla mu Sefrenie.

"Lodní kuchař říkal, že tohle jedí námořníci," bránil se. Pohlédl na Sparhawka. "Našel kapitán někoho živého z té druhé lodi?"

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Tornádo ji roztrhalo na kusy. To samé se asi stalo s posádkou."

"Měli jsme štěstí, že jsme nebyli na její palubě."

"Velké štěstí," souhlasila Sefrenie. "Vodní smrště jsou jako tornáda. Nezjevují se ze zcela čistého nebe a nepohybují se proti větru nebo nemění směr tak, jako to dělala tahle. Ta byla někým řízena."

"Kouzla?" řekl Kurik. "Je to skutečně možné - myslím - vyvolat takovéhle počasí?"

"Já bych to asi sotva dokázala."

"Kdo to tedy udělal?"

"Nevím to určitě." Její oči však prozrazovaly jisté podezření.

"Pojďme ven, Sefrenie," řekl Sparhawk. "Něco tušíš, že?"

Její výraz se stal trochu určitější. "V posledních několika měsících jsme se párkrát setkali s postavou ve styrickém rouchu s kápí na hlavě. Několikrát jsi ji viděl v Cimmuře a pokoušela se na nás číhat cestou do Borraty. Styrikové si zřídka zakrývají tváře. Všiml sis toho někdy?"

"Ano, ale nějak jsem si to nespojoval."

"Toto si muselo zakrývat tvář, Sparhawku. Není to člověk."

Zíral na ni. "Jseš si jistá?"

"Nemohu to říci zcela určitě, dokud neuvidím tu tvář, ale důkazy se začínají hromadit, nezdá se ti?"

"Není to Annias. Ten může znát nějaká základní kouzla, ale nedokázal by spustit věc, jako bylo tohle. To mohl udělat jedině Azash. On je jediný, kdo se odvažuje vyvolávat takové stvoření. Mladší bohové tak nečiní, a dokonce i ostatní Starší bohové se zřekli takových praktik."

"Proč by chtěl Azash zabít kapitána Mabina a jeho posádku?"

"Loď byla zničena, protože ta stvůra si myslela, že jsme na palubě."

"To zachází trochu daleko, Sefrenie," namítl skepticky Kurik. "Jestliže je tak mocná, proč potopila nesprávnou loď?"

"Stvoření z podsvětí nejsou příliš důvtipná, Kuriku," odpověděla. "Náš prostý trik ji mohl oklamat. Moc a moudrost nejdou vždy ruku v ruce. Mnozí z největších kouzelníků Styrika byli hloupí, jak zákon káže."

"Nějak mi to není jasné," přiznal Sparhawk a udiveně se zamračil. "To, co děláme, nemá nic společného se Zemochem. Proč by se Azash vydal pomáhat Anniovi?"

"Možná že žádná souvislost neexistuje. Azash má vždy své motivy. Je zcela možné, že to, co dělá, nemá s Anniem vůbec nic společného."

"To neobstojí, Sefrenie. Jestliže máš o tom stvoření pravdu, pak pracuje pro Martela a Martel pracuje pro Annia."

"Jseš si tak jistý, že to stvoření pracuje pro Martela a ne naopak? Azash dokáže vidět stíny budoucnosti. Jeden z nás pro něj může být nebezpečný. To zdánlivé spojenectví mezi Martelem a tou stvůrou nemusí být víc než otázka vhodné příležitosti."

Začal si ustaraně kousat nehet. "Tak to tedy potřebuju," řekl. "Ještě další starost." Pak ho něco napadlo. "Počkej. Pamatuješ si, co říkal Lakův duch - že temnota je v branách a že Ehlana je naší jedinou nadějí na světlo? Nemohl by být Azash tou temnotou?"

Přikývla. "Je to možné."

"Jestliže tomu tak je, není to potom Ehlana, koho se pokouší zničit? Ona je sice zcela chráněna křišťálem, ve kterém je uzavřena, ale jestli se s námi stane něco dříve, než najdeme způsob, jak ji vyléčit, zemře také. Proto možná spojil Azash síly s primasem."

"Nepřeháníte náhodou vy dva trochu?" zeptal se Kurik. "Na jediné události zakládáte hromadu spekulací."

"Neuškodí být připraven na každou možnost, Kuriku," odpověděl Sparhawk. "Nemám rád překvapení."

Sluha zamručel a zvedl se na nohy. "Určitě máte hlad, vy dva," řekl. "Zajdu vám dolů do kuchyně pro nějakou večeři. Můžeme si ještě promluvit, zatímco budete jíst."

"Žádné vepřové," řekla mu Sefrenie rezolutně.

"Tedy chléb se sýrem?" navrhl. "A snad nějaké ovoce?"

"To by bylo skvělé, Kuriku. Měl bys také radši přinést dost pro Píšťalku. Vím, že tu omáčku jíst nebude."

"Dobře," řekl. "Dojím to za ni. Nemám takové předsudky jako vy Styrikové."

Když o tři dny později dosáhli přístavního města Cipprie, bylo zataženo. Vysoko na nebi se rozprostíral tenký příkrov mraků bez náznaku nějaké vláhy. Město bylo nízké a silné zdi jeho přikrčených bílých budov odrážely žár jižního slunce. Přístavní mola vybíhající z přístavu byla vybudována z kamene, jelikož v rendorském království již nezbývaly téměř žádné stromy.

Sparhawk a ostatní vystoupili na palubu v černých pláštích s kapucemi právě ve chvíli, kdy námořníci přiráželi loď kapitána Sorgiho k jednomu z kotvišť. Vystoupili po třech schůdcích na obytnou palubu a připojili se k prošedivělému mořeplavci.

"Dejte nějaké odrazníky mezi naši stranu a to molo!" hulákal Sorgi na námořníky, kteří vyvazovali přístavní lana. Znechuceně kroutil hlavou. "Musím jim to říkat pokaždé, když přistáváme," bručel. "Jediné, na co dokážou myslet, když dorazíme do přístavu, je nejbližší krčma." Podíval se na Sparhawka. "Nuže, pane Cluffe," řekl. "Už jste si to rozmyslel?"

"Bohužel ne, kapitáne," odpověděl Sparhawk pokládaje ranec s náhradním oblečením. "Rád bych vám vyhověl, ale zdá se, že ta dáma, o které jsem hovořil, upnula veškeré své naděje na mě. Koneckonců je to pro vaše dobro. Kdybyste se objevil v jejím domě s mým doporučením, její bratranci by se mohli rozhodnout, že z vás vymáčknou místo mého pobytu - a být vymačkáván není zrovna nejlepší způsob trávení času. Kromě toho, nechci nic riskovat."

Sargi zamručel. Potom se na ně zvědavě zadíval. "Kde jste přišli k tomu rendorskému oblečení?"

"Včera jsem udělal nějaké obchody u vás na příďové nástavbě." Sparhawk pokrčil rameny a popotáhl si předek černé pláštěnky, kterou měl na sobě. "Někteří z vašich námořníků jsou rádi nenápadní, když vyrážejí tady v Rendoru do přístavu."

"To velmi dobře vím," řekl Sorgi s úšklebkem. "Když jsem byl minule v Jirochu, strávil jsem tři dny hledáním lodního kuchaře." Podíval se na Sefrenii, která byla také oděna do černého a přes tvář měla těžký závoj. "Kde jste našli něco, co by jí padlo?" zeptal se. "Žádný z mých námořníků není tak malý."

"Vyzná se s jehlou." Sparhawk nepovažoval za nezbytné vysvětlovat přesně, jak Sefrenie změnila barvu svého bílého pláště.

Sorgi se podrbal ve svých vlnitých vlasech. "V životě nepochopím, proč většina Rendořanů chodí v černém," řekl. "Copak nevědí, že je v tom dvojnásobné horko?"

"Možná si to ještě neuvědomili," odpověděl Sparhawk. "Rendořané jednak nejsou příliš bystří, a jednak tu jsou teprve pět tisíc let."

Sorgi se zasmál. "To je možná ono," řekl. "Hodně štěstí tady v Cipprii, pane Cluffe," řekl. "Jestli náhodou narazím na nějaké bratrance, řeknu jim, že jsem o vás nikdy neslyšel."

"Díky, kapitáne," řekl Sparhawk a srdečně stiskl Sorgimu ruku. "Ani si nedokážete představit, jak to oceňuji."

Svedli koně po šikmé lávce dolů na molo. Na Kurikovu radu přehodili jejich sedla přikrývkami, aby zakryli, že nejsou rendorská. Potom všichni uvázali na sedla své rance, nasedli a vydali se nenápadnou chůzí z přístavu. Ulice se hemžily Rendořany. Obyvatelé města měli na sobě občas oblečení ve světlejších barvách, ale lidé z pouště byli všichni oblečeni do monotónní černě s kápěmi na hlavách. Na ulicích bylo málo žen a všechny měly zahalené tváře. Sefrenie jela podřízeně za Sparhawkem a Kurikem se svou kápí staženou hluboko dopředu a se závojem nataženým těsně přes nos a ústa.

"Vidím, že znáš zdejší způsoby," řekl Sparhawk přes rameno.

"Byla jsem zde před mnoha léty," odpověděla a přetáhla svůj plášť Píšťalce přes kolena.

"Před kolika lety?"

"Chceš slyšet, že Cipprie byla tehdy ještě rybářskou vesničkou?" zeptala se šibalsky. "Asi tak dvacet hliněných chýší?"

Energicky se na ni ohlédl. "Sefrenie, Cipprie je významným námořním přístavem už patnáct set let."

"Podívejme," řekla, "bylo to už tak dávno? Zdá se to jako včera. Kam se ten čas žene?"

"To není možné!"

Vesele se zasmála. "Jak ty někdy dokážeš být naivní, Sparhawku," řekla. "Víš, že ti na takové otázky neodpovím, tak proč to pořád zkoušíš?"

Najednou se cítil poněkud v rozpacích. "No, už jsem to párkrát zkusil," připustil. "To tedy ano."

Kurik se široce zubil.

"No tak to pověz," řekl mu Sparhawk kysele.

"Co mám povědět, můj pane?" Kurikovy oči byly široké a nevinné.

Jeli nahoru od přístavu a v úzkých křivolakých uličkách se mísili mezi zahalené Rendořany. Ačkoli bylo pod mrakem, Sparhawk přesto cítil horko vyzařující z bíle natřených zdí domů a obchodů. Také pocítil důvěrně známé aroma Rendoru. Vzduch byl hustý a prašný a všude převládal pach skopového dušeného na

olivovém oleji s ostrým kořením. Vzduch byl přesycen vůní těžkých parfémů a nad tím vším převládal neustávající zápach dobytčích ohradišť.

Míjeli začátek úzké uličky poblíž středu města. Sparhawka zamrazilo a najednou se mu zdálo, že opět slyší hlas zvonů - jako by skutečně vyzváněly.

"Není něco v pořádku?" zeptal se Kurik, když viděl, že se jeho pán zachvěl.

"Tohle je ta ulička, kde jsem posledně viděl Martela."

Kurik nakoukl do uličky. "Trochu stísněné místo," poznamenal.

"To je to, co mi zachránilo život," odpověděl Sparhawk. "Nemohli na mě všichni najednou."

"Kam jdeme, Sparhawku?" zeptala se Sefrenie zezadu.

"Do kláštera, kde jsem pobýval potom, co jsem byl raněn," odpověděl. "Není třeba, aby nás někdo viděl na ulici. Opat a většina mnichů v klášteře jsou Arcijští a ti vědí, jak udržet tajemství."

"Budu tam vítána?" zeptala se pochybovačně. "Arcijští mniši jsou konzervativní a mají určité předsudky, co se týče Styriků."

"Jenže tenhle opat je trochu kosmopolitnější," ujistil ji Sparhawk, "a o jeho klášteře mám stejně určité pochybnosti."

"Cože?"

"Zdá se mi, že tihle mniši nejsou tak úplně to, na co vypadají, a vůbec bych se nedivil, kdybych v klášteře našel tajnou zbrojnici plnou naleštěného brnění, modrých suknic a nejrůznějších zbraní."

"Cyrinikové?" zeptala se trochu překvapeně.

"Pandionští nejsou jediní, kdo chtějí dohlížet na Rendor," odpověděl.

"Co je to za smrad?" zeptal se Kurik, když se přiblížili západnímu okraji města.

"Dobytčí ohrady," řekl mu Sparhawk. "Z Cipprie se vyváží velké množství hovězího."

"Musíme projít nějakou branou, abychom se dostali ven?"

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Městské hradby byly strženy během eshandské hereze. Místní lidé se nenamáhali je obnovit."

Z úzké uličky, které se drželi, se vynořili mezi rozlehlými plochami dobytčích ohrad plných bučících, uboze vypadajících krav. Bylo už pozdní odpoledne a zatažená obloha dostávala stříbrný nádech.

"Jak daleko je ještě do toho kláštera?" zeptal se Kurik.

"Asi tak míli."

"To je docela pěkná dálka z tamté uličky, což?"

"Také jsem si toho před deseti lety všimnul."

"Proč ses neukryl na nějakém bližším místě?"

"Žádné místo nebylo bezpečné. Slyšel jsem zvony z kláštera, tak jsem šel prostě stále za zvukem. Měl jsem alespoň čas si popřemýšlet."

"Mohl jsi úplně vykrvácet."

"I tahle myšlenka mi oné noci několikrát přišla na mysl."

"Pánové," řekla Sefrenie, "měli bychom sebou trochu hodit. Tady v Rendoru nastává noc velmi rychle a po západu slunce se v poušti velmi ochladí."

Klášter ležel za ohradami pro dobytek na vysokém, skalnatém kopci. Byl obehnán silnou zdí a jeho brána byla zavřená. Sparhawk před branou sesedl a zatahal za silnou šňůru visící vedle. Uvnitř zacinkal malý zvonek. Po chvíli se otevřela dvířka malého zamřížovaného okénka vsazeného do zdi vedle brány. Ostražitě vykoukla tvář mnicha s hnědým vousem.

"Dobrý večer, bratře." řekl Sparhawk. "Myslíš, že bych mohl mluvit s vaším opatem?"

"Jak se jmenuješ?"

"Sparhawk. Možná si mě ještě pamatuje. Před pár lety jsem tu nějakou dobu pobýval."

"Počkej," řekl mnich úsečně a zavřel opět dvířka.

"Nebyl zrovna milý, že?" řekl Kurik.

"Duchovní nejsou v Rendoru příliš vítáni," odpověděl Sparhawk. "Trocha opatrnosti je asi naprosto přirozená."

Čekali, zatímco soumrak houstl.

Potom se dvířka znovu otevřela. "Sire Sparhawku!" zaburácel hlas, který by se spíše hodil na cvičiště než do náboženského společenství.

"Vaše důstojnosti," odpověděl Sparhawk.

"Počkejte chvíli. Otevřeme bránu."

Ozvalo se rachocení řetězů a skřípavý zvuk těžké závory šoupané železnými oky. Pak se brána těžce otevřela a opat je vyšel přivítat. Byl to srdečně vyhlížející muž, drsně otevřený, s impozantním černým vousem na brunátném obličeji. Byl dosti vysoký a jeho ramena mohutná. "Rád vás opět vidím, příteli," řekl a mocně mu stiskl ruku. "Vypadáte dobře. Když jste posledně odjížděl, byl jste trochu bledý a vyhlížel jste nezdravě."

"To už je deset let, vaše důstojnosti," upozornil Sparhawk. "Za takovou dobu se člověk buď uzdraví, nebo zemře."

"Tak, tak, sire Sparhawku, tak, tak. Pojďte dovnitř a uveďte své přátele."

Sparhawk provedl Farana branou a Sefrenie s Kurikem ho následovali. Uvnitř byl dvůr, a zdi, které ho obklopovaly byly stejně ponuré jako ty venkovní. Nebyly bíle omítnuté, jak tomu bylo zvykem u zdí rendorských domů, a okna, která je prorážela, byla snad maličko menší, než by diktovala klášterní architektura. Byly by skutečně výhodnými pozicemi pro lučištníky, profesionálně zaznamenal Sparhawk.

"Jak vám mohu pomoci, Sparhawku?" zeptal se opat.

"Potřebuji opět útočiště, důstojnosti," odpověděl Sparhawk. "Už se z toho stává trochu pravidlo, že?"

Opat se na něj zazubil. "Kdo po vás jde tentokrát?" zeptal se. "Pokud se nemýlím, tak nikdo, důstojnosti, a byl bych rád, kdyby to tak zůstalo. Můžeme si někde promluvit o samotě?"

"Jistě." Opat se obrátil na mnicha s hnědým vousem, který poprvé otevřel okénko. "Dohlédni na jejich koně, bratře." To nebyla žádost, ale byla v tom veškerá ráznost vojenského rozkazu. Mnich se viditelně narovnal, ačkoli zrovna nezasalutoval.

"Pojďte tedy, Sparhawku," zaduněl opat a poplácal velkého rytíře masitou rukou po rameni.

Kurik sesedl a šel pomoci Sefrenii. Ta mu podala Píšťalku a sklouzla ze sedla.

Opat je provedl hlavními dveřmi do chodby s kamennou klenbou, která byla v pravidelných intervalech kalně osvětlena malými olejovými svítilnami. Snad to bylo aroma oleje, ale z toho místa vycházela zvláštní vůně posvátna a bezpečí. Tato vůně Sparhawkovi ostře připomněla tu noc před deseti lety. "Moc se to tu nezměnilo," poznamenal rozhlížeje se kolem.

"Církev je věčná, sire Sparhawku," odpověděl stručně opat, "a její instituce tomu musí odpovídat."

Na vzdálenějším konci chodby opat otevřel přísně jednoduché dveře a zavedl je do místnosti s vysokým stropem, jejíž stěny byly zcela zarovnány knihami. V rohu stála měděná pánev na dřevěné uhlí. Pokoj vypadal docela pohodlně - rozhodně pohodlněji než pracovny opatů v severských klášterech. Okna z tlustých trojúhelníkových kusů skla zasazených do olova byla zatažena bledě modrými závěsy. Podlahu pokrývaly bílé ovčí kůže a neustlaná postel ve vzdáleném rohu byla poněkud širší než běžné klášterní lůžko. Police přeplněné knihami sahaly od podlahy až ke stropu.

"Prosím, posaďte se," řekl opat a ukázal na několik židlí stojících u stolu, na němž se vršily dokumenty.

"Stále se to snažíte zvládat, důstojný otče?" zasmál se Sparhawk a ukázal na papíry, usedaje na jednu ze židlí.

Opat se ušklíbl. "Pokouším se o to každý měsíc." odpověděl. "Někdo prostě není stvořen na papírování." Kysele se podíval na nepořádek na svém stole. "Někdy si říkám, že oheň by tenhle problém vyřešil. Úředníci v Chyrellu by určitě mé zprávy ani nepostrádali." Zvědavě se podíval na Sparhawkovy druhy.

"Můj panoš Kurik," představil Sparhawk svého sluhu.

"Kuriku," kývl opat.

"A ta dáma zde je Sefrenie, pandionská učitelka tajemství."

"Sefrenie osobně?" Opatovy oči se rozšířily překvapením a on uctivě povstal. "Slýchám o vás historky už celé roky, madam. Vaše pověst je velmi vyhlášená." Široce se usmál na přivítanou.

Odhalila závoj a opětovala jeho úsměv. "To je od vás milé, pane opate." Posadila se s vzala Píšťalku na klín. Děvčátko se tam uvelebilo a velkýma tmavýma očima pozorovalo opata.

"Krásné dítě, drahá Sefrenie," řekl opat. "Snad vaše dcera?"

Zasmála se. "To ne, důstojnosti," řekla. "Je to styrický nalezenec. Říkáme jí Píšťalka."

"Podivné jméno," zabručel. Potom se obrátil opět na Sparhawka. "Zmínil jste nějakou záležitost, kterou chcete uchovat v tajnosti," řekl zvědavě. "Povídejte tedy."

"Dostáváte hodně zpráv o tom, co se děje na kontinentě, důstojnosti?"

"Ano, jsem informován," řekl vousatý opat dosti opatrně a opět se posadil.

"Potom tedy znáte situaci v Elenii?"

"Máte na mysli královninu nemoc? A ambice primase Annia?"

"Ano. Ale ještě o něco dříve přišel Annias s velmi složitým plánem na zdiskreditování řádu pandionských. Podařilo se nám jej zmařit. Po společné schůzce v paláci se sešli představení čtyř řádů na tajném jednání. Annias stojí o arciprelátské křeslo a ví, že válečné řády vystoupí proti němu."

"S mečem v ruce, bude-li to nutné," souhlasil opat vášnivě. "Nejraději bych ho skolil sám," dodal. Pak si uvědomil, že možná zašel příliš daleko. "Kdybych ovšem nebyl členem klášterního řádu; samozřejmě," uzavřel nepřesvědčivě.

"Zcela vám rozumím, důstojnosti," ujistil ho Sparhawk. "Představení řádů diskutovali o této věci a konstatovali, že veškerá primasova moc - a jeho naděje na její rozšíření do Chyrellu - je založena na jeho postavení v Elenii a že si svoji autoritu udrží, pouze pokud bude královna Ehlana indisponována." Protáhl obličej. "To je hloupé slovo, že? Ona sotva dýchá a já říkám, že je indisponována. Ale vy víte o čem mluvím."

"Všichni chybujeme," omluvil ho opat. "Většinu podrobností už vím. Minulý týden jsem dostal zprávu o tom, co se děje, od patriarchy Dolmanta. Co jste zjistili v Borratě?"

"Mluvili jsme tam s jedním lékařem a ten nám řekl, že královna Ehlana byla otrávena."

Opat vyskočil na nohy a klel jako nějaký pirát. "Vy jste její ochránce, Sparhawku! Proč jste se nevrátil do Cimmury a neproklál Annia mečem?"

"Měl jsem to pokušení," připustil Sparhawk, "ale rozvážil jsem, že teď je důležitější pokusit se najít protijed. Později bude dost času zabývat se Anniem, a až na to dojde, tak bych k tomu chtěl klid. Nicméně, lékař v Borratě nám řekl, že jed je rendorského původu, a odkázal nás na pár svých kolegii tady v Cipprii."

Opat začal chodit po místnosti s tváří stále temnou hněvem. Když začal hovořit, byly z jeho hlasu pryč všechny stopy mnišské pokory. "Pokud znám Annia, pravděpodobně se vás pokoušel zastavit na každém kroku. Je to tak?"

"Ano, téměř doslova."

"A ulice Cipprie nejsou tím nejbezpečnějším místem na světě - jak jste zjistil té noci před deseti lety. Tak tedy," řekl rozhodně, "uděláme to následujícím způsobem. Annias ví, že hledáte lékařskou radu, je to tak?"

"Pokud ne, pak celou dobu spal."

"Přesně tak. Pokud se tedy přiblížíte k nějakému lékaři, pak ho budete zřejmě potřebovat pro sebe, a to vám nedovolím."

"Nedovolíte, pane opate?" zeptala se Sefrenie mírně.

"Omlouvám se," zamumlal opat. "Asi jsem se nechal trochu unést. Chci říci, že vám to co nejrozhodněji rozmluvím. Místo toho pošlu pár mnichů ven, aby přivedli lékaře sem. Tak s nimi budete moci hovořit, aniž byste riskovali pobyt na ulicích Cipprie. Potom vymyslíme, jak vás propašovat ven z města."

"Bude však elénský lékař souhlasit s návštěvou doma u pacienta?" zeptala se ho Sefrenie.

"Bude, pokud mu záleží na jeho vlastním zdraví," odpověděl opat temně. Zatvářil se trochu polekaně. "To neznělo zrovna jako od mnicha, že?" omlouval se.

"Ach, já nevím," řekl Sparhawk dobromyslně. "Jsou mniši a mniši…"

"Pošlu několik bratrů do města, aby je přivedli teď hned. Jak se ti lékaři jmenují?"

Sparhawk vylovil z vnitřní kapsy útržek pergamenu, který mu v Borratě dal podnapilý doktor, a podal ho opatovi.

Mohutný muž na něj pohlédl. "Toho prvního již znáte, Sparhawku," řekl. "Je to ten, který vás léčit, když jste tu byl posledně."

"Opravdu? Nějak jsem nepochytil jeho jméno."

"Tomu se nedivím. Skoro celou dobu jste byl v deliriu." Opat mrkl na pergamen. "Tenhle druhý asi před měsícem zemřel," řekl, "ale tady doktor Voldi dokáže odpovědět téměř na všechny otázky, které byste mohli mít. Je trochu domýšlivý, ale je to nejlepší lékař v Cipprii." Vstal, šel ke dveřím a otevřel je. Venku stáli dva mladí mniši. Sparhawk si všiml, že byli docela podobní dvěma mladým pandionským, kteří obvykle stáli na stráži před Vanionovými dveřmi v cimmurské kapitule. "Ty," rozkázal opat jednomu z nich stroze, "jdi do města a přiveď mi doktora Voldiho. Nenech se odbýt."

"Ano, okamžitě, otče," odpověděl mladý mnich. Sparhawk si trochu pobaveně všiml, že mnich lehce cukl nohama, jako kdyby chtěl srazit paty.

Opat zavřel dveře a vrátil se do svého křesla. "Myslím, že by to měla být tak hodina." Podíval se na Sparhawkův úsměv. "Něco legračního, příteli?"

"Ale vůbec ne, důstojnosti. Jen, že vaši mladí mniši mají poněkud rázné způsoby."

"Je to skutečně tak nápadné?" zeptal se opat trochu v rozpacích.

"Ano, důstojnosti. Pokud víte, co hledáte, tak ano."

Opat se zašklebil. "Místní lidé naštěstí těmto věcem příliš nerozumějí. Uchováte tento objev v tajnosti, že Sparhawku?"

"Samozřejmě, důstojnosti. Charakter vašeho řádu mi byl celkem jasný už tehdy, když jsem odtud odcházel před deseti lety, a dosud jsem nikomu nic neřekl."

"Myslím, že jsem to mohl odhadnout. Vy pandionští míváte velmi bystré oči." Zvedl se. "Nechám poslat pro nějakou večeři. Tady v okolí žijí docela pěkní tetřívci a já mám naprosto skvělého sokola." Zasmál se. "Tím se zabývám místo vypracovávání zpráv, které bych měl odestlat do Chyrellu. Co byste řekli na kousek pečeného kohoutka?"

"To bychom snad mohli zvládnout," odpověděl Sparhawk. "A zatím mohu vám a vašim přátelům nabídnout trochu vína. Není to sice arcijské červené, ale není zrovna špatné. Děláme si ho tady sami. Půda v okolí se hodí právě tak pro pěstování hroznů."

"Díky, pane opate," odpověděla Sefrenie, "ale mohli bychom, já a dítě, dostat místo toho mléko?"

"Obávám se, že máme jen kozí mléko, drahá Sefrenie," omlouval se.

Její oči se rozjasnily. "Kozí mléko by bylo právě skvělé, důstojnosti. Kravské mléko je tak nevýrazné a my, Styrikové, máme raději něco hutnějšího."

Sparhawk se otřásl.

Opat poslal druhého mnicha pro mléko a pro večeři, potom nalil Sparhawkovi, Kurikovi a sobě červené víno. Pak se zaklonil ve svém křesle a roztržitě si pohrával s nožkou své sklenice. "Můžeme spolu mluvit otevřeně, Sparhawku?" otázal se.

"Samozřejmě."

"Dostalo se k vám do Jirochu něco o u tom, co se stalo tady v Cipprii poté, co jste odešel?"

"Ani ne," odpověděl Sparhawk. "Byl jsem tehdy trochu mimo."

"Vy víte, jak se Rendořané staví k používání magie?"

Sparhawk přikývl. "Říkají tomu čarodějnictví, pokud si pamatuji."

"Tak tomu opravdu říkají a pohlížejí na to jako na zločin horší, než je vražda. A právě potom, co jste odešel, tady takové věci vypukly. Účastnil jsem se vyšetřování, protože jsem nejvyšší církevní hodnostář v této oblasti." Ironicky se zasmál. "Celou dobu si Rendořané odplivávají, když jdu okolo, ale v tu chvíli, jak někdo zašeptá 'čarodějnictví', běží ke mně celí bledí s očima navrch hlavy. Obvinění jsou obvykle naprosto falešná. Průměrný Rendořan by si nedokázal zapamatovat styrická slova toho nejjednoduššího zaklínadla, ani kdyby na tom závisel jeho život, ale čas od času se nějaká udání objeví - jsou obvykle založena na zášti, žárlivosti a malicherné zlobě. Ale tentokrát to bylo něco docela jiného. Měli jsme opravdové důkazy, že někdo v Cipprii používá slušně vyspělou magii."

Pohlédl na Sparhawka. "Byli nějací z těch mužů, kteří vás tehdy v noci napadli, zběhlí v magii?"

"Jeden z nich ano."

"To možná potom věc vysvětluje. Jak se zdá, tak se magie podílela na pokusu najít něco - nebo někoho. Možná jste byl předmětem hledání vy."

"Zmínil jste se o vyspělé magii, pane opate?" zeptala se Sefrenie napjatě. "Mohl byste to trochu upřesnit?"

"Po ulicích Cipprie se pohyboval svítící přízrak," odpověděl. "Zdálo se, že ho zahaluje jakýsi světelný výboj."

Prudce se nadechla. "A co přesně ten přízrak dělal?"

"Vyslýchal lidi. Nikdo z nich si potom ty otázky nedokázal vybavit, ale to vyslýchání muselo být dost kruté. Na vlastní oči jsem viděl řadu popálenin."

"Popálenin?"

"Přízrak se zmocňoval kohokoli, koho si přál vyslýchat. Kdekoli se člověka dotkl, zůstalo spálené místo. Jedna ubohá žena měla spáleninu kolem celého předloktí. Vypadala téměř jako otisk ruky - až na to, že měla příliš mnoho prstů."

"Kolik?"

"Devět, a dva palce."

"Damork," řekla.

"Myslím, že jsi říkala, že Mladší bohové zbavili Martela moci tohle vyvolávat," řekl jí Sparhawk.

"To nevyvolal Martel," odpověděla. "To poslal někdo jiný, aby vykonal jeho rozkazy."

"To je potom téměř to samé, ne?"

"Ne úplně. Damork je pouze částečně pod Martelovou kontrolou."

"Ale to všechno se stalo před deseti lety," pokrčil rameny Kurik. "Co na tom teď záleží?"

"Tobě to nedochází, Kuriku?" řekla chmurně. "Mysleli jsme si, že se Damork objevil teprve nedávno, ale on byl už před deseti lety tady v Cipprii, ještě předtím, než začalo cokoli z toho, čeho jsme účastni nyní."

"Nějak se v tom neorientuju," připustil.

Sefrenie pohlédla na Sparhawka. "Jde o tebe, můj drahý," řekla hrobovým hlasem. "Nejde o mne, nebo o Kurika, nebo o Ehlanu, nebo dokonce o Píšťalku. Všechny Damorkovy útoky směřovaly na tebe. Buď velmi, velmi opatrný, Sparhawku. Azash se tě snaží zabít."

KAPITOLA

DEVATENÁCTÁ

DOKTOR VOLDI byl malý čilý šedesátník. Vlasy na temeni mu už řídly, takže je pečlivě česal dopředu, aby tuto skutečnost zatajil. Bylo také dosti zřejmé, že si je ve snaze zakrýt postupující šediny barvil. Sundal svůj tmavý plášť a Sparhawk spatřil, že má na sobě bílou plátěnou halenu. Páchl chemikáliemi a nesmírně si cenil sám sebe. Když byl lékař malé postavy uveden do opatovy neuklizené pracovny, bylo již dosti pozdě a on se bez většího úspěchu snažil zakrýt své podráždění z toho, že byl povolán v tuto hodinu. "Vaše důstojnosti," s trhavou úklonou přidušeně pozdravil duchovního s černým vousem.

"Voldi," řekl opat vstávaje. "To je dobře, že jste přišel."

"Váš mnich říkal, že jde o vážný případ, důstojnosti. Mohu vidět pacienta?"

"Nemůžete, pokud nejste připraven na velmi dlouhou cestu, doktore Voldi," řekla tlumeně Sefranie.

Voldi se na ni dlouze, zkoumavě podíval. "Řekl bych, že nejste z Rendoru, madam," poznamenal. "Zřejmě ze Styrika, soudě z vašich rysů."

"Máte bystré oči, doktore."

"Určitě si pamatujete tohoto člověka," řekl opat a ukázal na Sparhawka.

Doktor bezvýrazně pohlédl na velkého pandionského. "Ne," řekl, "nezdá se mi -" Potom se zamračil. "To mi neříkejte," dodal a nepřítomně si dlaní hladil vlasy směrem dopředu. "To bylo asi před deseti lety, že? Nejste ten, co byl tak posekán?"

"Máte dobrou paměť, doktore Voldi," řekl Sparhawk. "Nechceme vás dlouho zdržovat, takže pojďme k věci. Byli jsme na vás odkázáni jedním lékařem v Borratě. Vysoce si cenil vašeho názoru v určitých oblastech," Sparhawk rychle odhadl malého chlapíka a rozhodl se použít trochy uvážlivých lichotek. "Pravděpodobně bychom k vám však přišli stejně," doplnil. "Vaše pověst je rozšířena daleko za hranicemi Rendoru."

"Tak?" řekl Voldi lehce se nadýmaje. Potom zvolil zbožně skromný výraz. "To potěší, když člověk ví, že se jeho péči o nemocné dostalo uznání."

"Potřebujeme od vás radu, milý doktore," vložila se do toho Sefrenie, "ohledně léčení našeho přítele, který byl nedávno otráven."

"Otráven?" zeptal se ostře Voldi. "Jste si tím jisti?"

"Ten lékař v Borratě si byl dost jistý," odpověděla. "Popsali jsme velmi podrobně příznaky u našeho přítele a on tento stav diagnostikoval jako následek velmi vzácného rendorského jedu, který se jmenuje..."

"Prosím vás, madam," řekl. "Raději bych si stanovil svou vlastní diagnózu. Popište mi příznaky."

"Jistě." Zopakovala, co již řekla lékaři na Borratské univerzitě. Zatímco mluvila, přecházel drobný doktor sem a tam s rukama sepnutýma za zády a očima upřenýma na podlahu. "Myslím, že padoucnici můžeme vyloučit hned na začátku." uvažoval, když skončila. "Avšak i některé další nemoci vedou ke křečím." Nasadil důležitý výraz. "Klíčovým vodítkem je kombinace horečky a pocení," přednášel. "Nemoc vašeho přítele není přirozenou chorobou. Můj kolega z Borraty byl ve své diagnóze naprosto přesný. Váš přítel byl skutečně otráven a odhadoval bych, že jed, který byl použit, byl darestim. Pouštní kočovníci tady v Rendoru ho nazývají smrtipýr. Zabíjí ovce stejně jako lidi. Tento jed je velmi vzácný, protože kočovníci vytrhávají každý keřík, na který přijdou. Souhlasí má diagnóza s diagnózou mého cammorského kolegy?"

"Naprosto, doktore Voldi," řekla s obdivem.

"Tak to bychom tedy měli." Sáhl po svém plášti. "Jsem rád, že jsem mohl pomoci."

"Dobře," řekl Sparhawk. "Ale teď, co máme dělat?"

"Přípravy na pohřeb," pokrčil Voldi rameny.

"A co protijed?"

"Žádný neexistuje. Obávám se, že váš přítel je ztracen." Ve způsobu, jakým to řekl, byla popuzující samolibost. "Na rozdíl od většiny jedů zasahuje darestim mozek místo krve. Je-li jednou požit - konec." Luskl prsty. "Řekněte mi, má váš přítel bohaté a mocné nepřátele? Darestim je strašlivě drahý."

"Ta otrava byla politicky motivována," řekl Sparhawk ponuře.

"Ach, politikové." Voldi se zasmál. "Tihle lidé mají veškeré peníze, což?" Pak se zamračil. "Mám takový pocit..." Odmlčel se a opět si pohladil vlasy. "Kde jsem to jenom slyšel?" Poškrábal se na hlavě, čímž porušil svůj pečlivě uhlazený účes. Potom znovu luskl prsty. "Ano," řekl vítězoslavně, "už to mám. Slyšel jsem nějaké zvěsti - pouze zvěsti, upozorňuji, že jeden lékař v Dabouru vyléčil několik členů královské rodiny v Zandu. Normálně by se taková zpráva roznesla mezi všemi ostatními lékaři, ale já mám o té věci určité podezření. Znám toho chlapíka. V lékařských kruzích o něm už po léta kolují nepěkné historky. Některé říkají, že ta zázračně vypadající uzdravení jsou výsledkem jistých zakázaných praktik."

"Jakých praktik?" zeptala se Sefrenie dychtivě.

"Magie, madam. Co dodat? Můj přítel by okamžitě přišel o hlavu, kdyby se proslechlo, že provozoval čarodějnictví."

"Chápu." řekla. "Tyhle zvěsti o vyléčení máte z jednoho zdroje?"

"Ale ne," odpověděl. "Povídaly o tom spousty lidí. Onemocněl králův bratr a několik synovců. Dabourský lékař - Tanjin se jmenuje - byl povolán do paláce. Potvrdil, že byli všichni otráveni darestimem a že je pak vyléčil. Král z vděčnosti zamlčel informace o tom, jak léčba přesně proběhla, a pro jistotu vystavil Tanjinovi potvrzení o beztrestnosti." Usmál se. "To potvrzení není moc platné,

upozorňuji vás, protože králova autorita nesahá o mnoho dál než za zdi jeho paláce v Zandu. Stejně každý, kdo má sebemenší ponětí o medicíně, ví, jak to bylo." Nasadil povznesený výraz. "Já osobně bych se k tomu nepropůjčil," prohlásil, "ale doktor Tanjin je všeobecně známý svou chamtivostí a dokážu si představit, že mu král štědře zaplatil."

"Děkujeme vám za vaši pomoc, doktore Voldi," řekl Sparhawk.

"Je mi líto vašeho přítele," řekl Voldi. "Obávám se, že než dorazíte do Dabouru a zpátky, bude již dávno po smrti. Darestim účinkuje dosti pomalu, ale je vždy smrtelný."

"Stejně jako meč v břiše," řekl Sparhawk ponuře. "Přinejmenším budeme moci našeho přítele pomstít."

"Strašná myšlenka," otřásl se Voldi. "Víte vy vůbec, co dokáže napáchat meč v těle?"

"Velmi dobře," odpověděl Sparhawk.

"Ach ano. Vy to asi budete vědět, že? Chcete, abych se podíval na ty vaše staré rány?"

"Díky. doktore. Už jsou docela zahojené."

"Skvělé. Víte, jsem docela pyšný na to, jak jsem je léčil. U nějakého horšího lékaře byste zemřel. Teď už ale musím jít. Zítra mám nabitý den." Zahalil se do pláště.

"Děkuji vám, doktore Voldi," řekl opat. "Bratr u dveří vás opět doprovodí domů."

"Bylo mi potěšením, vaše důstojnosti. Byl to podnětný rozhovor." Voldi se uklonil a opustil pokoj.

"Malý nafoukaný osel, nemám pravdu?"

"Ano," souhlasil opat. "Ale je to opravdu dobrý doktor."

"Je to špatné, Sparhawku," vzdychla Sefrenie, "velmi, velmi špatné. Vše, co víme, jsou jen dohady a my si nemůžeme dovolit marnit čas."

"Nemyslím, že bychom měli na vybranou. Musíme jet do Dabouru. Nemůžeme opomenout ani tu nejmenší šanci."

"Možná to nebude tak zlé, jak si myslíte, drahá Sefrenie," řekl opat. "Znám Voldiho velmi dobře. Nepotvrdí nic, co neviděl na vlastní oči, ale já sám jsem slyšel nějaké pověsti o tom, že někteří členové rendorské královské rodiny onemocněli a potom se opět uzdravili."

"To je jediné, co víme," řekl Sparhawk. "Musíme jít po téhle stopě."

"Nejrychlejší cesta do Dabouru je po moři podél pobřeží a potom proti proudu řeky Gule," navrhl opat.

"Ne," řekla Sefrenie rozhodně. "Tomu stvoření, které se pokouší zabít Sparhawka, už asi došlo, že mu to minule nevyšlo. Myslím, že se nechceme během cesty stále ohlížet přes rameno, kde je jaký větrný vír."

"Stejně budete muset jet do Dabouru jiroským způsobem," řekl jim opat. "Nemůžete jet po souši. Nikdo nepřekoná poušť mezi námi a Dabourem, dokonce ani v tomto ročním období. Je naprosto nepřekročitelná."

"Pokud nám nic jiného nezbývá, tak to tak budeme muset udělat," řekl Sparhawk.

"Buďte tam opatrní," varoval je opat vážně. "Mezi Rendořany nyní vládne jistý nepokoj."

"Mezi nimi vládne vždy nějaký nepokoj, důstojnosti."

"Tohle je trochu jiné. V Dabouru vyzývá Arasham k nové svaté válce."

"Ale to už dělá dvacet let. Celou zimu, burcuje lidi z pouště a oni se v létě vrátí ke svým stádům."

"V tomhle je to tentokrát jiné, Sparhawku. Nikdo se příliš nestará o nomády, ale ten starý blázen začíná na svou stranu strhávat i lidi z měst a tím se to stává trochu vážnější. Arasham je tím samozřejmě povzbuzen a pevně drží své pouštní kočovníky v Dabouru. Má docela slušnou armádu."

"Všichni lidé z měst v Rendoru nejsou přece tak hloupí. Co jim tak imponuje?"

"Slyšel jsem, že určití lidé rozšiřují fámy. Vyprávějí městským lidem, že v severních královstvích jsou silné tendence vzkřísit eshandské hnutí."

"To je absurdní," ušklíbl se Sparhawk.

"To samozřejmě je, ale tady v Cipprii se jim podařilo přesvědčit značné množství lidí, že by mohla poprvé po staletích uspět vzpoura proti Církvi. A nejen to. Do země pronikají značně velké dodávky zbraní."

Ve Sparhawkově mysli počalo zrát podezření. "Máte nějakou představu, kdo rozšiřuje tyhle fámy?" zeptal se.

Opat pokrčil rameny. "Obchodníci, cestovatelé ze severu a podobně. Všechno to jsou cizinci. Pobývají obvykle v té čtvrti poblíž elénského konzulátu."

"Není tohle zvláštní?" zamyslel se Sparhawk. "Té noci, kdy mě na ulici přepadli, jsem byl povolán na elénský konzulát. Je Elius ještě konzulem?"

"Jakže, no ano, chci říci, je konzulem. Na co narážíte, Sparhawku?"

"Ještě jednu otázku, vaše důstojnosti. Neviděli náhodou vaši lidé bělovlasého muže chodícího do konzulátu a zase ven?"

"To skutečně nemohu říci. Neříkal jsem jim, aby sledovali takovéto věci. Jestli rozumím, máte na mysli někoho konkrétního?"

"To skutečně mám, důstojnosti." Sparhawk vstal a začal chodit sem a tam. "Což abych znovu vyzkoušel elénskou logiku, Sefrenie?" řekl. Na prstech začal vypočítávat fakta. "Za prvé: primas Annias aspiruje na arciprelátský trůn. Za druhé: všechny čtyři válečné řády mu opanují a jejich opozice by mohla zastavit jeho ambice. Za třetí: aby získal ten titul, musí zdiskreditovat rytíře Církve, nebo se jich jinak zbavit. Za čtvrté: elénský konzul tady v Cipprii je jeho bratranec. Za

páté: konzul a Martel spolu už dříve něco měli. Před deseti lety jsem se o tom sám přesvědčil."

"Nevěděl jsem, že Elius je příbuzný s primasem," řekl opat a vypadal poněkud překvapeně.

"To je jedno," řekl mu Sparhawk. "Takže tedy," pokračoval, "Annias chce dostat rytíře Cítkve z Chyrellu, než nadejde čas na volbu nového arcipreláta. Co by dělali rytíři Církve, kdyby tady v Rendoru vypuklo povstání?"

"Udeřili bychom na království plnou silou," prohlásil opat zapomínaje, že volba jeho slov jasně potvrzuje Sparhawkovo podezření o podstatě jeho řádu.

"A to by účinně vyřadilo vojenské řády z diskuse nad volbami v Chyrellu, ne?"

Sefrenie pohlédla hloubavě na Sparhawka. "Jaký člověk je tenhle Elius?"

"Je to bezvýznamný služebník s nízkou inteligencí a bez fantazie."

"To nevypadá na nějakou osobnost."

"To on tedy není."

"Takže mu bude dávat instrukce někdo jiný."

"Přesně tak." Sparhawk se ještě jednou obrátil na opata. "Vaše důstojnosti," řekl, "máte nějaký způsob, jak dodávat vzkazy otci Abrielovi, představenému vašeho domovského kláštera v Latiu? Vzkazy, které nemůže nikdo zachytit?"

Opat se na něj mrazivě podíval.

"Dohodli jsme se na vzájemné otevřenosti, důstojnosti," připomněl mu Sparhawk. "Nechci vás uvádět do rozpaků, ale tohle je nanejvýš naléhavá záležitost."

"Dobrá, Sparhawku," odpověděl opat trochu upjatě. "Ano, mohu poslat zprávu otci Abrielovi."

"Dobře. Sefrenie zná veškeré podrobnosti a může vám doplnit, co potřebujete. Já a Kurik teď musíme na něco dohlédnout."

"Ale co plánujete?" chtěl vědět opat.

"Jdu navštívit Elia. Ví, co se děje a myslím, že se mi podaří ho přesvědčit, aby se se mnou o ty informace podělil. Předtím, než pošlete zprávu do Laria, musíme si všechno ověřit."

"To je příliš nebezpečné."

"Ne tak nebezpečné jako mít Annia v arciprelátském úřadě, nezdá se vám?" Sparhawk uvažoval. "Máte nějakou bezpečnou celu?" zeptal se.

"Dole ve sklepě máme celu pro kajícníky. Řekl bych, že se její dveře dají zamknout."

"Dobrá. Myslím, že Elia přivedeme sem, abychom ho mohli vyslechnout. Potom ho zamknete. Jakmile bude vědět, že jsem tady, tak ho nemohu nechat jít, a Sefrenie nemá ráda, když je někdo nalezen náhodou mrtev. Jestliže prostě zmizí, nebude jisté, co se s ním stalo."

"Nezpůsobí povyk, když ho zajmete?"

"To není pravděpodobné, vaše důstojnosti," ujistil ho Kurik a vytáhl svou těžkou dýku. Udeřil silně jílcem do dlaně. "Mohu vám zaručit, že bude spát."

Ulice byly tiché. Mraky, které odpoledne zahalovaly oblohu, zmizely a hvězdy nad hlavou byly velmi jasné. "Žádný měsíc," řekl Kurik tiše, když se kradli pustými ulicemi. "To nám pomůže."

"Minulé tři noci vycházel později," řekl Sparhawk.

"V kolik?"

"Ještě máme pár hodin."

"Stihneme to do té doby zpátky do kláštera?"

"Musíme." Sparhawk se zastavil těsně před křižovatkou a vyhlédl za roh domu. Ulicí se šoural muž v krátkém plášti s kopím s malou lucernou.

"Strážný," vydechl Sparhawk a ustoupil s Kurikem do stínu hluboko vsazených dveří.

Strážný se přešoural; lucerna kývající se mu v ruce vrhala lomené stíny na zdi domů.

"Měl by být ostražitější," zavrčel Kurik nesouhlasně.

"Za těchto okolností je tvůj smysl pro to, co se má, snad trochu posunutý."

"Pořádek je pořádek," odpověděl Kurik tvrdohlavě.

Když byl strážný z dohledu, vyplížili se opět na ulici.

"Dojdeme prostě až k bráně konzulátu?" zeptal se Kurik.

"Ne. Až budeme blíž, vlezeme tam přes střechy."

"Já nejsem žádná kočka, Sparhawku. Skákání ze střechy na střechu není zrovna moje oblíbená zábava."

"V té části města jsou domy postaveny jeden vedle druhého. Jejich střechy jsou jako silnice."

"To je tedy něco jiného," zamručel Kurik.

Konzulát elénského království byla dosti velká budova obehnaná vysokou, bíle omítnutou zdí. Na každém rohu hořely pochodně v dlouhých držácích a podél zdi se táhla nízká ulička.

"Ta ulička vede kolem dokola?" zeptal se Kurik.

"Když jsem tu byl posledně, tak vedla."

"Potom je v tvém plánu velká mezera, Sparhawku. Nedoskočím z těch střech na vršek té zdi."

"Myslím, že ani já ne." Sparhawk se zamračil. "Pojďme se podívat na druhou stranu."

Plížili se řadou úzkých uliček a průchodů vinoucích se podél zadních stran domů, jež stály proti zdi konzulátu. Vyběhl nějaký pes a začal na ně štěkat, dokud po něm Kurik nehodil kamenem. Pes zaskučel a odskákal po třech.

"Teď už vím, jak se asi cítí lupiči," zašeptal Kurik.

"Tam," řekl Sparhawk.

"Kde tam?"

"Přímo tamhle. Nějaký chlapík si tam opravuje střechu, což se nám zrovna hodí. Vidíš tu hromadu trámů složených podle té zdi? Pojďme se podívat, jak jsou dlouhé."

Zamířili průchodem k hromadě stavebního materiálu. Kurik trámy pečlivě odkrokoval. "Zřejmě krátké," poznamenal.

"Zkusíme to a uvidíme," řekl Sparhawk.

"Dobrá. Jak se dostaneme nahoru na střechu?"

"Opřeme ty trámy o zeď. Jestli je postavíme hodně šikmo, měli bychom být schopni se vyškrábat nahoru a pak je za sebou vytáhneme."

"To jsem rád, že nemusíme stavět vlastní obléhací stroje," poznamenal Kurik kysele. "Dobrá tedy. Pojďme to zkusit."

Opřeli několik trámů o zeď a Kurik se s reptáním a v potu tváře vysoukal na střechu. "Všechno v pořádku," zašeptal dolů přes okraj, "pojď nahoru."

Sparhawk vylezl po trámu, přičemž si zadřel do ruky pořádnou třísku. Potom s Kurikem pracně vytáhli trámy za sebou a přenosili je jeden po druhém na stranu střechy směrem ke zdi konzulátu. Mihotající se pochodně na vršku zdi vrhaly přes střechy slabou zář. Když nesli poslední trám, Kurik se náhle zastavil. "Sparhawku," zavolal tiše.

"Co je?"

"Dvě střechy odsud. Leží tam nějaká žena."

"Jak víš, že je to žena?"

"Jednoduše, protože je úplně nahá."

"Ach, tohle," řekl Sparhawk. "To je rendorský zvyk. Čeká, až vyjde měsíc. Podle zdejší pověry, když dopadnou na břicho ženy první paprsky měsíce, tak to zvýší její plodnost."

"Neuvidí nás?"

"Pokud uvidí, tak nic neřekne. Je příliš zaměstnána čekáním na měsíc. Pospěš, Kuriku. Nestůj tam a nezírej na ni."

Při vysouvání trámu přes uličku se pořádně nadřeli, protože čím byl trám dál, tím bylo těžší ho udržet. Konečně vzpurný trám dolehl na vrch zdi konzulátu. Po něm přetáhli podélně ještě několik dalších trámů a pak je srovnali jeden vedle druhého a vytvořili tak úzký most. Když strkali poslední trám, Kurik se náhle s tichým zaklením zastavil.

"Co se děje?" zeptal se Sparhawk.

"Jak jsme se dostali na tuhle střechu, Sparhawku?" zeptal se Kurik kysele.

"Vylezli jsme po nakloněných trámech."

"Kam jsme se chtěli dostat?"

"Tamhle, na zeď konzulátu."

"Proč potom stavíme mosty?"

"Protože..." Sparhawk se zastavil a najednou se cítil velice směšně. "Mohli jsme opřít trámy rovnou o zeď konzulátu, což?"

"Blahopřeji, pane," řekl Kurik sarkasticky.

"Ten most byl tak skvělé řešení," řekl Sparhawk na obranu.

"Ale úplně zbytečné."

"Tohle řešení bude také fungovat."

"Jistě."

"Pojďme tedy na druhou stranu."

"Běž napřed. Myslím, že si chvíli pohovořím s tou nahou dámou. "

"Zapomeň na ni, Kuriku. Ta má na mysli jiné věci."

"Jsem tak trochu odborník na plodnost, jestli jí jde skutečně o tohle."

"Pojďme, Kuriku."

Přešli po improvizovaném mostě na vršek zdi konzulátu a pak se po něm plížili až k místu, kam ze stínu dosahovaly větve dobře zalévaného fíkovníku. Slezli po stromě dolů a chvíli vedle něj počkali, než se Sparhawk zorientoval.

"Asi nebudeš vědět, kde je konzulova ložnice, nebo snad ano?" zašeptal Kurik.

"Ne," odpověděl Sparhawk tiše, "ale dá se to odhadnout. Je to elénský konzulát a všechny elénské oficiální budovy jsou víceméně stejné. Soukromé části budou vzadu nahoře."

"Výborně, Sparhawku," řekl Kurik suše. "To nám celou věc značně zjednodušuje. Teď musíme prohledat jenom čtvrtinu budovy."

Proplížili se stinnou zahradou a pronikli dovnitř nezamčenými zadními dveřmi. Prošli setmělou kuchyní do kalně osvětlené centrální haly. Kurik náhle strhl Sparhawka zpět do kuchyně.

"Co…" začal Sparhawk protestovat hrubým šepotem.

"Žšššš!"

V hale se objevila třaslavá záře svíčky. Statná dáma, hospodyně nebo snad kuchařka kráčela ke kuchyňským dveřím. Sparhawk zacouval, když se její silueta objevila ve vchodu. Vzala za kliku a řádně zavřela dveře.

"Jak jsi poznal, že přichází?" zašeptal Sparhawk.

"Já nevím," rovněž zašeptal Kurik. "Prostě jsem to poznal." Přiložil ucho na dveře. "Jde dál," hlásil tiše.

"Proč je vzhůru v tuhle dobu?"

"Kdoví? Třeba jen kontroluje, jestli jsou všechny dveře zamčené. Aslada to dělá každou noc." Opět poslouchal. "Tak," řekl, "právě zavřela další dveře a už ji tam neslyším. Myslím, že šla spát."

"Schodiště by mělo být hned naproti hlavnímu vchodu," šeptal Sparhawk. "Pojďme nahoru, než sem přijde někdo další." Vyrazili do chodby a po širokém schodišti do horního patra.

"Hledej ozdobné dveře," zašeptal Sparhawk. "Konzul je pánem domu, takže bude mít asi nejpřepychovější pokoj. Běž tímhle směrem, já půjdu támhle."

Rozdělili se a po špičkách se vydali opačnými směry. Na konci chodby našel Sparhawk zlatě zdobené, složitě vyřezávané dveře. Opatrně je otevřel a nahlédl dovnitř. Ve světle jediné slabě zářící olejové lampy spatřil v posteli silného padesátníka s růžovými tvářemi ležícího na zádech. Muž hlasitě chrápal. Sparhawk ho poznal. Zavřel tiše dveře a šel najít Kurika. Potkal svého sluhu na kraji schodiště.

"Jak starý člověk je ten konzul?" zeptal se Kurik.

"Okolo padesáti."

"Pak ten, kterého jsem viděl, nebyl on. Na konci chodby jsou vyřezávané dveře. Byl tam mladík okolo dvaceti v posteli s nějakou starší ženou."

"Viděli tě?"

"Ne, byli zcela zaměstnáni."

"Ach. Konzul spí sám. Na tomto konci chodby."

"Myslíš, že ta žena na druhém konci mohla být jeho manželka?"

"To je jejich věc, nemyslíš?"

Po špičkách se spolu vrátili ke zlaceným dveřím. Sparhawk je opatrně otevřel, vešli dovnitř a přešli k posteli. Sparhawk se natáhl a uchopil konzulovo rameno. "Vaše Excelence," řekl tiše a zatřásl mužem. Konzulovy oči se otevřely a potom zeskelnatěly s vyhasly, jak ho Kurik rázně klepl jílcem dýky za ucho. Zabalili bezvládného muže do tmavé deky a Kurik si hodil ochablé tělo neuctivě na rameno. "To je všechno, co tu potřebujem?" zeptal se.

"Všechno," řekl Sparhawk. "Jdeme."

Opatrně sešli dolů po schodech a zpátky do kuchyně. Sparhawk tiše zavřel dveře vedoucí do hlavní části domu. "Počkej tady," zašeptal Kurikovi. "Prohlédnu zahradu. Zapískám, jestli je čistý vzduch." Vyklouzl do stinné zahrady, opatrně se pohyboval od stromu ke stromu a pozorně se při tom rozhlížel. Náhle si uvědomil, že ho to náramně baví. Neužil si takové legrace od doby, kdy byli s Kaltenem ještě kluci a pravidelně uprostřed noci unikali z otcova domu za neplechou. Velmi chabě napodobil hvízdání slavíka. Po chvíli uslyšel od kuchyňských dveří Kurikův chraptivý šepot. "Jsi to ty?" Na okamžik byl v pokušení zašeptat zpátky, "Ne," ale pak se ovládl.

Měli určité potíže dostat konzulovo netečné tělo po fíkovníku nahoru, ale nakonec se jim to s vypětím sil podařilo. Potom přešli po svém umělém mostě a stáhli trámy zpět na střechu.

"Pořád tam je," zašeptal Kurik.

"Kdo je kde?"

"Ta nahá dáma."

"Je to její střecha."

Přenosili trámy zpět na vzdálený okraj střechy a opět je spustili dolů. Potom Sparhawk slezl a chytil konzulovo tělo, které mu Kurik poslal. Kurik se za okamžik připojil k Sparhawkovi a naskládali trámy zpět ke zdi.

"Vše pěkně, jak má být," řekl spokojeně Sparhawk a otřel si ruce jednu o druhou.

Kurik si opět hodil tělo na rameno. "Nebude ho jeho žena postrádat?" zeptal se.

"Řekl bych, že ani ne - pokud to byla ona v té ložnici na druhém konci chodby. Pojďme zpátky do kláštera."

Střídali se v nesení těla a asi za půl hodiny byli na kraji města, když se přitom vyhnuli několika strážným. Konzul visící přes Sparhawkovo rameno zasténal a slabě se pohnul. Kurik ho znovu klepl do hlavy.

Když vstoupili do opatovy pracovny, shodil Kurik neuctivě konzulovo tělo na zem. Chvíli se na sebe se Sparhawkem dívali a potom oba vypukli nezadržitelným smíchem.

"Co je tu tak veselého?" chtěl vědět opat.

"Měl jste jít a námi, vaše důstojnosti," zalapal po dechu Kurik. "Tolik legrace jsem nezažil už léta." Začal se opět smát. "Nejlepší byl ten most."

"Mě se asi víc líbila ta nahá dáma," nesouhlasil Sparhawk.

"Vy jste někde pili?" zeptal se podezíravě opat.

"Ani kapku, důstojnosti," odpověděl Sparhawk.

"Ale vy byste tu mohl mít něco po ruce. Kde je Sefrenie?"

"Přesvědčil jsem ji, že by se ona a to dítě měly trochu vyspat." Opat se odmlčel. "Jaká nahá dáma?" vyzvídal s očima hořícíma zvědavostí.

"Na jedné střeše tam byla žena provozující ten rituál plodnosti," vyprávěl mu Sparhawk a stále se ještě smál. "Kurik z ní byl chvíli poněkud rozptýlený."

"Byla pěkná?" zazubil se opat na Kurika.

"Ani vlastně nevím. Nedíval jsem se jí do tváře."

"Důstojnosti," řekl potom Sparhawk vážněji, i když se stále ještě cítil nesmírně uvolněný, "vyslechneme Elia, jen co se probudí. Nenechte se prosím vylekat některými věcmi, které mu budeme povídat."

"Naprosto rozumím, Sparhawku," odpověděl opat.

"Dobrá. Nuže, Kuriku, vzbuď Jeho Excelenci a podíváme se, co nám může říci ke své osobě."

Kurik stáhl deku z konzulova bezvládného těla a začal štípat omdlelého do uší a do nosu. Po chvíli se konzulova víčka zachvěla. Potom zasténal a otevřel oči. Chvíli na ně tupě zíral, pak se rychle posadil: "Kdo jste? Co to má znamenat?" dožadoval se vysvětlení.

Kurik ho důrazně poplácal po zátylku. "To uvidíš, Elie," řekl Sparhawk mírně. "Nevadí, že ti říkám Elie, že? Možná si mě pamatuješ. Mé jméno je Sparhawk."

"Sparhawk?" zalapal konzul po dechu. "Myslel jsem, že jste mrtvý."

"Fámy vždycky přehánějí, Elie. Faktem ovšem je, že jste byl unesen. Máme pro vás spoustu otázek. Bude pro vás mnohem příjemnější, když na ně budete odpovídat dobrovolně. Jinak máte před sebou velice špatnou noc."

"Neodvážíte se!"

Kurik ho znovu plácl.

"Jsem konzul elénského království a bratranec cimmurského primase," vztekal se Elius, a pokoušel se zakrýt si zátylek oběma rukama. "Tohle mi nemůžete dělat."

Sparhawk povzdechl. "Zlom mu pár prstů, Kuriku," navrhl, "jenom aby viděl, že mu to můžeme dělat."

Kurik položil jednu nohu konzulovi na prsa, přimáčkl ho k podlaze a chytil pravé zápěstí chabě se bránícího zajatce.

"Ne!" zaječel Elius. "Nedělejte to! Řeknu vám všechno, co chcete."

"Říkal jsem vám, že bude spolupracovat, důstojnosti," řekl Sparhawk opatovi, "jen co pochopí vážnost situace." Svlékl si rendorský plášť a stál tam jen ve svém pancíři s mečem zavěšeným na širokém pásu.

"Vaše metody jsou rázné, sire Sparhawku," poznamenal opat.

"Já jsem jednoduchý člověk, důstojnosti," odpověděl Sparhawk a poškrábal se mezi články brnění. "Delikátnost není mou silnou stránkou." Šťouchl do zajatce jednou nohou. "Takže, Elie, trochu ti to zjednoduším. Stačí, když nejprve potvrdíš pár výroků." Vzal židli a posadil se s nohama přes sebe. "Nejprve, tvůj bratranec, primas cimmurský usiluje o arciprelátský trůn, je to tak?"

"To nemůžete dokázat."

"Zlom mu palec, Kuriku."

Kurik, stále svírající konzulovo zápěstí, násilím otevřel mužovu zaťatou pěst a uchopil jeho palec. "Na kolika místech, pane?" zeptal se zdvořile.

"Na kolika jen můžeš, Kuriku. Ať má o čem přemýšlet."

"Ne! Ne! Je to pravda!" zajíkal se Elius, oči vytřeštěné hrůzou.

"Je vidět opravdový pokrok," poznamenal Sparhawk s lehkým úsměvem. "Dále. V minulosti jsi spolupracoval s bělovlasým mužem, jehož jméno je Martel. Čas od času pracuje pro tvého bratrance. Mám pravdu?"

"A-ano," zakoktal Elius.

"Všiml sis, že to jde snáz, když neděláš problémy? Ve skutečnosti jsi to byl ty, kdo na mě poslal Martela a jeho pochopy oné noci před deseti lety, že?"

"To byl jeho nápad," rychle vyhrkl Elius. "Dostal jsem od bratrance rozkaz s ním spolupracovat. On navrhnul, abych vás té noci povolal. Neměl jsem ponětí, že vás chce zabít."

"Tak to jsi tedy velmi naivní, Elie. V poslední době tady v Cipprii rozšiřuje značný počet poutníků za severních království zvěsti, že tam silně narůstají

sympatie pro rendorské zájmy. Je Martel nějakým způsobem spojen s touto kampaní?"

Elius sebou škubl, rty strachem sevřené. Kurik začal pomalu ohýbat jeho palec dozadu. "Ano! Ano!" zakvičel Elius prohýbaje se bolestí.

"To jsi se dostal téměř na šikmou plochu, Elie," plísnil ho Sparhawk. "Být na tvém místě, dával bych si na to pozor. Cílem Martelových snah je přesvědčit lidi z rendorských měst, aby se připojili k pouštním nomádům při eshandském povstání proti Církvi. Mám pravdu?"

"Martel se mi zas tak moc nesvěřuje, ale domnívám se, že tohle je jeho konečný cíl. Ano."

"A pašuje zbraně, že?"

"Slyšel jsem, že ano."

"Teď to bude trochu složité, tak dobře poslouchej, Elie. Skutečným cílem je rozdmýchat zde věci tak, aby sem museli přijít rytíři Církve a situaci opět uklidnit. Není to tak?"

Elius nevrle přikývl. "Martel to osobně tak neřekl, ale můj bratranec mi to ve svém posledním dopise jasně naznačil."

"A povstání má být tak načasováno, aby se krylo s volbou nového primasa v Bazilice v Chyrellu."

"To skutečně nevím, sire Sparhawku. Prosím, věřte mi. Pravděpodobně máte pravdu, ale jistě to opravdu nemohu říct."

"Tohle necháme chvíli být. Ale teď hořím zvědavostí. Kde je v tuhle chvíli Martel?"

"Odjel do Dabouru jednat s Arashamem. Ten stařec se snaží vybičovat své příznivce k šílenství, aby začali vypalovat chrámy a zabírat církevní půdu. Když o tom Martel slyšel, tak se velice rozčilil a spěšně odjel do Dabouru, aby se to pokusil uvést do správných mezí."

"Protože by to bylo předčasné?"

"Asi tak nějak."

"Nuže, Elie, to je tedy vše" řekl Sparhawk vlídně. "Samozřejmě ti musím poděkovat za tvou dnešní spolupráci."

"Necháte mě jít?" zeptal se konzul nedůvěřivě.

"Ne, bohužel. Martel je můj starý známý. Chci ho překvapit, až přijedu do Dabouru, takže nemohu riskovat, že mu dáš zprávu, že jsem na cestě. Tady v klášteře mají ve sklepě celu pro kajícníky. Určitě se cítíš velmi kajícně a já ti chci dopřát čas, abys mohl zpytovat svědomí. Říkali mi, že je to docela pohodlná cela. Jsou tam dveře, čtyři stěny, strop a dokonce i podlaha." Podíval se na opata. Je tam podlaha, že, důstojnosti?"

"Ale ano," ujišťoval opat, "krásně chladná, kamenná."

"To nemůžete!" protestoval Elius pištivě.

"Sparhawku," souhlasil Kurik, "skutečně nemůžeš uvrhnout někoho do kajícnické cely proti jeho vůli. To je porušení církevních zákonů."

"Ach," řekl Sparhawk jedovatě, "asi máš pravdu. Chtěl jsem se vyhnout té špinavé práci. Běž tedy a zařiď to jinak."

"Ano, pane," řekl Kurik uctivě. Vytáhl svoji dýku. "Řekněte, vaše důstojnosti," zeptal se. "Má váš klášter hřbitov?"

"Ano a musím říci, že docela pěkný."

"Skvělé. Nemám rád, když to člověk musí jen tak někde pohodit šakalům." Vzal konzula za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu. Potom přiložil plazícímu se muži na hrdlo dýku.

"To bude hned, Vaše Excelence," řekl profesionálně.

"Důstojný otče!" zaječel Elius.

"Obávám se, Excelence, že to není v mých rukách," řekl opat s předstíranou vážností. "Rytíři Církve mají své vlastní zákony. Nedovolil bych si do nich zasahovat."

"Prosím vás, ctihodný otče," žadonil Elius. "Dejte mě do kajícnické cely."

"Kaješ se upřímně ze svých hříchů?" zeptal se opat.

"Ano! Ano! Upřímně se za ně stydím!"

"Sire Sparhawku, obávám se, že musím orodovat ve prospěch tohoto kajícníka," řekl opat. "Nemohu dopustit, abyste ho zabili, dokud se nesmíří s Bohem."

"Opravdu je to vaše přání, důstojnosti?" zeptal se Sparhawk.

"Bohužel ano, sire Sparhawku."

"Tak dobrá. Dejte nám vědět, jen co dokončí své pokání. Pak ho zabijeme."

"Jistě, sire Sparhawku."

Potom, co dva statní mniši odvedli mocně se třesoucího Elia, tři muži v pracovně se rozesmáli.

"To bylo náramné, důstojnosti," blahopřál Sparhawk opatovi. "To byl přesně ten správný tón."

"Nejsem úplný nováček ve věcech tohoto druhu, Sparhawku," řekl opat. Lišácky se podíval na mohutného pandionského. "Vy pandionští máte pověst, že jste velmi tvrdí - zvlášť pokud jde o vyslýchání zajatců."

"Ano, myslím, že jsem o tom něco slyšel," připustil Sparhawk.

"Ale ve skutečnosti lidem neubližujete?"

"Ne, obvykle ne. Lidem stačí ta pověst, aby spolupracovali. Máte vůbec představu jak drsná a špinavá práce je mučení lidí ve skutečnosti? Tyhle pověsti o nás jsme zaseli sami. Koneckonců, proč se namáhat, když nemusíme?"

"To jsou přesně má slova, Sparhawku. A teď," řekl opat dychtivě, "vyprávějte o té nahé dámě a o tom mostě - a o všem dalším, na co jste snad narazili. Nic

nevynechávejte. Já jsem jenom ubohý klášterní mnich a příliš legrace si v životě neužiju."

KAPITOLA

DVACÁTÁ

SPARHAWK SEBOU ŠKUBL, a nadechl se. "Sefrenie, to se mi v tom musíš tak rýpat?" stěžoval si.

"Nebuď taková baba," řekla mu a dál mu jehlou lovila třísku z ruky. "Když ji nevyndám celou, tak se ti to podebere."

Vzdychl a sevřel zuby, když pokračovala. Podíval se na Píšťalku, která měla obě ruce na puse, jako kdyby zakrývala smích.

"Myslíš, že je to k smíchu?" zeptal se jí mrzutě.

Zvedla svoji flétnu a vyloudila krátký posměšný trylek.

"Trochu jsem přemýšlel, Sparhawku," řekl opat. "Jestli má Annias své lidi v Jirochu stejně jako tady v Cipprii, nebylo by lepší ho obejít a vyhnout se možnosti, že vás poznají?"

"Myslím, že to budeme muset riskovat, důstojnosti," řekl Sparhawk. "Mám v Jirochu přítele, s kterým musím mluvit, než se vydáme nahoru po řece." Pohlédl na svůj černý plášť. "Tohle by nás mělo uchránit před náhodnými pohledy."

"Myslím, že to je nebezpečné, Sparhawku."

"Pokud budeme opatrní, tak snad ne."

Kurik, jenž doposud sedlal jejich koně a nakládal na mezka, kterého jim daroval opat, vstoupil do místnosti. Nesl dlouhé, úzké, dřevěné pouzdro. "Musíš mít opravdu tohle s sebou?" zeptal se Sefrenie.

"Ano, Kuriku," odpověděla smutným hlasem. "Musím."

"Co v tom je?"

"Pár mečů. Jsou součástí břemene, které musím nést."

"Na dva meče je to tedy pěkně velká bedna."

"Obávám se, že tam budou další," vzdychla a začala ovazovat Sparhawkovi ruku proužkem plátna.

"Obvaz není třeba, Sefrenie," namítal. "Byla to jenom tříska."

Upřeně se na něj zadívala.

Vzdal se. "Dobrá," řekl. "Dělej, co uznáš za vhodné."

"Děkuju." Utáhla konec obvazu.

"Pošlete zprávu do Laria, důstojnosti?" otázal se Sparhawk opata.

"Příští lodí, která odplouvá z přístavu, Sire Sparhawku."

Sparhawk chvíli přemýšlel. "Myslím, že se nebudeme vracet do Madelu," řekl. "Máme tam nějaké druhy v domě markýze Lyciena."

Opat přikývl. "Znám ho," řekl.

"Mohl byste jim také doručit pár slov? Vzkažte jim, že jestli v Dabouru všechno vyjde, vrátíme se odtamtud domů. Snad by se mohli také vrátit do Cimmury."

"Zařídím to, Sparhawku."

Sparhawk zamyšleně tahal za uzel na svém obvazu. "Nech to na pokoji," řekla mu Sefrenie.

Dal ruku pryč. "Nechci radit představeným řádů, co mají dělat," řekl opatovi, "ale mohl byste ve vaší zprávě naznačit, že pár menších jednotek rytířů Církve rozmístěných právě teď v ulicích rendorských měst by mohlo místnímu obyvatelstvu připomenout, jak nepříjemné věci se mohou stát, bude-li věnovat příliš pozornosti všem těm fámám."

"A předejít případné pozdější potřebě celé armády," souhlasil opat. "Určitě se o tom ve své zprávě zmíním."

Sparhawk se zvedl. "Jsem opět vaším dlužníkem, důstojnosti," řekl. "Jste vždy na svém místě, kdykoli vás potřebuji."

"Sloužíme stejnému pánu, Sparhawku," odpověděl opat. Pak se usmál. "Kromě toho se mi svým způsobem líbíte. Vy, pandionští neděláte vždycky věci tak jako my, ale máte výsledky a to je rozhodující, ne?"

"Doufejme."

"Buďte opatrný v poušti, příteli, a hodně štěstí."

"Děkuji, důstojnosti."

Sešli na ústřední nádvoří kláštera, právě když zvony začaly svolávat k ranním modlitbám. Kurik připevnil Sefreniino pouzdro na meče k mezkově sedlu a všichni nasedli. Potom vyjeli hlavní branou a zvuk zvonů se vznášel ve vzduchu nad nimi.

Když dosáhli prašné pobřežní cesty a obrátili se západně směrem k Jirochu, nalézal se Sparhawk v zádumčivé náladě.

"Co je, Sparhawku?" zeptala se ho Sefrenie.

"Ty zvony na mě volaly právě před deseti lety," odpověděl. "Nějak jsem vždycky věděl, že se do toho kláštera vrátím." Napřímil se ve svém sedle. "Je to dobré místo," řekl. "Je mi trochu líto ho opouštět, ale…" Pokrčil rameny a jel dál.

Ranní slunce bylo velice jasné a jeho odraz od pustých skal, písku a štěrku na levé straně cesty byl oslepující. Na levé straně byl strmý svah spadající k zářivě bílým plážím a za nimi se rozprostíraly hluboké modré vody Vnitřního moře. Během hodiny už bylo dosti teplo. O půl hodiny později bylo vedro.

"Cožpak tady nikdy nemají zimu?" zeptal se Kurik otíraje si tvář, z které se lil pot.

"Tohle je zima, Kuriku," řekl mu Sparhawk.

"Jaké je to v létě?"

"Nepříjemné. V létě musíš cestovat v noci."

"Jak daleko je do Jirochu?"

"Asi pět set mil."

"Přinejmenším tři týdny."

"Obávám se, že ano."

"Měli jsme jet lodí - víry nevíry."

"Ne, Kuriku," nesouhlasila Sefrenie. "Nikdo z nás by nebyl Ehlaně nic platný, kdybychom všichni leželi na dně moře."

"Nepoužije to, co nás pronásleduje, prostě nějaká kouzla, aby nás stejně našlo?"

"Zdá se, že to nemůže udělat," odpověděla "když to hledalo Sparhawka před deseti lety, muselo to vyslýchat lidi. Nemohlo ho to prostě vypátrat."

"Na to jsem zapomněl," připustil.

Každý den vstávali časně, ještě předtím, než začaly blednout hvězdy, a během těch časných ranních hodin usilovně poháněli své koně, než se slunce stalo v poledne nesnesitelné. Pak odpočívali ve skromném stínu stanu, který jim vnutil opat, zatímco jejich zvířata se apaticky pásla na zakrslých keřících pod žhnoucím sluncem. Když se slunce sklonilo k západu, jeli dál, obvykle ještě pěkně dlouho po setmění. Příležitostně dorazili k nějakému pouštnímu prameni vždy obklopenému bujnou vegetací a stínem. Občas se na den zdrželi, aby si jejich koně odpočinuli a aby sesbírali síly znovu čelit krutému slunci.

Právě u takového pramene, kde se křišťálová voda zurčící po kamenitém svahu sbírala do azurově modré tůňky obklopené palmami, je navštívil přízrak pandionského rytíře. Sparhawk oděný pouze v bederní roušce se právě vynořil z tůňky, když spatřil ze západu se přibližující postavu v sedle. Ačkoli slunce stálo postavě v zádech nevrhala žádný stín a skrze koně i muže mohl zřetelně vidět sluncem ozářené svahy hor. Znovu ucítil onen pach márnice. Jak se postava přibližovala, viděl, že její kůň je jen o málo víc než kostra s prázdnými očními důlky. Nepokusil se dosáhnout zbraně, když se k nim přízrak v sedle přiblížil, ale zůstal stát a navzdory pekelnému vedru se chvěl. Kousek od nich přízrak zarazil svého kostlivého koně a neskutečně pomalým pohybem vytáhl svůj meč. "Matičko," promluvil dutým hlasem k Sefrenii. "Učinil jsem vše, co jsem mohl." Zvedl jílec zbraně k hledí na pozdrav, potom otočil čepel a podal jí rukojeť přes své nehmotné předloktí.

Pobledlá Sefrenie přešla s podlamujícími se koleny po žhavém štěrku k přízraku a uchopila jílec meče oběma rukama. "Tvá oběť budiž vzpomínána, sire rytíři," řekla chvějícím se hlasem.

"Co znamená vzpomínka v Domě Smrti, Sefrenie? Vykonal jsem, co mi velela má povinnost. To je mou útěchou ve věčném mlčení." Potom obrátil své hledí k Sparhawkovi. "Buď pozdraven, bratře," řekl stejně prázdným hlasem. "Věz, že směr tvůj jest správný. Nalezneš v Dabouru onu odpověď, již i my jsme hledali. Uspěješ-li v hledání svém, v Domě Smrti tě provoláním slávy pozdravíme."

"Buď pozdraven, bratře," odpověděl Sparhawk přiškrceným hlasem. "A sbohem."

Potom přízrak zmizel.

S dlouhým, přerývaným zasténáním se Sefrenie zhroutila. Bylo to, jako by ji váha náhle zhmotnělého meče přitiskla k zemi. Kurik přispěchal, zvedl její lehké tělo a odnesl ji zpátky do stanu u tůně.

Avšak Sparhawk vyrazil pevným krokem k místu, kde se zhroutila, nedbaje rozžhaveného štěrku pod svýma bosýma nohama, a pozvedl meč svého padlého bratra.

Za sebou uslyšel zvuk Píšťalčiny flétny. Hrála melodii, kterou předtím ještě neslyšel. Byla vyčítavá a naplněná hlubokým smutkem a bolestnou touhou. S mečem v ruce se otočil. Sefrenie ležela na pokrývce ve stínu palem. Její tvář se zdála stažená a pod zavřenýma očima měla náhle tmavé kruhy. Kurik klečel starostlivě vedle ní a Píšťalka, sedící nedaleko se zkříženýma nohama a s flétnou u rtů, hrála svou zvláštní, jakoby hymnickou píseň, která se vznášela do vzduchu.

Sparhawk přešel po štěrku a zastavil se ve stínu. Kurik vstal a připojil se k němu. "Nebude schopná dnes pokračovat," řekl sluha tiše, "možná ani zítra."

Sparhawk přikývl.

"Tohle ji strašně oslabuje, Sparhawku," pokračoval Kurik těžce. "Pokaždé, když zemře jeden z těch dvanácti rytířů, tak se zdá, že uvadne o něco víc. Nebylo by lepší poslat ji zpátky do Cimmury, až dorazíme do Jirochu?"

"Snad ano, ale ona nepůjde."

"Asi máš pravdu," souhlasil Kurik zadumaně. "Je ti jasné, že ty a já bychom se mohli pohybovat rychleji, kdybychom s sebou neměli ji a to malé děvče, ne?"

"Ano, ale co bychom bez ní dělali, až dorazíme tam, kam jedeme?"

"To máš asi pravdu. Nepoznal jsi náhodou toho ducha?" Sparhawk přikývl. "Sir Kerris," řekl stručně.

"Nikdy jsem ho pořádně neznal," připustil Kurik. "Vždycky mi připadal trochu škrobený a upjatý."

"Ale byl to dobrý člověk."

"Co ti říkal? Byl jsem příliš daleko, abych ho slyšel."

"Říkal, že jsme na dobré cestě a že v Dabouru najdeme odpověď, kterou potřebujeme."

"Nuže," řekl Kutik, "to je dobré, ne? Už jsem se tak napůl obával, že se honíme za přízraky."

"Já také," přiznal Sparhawk.

Píšťalka odložila flétnu stranou a posadila se k Sefrenii. Natáhla se, vzala otřesenou ženu za ruku a držela ji. Její tvářička byla vážná, ale neprozrazovala žádné další emoce.

Sparhawka něco napadlo. Šel k místu, kde ležela Sefrenie. "Píšťalko," řekl tiše.

Děvčátko k němu vzhlédlo.

"Můžeš udělat něco, abys pomohla Sefrenii?"

Píšťalka zavrtěla trochu smutně hlavou.

"To je zakázané." Sefreniin hlas byl sotva víc než šepot a její oči byly stále zavřené. "Jen ti z nás, kteří byli přítomni, mohou nést toto břímě." Zhluboka se nadechla. "Sparhawku, běž si vzít něco na sebe," řekla potom. "Nechoď tady takhle před tím dítětem."

Zůstali ve stínu u tůňky po zbytek dne a po celý další. Třetího dne ráno Sefrenie vstala a začala rozhodně sbírat své věci. "Čas běží, pánové," řekla. "a před sebou máme pořádný kus cesty. "

Sparhawk se na ni upřeně podíval. Její tvář byla stále strhaná a hluboké kruhy pod očima se nezmenšily. Když se shýbala pro svou roušku, uviděl několik stříbřitých pramenů v jejích lesklých černých vlasech. "Neposílilo by tě, kdybychom tu zůstali ještě jeden den?" zeptal se jí.

"Nijak zvlášť, Sparhawku," odpověděla unaveným hlasem. "Můj stav se nezlepší odpočíváním. Jedeme dál. Do Jirochu je daleko."

Nejprve jeli volným tempem, ale po několika mílích jim Sefrenie dosti rázně vyčinila. "Sparhawku," řekla, "jestli se budeme takhle procházet, tak nám to bude trvat celou zimu."

"Dobrá, Sefrenie, jak myslíš."

Mohlo to být tak o deset dní později, když dorazili do Jirochu. Podobně jako Cipprie, bylo přístavní město v západním Rendoru nízké, jeho domy měly silné zdi, ploché střechy a byly omítnuty silnou vrstvou bílé malty. Sparhawk je vedl řadou křivých uliček do části města ležícího nedaleko řeky. Byla to čtvrť, kde cizinci byli ne snad přímo vítáni, ale přinejmenším alespoň tolerováni. I když většina lidí na ulicích byli stále Rendořané, bylo v davu roztroušeno mnoho Cammorijců oděných v jasných barvách, řada Lamorků a dokonce i pár Elénů. Sparhawk a ostatní jeli pomalu a s nasazenými kápěmi, aby nepřivolávali pozornost.

Bylo časně ráno, když dojeli ke skromnému domu zasazenému trochu mimo ulici. Majitelem domu byl sir Voren, pandionský rytíř, ačkoli jen málo lidí v Jirochu to o něm vědělo. Lidé v přístavu ho většinou považovali za mírně prosperujícího elénského obchodníka. Vlastně se skutečně zabýval obchodem. Některé roky měl dokonce i slušný zisk. Avšak skutečným důvodem pro přítomnost sira Vorena v Jirochu nebyl obchod. Mezi rendorským obyvatelstvem byl skrytě rozptýlen značný počet pandionských rytířů a Voren byl jejich jediným spojením s jejich domovským klášterem v Demu. Veškeré jejich zprávy a zásilky procházely jeho rukama a byly ukrývány do beden a žoků se zbožím, které odesílal z přístavu.

Sluha s povislými rty a očima bez výrazu či stopy zvědavosti provedl Sparhawka a ostatní domem a dál do zahrady obehnané zdí, kde hudbě se podobající zurčení mramorové fantány naplňovalo stín fíkovníků. Pečlivě udržované květinové záhony se vinuly podél zdí a pohupující se květy nabízely své barvy k obdivu. Voren byl usazen na lavičce vedle fontány. Byl to vysoký hubený muž s cynickým smyslem pro humor. Léta strávená v tomto jižním království dala jeho kůži barvu starého sedla. Ačkoli byl již pozdně středního věku, jeho vlasů se nedotkla šeď, opálený obličej však pokrývala síť vrásek. Nenosil žádný kabátec, ale raději obyčejnou plátěnou košili u krku rozepnutou. Když vstoupili do zahrady, povstal.

"Podívejme, Mahkra," přívítal Sparhawka s krátkým postranním pohledem na sluhu, "rád tě zase vidím, brachu."

"Vorene," odvětil Sparhawk s rendorskou úklonou; komplikovaným pohybem, napůl pokleknutím.

"Jintale," řekl potom Voren sluhovi, "buď tak hodný a odnes tohle mému faktorovi do přístavu." Složil napůl arch pergamenu a podal ho snědému Rendořanovi.

"Jak poroučíte, pane," uklonil se sluha.

Počkali, než jim zvuk zavírajících se venkovních dveří oznámil, že sluha odešel.

"Docela milý chlapec," poznamenal Voren. "Samozřejmě, že je strašně hloupý. Jsem vždycky opatrný, abych nepřijal příliš bystré služebnictvo. Inteligentní sluha je obvykle nějaký špeh." Pak se jeho oči zúžily. "Počkejte tady chvíli," řekl. "Chci si být jistý, že opravdu odešel z domu." Prošel zahradou a vešel dovnitř.

"Nepamatuji si, že by býval tak nervózní," řekl Kurik.

"Tohle je nervózní část světa," odpověděl Sparhawk.

Za malou chvíli se Voren vrátil. "Matičko," pozdravil Sefrenii vřele a políbil její dlaně. "Dáte mi své požehnání?"

Usmála se, dotkla se jeho čela a řekla pár slov ve styričtině.

"To jsem potřeboval," svěřil se, "i když v poslední době jsem toho, co by potřebovalo požehnání, příliš neudělal." Potom se na ni podíval pozorněji. "Jsi v pořádku, Sefrenie?" zeptal se jí. "Tvoje tvář vypadá velice unaveně."

"Snad to vedro," řekla a přejela si rukou přes oči.

"Posaď se sem," ukázal na svou mramorovou lavičku. "To je to nejchladnější místo v celém Jirochu," ironicky se zasmál. "To ovšem zas tak moc neznamená, musím říct."

Sedla si na lavičku a Píšťalka se vyšplhala vedle ní.

"Tak, Sparhawku," řekl Voren a srdečně stiskl přítelovu ruku, "co tě přivádí tak brzy zpět do Jirochu? Něco jsi tu snad zapomněl?"

"Nic, bez čeho bych nemohl žít," odpověděl Sparhawk suše.

Voren se zasmál. "Abys věděl, jaký jsem přítel, tak nebudu Lillii vyprávět, co jsi právě řekl. Nazdar, Kuriku. Jak se má Aslada?"

"Má se dobře, pane Vorene."

"A co tvoji synové? Máš myslím tři?"

"Čtyři, pane. Poslední se narodil potom, co jste odjel z Demu."

"Tak to blahopřeji," řekl Voren, "možná trochu pozdě, ale přesto blahopřeji."

"Děkuji vám, pane."

"Musím s tebou mluvit, Vorene," přerušil Sparhawk zdvořilosti, "a nemáme příliš času."

"A já si myslel, že to je společenská návštěva." Voren vzdychl.

Sparhawk to mlčky přešel. "Podařilo se Vanionovi dát ti zprávu, co se děje v Cimmuře?"

Z Vorenovy tváře se vytratil lehce ironický úsměv a vážně přikývl. "To je jeden z důvodů, proč jsem byl překvapen, že tě vidím." Řekl. "Myslel jsem, že jedete do Borraty. Měl jsi tam štěstí?"

"Nevím, jestli to bylo štěstí, ale zjistili jsme něco, co se teď snažíme sledovat dál." Stiskl zuby. "Vorene," řekl temně, "Ehlana byla otrávena."

Voren něj chvíli zíral a pak zaklel. "Jsem zvědav, jak dlouho by mi to trvalo zpátky do Cimmury," řekl ledovým hlasem. "Myslím, že bych se rád podíval na Annia hodně zblízka. Bez hlavy bude určitě vypadat mnohem lépe, co myslíš?"

"To se budete muset postavit do fronty, pane Vorene," ujistil ho Kurik. "Znám nejméně tucet dalších lidí se stejným nápadem."

"Nicméně," pokračova1 Sparhawk, "zjistili jsme, že to byl rendorský jed, a slyšeli jsme o jednom lékaři v Dabouru, který by mohl znát protijed. Takže tam teď jedeme."

"Kde je Kalten a ostatní?" zeptal se Voren. "Vanion psal, že ho máš s sebou a ještě nějaké rytíře z dalších řádů."

"Nechali jsme je v Madelu," odpověděl Sparhawk. "Nevyhlíželi - a nechovali se - příliš rendorsky. Slyšel jsi někdy o doktoru Tanjinovi z Dabouru?"

"Myslíš toho, o kterém se říká, že vyléčil královu bratra z jakési záhadné nemoci? Samozřejmě. On by si však asi nepřál o tom příliš hovořit. Mezi lidmi vládne podezření o tom, jak prováděl tuhle léčbu, a víš, jaký mají Rendořané vztah k magii."

"Přesvědčím ho, aby o tom hovořil," řekl mu Sparhawk.

"Možná budeš litovat, že jsi Kaltena, a ostatní nevzal s sebou," řekl mu Voren. "Dabour teď vůbec není přátelské místo."

"Budu to muset zvládnout sám. Poslal jsem jim zprávu z Cipprie, aby jeli zpátky domů a tam na mě počkali."

"Komu jsi v Cipprii mohl natolik věřit, abys mu svěřil své vzkazy?"

"Šel jsem za opatem toho arcijského kláštera na východní straně města. Znám ho už dlouho."

Voren se zasmál. "Stále se ještě snaží zatajit, že je cyrinik?"

"Vorene, ty víš všechno?"

"Proto jsem tady. Je to ale dobrý chlapík. Jeho metody jsou sice trochu těžkopádné, ale výsledky má."

"Co se teď děje v Dabouru?" zeptal se Sparhawk. "Nechci tam přijít naslepo."

Voren se usadil na trávu k Sefreniiným nohám a zaklesl ruce kolem jednoho kolena. "Dabour byl vždycky podivným místem," odpověděl. "Byl to Eshandův domov a pro pouštní nomády to je svaté město. Neustále tam mezi sebou bojuje tak asi tucet náboženských sekt o kontrolu nad tamními svatými místy." Ironicky se ušklíbl. "Věřil bys, že tam je dvacet tři hrobů, které všechny aspirují na to být místem Eshandova posledního odpočinku? Mám vážné podezření, že alespoň některé z nich jsou falešné - pokud ovšem svatého muže po smrti nerozčtvrtili a nepohřbili po kouskách."

Sparhawk se svezl na trávu vedle svého přítele. "Je to jenom nápad," řekl, "ale nemohli bychom tajně podpořit jednu z jiných sekt a podkopat tak Arashamovu pozici?"

"To je hezká myšlenka, Sparhawku, ale v tuhle chvíli žádné jiné sekty neexistují. Potom, co měl Arasham své vidění, strávil čtyřicet let vyhlazováním případných soupeřů. V centrálním Rendoru proběhla krvavá lázeň kolosálních rozměrů. Poušť tam pokrývají pyramidy lebek. Nakonec ovládl Dabour a vládne tam tak neomezeně, že Otha ze Zemochu proti němu vypadá jako nějaký liberál. Má tisíce fanatických přívrženců, kteří slepě vykonají každý jeho šílený rozmar. Bloumají po ulicích a s mozky vysušenými od slunce a se zanícenýma očima pasou po sebemenším porušení obskurních náboženských zákonů. Hordy nemytých a zavšivených existencí, které se už ani nepodobají lidem, řádí ulicemi při hledání příležitosti, jak upálit své bližní na hranici."

"To mluví samo za sebe," řekl Sparhawk. Pohlédl na Sefrenii. Píšťalka namočila kapesník ve fontáně a jemně omývala tvář drobné ženy. Sefrenie se opírala hlavou o rameno děvčátka, jako kdyby byla ona dítětem.

"Arasham tedy shromáždil armádu?" zeptal se Vorena.

Varen si odfrkl. "Armádou by to mohl nazývat jenom idiot. Nemohou nikam táhnout, protože se musí každou půlhodinu modlit a slepě poslechnou i ty nejzřejmější nesmysly toho senilního starce." Chraplavě se zasmál. "Arasham si občas šlape na jazyk - což není divu, protože je to přinekmenším napůl pavián – a jednou, během svého tažení do vnitrozemí dal jeden rozkaz. Chtěl říci, 'Podržte se navzájem', ale vyslovil to špatně. Místo toho řekl: 'Podřežte se navzájem', a tři celé regimenty to vzaly doslova. Arasham jel tenkrát domů sám a marně přemýšlel, kde se stala chyba."

"Už jsi tu příliš dlouho, Vorene," smál se Sparhawk. "Začínáš být z toho Rendoru zahořklý."

"Nemohu vystát hloupost a špínu, Sparhawku. A Arashamovi stoupenci v posvěcenost nevědomosti a špíny neskonale věří."

"Ty ale začínáš mít sklony k rétorice."

"Pohrdání je mocnou posilou pro člověkova slova," připustil Voren. "Tady v Rendoru nemohu říkat otevřeně, co si myslím, a tak mám spoustu času si vybrušovat své myšlenky v soukromí." Jeho tvář zvážněla. "Sparhawku, buď v Dabouru velmi opatrný," radil. "Arasham má několik tuctů učedníků - některé z nich dokonce zná. To oni ve skutečnosti kontrolují město a všichni jsou stejně šílení jako je on sám."

"To je to tak zlé?"

"Pravděpodobně ještě horší."

"Ty jsi byl vždycky takový veselý chlapík, Vorene," řekl Sparhawk sarkasticky.

"To je moje slabost. Snažím se vidět tu lepší stránku věci. Děje se v Cipprii něco, o čem bych měl vědět?"

"Možná by tě zajímalo tohle," řekl Sparhawk škubaje trávu vedle sebe "Přicházejí tam cizinci, kteří rozšiřují zvěsti, že lidé na venkově v elénském království jsou na pokraji otevřené vzpoury proti Církvi, protože podporují cíle eshandského hnutí."

"Něco jsem o tom slyšel," řekl Voren. "Tady v Jirochu se to ještě příliš nerozšířilo."

"To je jen otázka času. Je to dost dobře organizované."

"Máš nějakou představu, kdo za tím stojí?"

"Martel. A všichni dobře víme, pro koho pracuje. Celý plán stojí na tom, že se obyvatelé rozbouřených měst tady v Rendoru přidají k Arashamovi při povstání proti Církvi, a to právě ve stejný čas, kdy se v Chyrellu sejde Hierokracie k volbě nového arcipreláta. Rytíři Církve by museli přijít sem hasit ten požár a Annias a jeho přívrženci by měli volné ruce ve volbách. Podali jsme zprávu válečným řádům, aby mohly podniknout potřebné kroky." Sparhawk se zvedl ze země. "Jak dlouho mohou trvat pochůzky tvého sluhy?" zeptal se. "Bude asi lépe, když budeme pryč, než se vrátí. Možná že není příliš bystrý, ale Rendořané, jak je znám, mají rádi drby."

"Myslím, že máte ještě trochu času. Jintalovým nejrychlejším tempem je lehká procházková chůze. Ještě budete mít čas se trochu najíst a dostanete nějaké čerstvé zásoby."

"Je v Dabouru nějaké bezpečné místo, kde se dá pobývat?" zeptala se Sefrenie ironického muže.

"Žádné místo v Dabouru není skutečně bezpečné, Sefrenie," odpověděl Voren. Pohlédl na Sparhawka. "Pamatuješ si na Peraina?" zeptal se.

"Vyhublý chlapík? Nemluvný?"

"To je on. Vydává se v Dabouru za obchodníka s dobytkem. Vystupuje pod jménem Mirelek a bydlí poblíž dobytčích ohradišť. Pouštní obyvatelé ho potřebují, pokud nechtějí jíst jenom své krávy - takže má víceméně volný přístup do města. Ubytuje vás a ochrání vás před problémy." Voren se trochu zlomyslně zašklebil. "Když jsme u těch problémů, Sparhawku," řekl, "velice bych ti radil, abys zmizel z Jirochu dřív, než Lillias zjistí, že jsi zpátky."

"Ještě je nešťastná? Myslel jsem, že si za tu dobu už našla někoho, kdo by ji utěšil."

"Určitě našla - několik nejspíš - ale znáš Lillii. Nerada odpouští."

"Nechal jsem jí plný nárok na obchod," řekl Sparhawk tak trochu na obranu. "Pokud se o obchod stará, tak by se teď měla mít velmi dobře."

"Co jsem naposledy slyšel, tak se měla, ale to není ten problém. Jde o to, že jsi jí dal sbohem - a vše jí zanechal - písemně. Nedals jí příležitost křičet, naříkat a vyhrožovat sebevraždou."

"O to mi tak trochu šlo."

"To od tebe nebylo vůbec hezké, příteli. Lillii dělají dobře velká dramata; když jsi jí takhle proklouznul uprostřed noci, obrals ji o náramnou příležitost předvést její teatrální vlohy." Voren se hlasitě smál.

"Musíš do toho pořád vrtat?"

"Jenom se snažím ti dát přátelskou radu, Sparhawku. V Dabouru budeš muset čelit jenom několika tisícům kvílejících náboženských fanatiků. Tady v Jirochu musíš čelit Lillii a ta je mnohem, mnohem nebezpečnější."

KAPITOLA

JEDNADVACÁTÁ

ASI O PŮL HODINY POZDĚJI opustili nenápadně Vorenův dům. Když nasedali na koně, Sparhawk se pozorně podíval na Sefrenii. Ačkoli bylo sotva po poledni, vypadala již unaveně. "Mohlo by to, co nás pronásleduje, rozpoutat vodní smršť na řece?" zeptal se jí.

Svraštila čelo. "Těžko říct," odpověděla. "Normálně bych řekla, že ne, ale bytosti z podsvětí, když si usmyslí, tak některé přírodní zákony dokáží překonat." Chvíli přemýšlela. "Jak široká je zde ta řeka?" zeptala se.

"Moc ne," odpověděl. "V celém Rendoru není tolik vody, aby z toho byla jedna široká řeka."

"Říční břehy by velmi znesnadnily ovládání nějakého víru," řekla zamyšleně. "Viděl jsi, jak chaoticky se pohyboval ten, co zničil Mabinovu loď."

"Musíme to tedy riskovat," řekl. "Jsi příliš vyčerpaná na to, abys jela celou cestu do Dabouru. A jedeme na jih, takže bude ještě větší vedro."

"Sparhawku, neriskuj zbytečně jenom kvůli mně."

"Není to jenom kvůli tobě," řekl jí. "Už jsme ztratili spoustu času a lodí to bude rychlejší, než by byla jízda na koni. Budeme se držet blízko břehu, pro případ, že bychom se potřebovali dostat rychle z člunu."

"Dělej, co uznáš za nejlepší," řekla a svezla se trochu dolů ve svém sedle.

Vyjeli do hemžících se ulic, kde se černě odění nomádi z pouště mísili s mnohem jasněji oblečenými obyvateli města a obchodníky ze severních království. Ulice byly plné hluku a oněch podivných rendorských vůní - koření, parfémů a nad vším převládajícího pachu kouřícího olivového oleje.

"Kdo je ta Lillias?" zeptal se zvědavě Kurik, když sjížděli ulicí dolů k řece.

"To není důležité," odpověděl Sparhawk krátce.

"Pokud je ta osoba nebezpečná, tak by bylo docela dobré, abych o tom něco věděl."

"Lillias není nebezpečná v tomhle smyslu."

"Pokud dobře rozumím, tak hovoříme o nějaké ženě."

Bylo zřejmé, že se Kurik nehodlá nechat odbýt. Sparhawk se zatvářil kysele. "Dobrá tedy," řekl. "Byl jsem tady v Jirochu deset let. Voren mi zařídil malý obchod, kde jsem působil pod jménem Mahkra. Šlo o to, abych se dostal Martelovým kumpánům z dohledu. Abych se zaměstnal, sbíral jsem informace pro Vorena. A abych to mohl dělat, potřeboval jsem vypadat jako všichni ostatní kupci na ulicích. Ti všichni měli milenky, takže já jsem potřeboval také nějakou. Jmenovala se Lillias. Spokojen?"

"To bylo rychlé. Ta dáma je trochu prchlivá, jestli tomu rozumím?"

"Ne, Kuriku. Je velice důsledná. Lillias je ten typ ženy, která si pěstuje svou zášť."

"Aha, tak takhle. Chtěl bych ji potkat."

"Ne, nechtěl. Nemyslím, že bys měl chuť na všechny ty scény a nářky."

"Tak zlé to bylo?"

"Proč asi myslíš, že jsem se vytratil z města uprostřed noci? Nebo snad myslíš, že jsme se mohli normálně rozejít?"

Kurik se začal dusit smíchem. "Nezlob se, pane, že se směju," řekl, "ale pokud si vzpomínám, tak ty jsi se mnou taky zrovna necítil, když jsem ti pověděl o svém výšrelku s Talenovou matkou."

"Dobrá. Jsme tedy vyrovnáni." Sparhawk pevně sevřel rty a pokračoval v jízdě nevšímaje si Kurikova smíchu.

Křivolaké přístavní doky vybíhající do bahnitého toku řeky Gule byly téměř zabaleny do páchnoucích rybářských sítí. Kotvily tam tucty širokých říčních člunů, které křižovaly řeku mezi Jirochem a Dabourem. Na jejich palubách postávali snědí námořníci jen v bederních rouškách a s šaty obtočenými kolem hlavy. Sparhawk slezl s koně a přistoupil k zlověstně vyhlížejícímu jednookému muži ve volném pruhovaném oděvu. Jednooký muž stál na molu a vyštěkával rozkazy na trojici lenošivých námořníků na palubě zablácené pramice.

"To je tvůj člun?" zeptal se rytíř.

"No a co s tím?"

"Je k pronajmutí?"

"Záleží na ceně."

"O tom si můžeme ještě pohovořit. Kolik dní to je do Dabouru?"

"Tři, možná čtyři. Záleží na větru." Kapitán si změřil Sparhawka a ostatní svým zdravým okem. Jeho nepřívětivý výraz se změnil. Úlisně se usmál. "Pojďme si popovídat o ceně," navrhl.

Sparhawk chvíli naoko smlouval a pak sáhl do váčku s penězi, který mu dal Voren, a odpočítal něco stříbra do námořníkovy chamtivé ruky. Mužovo zdravé oko se zalesklo, když spatřil váček.

Nastoupili na loď a uvázali své koně uprostřed paluby, zatímco tři námořníci odvázali lana, odstrčili loď do proudu a vztyčili jednoduchou zkosenou plachtu. Řeka tekla jen líně a ostrý vítr vanoucí z Arcijské úžiny je hnal proti proudu slušnou rychlostí.

"Buďte opatrní," utrousil Sparhawk ke svým druhům, když sundávali sedla. "Náš kapitán vypadá na nezávislého podnikatele s okem, které nepřehlédne žádnou příležitost." Přešel na záď k jednookému muži stojícímu u kormidla. "Chci, abyste se držel co nejblíž u břehu."

"Proč?" Kapitánovo jediné oko najednou zpozornělo.

"Má sestra se bojí vody," improvizoval Sparhawk. "Když vám řeknu, zamíříte s člunem ke břehu, aby mohla vystoupit."

"Vy platíte." Kapitán pokrčil rameny. "Zařídíme se podle vás."

"Plavíte se i v noci?" zeptal se ho Sparhawk.

Kapitán zavrtěl hlavou. "Někteří to dělají, ale já ne. Na můj vkus je tu trochu moc ponořených kmenů a skrytých kamenů. Až se setmí, tak zakotvíme u břehu."

"V pořádku. Mám rád, když je námořník opatrný. Přispívá to k bezpečné plavbě, což je vždycky dobré." Rozevřel vepředu plášť a odhalil svůj pancíř a těžký meč zavěšený u pasu. "Chápete, co mám na mysli?"

Kapitánova tvář se zachmuřila. "Nemáte právo mi vyhrožovat na mé vlastní lodi," vztekal se.

"Jak jste řekl, já platím. Vaše posádka mi nepřipadá příliš spolehlivá a vaše vlastní tvář, kapitáne, zrovna nevybízí k důvěře."

Kapitán se zatvářil mrzutě. "Nemusíte hned člověka urážet," řekl.

"Pokud vám křivdím, tak se omluvím později. Máme a sebou nějaké cennosti a rádi bychom, aby nám zůstaly. Budu spát s přáteli na přídi; vy a vaši muži můžete spát na zádi. Doufám, že vás tím nebudeme příliš obtěžovat?"

"Nejste trochu příliš opatrný?"

"Neklidné časy, příteli. Neklidné časy. Pamatujte si, až zakotvíme v noci u břehu, držte své muže na zádi - a varujte je před náměsíčnými procházkami. Loď může být velmi nebezpečným místem na takovéhle věci a já mám slabé spaní." Otočil se a odešel dozadu.

Říční břehy po obou stranách pokrývala hustá, bujná vegetace, ale kopce zdvihající se za těmito úzkými proužky zeleně byly holé a poseté kameny. Sparhawk a jeho přátelé seděli na přídi a dávali pozor na kapitána a jeho námořníky a na jakoukoli známku neobvyklého počasí. Píšťalka si sedla obkročmo na špici člunu a hrála na svou flétnu, zatímco Sparhawk tiše rozmlouval se Sefrenií a Kurikem. Sefrenie již znala zvyky té země, takže Sparhawkovy rady směřovaly přímo na jeho panoše. Upozornil ho na mnoho maličkostí, které by se mohly chápat jako osobní urážky, a na jiné věci, které byly považovány za svatokrádežné.

"Kdo vymyslel tyhle všechny hloupé zákony?" chtěl vědět Kurik.

"Eshand," odpověděl Sparhawk. "Byl pomatený a pomatení lidé mají zálibu v rituálech."

"Ještě něco?"

"Ještě jedna věc. Kdybys náhodou potkal ovce, musíš jim ustoupit z cesty."

"Řekni to ještě jednou?" Kurikův hlas zněl nevěřícně. "Tohle je velmi důležité, Kuriku."

"To nemyslíš vážně!"

"Smrtelně vážně. Když byl Eshand malý, tak byl pastevcem a vždycky ho strašně rozzuřilo, když mu někdo projížděl stádem. Když se dostal k moci,

prohlásil ovce za posvátná zvířata, protože mu to prý zjevil Bůh a nařídil, že jim musí každý dávat přednost."

"To je šílené, Sparhawku," protestoval Kurik.

"Jistě. Ale je to zdejší zákon."

"Není zvláštní, že zjevení elénského Boha se vždy zdají být přesně v rozporu s předsudky jeho proroků?" zabručela Sefrenie.

"Dělají vůbec něco jako normální lidi?" zeptal se Kurik.

"Moc toho není."

Když zapadlo slunce, zakotvil kapitán s lodí u břehu a se svými námořníky si rozložili na zádi slamníky. Sparhawk se zvedl a došel doprostřed lodi. Položil ruku na Faranovu šíji. "Zůstaň vzhůru," řekl statnému grošákovi. "Kdyby tady začal někdo uprostřed noci slídit, dej mi vědět."

Faran vycenil zuby a přešlapoval na místě, dokud nebyl čelem přímo k zádi. Sparhawk ho důvěrně poplácal po zádech a vrátil se na příď.

Povečeřeli chléb se s sýrem a potom roztáhli své deky po palubě.

"Sparhawku," řekl Kurik, když se uložili ke spánku.

"Ano, Kuriku?"

"Jenom mě něco napadlo. Jezdí hodně lidí do Dabouru a z Dabouru?"

"Obvykle ano. Arashamova přítomnost tam přitahuje celé davy."

"Tak trochu jsem si to myslel. Nebylo by o něco méně nápadné, kdybysme vystoupili z člunu asi tak míli před Dabourem a připojili se k jedné ze skupin poutníků, co přijíždějí do města?"

"Kuriku, ty myslíš na všechno."

"Za to mě platíš, Sparhawku. Vy rytíři nejste někdy příliš praktičtí. A panošovou prací potom je uchránit vás před problémy."

"To oceňuji, Kuriku."

"Žádné zvláštní příplatky," řekl Kurik.

Noc proběhla bez příhod a za úsvitu námořníci odrazili od jejich kotviště a napjali opět plachtu. Přibližně uprostřed dopoledne následujícího dne minuli město Kodhl a pokračovali v plavbě proti proudu řeky ke svatému městu Dabouru. Na řece mezi těmito dvěma městy vládl silný provoz. Nebyl v něm vidět žádný řád a čluny do sebe občas i narážely. Takové příhody byly obvykle doprovázeny vzájemnými kletbami a nadávkami.

Čtvrtého dne kolem poledne zašel Sparhawk na záď promluvit s jednookým kapitánem. "Už jsme docela blízko, ne?" zeptal se ho.

"Ještě asi pět mil," odpověděl kapitán a lehce pohnul kormidlem, aby se vyhnul protijedoucímu člunu.

"Prašivej třínohej osle!" zařval na kormidelníka na druhém plavidle.

"Ať tě cholera sklátí!" odpověděl mu kormidelník nevzrušeně.

"Myslím, že budeme chtít vystoupit na břeh, ještě než doplujeme přímo do města," řekl Sparhawk kapitánovi. "Chceme se trochu porozhlédnout, ještě než potkáme nějaké Arashamovy přívržence, a přístav bude asi pod bedlivým dohledem."

"To by mohlo být rozumné," souhlasil kapitán. "Kromě toho mám pocit, že tam možná nebudete zrovna vítáni, a já bych se nerad do něčeho namočil."

"Takže nám to tedy vyhovuje oběma, že?"

Krátce po poledni otočil kapitán kormidlem a namířil špici své lodi k úzkému pruhu písčité pláže. "To je nejblíž, kde vás můžu vysadit," řekl Sparhawkovi. "Dál už je břeh bažinatý."

"Jak daleko odsud je Dabour?" zeptal se ho Sparhawk.

"Čtyři, možná pět mil."

"Tedy dost blízko."

Lodníci spustili uprostřed lodi můstek na písčitý břeh a Sparhawk a jeho přátelé vyvedli své koně a mezka na pláž. Nevyrazili, dokud lodníci můstek nevytáhli a neodrazili dlouhými tyčemi člun od břehu. Kapitán potom nasměroval svoje plavidlo do proudu a odplul dolů po řece. Nikdo neřekl nic na rozloučenou.

"Budeš v pořádku?" zeptal se Sparhawk Sefrenie. Její tvář byla stále strhaná, ale temné kruhy pod jejíma očima začaly blednout.

"Bude to dobré," ujistila ho.

"Jestli ztratíme ještě další z těch rytířů, pak to s tebou dobré nebude, viď?"

"Opravdu nevím," odpověděla. "Nikdy předtím jsem nebyla v takové situaci. Pojeďme do Dabouru promluvit s doktorem Tanjinem."

Vyjeli z pláže lemované zakrslými křovinami a brzy dosáhli prašné cesty vedoucí do Dabouru. Na cestě byli další pocestní, převážně černě odění nomádi, jejichž oči hořely náboženským zápalem. Jednou byli nuceni ustoupit na kraj cesty stádu ovcí. Jejich pastevci, arogantně se naparující na mezcích, naschvál se svými zvířaty blokovali cestu, jak jen to šlo. Jejich výrazy napovídaly, že jen čekají, kdo se odváží odporovat.

"Ovce jsem nikdy neměl zrovna v lásce," utrousil Kurik, "a pasáky už vůbec ne."

"Nedávej to najevo," poradil mu Sparhawk.

"Tady se jí hodně skopového, jestli ses nemýlím?"

Sparhawk přikývl.

"Není tak trochu protismyslné podřezávat a jíst posvátná zvířata?"

"Smysluplnost není zrovna charakteristickým rysem rendorského jednání."

Když je ovce minuly, zvedla Píšťalka flétnu a zahrála krátkou, podivně disharmonickou melodii. Ovce se najednou začaly plašit, chvíli se mlely na místě a potom se rozprchly po poušti zběsile pronásledovány svými pastevci. Píšťalka si s tichým úsměškem zakryla ústa.

"Nech toho," plísnila ji Sefrenia

"Stalo se právě to, na co jsem myslel, aby se stalo?" řekl Kurik v údivu.

"Ani bych se nedivil," řekl Sparhawk.

"Ta malá holka se mi opravdu líbí." Kurik se zubil na celé kolo.

Pokračovali v cestě na konci zástupu poutníků. Po nějakém čase dosáhli vrcholu nízkého kopce a spatřili Dabour rozkládající se pod nimi. Poblíž řeky byly nakupeny obvyklé bíle omítnuté domy, ale za nimi se do všech směrů rozkládaly stovky velkých, černých stanů. Sparhawk si jednou rukou zaclonil oči a zkoumal město. "Dobytčí ohradiště jsou tamhle," řekl a ukázal na východní okraj města. "Tam někde bychom měli najít Perraina."

Sjeli šikmo dolů z kopce a vyhnuli se při tom domům a stanům v severní části Dabouru. Když začali projíždět skupinou stanů, která je dělila od ohradišť, vystoupil zpoza stanu vousatý nomád s mosazným přívěskem na krku osázeným kousky skla a zatarasil jim cestu. "Kam ten spěch?" chtěl vědět. Udělal rukou rychlé, panovačné gesto a objevil se tucet dalších černě oděných mužů s dlouhými píkami v rukách.

"Máme nějaké jednání u dobytčích ohrad, urozený pane," odpověděl Sparhawk mírně.

"Ach, opravdu?" jízlivě se ušklíbl vousatý muž. "Nevidím žádné krávy." Ohlédl se na své druhy se samolibým úsměvem, jako kdyby byl strašně uchvácen svým důvtipem.

"Krávy jsou na cestě, urozený pane," řekl mu Sparhawk. "Byli jsme posláni napřed, abychom dojednali vše potřebné."

Muž s přívěskem svraštil čelo, jak se usilovně snažil něco na tom najít. "Víš, kdo já jsem?" zeptal se nakonec bojovným hlasem.

"Bohužel, nevím, urozený pane," omlouval se Sparhawk. "Dosud jsem neměl to potěšení se s vámi seznámit."

"Ty si asi o sobě myslíš, že seš moc chytrej, že jo?" dorážel všetečný chlapík. "Tyhle všecky nóbl odpovědi mě v žádném případě neoklamou."

"Nesnažil jsem se vás klamat, příteli," řekl Sparhawk už lehce podrážděným hlasem, "chtěl jsem být pouze zdvořilý."

"Jsem Ulesim, nejoblíbenější učedník Arashamův," bil se vousatý muž pěstmi do prsou.

"Je mi nesmírnou ctí, že vás potkávám," řekl Sparhawk a uklonil se v sedle.

"To je všechno, co řekneš?" vykřikl Ulesim a vypoulil oči nad tou údajnou urážkou.

"Jak jsem řekl, jsem nesmírně poctěn. Nečekal jsem, že budu hovořit s tak významným mužem."

"Nejsem tady proto, abych s tebou hovořil. Jsem tady, abych tě zatknul. Slezte s těch koní!"

Sparhawk se na něj dlouze podíval a zhodnotil situaci. Potom seskočil z Faranova hřbetu a pomohl slézt Sefrenii.

"Co to všechno má znamenat, Sparhawku?" zašeptala, když sundavala Píšťalku.

"Řekl bych, že to je bezvýznamný patolízal, který se snaží ujistit o vlastní důležitosti," odpověděl Sparhawk šeptem. "Nechceme nic rozdmýchávat, tak dělejme, co říká."

"Odveďte vězně do mého stanu," nařídil Ulesim důležitě po chvíli váhání.

Zdálo se, že nejoblíbenější učedník neví přesně, co dělat. Muži s píkami vykročili hrozivě dopředu a jeden z nich odvedl zajatce ke stanu ozdobenému třepetajícími se vlaječkami ze špinavé zelené látky.

Byli hrubě vstrčeni do stanu a vchod byl zašněrován.

Kurik se zatvářil pohrdlivě. "Amatéři," prohlásil. "Drží ty píky jako pasácké hole, a dokonce nás ani neprohlídli, jestli nemáme zbraně."

"Možná že jsou amatéři, Kuriku," řekla Sefrenie potichu, "ale podařilo se jim zajmout nás."

"Ne na dlouho," zavrčel Kurik a sáhl pod svůj plášť pro dýku. "Vyříznu díru do zadní stěny stanu a můžeme si jít po svých."

"No," řekl Sparhawk tiše. "Kdybychom to udělali, tak máme i za pár minut hordu vyjících fanatiků v patách."

"Nebudeme tady snad jenom tak sedět?" zeptal se Kurik nevěřícně.

"Kuriku, nech to na mně."

Seděli v dusném stanu a minuty se pomalu vlekly.

Potom se vchod otevřel a vešel Ulesim těsně doprovázen dvěma svými muži. "Chci znát vaše jména, vy lidi od krav," řekl arogantně.

"Já se jmenuji Mahkra, ctihodný Ulesime," odpověděl Sparhawk mírně, "tohle je moje sestra, její dcera a můj sluha. Mohu se vás zeptat, proč jsme byli zadrženi?"

Ulesimovy oči se zúžily. "Existují takoví, kteří odmítají přijímat autoritu svatého Arashama," zarecitoval. "Já, Ulesim, nejoblíbenější z jeho učedníků, ujal jsem se úkolu vykořenit ony falešné proroky a poslat je na hranici. Svatý Arasham na mne zcela spoléhá!"

"Ono to stále ještě trvá?" otázal se Sparhawk s mírným úžasem. "Myslel jsem, že všichni Arashamovi protivníci byli již dávno vyhnáni."

"Kdepak! Kdepak!" Ulesim téměř vřeštěl. "Spiklenci a zrádci se stále skrývají v poušti a plíží se městy. Nebudu mít spočinutí, dokud nedostanu na světlo všechny tyhle zločince a neuvrhnu je do plamenů."

"Nás se nemusíte obávat, ctihodný Ulesime," ujistil ho Sparhawk. "Uctíváme svatého proroka božího a vzdáváme mu hold v našich modlitbách."

"To říkáš ty, Mahkro, ale můžeš nějak dokázat, kdo jsi, a zaručit mi, že tvé počínání ve svatém městě je zákonné?"

Fanatik se dychtivě ohlédl na své dva nohsledy, jako kdyby se i právě úžasně vyznamenal.

"Ó, ano, ctihodný Ulesime," odpověděl Sparhawk sebejistě, "myslím, že mohu. Máme tady jednat s kupcem dobytka, jehož jméno je Mirelek. Možná že ho znáte?"

Ulesim se nafoukl. "Co bych měl já, nejoblíbenější učedník Arashamův, mít společného s nějakým obyčejným kupcem dobytka?"

Jeden z učedníkových patolízalů se naklonil dopředu a šeptal Ulesimovi nějakou chvíli do ucha. Učedníkův výraz se stával nejistější a nakonec byl dokonce už trochu polekaný. "Pošlu pro toho kupce, o kterém jsi mluvil," prohlásil s nelibostí v hlase. "Jestli potvrdí tvoji historku, tak budiž, ale jestli ne, tak tě odvedu k samotnému Arashamovi, aby tě soudil."

"Jak si ctihodný Ulesim přeje," uklonil se Sparhawk. "Ať tvůj posel řekne Mirelekovi, že je tu Mahkra s pozdravy od jeho matičky, a on určitě hned přijde a vyjasní celou tuhle záležitost."

"To doufej," pohrozil vousatý učedník. Otočil se na patolízala, který mu předtím šeptal do ucha. "Jdi a přiveď toho Mireleka. Zopakuj mu ten vzkaz tady od těch pasáků krav a řekni mu, že já, Ulesim, nejoblíbenější učedník Arashamův, nařizuji, aby okamžitě přišel."

"Ihned, nejoblíbenější," odpověděl chlapík a vyběhl ze stanu. Ulesim se chvíli mračil na Sparhawka a potom zmizel ze stanu i s druhým patolízalem.

"Ještě pořád máš svůj meč, Sparhawku," řekl Kurik. "Proč jsi z toho měchu prostě nevypustil vzduch? Já bych si poradil s těma zbylýma dvěma."

"Nebylo to nutné." Sparhawk pokrčil rameny. "Znám Perraina natolik dobře, abych věděl, že se už stačil stát pro Arashama nepostradatelným. Bude tu za chvíli a hned odkáže Ulesima, nejoblíbenějšího učedníka svatého Arashama, do správných mezí."

"Nesázíš na trochu nejistou kartu, Sparhawku?" zeptala se ho Sefrenie. "Co když Perraine nepozná jméno Mahkra? Pokud si vzpomínám, ty jsi byl v Jirochu a on žije už léta tady v Dabouru."

"Možná nepozná jméno, pod kterým vystupuji tady v Rendoru," odvětil Sparhawk, "ale nemůže nepoznat to tvé, matičko. Je to velice staré heslo. Pandionští ho používají už celá léta."

Zamrkala. "To mi velice lichotí," řekla, "ale proč mi o tom někdo neřekl?"

Sparhawk se na ni poněkud udiveně otočil. "Všichni jsme si mysleli, že o tom víš."

Asi o půl hodiny později přivedl Ulesim do stanu vychrtlého, zachmuřeného muže v pruhovaném oděvu. Ulesim se choval úslužně a tvářil se ustaraně. "Tady je ten chlapík, o kterém jsem vám vyprávěl, ctěný Mireleku," řekl podlézavě.

"Á, Mahkra," řekl hubený muž, vykročil k Sparhawkovi a vřele mu stiskl ruku. "To jsem rád, že vás zase vidím. Co tady máte za problém?"

"Jen takové lehké nedorozumění, Mireleku," odpověděl Sparhawk a lehce se svému pandionskému druhu uklonil.

"To se všechno teď urovná." Sir Perraine se obrátil na nejoblíbenějšího učedníka. "Že ano, Ulesime?"

"S-samozřejmě, ctěný Mireleku," Ulesim se zajíkal a viditelně zbledl.

"Co tě to popadlo, že jsi zadržel mé přátele?" Perrainův tón byl mírný, ale lehce podbarvený výhružkou.

"J-já se jen snažím chránit svatého Arashama."

"A on se tě prosil o tvou ochranu?"

"No, ani ne."

"Aha. No tak to bylo od tebe velmi statečné, Ulesime. Určitě víš, jak rád má Arasham ty, kteří jednají samostatně, bez jeho příkazů? Mnoho z nich pro svou přílišnou aktivitu přišlo o hlavu."

Ulesim se začal silně chvět.

"Ale on ti určitě odpustí, až mu povím o tomhle případu. Někoho jiného by poslal okamžitě na špalek, ale ty jsi přece jeho nejmilejší učedník, ne? Ještě máš nějaký problém, Ulesime?"

Ulesim němě zakroutil hlavou. Jeho tvář byla bílá jako těsto.

"Mí přátelé a já se tedy rozloučíme. Jdeme, Mahkro?" Sir Perraine je vyvedl ze stanu.

Když projížděli městem stanů, které vyrostlo na okrajích Dabouru, vyprávěl Perraine široce o současném poklesu na trhu s dobytkem. Stany, které míjeli, tu byly očividně rozsety bez jakéhokoli řádu a nic tu nepřipomínalo ulice. Hordy špinavých dětí tu pobíhaly a hrály si v písku a mátožní psi se zvedali ze stínu stanů, aby na ně párkrát bezvýrazně zaštěkali a zase se svalili mimo dosah slunečního žáru.

Perrainův dům byla monolitická čtvercová stavba, která stála uprostřed pruhu plevele hned za stany. "Pojďte dovnitř," vyzval je rytíř hlasitě, když dojeli ke dveřím. "Chci slyšet trochu víc o těch vašich lidech od krav."

Vešli dovnitř a Perraine zavřel dveře. Uvnitř bylo šero a chladno. Celý dům měl jen jedinou místnost. Na jednom konci bylo jednoduché kuchyňské náčiní a na druhém neustlané lůžko. Na trámu visela řada pórovitých velkých džbánů, z nichž ze všech prosakovala tekutina a kapala na podlahu, kde vytvářela kaluže. Uprostřed místnosti stál stůl a u něj dvě židle. "Není to tu zrovna výstavní," omlouval se Perraine.

Sparhawk se podíval významně na jediné okno v zadní stěně domu, které vypadalo jen lehce přivřené.

"Je bezpečné tady mluvit?" zeptal se tlumeným hlasem. Perraine se usmál. "Ale ano, Sparhawku," odpověděl. "Ve svém volném čase jsem před tím oknem vypěstoval trnité křoví. Divil by ses, kdybys viděl jak zdárně roste a jak má dlouhé

trny. Vypadáš dobře, příteli. Neviděl jsem tě od té doby, co jsme byli novici." Perraine mluvil s nepatrným přízvukem. Na rozdíl od většiny pandionských nebyl Elén, ale místo toho přišel odněkud z rozlehlých ploch centrální Eosie. Sparhawk ho vždy míval rád.

"Zdá se, že jsi se naučil mluvit, Perraine," řekla Sefrenie. "Býval jsi vždycky tak nemluvný."

Usmál se. "Za to mohl můj přízvuk, matičko," řekl. "Nechtěl, jsem, aby si lidé ze mě dělali legraci." Vzal ji za zápěstí, políbil jí dlaně a požádal ji o požehnání.

"Pamatuješ na Kurika?" řekl Sparhawk.

"Samozřejmě," odpověděl Perraine. "Učil mě zacházet s kopím. Buď zdráv, Kuriku. Jak se má Aslada?"

"Velmi dobře, sire Perraine," řekl Kurik. "Vyřídím jí, že jste se na ni ptal. Co to všechno mělo znamenat s tím Ulesimem?"

"Je to jeden z těch plazů, kteří se svévolně nalepili na Arashama."

"Je to skutečně učedník?"

Perraine si odfrknul. "Pochybuji, že si Arasham vůbec pamatuje jeho jméno," řekl. "Ale jsou samozřejmě dny, kdy si Arasham nepamatuje ani své vlastní. Jsou tu tucty takových jako Ulesim - samozvaných učňů, kteří otravují poctivé lidi. Ten je touhle dobou nejspíš už pět mil odsud v poušti a ujíždí velice rychle dál. Arasham je velmi tvrdý k lidem, kteří překročí tu trochu autority, kterou jim dá. Posaďte se všichni."

"Jak se ti podařilo získat takovou moc, Perraine?" zeptala se ho Sefrenie. "Ulesim se choval, jako bys byl nějaký král."

"To nebylo tak těžké," odpověděl. "Arasham má v ústech jenom dva zuby a ještě ne proti sobě. Dodávám mu každých čtrnáct dní libová, mlékem krmená telátka jakožto znak mého nevyslovitelného obdivu. Starci se velice zajímají o své žaludky, takže Arasham nešetří svými díky. Učedníci nejsou slepí a jsou ke mně uctiví, protože mě považuji u Arashamova chráněnce. Ale co vás přivádí do Dabouru?"

"Voren nám poradil, abychom tě vyhledali," řekl Sparhawk.

"Potřebujeme tu s někým mluvit a nechceme přitahovat příliš pozornosti."

"Můj dům je vám k dispozici," řekl Perraine ironicky, "tak jak stojí. S kým potřebujete mluvit?"

"S lékařem jménem Tanjin," řekla mu Sefrenie a odložila roušku.

Perraine se na ni zkoumavě podíval. "Jsi trochu bledá, Sefrenie," řekl. "Ale cožpak jste nemohli najít lékaře v Jirochu?"

Usmála se. "Nejde o mne, Perraine," řekla mu. "Jde o někoho jiného. Ty znáš toho Tanjina?"

"V Dabouru ho zná každý. Obývá zadní část lékárny na Centrálním náměstí. Ale jeho dům je hlídán. Říká se o něm, že se občas plete do magie, a náboženští fanatici se ho snaží při tom chytit."

"Bude asi lepší, když půjdeme na náměstí pěšky, co myslíš?" zeptal se Sparhawk.

Perraine přikývl.

"A vyrazíme až těsně před západem slunce. Tak budeme alespoň trochu chráněni tmou, až budeme vycházet - takže se nám to hodit."

"Chcete, abych šel s vámi?"

"Bude asi lepší, když půjdeme se Sefrenií sami," odpověděl Sparhawk. "Ty tady musíš zůstat, my ne. Pokud je Tanjin v podezření, tak by návštěva u něj mohla ohrozit tvou pozici tady v Dabouru."

"Vyhýbej se úzkým uličkám, Sparhawku," zabručel Kurik.

Sparhawk kývl na Píšťalku a ona k němu poslušně přišla. Položil jí ruce na ramena a podíval se jí do tváře. "Chci, abys zůstala tady s Kurikem," řekl jí.

Vážně na něj pohlédla a potom drze zašilhala.

"Přestaň," řekl. "Poslouchej mě, mladá dámo, myslím to vážně."

"Prostě ji požádej, Sparhawku," poradila mu Sefrenie. "Nezkoušej ji komandovat."

"Prosím tě, Píšťalko," zažadonil. "Mohla bys, prosím tě, zůstat tady?"

Sladce se usmála a udělala pukrle.

"Vidíš, jak je to snadné?" řekla Sefrenie.

"Zbývá nám trochu času, tak vám všem připravím něco k jídlu," řekl Perraine a vstal.

"Víte o tom, že všechny vaše láhve tečou, sire Perraine?" řekl Kurik a ukázal na kapající nádoby zavěšené na trámech.

"Jistě," odpověděl Perraine. "Je z toho trochu vody na podlaze, ale díky nim je tu chladněji." Šel ke krbu a chvíli si hrál s křesadlem a s hromádkou troudu. Rozdělal velmi malý ohýnek z větviček a nalámaných kousků pouštních keříků. Potom postavil na oheň konvici, vzal velkou pánev a nalil na ni olej. Položil pánev na uhlíky a vzal pár kousků masa ze zakryté mísy. Když začal olej kouřit, vhodil maso na pánev. "Bohužel to je jenom skopové," omlouval se. "Neočekával jsem společnost." Škvířící se maso štědře okořenil, aby překryl jeho pachuť. Vrátil se k ohni a otevřel kameninovou nádobu. Vzal z ní špetku čaje, vhodil ji do hrnku a zalil horkou vodou z konvice. "Pro tebe, matičko," řekl a podal jí s pýchou hrnek.

"Děkuju ti," řekla. "Jsi moc hodný, Perraine."

"Žiju, abych sloužil," řekl poněkud bombasticky. Přinesl na stůl čerstvé fíky, skrojek sýra a potom doprostřed položil kouřící pánev.

"Ty ses minul povoláním, kamaráde," řekl Sparhawk.

"Naučil jsem se vařit si sám pro sebe už dávno. Mohl bych si dovolit sluhu, ale nevěřím cizím lidem." Posadil se. "Buď venku opatrný, Sparhawhu," varoval, když začali jíst. "Arashamovi nohsledi mají naměklé mozky a všichni jsou posedlí představou, že se jim podaří přistihnout svého souseda při nějakém prohřešku. Arasham káže každý večer po západu slunce a pokaždé je schopen přijít s nějakým novým zákazem."

"Co to bylo naposled?" zeptal se Sparhawk.

"Zabíjení much. Říká, že jsou božími posly."

"To nemyslíš vážně."

Perraine pokrčil rameny. "Myslím, že už neví, co by zakazoval. Jeho představivost je silně omezená. Dáte si ještě trochu skopového?"

"Díky, Perraine," řekl Sparhawk a vzal si místo toho fík. "Jeden kousek skopového je moje mez."

"Jeden kousek za den?"

"Ne, jeden kousek za rok."

KAPITOLA

DVAADVACÁTÁ

SLUNCE BARVILO ZÁPADNÍ OBZOR do rezava, když Sparhawk a Sefranie vstoupili na náměstí poblíž středu Dabouru, a světlo pozdního odpoledne zalévalo budovy a tváře lidí narudlou září. Sefrenie měla svou levou paži zavěšenou na improvizované pásce a Sparhawk, který kráčel vedle ní, ji starostlivě přidržoval za druhý loket.

"Je to přímo tamhle," řekl tlumeně a kývl hlavou ke vzdálenější straně náměstí.

Sefrenie si přitáhla svou roušku o něco těsněji přes obličej a vydali se napříč davem tlačícím se uprostřed náměstí.

Tu a tam se opírali o zeď nomádi s nasazenými kápěmi svých černých plášťů a jejich oči naplněné podezřívavostí ostražitě provrtávaly každou tvář, která je minula.

"Pravověrní," utrousil Sparhawk sarkasticky, "každý dychtivý hříchů svého bližního."

"Vždycky to tak bylo, Sparhawku," odpověděla. "Pokrytectví je jedna z nejběžnějších - a nejméně přitažlivých - vlastností člověka." Přešli kolem jednoho ze slídilů a vstoupili do páchnoucího obchodu.

Lékárník byl podsaditý muž s bystrým výrazem ve tváři. "Nevím, jestli vás bude chtít přijmout," řekl, když se zeptali na doktora Tanjina. "Je sledován, víte?"

"Ano," řekl Sparhawk. "Viděli jsme venku pár těch slídilů. Řekněte mu prosím, že jsme tady. Sestřina ruka potřebuje lékařskou péči."

Nervózní lékárník proběhl závěsem, jenž nahrazoval zadní dveře obchodu. Za chvíli byl zpátky. "Je mi líto," omlouval se. "Řekl, že nebere žádné nové pacienty."

Sparhawk zvýšil svůj hlas. "Jak může léčitel odmítnout podívat se na zraněného člověka? Tady v Dabouru lékařský slib nic neznamená? V Cipprii jsou lékaři spíše hodni svého titulu. Můj dobrý přítel, doktor Voldi, by nikdy neodmítl pomoci nemocnému nebo raněnému."

Sparhawkova slova chvíli visela ve vzduchu a potom se závěs rozhrnul. Muž, který z něj vystrčil hlavu, měl velmi velký nos, povislý spodní ret, odstávající uši a krátkozraké, vodnaté oči. Na sobě měl bílou lékařskou halenu.

"Říkal jste Voldi?" zeptal se vysokým nosovým hlasem. "Vy ho znáte?"

"Samozřejmě," odpověděl Sparhawk. "Je to malý muž, který začíná plešatět a barví si vlasy. Má o sobě velmi vysoké mínění."

"Ano, to je Voldi. Přiveďte sem svou sestru - a pospěšte si. Ať vás venku nikdo nevidí."

Sparlhawk vzal Sefrenii za loket a zavedl ji skrze závěs dozadu.

"Viděl vás někdo, když jste šli dovnitř?" zeptal se roztržitě muž s velkým nosem.

"Sotva spočítat, kolik jich bylo," pokrčil Sparhawk rameny. "Lemují náměstí jako hejno supů a číhají na nějaký hřích."

"Není bezpečné takhle mluvit v Dabouru, příteli," varoval Tanjin.

"Snad." Sparhawk se rozhlédl. Pokoj byl zašlý a v rozích se vršily otevřené dřevěné bedny a stohy knih. Neústupná včela snažící se odtud dostat narážela na jediné špinavé okno. U zdi stála nízká pohovka a uprostřed místnosti několik dřevěných židlí a stůl."

"Můžeme přistoupit k věci, doktore Tanjine?" navrhl Sparhawk.

"Dobrá," řekl lékař Sefrenii, "tady se posaďte a já se vám podívám na tu ruku."

"To můžete, jestli vám to udělá radost, doktore," odpověděla, posadila se a vyndala ruku z pásky. Vyhrnula rukáv svého pláště a ukázala překvapivě dívčí paži.

Doktor pohlédl trochu váhavě na Sparhawka. "Nevím sice, co si mám o vaší sestře myslet, ale musím ji prohlédnout."

"Rozumím, doktore."

Tanjin se zhluboka nadechl. Potom několikrát ohnul Sefraniino zápěstí sem a tam. Potom jemně prohmatal svými prsty její předloktí a ohnul jí ruku v lokti. Těžce polknul a prohlédl i její nadloktí. Potom pohyboval její rukou nahoru a dolů a prsty se lehce dotýkal jejího ramene. Jeho oči položené blízko u sebe se zúžily. "S tou rukou nic není," vyjel.

"To je moc pěkné, že to říkáte," broukla a sundala si závoj.

"Madam!" řekl polekaným hlasem. "Zahalte se!"

"Ale no tak, doktore," řekla mu. "Nepřišli jsme diskutovat o rukách a nohách."

"Jste špehové!"

"Svým způsobem ano," odpověděla tiše. "Ale i špehové mají jednou za čas důvod poradit se s lékařem."

"Okamžitě odejděte," poručil.

"Sotva jsme přišli," řekl Sparhawk a stáhl si kápi.

"Pokračuj, drahá sestro," řekl Sefrenii. "Pověz mu, proč jsme tady."

"Řekněte, Tanjine, co pro vás znamená slovo darestim?"

Zatvářil se provinile a vrhl pohled ke vchodu zakrytému závěsem.

"Nebuďte skromný, doktore," řekl mu Sparhawk. "Povídá se, že jste vyléčil králova bratra a několik jeho synovců potom, co byli otráveni darestimem."

"O tom neexistuje žádný důkaz."

"Já nepotřebuji důkaz, já potřebuji lék. Jeden náš přítel se nachází ve stejné situaci."

"Proti darestimu není žádný protijed ani lék."

"Tak je tedy možné, že je králův bratr stále naživu?"

"Vy pracujete pro ně," obvinil Sparhawka doktor a ukázal neurčitě směrem k náměstí. "Snažíte se ze mě vyloudit přiznání."

"To myslíte koho?" zeptal se Sparhawk.

"Ty fanatiky, co poslouchají Arashama. Snaží se dokázat, že používám při své praxi kouzla."

"A používáte?"

Doktor couvl. "Odejděte, prosím," žádal naléhavě. "Vystavujete můj život strašnému nebezpečí."

"Jak jste si asi všiml, nejsme Rendořané," řekla Sefrenie. "Nesdílíme předsudky vašich krajanů, takže nás magie neuráží. V krajích, odkud přicházíme, je docela běžná. "

Nejistě zamrkal.

"Ten náš přítel - ten, o kterém jsem se zmínil předtím - je nám velice drahý," řekl mu Sparhawk, "a my půjdeme kamkoli, abychom našli lék proti tomu jedu." Aby dodal váhu svým slovům, rozevřel svůj plášť. "Půjdeme kamkoli."

Doktor zíral na jeho pancíř a pás s mečem.

"Není třeba, abychom doktora strašili, drahý bratře," řekla Sefrenie. "Určitě nám s radostí popíše léčbu, kterou objevil. Vždyť je to léčitel."

"Madam, já nevím, o čem mluvíte," řekl Tanjin zoufale. "Proti darestimu neexistuje lék. Nevím, kde jste slyšeli vy tyhle pověsti, ale já vás mohu ujistit, že jsou naprosto falešné. Nepoužívám ve svém řemesle kouzla." Vrhl další rychlý, nervózní pohled k závěsu.

"Ale doktor Voldi v Cipprii nám řekl, že jste členy královské rodiny opravdu vyléčil."

"No - ano, asi vyléčil, ale ten jed nebyl darestim."

"Co to tedy bylo?"

"Eh - portugga – myslím." Očividně lhal.

"Proč potom posílal král pro vás, doktore?" naléhala Sefrenie. "Obyčejné projímadlo vyčistí tělo od portuggy. To ví každý začátečník v medicíně. To určitě nemohl být tak mírný jed."

"Eh - asi to bylo něco jiného. Už si přesně nevzpomínám."

"Myslím, drahý bratře," řekla Sefrenie Sparhawkovi, "že doktor potřebuje nové ujištění - nějaký konkrétní důkaz, že nám může věřit a že jsme, co říkáme, že jsme." Podívala se na podrážděnou včelu stále se tvrdohlavě snažící prorazit cestu skrze okno. "Nebylo vám někdy divné, proč nikdy nevidíte včelu v noci, doktore?" zeptala se vystrašeného lékaře.

"Něco takového mě nikdy ani nenapadlo."

"Ale to možná mělo." Začala si mumlat ve styričtině a její prsty kreslily kouzelné vzorce.

"Co to děláte?" zvolal Tanjin. "Přestaňte!" Vyrazil k ní s jednou rukou nataženou, ale Sparhawk ho zadržel.

"Nerušte," řekl mohutný rytíř.

Potom Sefrenie namířila svůj prst a vypustila kouzlo.

K bzučivému zvuku hmyzích křídel se náhle připojil tenký pípavý hlásek, jaký ještě žádný člověk nikdy neslyšel. Sparhawk pohlédl rychle k zaprášenu oknu. Včela byla pryč a na jejím místě se vznášela drobounká panenka jako z pohádky. Světlé vlasy se jí vlnily po zádech mezi průsvitnými křídly. Její nahá postava byla dokonale tvarovaná a její obličej byl tak půvabný, až se tajil dech.

"Takhle si včely představují samy sebe," řekla tiše Sefrenie, "a možná že takové skutečně jsou - ve dne obyčejný hmyz a v noci zázračné stvoření."

Tanjin padl pozpátku na svou ošoupanou pohovku s očima vyvalenýma a s ústy dokořán.

"Pojď sem, sestřičko," zabroukala Sefrenie na maličkou vílu a natáhla jednu ruku.

Víla se prolétla pokojem, její průzračná křídla přitom jemně zabzučela a tenký hlásek se zatřepetal ve vzduchu. Potom se způsobně usadila na Sefreniině nastavené dlani s křídly stále vířícími. Sefrenie se otočila a natáhla ruku k třesoucímu se lékaři. "Není krásná?" zeptala se. "Můžete si ji podržet, jestli chcete - ale nezapomeňte na její žihadlo." Ukázala na maličký rapír v ruce víly.

Tanjin ucukl s rukama skrytýma za zády. "Jak jste to udělala?" zeptal se třesoucím se hlasem.

"Chcete říci, že vy to nedokážete? Potom ta obvinění proti vám musí být falešná. Tohle je velmi jednoduché kouzlo - vlastně úplně základní."

"Tak vidíte, doktore," řekl Sparhawk, "my nemáme o magii žádné pochybnosti. Můžete s námi mluvit svobodně beze strachu, že vás někdo udá Arashamovi nebo jeho fanatickým nohsledům."

Tanjin pevně sevřel rty a dál zíral na vílu sedící poklidně Sefrenii na dlani a třepetající svými křídly.

"Nebuďte únavný, doktore," řekla Sefrenie. "Stačí, když nám řeknete, jak jste léčil králova bratra, a zmizíme."

Tanjin se od ní začal odtahovat.

"Zdá se mi, drahý bratře, že tu ztrácíme čas," řekla Sparhawkovi. "Ten dobrý doktor odmítá spolupracovat." Zvedla ruku. "Leť, sestřičko," řekla víle a droboučká bytost se vznesla ještě jednou do vzduchu. "Odcházíme, Tanjine," řekla.

Sparhawk se chystal odporovat, ale ona mu položila rozhodně ruku na rameno a zamířila ke dveřím.

"Co hodláte udělat s tímhle?" vykřikl Tanjin a ukázal na vílu.

"Udělat?" řekla Sefrenie. "Nic, doktore. Je tu docela spokojená. Občas jí dejte trochu cukru a nalijte pro ni mističku vody. Bude vám na oplátku zpívat. Ale nepokoušejte se ji chytat. To by ji velmi rozzlobilo."

"Nemůžete ji tady nechat!" zakřičel v hrůze.

"Jestli ji tady někdo uvidí, upálí mě na hranici za čarodějnictví."

"Usuzuje docela bystře, že?" poznamenala Sefrenie k Sparhawkovi.

"Pro vědecké myšlení je to charakteristické." Sparhawk se ušklíbl. "Půjdeme tedy?"

"Počkejte!" vykřikl Tanjin.

"Vy jste nám chtěl něco říct, doktore?" zeptala se Sefrenie vlídně.

"Budiž tedy. Budiž. Ale musíte přísahat, že uchováte v tajnosti, že jsem vám to řekl."

"Samozřejmě. Jako by byla naše ústa zapečetěná."

Tanjin se zhluboka nadechl a doběhl k závěsu nad vchodem, aby se přesvědčil, že venku nikdo neposlouchá. Pak se otočil a odvedl je do nejvzdálenějšího kouta, kde k nim mluvil chraplavým šepotem. "Darestim je tak zhoubný, že neexistuje žádný přirozený lék nebo protijed," začal.

"To je to, co nám říkal už Voldi," řekla Sefrenie.

"Asi jste si všimli, že jsem řekl žádný přirozený lék nebo protijed," pokračoval Tanjin. "Před léty během svých studií jsem narazil na velice starou a zvláštní knihu. Předcházela době Eshandově, takže byla napsána před tím, než vstoupily v platnost jeho zákazy. Zdá se, že primitivní léčitelé tady v Rendoru používali magii při léčbě svých pacientů zcela běžně. Někdy to vyšlo, někdy ne - ale podařily se jim některé úžasné věci. Tyhle praktiky měly jedno společné. Na světě je řada předmětů, které mají ohromnou moc. Lékaři těch zašlých časů využívali něco na tenhle způsob při léčení lidí."

"Ano," řekla Sefrenie. "Styričtí léčitelé se někdy uchylují k podobným zoufalým krokům."

"Je to zcela běžná praxe v tamulském císařství na daresianském kontinentě," pokračoval Tanjin, "ale tady v Eosii to upadlo v nemilost. Lékaři v Eosii dávají přednost vědeckým technikám. Ty jsou poněkud spolehlivější a Eléni byli vždycky k magii podezíraví. Ale darestim je tak silný, že žádné obvyklé sérum nezabírá. Jediná možná léčba je prostřednictvím magických předmětů."

"A co jste použil k léčbě krále bratra a jeho synovců?" zeptala se Sefrenie.

"Byl to nebroušený drahokam zvláštní barvy. Původně asi pocházel z Daresie, ale nejsem si jistý. Podle mé domněnky do něj vložili svou moc tamulští bohové."

"A kde je ten kámen teď?" zeptal se Sparhawk dychtivě.

"Pryč, bohužel. Musel jsem ho rozemlít na prach a smíchat s vínem, abych mohl vyléčit královy příbuzné."

"Vy hlupáku!" vybuchla Sefrenie. "Tohle není způsob, jak se takový předmět používá. Stačí se jím jen dotknout těla nemocného a vyvolat jeho síly."

"Jsem studovaný lékař, madam," odpověděl škrobeně. "Neumím proměnit hmyz ve vílu ani levitovat, ani uhranout své nepřátele. Umím se pouze řídit běžnými zákony své profese a to znamená, že pacient musí medikament spolknout."

"Zničil jste kámen, který mohl vyléčit tisíce, kvůli několika jednotlivcům!" S určitým úsilím omládla svůj hněv. "Víte o nějakých dalších takových předmětech?" zeptala se ho.

"O několika málo." Pokrčil rameny. "Velké kopí v imperiálním paláci v Tamulu, několik prstenů v Zemochu, ale pochybuji, že by byly příliš dobré pro léčení lidí. Říká se, že někde v Pelosii mají nějaký náramek s drahokamy, ale to může být jen mýtus. O meči krále z ostrova Mithrium se říkalo, že má ohromnou moc, ale Mithrium se potopilo do moře před celými věky. Také jsem slyšel, že Styrikové mají pár magických kouzelných hůlek."

"To je také mýtus," řekla mu. "Dřevo je příliš křehké pro takový druh síly. Ještě nějaký?"

"Jediný, o kterém vím, je drahokam z královské koruny Thalesie, ale ten byl ztracen v časech zemošské invaze. Tohle asi příliš nepomůže, ale Arasham má talisman, o kterém tvrdí, že to je nejsvatější a nejmocnější věc na celém světě. Nikdy jsem ho neviděl, takže to nemohu říct jistě, a Arasham nemá zrovna všechny smysly stále pohromadě, aby mu mohl člověk cokoli věřit. V každém případě by se vám nikdy nemohlo podařit ho z něj dostat."

Sefrenie si znovu připjala roušku přes dolní část obličeje. "Díky za vaši otevřenost, doktore Tanjine," řekla. "Můžete si být jistý, že se o vašem tajemství od nás nikdo nedozví." Chvíli přemýšlela. "Myslím, že byste mi to měl zavázat," řekla a zvedla ruku. "To by mělo přesvědčit zvědavce, že jsme měli opravdový důvod k vaší návštěvě, a mělo by to ochránit jak vás, tak i nás."

"To je velmi dobrý nápad, madam." Tanjin vybral dvě dlahy a dlouhý pruh bílé látky.

"Přijmete ode mě přátelskou radu, doktore?" zeptat se ho Sparhawk, když doktor začal ovinovat Sefreniinu paži.

"Poslouchám."

"Poslouchejte dobře. Na vašem místě bych se sbalil a odjet do Zandu. Tam vás může král chránit. Zmizte z Dabouru, dokud ještě můžete. Pro fanatiky není od podezření daleko k jistotě a asi vám nebude moc platné, když se vaše nevina prokáže potom, co jste byl upálen na hranici."

"Ale vše, co mám, je tady."

"No nevím, jestli vám bude příjemné, až se budete smažit."

"Opravdu si myslíte, že jsem v takovém nebezpečí?" zeptal se Tanjin slabým hlasem a vzhlédl od své práce.

Sparhawk přikývl. "V takovém a ještě větším. Odhadoval bych, že pokud zůstanete v Dabouru, budete mít štěstí, dožijete-li se příštího týdne."

Sefrenie vsunula ruku zpět do pásky a pohnuli se ke dveřím. Doktor se rozklepal. "Počkejte," řekl. "Co bude s tímhle?" ukázal na vílu poletující u okna.

"Ach, promiňte," řekla Sefrenie. "Málem jsem na ni zapomněla." Zamumlala pár slov a udělala neurčitý pohyb rukou.

Včela pokračovala v dorážení na okenní sklo.

Když se vynořili z lékárny, byla tma a náměstí bylo skoro pusté. "Moc jsme se nedozvěděli," řekl Sparhawk pochybovačně.

"Víme víc než předtím. Přinejmenším víme, jak Ehlanu léčit. Teď musíme najít jeden z těch předmětů."

"Dokázala bys říci, jestli ten Arashamův amulet má nějakou skutečnou moc?"

"Myslím, že má."

"Dobře. Perraine říká, že Arasham káže každý večer. Jdeme ho najít. Pokud mě to přivede blíž k nějakému způsobu léčby, tak vyslechnu třeba tucet jeho kázání."

"Jak bys chtěl od něj tu věc dostat?"

"Něco vymyslím."

Náhle se jim postavil do cesty černě zahalený muž. "Stůjte na místě," přikázal.

"O co jde, kamaráde?"

"Jak to, že neležíte u nohou svatého Arashama?" obvinil je zahalený muž.

"Zrovna jsme na cestě," odpověděl Sparhawk.

"Celý Dabour ví, že svatý Arasham promlouvá k zástupům za soumraku. Jak to, že jste svévolně někde jinde?"

"Dorazili jsme teprve dnes," vysvětloval Sparhawk, "a museli jsme kvůli zraněné ruce mé sestry vyhledat lékaře."

Fanatik se podezíravě zamračil při pohledu na Sefreniinu pásku.

"Doufám, že jste nebyli u toho čaroděje Tanjina?" řekl zuřivým hlasem.

"Když člověka něco bolí, tak se lékaře neptá na jeho doporučující listiny," řekla mu Sefrenie. "Ale mohu tě ujistit, že tenhle doktor žádné čáry nepoužíval. Narovnal zlomenou kost a dal ji do dlah stejně, jako by to udělal každý jiný lékař."

"Spravedliví se nestýkají s čaroději," prohlásil neústupně poblouznělec.

"Něco ti řeknu, kamaráde," řekl Sparhawk nevzrušeně. "Co kdybych ti taky zlomil ruku? Pak by ses mohl na toho doktora podívat sám. Budeš-li si ho dobře všímat, poznáš, jestli používá kouzla, nebo ne."

Fanatik polekaně ustoupil dozadu.

"No tak, kamaráde," povzbuzoval ho Sparhawk, "buď chlap. To nebude zas tak strašně bolet a představ si, jak svatý Arasham ocení tvou horlivost při vykořeňování čarodějnického prokletí."

"Můžeš nám říci, kde najdeme to místo, kde svatý Arasham promlouvá k davům?" zasáhla Sefrenie. "Naše duše žízní a hladoví po jeho slovech."

"Tímhle směrem," ukázal nervózní muž. "Je vidět záře pochodní."

"Díky, příteli," uklonil se lehce Sparhawk. Pak se zamračil. "Jak to, že ty sám dnes nejsi na kázání?"

"Já - eh - já mám vážnější povinnost," prohlásil chlapík. "Musím pátrat po těch, kteří tam bez důvodu chybějí, a předvést je k soudu."

"Ach," řekl Sparhawk, "chápu." Ohlédl se, potom se otočil zpátky. "Opravdu nechceš, abych ti zlomil ruku? To bude hned."

Fanatik si pospíšil pryč od nich.

"Musíš vyhrožovat každému, koho potkáš, Sparhawku?" zeptala se Sefrenie.

"Rozčilil mě."

"Ty se rozčilíš velmi snadno, viď?"

Zamyslel se nad tím. "Ano," připustil, "asi ano. Půjdeme?"

Šli tmavými ulicemi Dabouru, až dorazili ke stanům rozesetým na okraji města. Kus dál směrem k jihu pulsovala narudlá záře proti třpytícím se hvězdám. Tiše prošli okolo stanů směrem ke světlu.

Pochodně plápolající na vysokých sloupech obklopovaly jakýsi přírodní amfiteátr, prohlubeň mezi dvěma pahorky na jižním okraji města. Kotlina byla plná Arashamových přívrženců a pomatený svatý muž sám stál na vršku velikého kamene uprostřed svahu jednoho z pahorků. Byl vysoký a vychrtlý a měl dlouhý šedivý vous a husté černé obočí. Když kázal svým přívržencům, byl jeho hlas pronikavý, ale kvůli jeho vypadaným zubům bylo jeho slovům špatně rozumět. Ve chvíli, kdy se Sparhawk a Sefrenie připojili k davu, byl starý uprostřed rozsáhlého a vysoce komplikovaného důkazu zvláštní boží milosti - které se mu, jak tvrdil, dostalo ve snu. V jeho argumentaci byly ohromné logické mezery a přeskakoval spoustu věcí které tady v Rendoru platily za samozřejmý předmět víry.

"Dává to nějaký smysl?" zašeptala Sefrenie Sparhawkovi zvědavě, zatímco si sundávala dlahy a pásku.

"Žádný jsem v tom zatím nenašel," odpověděl jí šeptem.

"Tohle bych si nikdy nepomyslela. Že by elénský Bůh skutečně podporoval takovéhle hysterické žvanění?"

"To se mu nepodobá."

"Můžeme jít trochu blíž?"

"Řekl bych, že ne. Ten dav je vpředu, kde on stojí, trochu moc hustý."

Arasham potom přešel k jednomu ze svých oblíbených témat, k napadení Církve. Organizované elénské náboženství bylo podle něj Bohem prokleto, protože neuznalo jeho výjimečný status vyvoleného a milovaného mluvčího Nejvyššího.

"Ale bídníci budou potrestáni!" ječel šišlavě a sliny mu létaly od úst. "Moji stoupenci jsou neporazitelní. Ještě chvíli buďte trpěliví a já pozvednu můj svatý

amulet a povedu vás do války proti nim! Pošlou na nás své prokleté rytíře Církve, ale nebojte se jich! Budou smeteni silou této relikvie, jako když vítr foukne do plev!" V pevně sevřené pěsti zvedl něco do výšky. "Sám duch požehnaného Eshanda mě o tom ujistil!"

"Tak co?" zašeptal Sparhawk Sefrenii.

"Je odsud příliš daleko," zabručela. "Necítím nic tak, ani tak. Budeme se muset dostat blíž. Ani nerozeznám, co drží."

Arashamův hlas přešel do chraplavě důvěrného tónu: "Vězte toto, ó, moji věrní, a má slova jsou pravdivá. Boží hlas mi odhalil, že i nyní se naše hnutí šíří přes pole a lesy severních království. Prostí lidé v těch krajích - naši bratři a sestry - už mají dost jha Církve a podpoří naši svatou věc."

"To mu řekl Martel," zavrčel Sparhawk, "a jestli považuje Martela za hlas boží, tak je ještě pomatenější, než jsem si myslel." Postavil se na špičky a podíval se přes hlavy davu. Kus cesty z kopce od místa, kde kázal Arasham, stál velký stan obehnaný palisádou ze silných kůlů. "Obejdeme nějak tenhle dav," navrhl. "Myslím, že jsem objevil stan toho starce."

Pomalu postupovali dozadu, až byli na kraji davu. Arasham kázal nesouvisle dál, ale jeho komolená slova se na tu vzdálenost ztrácela v mručení jeho stoupenců. Sparhawk a Sefrenie proklouzli okolo davu směrem k palisádě a temnému stanu uvnitř. Když byli ve vzdálenosti asi dvaceti kroků, dotkl se Sparhawk Sefreniiny ruky a zastavili se. Před vchodem stálo množství ozbrojených mužů. "Budeme muset počkat, než ukončí kázání," řekl Sparhawk tlumeně.

"Nechtěl bys mi říct, co chystáš?" řekla. "Nemám ráda překvapení."

"Chci se podívat, jestli bychom se mohli nějak dostat do jeho stanu. Pokud ten jeho amulet má opravdu nějakou moc, tak by mohlo být obtížné dostat ho od něj uprostřed tohohle davu."

"Co navrhuješ, Sparhawku?"

"Snad bych se mu mohl vlichotit."

"Není to trochu nebezpečné - a příliš nápadné?"

"Samozřejmě, že je to nápadné, ale když má člověk co do činění s vyšinutými lidmi, tak musí být nápadný. Nemají trpělivost na zdráhavé chování."

Arashamův hlas se stupňoval do ječivé extáze a jeho stoupenci propukali v hlasité nadšení na konci každé jeho huhňavé věty. Potom udělil své požehnání a dav se začal rozpadat. Obklopen klubkem žárlivých učedníků začal se světec pomalu ubírat tlačenicí směrem ke svému stanu. Sparhawk a Sefrenie mu vstoupili do cesty.

"Pryč z cesty!" poručil jim jeden z učedníků hrubě.

"Odpusť, vznešený učedníku," řekl Sparhawk tak hlasitě, aby se jeho slova donesla až k nejistě kráčejícímu starci. "Mám ale pro svatého Arashama poselství od krále z Deiry. Jeho Výsost posílá své pozdravy té pravé hlavě elénské Církve."

Sefrenie vydala přidušený zvuk.

"Svatý Arasham se nestará o žádné krále," zašklebil se učedník arogantně. "A teď z cesty!"

"Počkej, Ikkade," zamumlal Arasham překvapivě slabým hlasem. "Chtěli bychom slyšet více z toho poselství od našeho bratra z Deiry. Mohla by to být ta zvěst, o které Bůh hovořil, když k nám promlouval naposled."

"Nejsvětější Arashame," řekl Sparhawk s hlubokou úklonou. "Jeho Výsost, král Obler z Deiry, vás pozdravuje jako svého bratra. Náš král je velmi starý a stáří vždy přináší moudrost."

"To je pravda," souhlasil Arasham a pohladil si svůj dlouhý šedý vous.

"Jeho Výsost dlouho rozjímala nad učením svatořečeného Eshanda," pokračoval Sparhawk, "a též dychtivě sleduje tvé vlastní skutky zde v Rendoru. Činnost Církve pozoruje s rostoucí nevolí. Odhalil pokrytectví a prospěchářství jejích duchovních."

"Má slova," řekl Arasham vzrušeně. "Sám jsem tohle říkal už nejméně stokrát."

"Jeho Výsost si je vědoma, že ty jsi zdrojem a pramenem jeho myšlenek, svatý Arashame."

"Tak, tak," odpověděl Arasham a lehce se nafoukl.

"Jeho Výsost věří, že nadešel čas pro očistu elénské Církve a dále věří, že ty jsi ten, kdo byl Bohem vybrán, aby Církev od jejích hříchů očistil."

"Slyšeli jste mé dnešní kázání?" zeptal se stařec dychtivě. "Mluvil jsem na stejné téma."

"Opravdu," řekl Sparhawk. "Žasl jsem nad tím, jak se tvá slova podobají těm, která jsem slyšel od Jeho Výsosti, když mě pověřovala tímto poselstvím. Ale věř, svatý Arashame, že Jeho Výsost ti hodlá poskytnout účinnější pomoc než pouhé povzbuzení svými pozdravy a svou náklonností. Ale podrobnosti o jeho dalších záměrech jsou určeny jen pro tvé uši." Podezíravě se ohlédl na zástupy, které se na ně tlačily. "V tak velkém shromáždění, jako je tohle, může být pár takových, kteří jsou něco jiného, než na co vypadají, a kdyby to, co ti mám říci, proniklo do Chyrellu, Církev by udělala vše, aby zmařila záměry Jeho Výsosti."

Arasham se bez velkého úspěchu pokusil vypadat bystře. "Tvá obezřelost ti sluší, mladíku," souhlasil. "Pojďme do mého stanu, abys mi mohl plněji vyjevit myšlenky mého milého bratra Oblera."

Sparhawk si proklestil cestu řadami přehnaně horlivých učedníků odstrkuje je při tom stranou a nabídl své rámě nejvyššímu z fanatiků. "Neboj se o mne opřít, Nejsvětější," řekl úslužným tónem, "neboť jak kázal svatořečený Eshand, je povinností mladých a silných sloužit letitým a moudrým."

"Pravdu mluvíš, synu."

Takto prošli branou palisády a přes pruh písku pokrytý ovčím trusem.

Vnitřek Arashamova stanu byl mnohem přepychovější, než by se dalo očekávat podle vnějšího vzhledu. Uprostřed hořel vzácný olej v jediné lampě a nerovnou písčitou zem pokrývaly koberce nesmírné ceny. Hedvábné závěsy oddělovaly zadní prostory stanu, odkud se ozývalo chichotání nedospělých chlapců.

"Posaď se a udělej si pohodlí," vybídl Arasham velkoryse a sám se usadil na hromadu hedvábných podušek. "Dáme si nějaké občerstvení a potom mi můžeš vyprávět o záměrech mého milého bratra Oblera z Deiry." Hlasitě zatleskal a zpoza jednoho dílu hedvábné látky se vynořil chlapec s velkýma hnědýma očima.

"Přines nám trochu čerstvého melounu, Saboude," řekl mu Arasham.

"Jak nařizuješ, Nejsvětější." Chlapec se uklonil a zmizel za hedvábnou zástěnou.

Arasham se opřel o své podušky. "Nejsem vůbec překvapen zprávou o rostoucím porozumění pro naši věc v Deiře, kterou jsi mi přinesl," zašišlal ke Sparhawkovi. "Doneslo se mi, že takovéto cítění není v severních královstvích neobvyklé. Je to jen nedávno, kdy přišlo podobné poselství." Zamyšleně se odmlčel. "Napadá mě - snad vnuknutím Boha samotného - že by ses mohl s tím druhým poslem znát." Otočil se k hedvábnému závěsu, který zakrýval kalně osvícenou část stanu. "Jen vstup, můj příteli a rádče. Pohlédni do tváře našeho urozeného návštěvníka z Deiry a pověz, jestli ho znáš."

Za závěsem se pohnul stín. Zdálo se, jako by na okamžik zaváhal, a pak se ve světle lampy vynořila zahalená postava s kápí na hlavě. Muž s kápí byl jen o něco menší než Sparhawk a měl mohutná ramena válečníka. Zvedl ruku a stáhl si kapuci. Objevily se jeho pronikavé černé oči a silná hříva sněhobílých vlasů.

Sparhawk, v náhlém stavu zvláštní netečnosti, se podivil, co to bylo, co mu zabránilo okamžitě tasit meč.

"Skutečně, nejsvětější Arashame," řekl svým hlubokým zvučným hlasem Martel, "se Sparhawkem se známe už dlouho."

KAPITOLA

TŘIADVACÁTÁ

JE TO UŽ DLOUHO, že Sparhawku?" řekl Martel neutrálním hlasem, jeho oči však byly ostražité.

S určitým úsilím uvolnil Sparhawk zaťaté svaty. "Ano, je to dlouho," odpověděl. "Letos to už musí být nejméně deset let. Měli bychom se vidět častěji."

"S tím musíme něco udělat."

Zůstalo to viset ve vzduchu. Stále si hleděli přímo do tváře. Zdálo se, jako by vzduch jiskřil napětím, jak každý z nich čekal na první tah toho druhého.

"Sparhawk," zamyslel se Arasham, "velmi neobvyklé jméno. Mám pocit, že už jsem je někde slyšel."

"Je to velmi staré jméno." Řekl mu Sparhawk. "Předává se v mém rodě po celé generace. Někteří z mých předků byli slavní muži."

"Tak takhle jsem to možná tedy slyšel," zamumlal Arasham spokojeně. "Těší mě, že jsem mohl znovu spojit dva staré a dobré přátele."

"Jsme ti navždy zavázáni, Nejsvětější," odpověděl Martel. "Ani si neumíš představit, jak jsem prahl po tom, spatřit Sparhawkovu tvář."

"Ne víc, než já prahl po tvé tváři," řekl Sparhawk. Otočil se k letitému pomatenci. "Jednu dobu jsme byli s Martelem téměř jako bratři, Nejsvětější. Je to škoda, že nás ty roky rozdělily."

"Pokoušel jsem se tě najít, Sparhawku," řekl Martel chladně. "Několikrát."

"Ano, slyšel jsem o tom. Vždycky jsem spěchal zpátky na místo, kde tě viděli, ale než jsem se tam dostal, byl jsi už pryč."

"Moc práce," utrousil Martel.

"To je vždycky tak," šišlal Arasham sentimentálně a jeho bezzubá ústa zadrhávala na každém slově. "Přátelé z mládí jsou pryč a my zůstáváme sami se svým stářím." Zavřel oči a zádumčivě se zasnil. Jeho oči už zůstaly zavřené a za chvíli se ozvalo chrápání.

"Snadno se unaví," řekl tiše Martel. Otočil se k Sefrenii, ale nespouštěl přitom ostražitý pohled ze Sparhawka. "Matičko," pozdravil ji tónem, ve kterém se mísila ironie s lítostí.

"Martele." Pohnula hlavou v téměř neznatelném kývnutí.

"Ach," řekl. "Asi jsem tě zklamal."

"Myslím, že především jsi zklamal sám sebe."

"A trest, Sefrenie?" zeptal se trpce. "Nemyslíš, že jsem už byl dost potrestán?"

"Nemám v povaze někoho trestat, Martele. Přírodě nejsou vlastní ani odměny, ani tresty - jen následky."

"Dobrá tedy. Přijímám následky. Dovolíš alespoň, abych tě pozdravil - a požádal tě o tvé požehnání?" Vzal její ruce a otočil je dlaněmi nahoru.

"Ne, Martele," odpověděla a zavřela ruce. "Nedovolím. Už nejsi více mým žákem. Našel sis jiné učitele."

"Takhle úplně to nebylo, Sefrenie. Tys mě odmítla, nepamatuješ?" Vzdychl a pustil její zápěstí. Pak se podíval zpátky na Sparhawka "Jsem opravdu trochu překvapen, že tě vidím, bratříčku," řekl, "uvážíme-li, kolikrát jsem na tebe posílal Ada. Budu si s ním muset vážně promluvit - pokud jsi ho ovšem už nezabil."

"Když jsem ho viděl naposledy, tak trochu krvácel," řekl Sparhawk, "ale nebylo to příliš vážné."

"Adus se o krev příliš nestará - dokonce ani o svoji vlastní."

"Mohla bys ustoupit trochu stranou, Sefrenie?" řekl Sparhawk, rozevřel svůj plášť a posunul jílec svého meče o něco dopředu. "Když jsme se viděli naposledy, vedli jsme s Martelem nějakou menší diskusi. Myslím, že je čas, abychom v ní pokračovali."

Martelovy oči se zúžily. Také on rozevřel svůj plášť. Měl pod ním, stejně jako Sparhawk, pancíř a těžký meč.

"Výborný nápad, Sparhawku," řekl hlubokým hlasem téměř přecházejícím v šepot.

Sefrenie vstoupila mezi ně. "Přestaňte, oba dva," rozkázala. "Tohle není ani ten pravý čas, ani to správné místo. Jsme přímo uprostřed armády. Jestli si budete hrát tu vaši hru tady, v Arashamově stanu, budete mít na krku půlku Rendoru, ještě než skončíte."

Sparhawk pocítil horký nával zklamání, ale věděl, že Sefrenie má pravdu. S lítostí sundal ruku z jílce. "Ale brzy, Martele," řekl strašlivě tichým hlasem.

"Velice rád ti vyhovím, bratříčku," odpověděl Martel s ironickou úklonou. Oči se mu hloubavě zúžily. "Co vy dva děláte tady v Rendoru?" zeptal se. "Myslel jsem, že jste stále v Cammorii."

"Obchodní cesta."

"Aha, dozvěděli jste se o darestimu. Velmi nerad vám to říkám, ale marníte čas. Neexistuje protijed. Ověřil jsem si to velice pečlivě, než jsem ho doporučil jistému známému v Cimmuře."

"Zahráváš si, Martele," řekl mu Sparhawk zlověstně.

"To jsem dělal vždycky, bratříčku. Jak se říká, risk je zisk. Je mi líto, ale Ehlana zemře. Lycheas nastoupí po ní a Annias se stane arciprelátem. Očekávám, že z toho budu mít slušný zisk."

"To je všechno, na co dokážeš myslet?"

"A co zbývá? Vše ostatní je jenom klam. Jak se má Vanion?"

"Dobře," odpověděl Sparhawk. "Vyřídím, že ses ptal."

"To by znamenalo, že bys musel žít tak dlouho, než ho opět uvidíš. Tvoje situace tady je na pováženou, kamaráde."

"Tvoje taky, Martele."

"Já vím, ale já jsem na to zvyklý. Tebe svazují morální ohledy a podobně. Toho všeho jsem se už dávno zbavil."

"Kde je tvůj ochočený Damork, Martele?" zeptala se najednou Sefrenie.

Zatvářil se lehce překvapeně, ale hned se vzpamatoval. "Nemám skutečně nejmenší představu, matičko," odpověděl. "Přichází, aniž ho volám, takže nikdy nevím, kdy se objeví. Asi se vrátil tam, odkud přišel. On se musí občas vracet, víš?"

"Nikdy jsem se příliš nezajímala o příšery z podsvětí."

"To by mohlo být vážné opominutí."

"Snad."

Arasham se zavrtěl na svých poduškách a otevřel oči. "Já jsem usnul?" zeptal se.

"Jen na chviličku, Nejsvětější," řekl Martel. "Zatím jsme alespoň mohli se Sparhawkem obnovit naše přátelství. Máme si hodně co povídat."

"Opravdu hodně," souhlasil Sparhawk. Lehce zaváhal, ale potom usoudil, že Martel si je tak jistý sám sebou, že zřejmě nepostřehne význam otázky. "Během kázání jsi hovořil o nějakém amuletu, Nejsvětější," řekl Arashamovi. "Dovolil bys nám jej spatřit?"

"Svatou relikvii? Ale jistě." Stařec zašmátral ve svém hávu a vylovil cosi, co vypadalo jako kus pokřivené kosti. Pyšně ji pozvedl. "Víš, co to je, Sparhawku?" zeptal se.

"Ne, Nejsvětější. Obávám se, že co nevím."

"Svatořečený Eshand byl v dětství pastevcem."

"Ano, o tom jsem slyšel."

"Když byl ještě docela malý, vrhla jedna ovce v jeho stádě úplně bílého beránka, který se nepodobal žádnému jinému, jakého kdy viděl. Na rozdíl od všech ostatních ovcí toho plemene se tenhle beránek narodil s rohama na hlavě. To bylo samozřejmě znamení boží. Bílý beránek očividně symbolizoval požehnaného Eshanda samého a to, že se narodil s rohama, mělo znamenat jedinou věc - že byl Eshand vyvolen k tomu, aby ztrestal zlotřilost Církve."

"Jak tajemné jsou cesty boží," divil se Sparhawk.

"Vskutku, můj synu. Vskutku. Eshand pečoval o beránka, jak jen nejlépe mohl, a beránek k němu počal promlouvat a jeho hlas byl hlasem samotného Boha. A tak Bůh radil Eshandovi, co musí udělat. Tato svatá relikvie je kousek rohu toho beránka. Teď vidíš, proč má takovou ohromnou moc."

"Zřetelně, Nejsvětější," řekl Sparhawk uctivým tónem. "Pojď blíž, sestřičko," řekl Sefrenii. "Podívej na tu zázračnou relikvii."

Popošla dopředu a napjatě pohlédla na kousek zakrouceného rohu v Arashamově ruce. "Pozoruhodné," poznamenala. Podívala se na Sparhawka a téměř neznatelně zavrtěla hlavou.

Hořká příchuť zklamání mu naplnila ústa.

"Síla tohoto amuletu překoná všechnu spojenou moc prokletých rytířů Církve a jejich špinavých kouzel," prohlásil Arasham. "Bůh sám mi to řekl." Usmál se téměř ostýchavě. "Objevil jsem skutečně pozoruhodnou věc," vyprávěl jim důvěrně. "Když jsem sám a zvednu tuto svatou relikvii k uchu, mohu slyšet hlas boží. Tak mi Bůh radí, stejně jako radil požehnanému Eshandovi."

"Zázrak!" zvolal Martel v předstíraném úžasu.

"To je, co?" rozzářil se Arasham.

"Jsme velice dojati laskavostí, s jakou jsi nám dovolil spatřit svůj amulet, Nejsvětější," řekl Sparhawk, "a budeme šířit jeho pověst po severních královstvích, že, Martele?"

"Ach, jistě, jistě." Martel se tvářil poněkud zmateně a podezíravě pozoroval Sparhawka.

"Nyní chápu, že náš příchod sem je součástí božího plánu," Sparhawk pokračoval. "Naším posláním je zpravit všechna severní království o tomto zázraku - každou jejich vesnici. Už teď cítím, jak mě boží duch naplňuje výmluvností, abych mohl lépe popsat, co jsem viděl." Sparhawk napřáhl ruku a poplácal Martela po levém rameni - dosti silně. "Cožpak to necítíš také, drahý bratře?" zeptal se nadšeně.

Martel sebou lehce škubl a Sparhawk cítil, jak se Martelovo rameno odtahuje od jeho ruky. "Ale ano," připustil trochu podrážděně, "vlastně, myslím, že to cítím."

"Zázračná je moc boží!" jásal Arasham.

"Ano," řekl Matiel a masíroval si rameno. "Zázračná."

Ta myšlenka se zrodila pomalu, částečně snad díky překvapení ze setkání s Martelem, ale nyní to všechno začalo zapadat do sebe. Sparhawk byl najednou rád, že je Martel tady. "A teď mi dovol, Nejvyšší, abych ti připomněl poselství od Jeho Výsosti."

"Jistě. Mé uši jsou ti otevřeny."

"Jeho Výsost král mi nařídil tě úpěnlivě požádat, abys mu dal čas k zmobilizování jeho vojsk, ještě než vytáhneš proti té zaprodané Církvi tady v Rendoru. Musí při mobilizaci postupovat obezřetně, protože Hierokracie v Chyrellu má své špehy všude. Velmi si přeje ti pomoci, ale Církev je mocná a on musí shromáždit dostatečnou sílu na to, aby ji v Deiře přemohl jediným úderem, jinak se opět vzchopí a rozdrtí ho. Jeho myšlenkou je, že bys tady na jihu zahájil svůj úder ve stejnou dobu jako on na severu, Církev bude zaskočena, nebude vědět, na kterou stranu se obrátit dřív, a budeš-li postupovat rychle, můžeš využít jejího

zmatku a dobývat vítězství za vítězstvím. Dopad těchto vítězství sklíčí a demoralizuje síly Církve a oba můžete potom triumfálně táhnout na Chyrell."

"Můj Bože!" zvolal Arasham, vyskočil na nohy a zašermoval svým ovčím rohem jako nějakou zbraní.

Sparhawk zvedl jednu ruku. "Ale," varoval, "tento skvělý plán, který mohl přijít jen od samotného Boha, nemá žádnou naději na úspěch, pokud ty a Jeho Výsost nezaútočíte současně."

"To je jasné, samozřejmě. Boží hlas mi radil přesně takovou strategii."

"Tím jsem si byl jistý." Sparhawk nasadil výraz neobyčejné vychytralosti. "Ale," pokračoval, "Církev je úskočná jako had a má uši všude. Může náš plán odhalit přes veškeré naše úsilí uchovat jej v tajnosti. Lest a klam byly vždy její hlavní zbraní."

"To jsem už odhalil," připustil Arasham.

"Může se klidně stát, že pokud odhalí náš plán, pokusí se o úskok, a jak tě může lépe podvést, než když pošle falešného posla, aby ti potvrdil, že Jeho Výsost je připravena, i když ve skutečnosti nebude? Tak by mohla Církev porazit tebe a tvé učedníky jednoho po druhém."

Arasham se zamračil. "To je pravda," řekl. "Ale jak se můžeme takovému úskoku vyhnout?"

Sparhawk se nad tím naoko zamyslel. Pak náhle luskl prsty. "Mám to," zvolal. "Jak lépe vyzrát nad úskočností Církve než slovem - nějakým slovem, které bude známo jen tobě, mně a králi Oblerovi z Deiry? Tak poznáš, jestli je vzkaz pravý. Přijde-li k tobě kdokoli se vzkazem, že nadešel čas, ale nedokáže ti zopakovat to slovo, pak ten člověk bude nejspíše hadem, kterého poslala Církev, aby tě podvedl, a podle toho bys s ním měl naložit."

Arasham o tom přemýšlel. "No, ano," zamumlal nakonec. "Myslím, že to by mohlo skutečně Církvi zhatit její záměr. Ale jaké slovo může být ukryto tak hluboko v našich srdcích, aby se ho nikdo nedopátral?"

Sparhawk vrhl skrytý pohled na Martela, jehož tvář byla najednou naplněna zlostí. "Musí to být mocné slovo," řekl hledě s přivřenýma očima, jakoby zamyšlen, na strop stanu. Celý trik byl zřejmý - téměř dětinský - ale přesně takové věci na starého senilního Arashama platily. A byla to skvělá příležitost vyřídit si s Martelem pár starých účtů.

Sefrenie vzdychla a rezignovaně odvrátila oči. Sparhawk se trochu zastyděl. Podíval se na Arashama, který se v očekávání nakláněl dopředu, naprázdno přežvykoval bezzubými ústy a komíhal tak svým dlouhým vousem.

"Samozřejmě, že o tvé mlčenlivosti vůbec nepochybuji, Nejsvětější," řekl Sparhawk s hranou pokorou. "Já však přísahám na svůj život, že ono heslo, které ti hodlám v nejhlubší tajnosti sdělit, neopustí znovu mé rty dříve, než ho svěřím králi Oblerovi v Arciu, hlavním městě jeho království."

"A já ti také skládám svou přísahu, vznešený příteli Sparhawku," vykřikoval stařec v návalu nadšení. "Na mučidlech ze mne to heslo nedostanou." Pokusil se vznešeně vypnout hruď.

"Tvoje přísaha je pro mne ctí, Nejsvětější," odpověděl Sparhawk s hlubokou rendarskou úklonou. Přistoupil k starci, sklonil se a zašeptal: "Beraní roh." Zaznamenal, že stařec poněkud páchne.

"Skvělé heslo!" vykřikl Arasham. Uchopil Sparhawkovu hlavu párem pavoučích rukou a mlaskavě ho políbil na ústa.

Martel, bledý vztekem, se pokusil přitočit dostatečně blízko, aby slyšel, ale Sefrenie mu vstoupila do cesty. Oči mu hněvivě zablýskly a se zřejmým úsilím potlačil první popud odstrčit ji z cesty.

Zvedla bradu a podívala se mu zblízka do tváře. "No?" řekla.

Něco zavrčel, otočil se a odpochodoval na vzdálenější stranu stanu, kde si bezmocně hryzal klouby prstů.

Arasham stále ještě visel Sparhawkovi na krku. "Můj milovaný synu a vysvoboditeli," vykřikoval a jeho zanícené oči se naplnily slzami. "Tebe mi jistě seslal sám Bůh. Nyní nemůžeme prohrát. Bůh je na naší straně. Ať se ti proklatci před námi třesou."

"Přesně tak," souhlasil Sparhawk a lehce se vymanil ze starcových paží visících mu kolem krku.

"Dovol mi připomínku, Nejsvětější," řekl Martel jakoby věcně, ačkoli byl v obličeji stále ještě bledý hněvem. "Sparhawk je jen člověk, a tudíž není nesmrtelný. Svět je plný nepříjemných náhod. Nebylo by rozumnější -"

"Nešťastné náhody?" skočil mu rychle do řeči Sparhawk. "Kde je tvá víra, Martele? Tohle je boží plán, ne můj. Bůh mi nedovolí zemřít, dokud pro něj nevykonám tuto službu. Měj víru, bratříčku. Bůh mě bude ochraňovat proti všem nebezpečím. Splnění tohoto úkolu je mým posláním a Bůh dohlédne, abych nezklamal."

"Pochvalme našeho Boha!" zvolal ve vytržení Arasham a ukončil tak diskusi.

Tmavooký chlapec v tom momentě přinesl melouny a rozhovor se obrátil ke všeobecnějším otázkám. Arasham pronesl další nesouvislý výpad proti Církvi a Martel vrhající zlostné pohledy na Sparhawka si zatím sedl. Sparhawk si hleděl svého melounu, který byl překvapivě dobrý. Všechno to bylo nějak příliš snadné a to ho maličko znepokojovalo. Martel byl příliš chytrý, příliš nevyzpytatelný na to, aby se dal tak snadno obejít. Pohlédl napříč stanem a odhadoval bělovlasého muže, kterého již tak dlouho nenáviděl. Martel vypadal vyvedený z míry a znechucený - a to se k němu také nějak nehodilo. Martel, kterého znával v mládí, by nikdy neodhalil takovéto emoce. Sparhawk si začal být méně jistý sám sebou.

"Právě mě něco napadlo, Nejsvětější," řekl. "V této věci hraje rozhodující úlohu čas, a je proto nutné, abychom se s mou sestrou hned vrátili do Deiry a oznámili

Jeho Výsosti, že v Rendoru je vše připraveno, a také abych svěřil jeho uším ono heslo, které je uzamčeno v našich srdcích. Samozřejmě, že máme dobré koně, ale rychlý člun by nás mohl dopravit po řece do Jirochu o mnoho dní dříve. Snad bys mohl ty - nebo jeden z tvých učedníků - znát tady v Dabouru nějakého spolehlivého majitele člunu, kterého bych mohl najmout?"

Arasham na něj bezvýrazně zamrkal. "Nějaký člun?" zamumlal.

Sparhawk zachytil koutkem oka lehký pohyb. Spatřil Sefrenii, jak pohnula paží, jako by si jen vyhrnovala rukáv. Okamžitě věděl, co po celou tu dobu dělala.

"Najmout, můj synu?" usmál se na něj Arasham. "Nechci slyšet žádné řeči o najímání. Mám k dispozici vlastní výtečný člun. S mým požehnáním si ho vezmeš. Pošlu s vámi ozbrojence a regiment - ne, celou legii, aby hlídala říční břehy a zajistila, že bezpečně dorazíte do Jirochu."

"Stane se, jak poroučíš, Nejsvětější," řekl Sparhawk. Pohlédl s blaženým úsměvem napříč stanem na Martela. "Není to úžasné, bratříčku?" řekl. "Taková moudrost a štědrost mohou pocházet skutečně jen od samého Boha."

"Ano," odpověděl Martel temně, "tím jsem si jistý."

"Musím si pospíšit, svatý Arashame," zvedl se kvapně Sparhawk. "Dali jsme své koně a věci na starost sluhovi v jednom domě na kraji města. Ihned si je se sestrou vyzvedneme a během hodiny jsme zpátky."

"Jak je ti libo, můj synu," řekl Arasham dychtivě, "a já nakážu učedníkům, aby připravili člun a zajistili vojáky pro vaši plavbu po proudu řeky."

"Dovol, abych vás vyprovodil z tábora, bratříčku," procedil Martel mezi sevřenými zuby.

"Rád, bratříčku," řekl Sparhawk. "Tvá společnost naplňuje mé srdce jako vždy radostí."

"Hned se vrať, Martele," nařídil mu Arasham. "Musíme si promluvit o tomto zázračném zvratu štěstěny a nabídnout naše díky Bohu za jeho dobrotivost, že ji dopustil."

"Ano, Nejsvětější," řekl Martel ukláněje se. "Ihned se vrátím."

"Tedy za hodinu, Sparhawku," řekl Arasham.

"Za hodinu, Nejsvětější," hluboce se uklonil Sparhawk. "Pojďme tedy, Martele," řekl a poplácal zrádce opět po rameni.

"Jistě." Martel sebou škubl znovu uhýbaje před Sparhawkovými důvěrnými údery.

Jakmile byli venku ze stanu, otočil se Martel na Sparhawka s tváří bledou zuřivostí. "Na co si to jenom hraješ?" dožadoval se odpovědi.

"Dnes jsme trochu nervózní, nezdá se ti, starouši?" řekl Sparhawk mírně.

"O co ti jde, Sparhawku?" vztekal se Martel rozhlížeje se kolem, aby se ujistil, že někdo ze zástupu postávajících učedníků ho neslyší.

"Jen jsem ti trochu zkřížil plány, Martele," odpověděl Sparhawk. "Arasham tady bude sedět, dokud nezkamení, dokud mu někdo nepřinese ono tajné heslo. Mohu ti téměř zaručit, že až nadejde čas pro volbu nového arcipreláta, budou rytíři Církve v Chyrellu, protože v Rendoru se nebude dít nic, co by je sem odvedlo."

"Moc chytré, Sparhawku."

"Jsem rád, že se ti to líbí."

"Toto bude tvůj další dluh u mě," zaskřípal zuby Martel.

"Klidně se s nimi kdykoli přihlaš, bratříčku," řekl Sparhawk. "Budu víc než šťasten, budu-li se s tebou moci vyrovnat." Vzal Sefrenii za loket a vedl ji pryč.

"Ty ses asi úplně zbláznil, že Sparhawku?" otázala se Sefrenie, jakmile se ocitli z doslechu soptícího Martela.

"Myslím, že ani ne," odpověděl. "Bláznivíi lidé to ovšem nemohou nikdy opravdu říci, že?"

"Co jsi to tam prováděl? Uvědomuješ si, kolikrát jsem musela zasahovat, abych tě ochránila před problémy?"

"Všiml jsem si toho. Bez tebe bych to nedokázal."

"Nechtěl bys přestat s tím uculováním a raději mi říci, co se za tím vším skrývá?"

"Martel se začal nebezpečně přibližovat k našemu pravému důvodu, proč jsme tady," vysvětloval. "Musel jsem mu předhodit něco jiného, aby si nezačal uvědomovat, že jsme odhalili možný prostředek proti tomu jedu. Všechno to vyšlo docela dobře, pokud to mohu sám posoudit,"

"Pokud jsi to věděl, ještě než jsme vstoupili do toho stanu, proč jsi mi to neřekl?"

"Jak jsem to mohl vědět, Sefrenie? Dokud jsem ho neviděl, nevěděl jsem dokonce ani, že tam Martel je."

"Chceš říct…" Její oči byly náhle široce otevřené.

Přikývl. "Tak nějak jsem si to postupně vymyslel," přiznal.

"Ach, Sparhawku," řekla znechuceně, "umíš lepší věci než toto."

Pokrčil rameny. "Tohle bylo to nejlepší, co jsem mohl tak najednou dělat."

"Proč jsi pořád tak poplácával Martela po tom rameni?"

"Když mu bylo asi patnáct, tak si tohle rameno zlomil. Má ho stále velmi citlivé."

"To bylo kruté," vyčetla mu.

"Kruté to bylo i v té uličce v Cipprii před deseti lety. Pojďme pro Kurika a pro Píšťalku. Myslím, že tady v Dabouru jsme udělali snad vše, co jsme mohli."

Arashamův přepychový člun se nedal v ničem srovnávat s pramicí, která je přivezla proti proudu, a byl snad čtyřikrát tak velký. Lavice veslařů lemovaly oba boky a na přídi a na zádi, kde hořely plameny pochodní, se ježily meče a kopí

černě oděných zélótů. Martel je už předešel a stál sám na vratkém molu, kus od učedníků s planoucími zraky, shromážděnými na břehu, zatímco Sparhawk, Sefrenie, Kurik a Píšťalka nastupovali na loď. Zrádcova tvář byla téměř stejně bledá jako jeho bílé vlasy třpytící se ve světle hvězd.

"Takhle stejně neunikneš, Sparhawku," řekl tlumeným hlasem.

"Ach?" řekl Sparhawk. "Myslím, že by ses měl ještě jednou podívat, Martele. Zdá se mi, že už se mi to podařilo. Samozřejmě, můžeš se pokusit mě sledovat. Ale všechny ty jednotky hlídající říční břehy se ti asi připletou do cesty. Kromě toho bych řekl, že jakmile se přeneseš přes svou uraženou pýchu, uvědomíš si, že asi jediná věc, která ti zbývá, je zůstat tady a snažit se vymámit z Arashama to kouzelné slovo. Dokud se ti to nepodaří, uvázne všechno, co jsi tady v Rendoru zatím podnikl, na mrtvém bodě."

"Za tohle zaplatíš, Sparhawku," slíbil Martel temně.

"Myslím, že jsem už platil, starouši," odpověděl Sparhawk. "V Cipprii, jestli se nemýlím." Natáhl se a Martel ucukl ramenem z dosahu. Sparhawk ho však místo toho poplácal škodolibě po tváři. "Dávej na sebe pozor, Martele. Chtěl bych tě znovu vidět - brzy - a chci, abys byl v pořádku a vládl všemi svými schopnostmi. Budeš je potřebovat, věř mi." Pak se otočil a vyšel po přístavním můstku na palubu čekající přepychové lodi.

Lodníci odvázali všechna lana a odstrčili loď do pomalu plynoucího proudu. Potom se chopili svých vesel a začali s nimi pomalu rázovat po proudu řeky. Osamělá postava stojící na konci mola se vytrácela z dohledu.

"Ach, Bože!" vykřikl Sparhawk rozjařeně, "tohle se mi líbí."

Plavba po proudu řeky jim trvala jeden a půl dne. Vylodili se asi míli před Jirochem, aby se vyhnuli případným slídilům, které mohl Martel poslat do přístavu ještě před nimi. Tato opatření pravděpodobně nebyla nutná, jak Sparhawk připustil, ale bylo lépe nic neriskovat. Do města vstoupili západní branou a skryti v davu směřovali opět do Vorenova domu. Bylo pozdě odpoledne, když dorazili.

Voren byl trochu překvapen. "To bylo rychlé," řekl, když vešli do jeho zahrady.

"Měli jsme štěstí," pokrčil rameny Sparhawk.

"Víc než štěstí," řekla temně Sefrenie. Od té doby, co opustili Dabour, se nálada drobné ženy nijak výrazně nezlepšila a stále odmítala se Sparhawkem vůbec mluvit.

"Stalo se něco?" zeptal se Voren zdvořile.

"Já jsem si ničeho nevšiml," odpověděl Sparhawk lehkovážně.

"Přestaň si lichotit, Sparhawku," vyjela na něj Sefrenie. "Zlobím se na tebe, velice se zlobím."

"Mě to mrzí Sefrenie, ale dělal jsem to nejlepší, co jsem mohl." Obrátil se k Vorenovi. "Narazili jsme na Martela," vysvětloval, "a mně se podařilo překazit jeho záměry. Celý jeho plán se mu zhroutil před očima."

Voren hvízdl. "Na tom nevidím nic špatného, Sefrenie."

"Nebylo špatné, co udělal, ale jak to udělal, Vorene."

"Ach?"

"Nechci o tom mluvit." Vzala Píšťalku do náruče a sedla si na lavičku u fontány mumlajíc k děvčátku cosi nesrozumitelného ve styričtině.

"Potřebujeme se nějakým způsobem dostat na loď do Vardenais, aniž nás někdo uvidí," řekl Sparhawk Vorenovi. "Máš nějaký nápad?"

"To nebude problém," odpověděl Voren. "Čas od času se prozradí pravá totožnost některého z našich bratrů. Vymysleli jsme způsob, jak je dostat bezpečně z Rendoru." Ironicky se zasmál. "To byla totiž první věc, kterou jsem udělal, když jsem přijel do Jirochu. Byl jsem si téměř jistý, že to budu sám skoro okamžitě potřebovat. Dole v přístavu mám úvaziště. Nedaleko je nábřežní hostinec. Vede ho jeden z našich bratrů a je tam vše, co bývá v hostinci zvykem - šenk, stáje, ložnice nahoře a tak podobně. Také tam je sklepení a z něj vede chodba do sklepa mého hlavního skladiště. Za odlivu se můžeš nalodit přímo z toho sklepa, aniž tě někdo na břehu uvidí.

"Mohlo by tohle obelstít Damorka, Sefrenie?" zeptal se jí Sparhawk.

Chvíli na něj hleděla, pak se obměkčila. Dotkla se konečky prstů jedné ruky své skráně. Sparhawk si všiml, že tam má více stříbra než předtím. "Myslím, že mohlo," odpověděla. "Ani nevíme, jestli je Damork tady. Martel nám nakonec mohl říkat pravdu."

"Na to bych nesázel," zavrčel Kurik.

"I tak," pokračovala, "Damork by pravděpodobně nepochopil pojem sklep - tím méně podzemní chodba."

"Co je to Damork?" zeptal se Varen.

Sparhawk mu to řekl a popsal, co se stalo s lodí kapitána Mabina v Arcijské úžině hned za Madelem.

Voren vstal a začal přecházet sem a tam. "Při plánování naší únikové trasy se s věcmi tohoto druhu nepočítalo," připustil. "Myslím, že bych měl raději učinit nějaká další opatření. Teď mám v přístavu šest lodí. Co kdybych je vyslal na moře všechny zároveň? Mohlo by to udělat trochu zmatek, když vyplujete uprostřed flotily "

"Není to trochu nákladné?" zeptal se ho Sparhawk.

"Sparhawku, vím jak jsi skromný, ale právě teď jsi asi ten nejdůležitější člověk na světě - přinejmenším dokud nedorazíš do Cimmury a nepředáš svoji zprávu Vanionovi. Co se týče tvé osoby, nechci nic riskovat, pokud nemusím." Šel ke zdi zahrady a přimhouřenýma očima pohlédl na zapadající slunce. "Budeme si muset pospíšit," řekl jim. "Odliv nastává dnes večer hned po soumraku a chci, abyste byli ve sklepení, až lodní zábradlí klesne pod okraj mola. Půjdu s vámi, abych se přesvědčil, že jste se dostali v bezpečí na palubu."

Vyjeli všichni spontánně směrem k nábřeží. Jejich trasa vedla Sparhawkovi důvěrně známou čtvrtí, kde se po léta ukrýval ve svém obchodě. Domy po obou stranách ulice byly téměř jako staří přátelé a měl dojem, že poznal pár lidí, kteří spěchali úzkými uličkami domů, neboť slunce se sklánělo k západnímu obzoru.

"Tyrane!" Hlas, který jim zazněl v zádech, se nesl pravděpodobně přes polovinu Arcijské úžiny a byl nepříjemně dobře známý. "Vrahu!"

"Ach ne!" zasténal Sparhawk a zastavil Farana. "A už jsme byli tak blízko." Toužebně pohlédl k nábřežnímu hostinci, ke kterému je Voren vedl a který byl už jen přes jednu ulici.

"Zrůdo!" pokračoval ten hlas pronikavým tónem.

"Eh - Sparhawku," řekl Kurik vlídně, "je to jen má bujná fantazie, nebo se ta dáma snaží upoutat tvou pozornost?"

"Prostě to nech být, Kuriku."

"Jak si přeješ, pane."

"Zlosyne! Tyrane! Zrůdo! Zrádče!"

Nastalo krátké odmlčení. "Vrahu!" doplnila ta žena.

"To jsem nikdy neudělal," zamumlal Sparhawk. Vzdychl a otočil Farana. "Nazdar, Lillio," řekl zahalené ženě s rouškou, která na něj křičela. Mluvil tím nejmírnějším a nejméně provokativním tónem, jakého byl schopen.

"Nazdar, Lillio?" zaječela. "Nazdar, Lilli! To je všechno, co můžeš říct, bandito?"

Sparhawk se velice snažil, aby se nezačal smát. Nějakým zvláštním způsobem měl Lilliu rád a byl potěšen, že ji vidí takhle se bavit. "Vypadáš dobře, Lillio," řekl konverzačním tónem a věděl, že taková poznámka ji pobídne do nových výšin.

"Dobře? Dobře? Když jsi mě zabil? Když jsi mi vyřízl srdce? Když jsi mě uvrhl do bažin nejhlubšího zoufalství?" Zaklonila se v tragické póze s hlavou nahoru a rukama široce rozpřaženýma. "Stěží kousek jídla přešel přes mé rty od toho zlořečeného dne, kdy jsi mě nechal bez šěštáku na ulici."

"Zanechal jsem ti obchod, Lillio," protestoval "Uživil nás oba před tím, než jsem odešel. Jistě tě živí i nadále."

"Obchod! Co je mi do obchodu? Jde o mé srdce, kterés mi zlomil, Mahkro!" Shodila svou kapucu dozadu a strhla svou roušku. "Vrahu!" křičela. "Podívej na svou práci!" Začala si rvát své dlouhé, leskle černé vlasy a nehty si drásat snědé tváře s plnými rty.

"Lillio!" houkl na ni Sparhawk tónem, který musel za ta léta, co byli spolu, použít jen párkrát. "Nech toho! Ublížíš si!"

Ale Lillias byla teď naplno rozjetá a nedala se nijak zastavit. "Ublížím si?" naříkala tragicky. "Co je mi po tom? Jak je možno ublížit mrtvé ženě? Chceš vidět, čemu jsi ublížil, Mahkro? Pohlédni na mé srdce!" Roztrhla předek svého šatu. Ale to, co odhalila, nebylo zrovna její srdce.

"Má ty dobroto," řekl Kurik polekaným hlasem a zíral na ženiny náhle odhalené půvaby. Voren odvrátil svůj pohled a snažil se zatajit smích. Sefrenie se však dívala na Sparhawka s trochu jiným výrazem.

"Ach, Bože," zasténal Sparhawk. Svezl se dolů ze sedla. "Lillio!" sykl na ni ostře, "zahal se! Pomysli na sousedy - a na všechny ty děti, co se dívají."

"Co je mi do sousedů? Jen ať se podívají!" Vystrčila svá plná ňadra. "Co znamená ostuda pro ženu, jejíž srdce je mrtvé?"

Sparhawk se k ní hrozivě přibližoval. Když byl už dostatečně blízko, promluvil k ní tiše mezi stisknutými zuby. "Tvá prsa jsou velmi pěkná, ale nemyslím, že by byla velkým překvapením pro jakéhokoli muže v okruhu šesti ulic. Opravdu chceš pokračovat?"

Náhle vypadala nejistější, ale předek svého pláště si nezavřela. "Jak chceš," pokrčil rameny. Potom také on zvýšil svůj hlas. "Tvé srdce není mrtvé, Lillio," vyhlásil k publiku tísnícím se bez dechu na balkónech prvních pater. "Zdaleka není, řekl bych. Co takhle pekař Georgias? A uzenář Nendan?" Jména vybíral jen namátkou.

Její tvář zbledla, couvla dozadu a zakryla si svá bujná ňadra pláštěm. "Ty to víš?" zajíkla se.

Trochu ho to zabolelo, ale skryl to. "Samozřejmě," prohlásil stále ještě pro balkóny, "ale odpouštím ti. Jsi příliš žena a nejsi stvořena pro to, abys byla sama." Vzal ji a jemně jí nasadil kapuci na vlasy. "Máš se dobře?" zeptal se jí velmi tiše.

"Jde to," zašeptala.

"Dobrá. Už to máme z krku?"

"Nemyslíš, že by bylo potřeba to nějak zakončit?" V její tváři bylo očekávání.

Dalo mu dost práce, aby se nezačal smát.

"Tohle je vážná věc, Mahkro," sykla. "Závisí na tom má pozice tady mezi lidmi."

"Spolehni se," zamručel. "Zradilas mě, Lillio," řekl pro balkóny, "ale já ti odpouštím, protože jsem tu nebyl, abych tě ochránil před scestím."

Chvíli o tam uvažovala, pak zavzlykala, padla mu do náruče a skryla svou tvář na jeho hrudi. "To je všechno proto, žes mi tolik chyběl, můj Mahkro. Oslabilo mě to. Nejsem než ubohá, hloupá ženská - otrok svých vášní. Můžeš mi někdy opravdu odpustit?"

"Co bych ti měl odpouštět, má Lillio?" řekl velkoryse. "jsi jako země, jako moře. Dávat je součástí tvé přirozenosti."

Vrhla se nazpátek od něj. "Bij mě!" dožadovala se. "Zasloužím si být bita!" V jejích černých, žhoucích očích stály ohromné slzy, opravdové slzy, pokud mohl soudit.

"Ale to ne," odmítl, protože přesně věděl, kam by tohle vedlo. "Žádné bití, Lillio," řekl, "jenom tohle," a dal jí jediný, prostý polibek na rty. "Měj se dobře,

Lillio," broukl něžně. Potom ustoupil rychle dozadu, dřív než mohla ovinout své paže kolem jeho krku. Dobře věděl, jak jsou její paže silné. "A nyní, ačkoli mi to trhá srdce, tě musím opět opustit," zadeklamoval. Natáhl se a zakryl jí znovu tvář rouškou. "Občas si na mne vzpomeň, zatímco já budu naplňovat daný osud svým posláním." Odolal náhlému nutkání položit svou ruku na srdce.

"Věděla jsem to!" vykřikla spíše pro přihlížející než k němu. "Věděla jsem, že jsi důležitý muž! Budu navždy opatrovat naši lásku ve svém srdci, můj Mahkro, a zůstanu ti věrná až za hrob. Vrať se ke mně, budeš-li na živu." Její ruce už byly opět doširoka rozpřažené. "A jestli nebudeš, pošli svého ducha do mých snů a já utěším tvůj bledý stín nejlépe, jak dovedu."

Pozpátku couval z dosahu jejích roztažených rukou. Pak se prudce otočil, tak aby jeho plášť dramaticky zavlál - přinejmenším tohle jí dlužil - a nasedl na Farana. "Sbohem, má Lillio," řekl melodramaticky, škubl za udidlo a Faran se vztyčil na zadních nohách a zahrabal předními kopyty do vzduchu. "A jestli se už neuvidíme na tamto světě, Bůh dá, že se znovu setkáme na tom příštím." Zabořil Faranovi paty do slabin a vyrazil cvalem pryč od ní.

"To všechno jsi dělal úmyslně?" zeptala se Sefrenie, když slézali s koní ve dvoře nábřežního hostince.

"Možná jsem se nechal trochu unést," připustil Sparhawk. "Tohle Lillias čas od času s muži dokáže." Trochu smutně se usmál. "To její srdce se láme asi tak třikrát týdně," řekl po pravdě. "Vždycky bývala vášnivě nevěrná a trošičku nepoctivá, pokud šlo o kasičku s penězi. Byla marnivá a nevzdělaná a všeho si ráda dopřála. Byla to podvodnice chamtivá a všechno strašně dramatizovala." Pak se odmlčel a vzpomínal na ta minulá léta. "Ale já ji měl rád. Přes všechny své chyby to bylo dobré děvče a život s ní nebyl nikdy nudný. Tohle vystoupení jsem jí byl dlužný. Teď si bude moct vykračovat po ulicích jako královna a mě to ani tak moc nestálo, ne?"

"Sparhawku," řekla Sefrenie vážným hlasem, "já tě asi nikdy nepochopím."

"V tom je přece právě všechna ta legrace, matičko." Usmál se na ni.

Píšťalka, která ještě seděla na Sefreniině bělouši, vyloudila ze své flétny jakýsi posměšný trylek.

"Popovídej si s ní," navrhl Sparhawk Sefrenii. "Ona to chápe." Píšťalka k němu obrátila své oči, potom velkomyslně natáhla své ruce a dovolila mu, aby jí pomohl dolů.

KAPITOLA

ČTYŘIADVACÁTÁ

PLAVBA PŘES ARCIJSKOU ÚŽINU proběhla bez nehod.

Pluli na severovýchod pod jasným nebem s lehkým větrem v zádech, chráněni flotilou ostatních Vorenových lodí.

Okolo poledne třetího dne jejich plavby vyšel Sparhawk na palubu a na přídi se připojil k Sefrenii, která tu s Píšťalkou pozorovala třpytivé vlny. "Ještě se na mě zlobíš?" zeptal se jí.

Vzdychla. "Ne. Myslím, že ne."

Sparhawk nevěděl dost dobře, jak vyjádřit slovy svůj neurčitý pocit neklidu, takže začal nepřímo. "Sefrenie," řekl, "nezdálo se ti, že v Dabouru šlo všechno až příliš hladce? Mám nějak pocit, jako by mě zase někdo vodil za nos."

"Jak to myslíš?"

"Vím, že sis několikrát trochu zahrála s Arashamem, ale provedla jsi také něco s Martelem?"

"Ne. Kdybych se o něco pokusila, tak by to poznal a učinil by své protikroky."

"Přesně to jsem si myslel. Co s ním tedy bylo?"

"Asi nevím, co máš teď na mysli."

"Choval se skoro jako nějaký školák. Známe oba Martela. Je inteligentní a dokáže rychle improvizovat. To, co jsem dělal, bylo tak zřejmé, že to měl téměř ihned prokouknout, ale on nic nepodnikl. Jenom tam stál jako nějaký pitomec a nechal mě, abych mu zboural celý jeho plán před očima. Bylo to právě příliš snadné a to mě znepokojuje."

"Nečekal nás právě v Arashamově stanu, Sparhawku. Možná že ho to překvapení vyvedlo z míry."

"Martel se nenechá překvapit tak úplně snadno."

Zamračila se. "Ne," připustila, "to asi ne." Přemýšlela o tom. "Pamatuješ si, co říkal lord Darellon, předtím než odjel z Cimmury?"

"Moc ne."

"Říkal, že když Annias předkládal svou věc elénským králům, choval se jako prosťáček. Oznámil smrt hraběte Raduna, aniž si ověřil, že hrabě skutečně zemřel."

"Ach ano, teď si vzpomínám. A tys řekla, že celý ten plán - pokus zavraždit hraběte a svalit vinu na pandionské - mohl vzniknout u nějakého styrického kouzelníka."

"Možná to jde ještě dál. Víme, že Martel má kontakty s Damorkem a to znamená, že je v tom nějak zapojen Azash. Ten měl vždy co do činění se Styriky, takže s vychytralostí elénské mysli má velice malé zkušenosti. Styričtí bohové jsou

velice přímočaří a velice zřídka se připravují na nějaké nepředvídané události - snad ze styrického nedostatku rafinovanosti. A teď, cílem celého spiknutí v Arciu a v Rendoru bylo odstranit rytíře Církve během volby z Chyrellu. Annias se choval tak, jak by se v cimmurském paláci choval nějaký Styrik, a stejně tak se choval Martel v Arashamově stanu."

"To si trochu odporuješ, Sefrenie," namítl. "Nejdříve se mi pokoušíš tvrdit, že Styrikové nejsou rafinovaní, a potom přijdeš s vysvětlením tak komplikovaným, že tě ani nestačím sledovat. Proč neřekneš rovnou, co máš na mysli?"

"Azash vždy ovládal mysl svých stoupenců," odpověděla, "takže byli větším dílem Styriky. Jestliže se Annias a Martel začínají oba chovat jako Styrikové, vyplývají z toho zajímavé závěry, nezdá se ti?"

"Je mi líto, Sefrenie, ale to nemohu přijmout. Ať má Martel jakékoli chyby, je stále Elén; a Annias je duchovní. Ani jeden z nich by nesvěřil svou duši Azashovi."

"Asi ne vědomě, ale Azashovým zvykem je zmocňovat se mysli lidí, kteří jsou pro něj užiteční."

"Kam to všechno vede?"

"Nejsem si úplně jistá, ale zdá se, že Azash chce, aby novým arciprelátem byl Annias. S tím bychom měli počítat. Jestliže Azash ovládá Annia a Martela, budou oba přemýšlet jako Styrikové a ti nereagují příliš rychle, když jsou překvapeni. To je charakteristický jev jejich rasy. Překvapení by mohlo být naší zbraní."

"Proto ses na mě tak hněvala - protože jsem tě překvapil?"

"Jistě. Myslela jsem, že to víš."

"Příště se tě pokusím upozornit."

"To bych byla ráda."

O dva dny později dosáhla jejich loď ústí řeky Ucery a plula směrem k elénskému přístavu Vardenais. Ale když se přiblížili k přístavišti, Sparhawk spatřil další potíže. Na nábřeží hlídkovali muži v červených pláštích.

"A co teď?" zeptal se Kurik, když se oba přikrčili za nízkou lodní nástavbou, aby unikli pozornosti.

Sparhawk se zamračil. "Snad bychom mohli přeplout zátoku a vystoupit na pevninu na arcijské straně."

"Pokud hlidají přístav, hlídají i hranice. Přemýšlej, Sparhawku."

"Možná bychom mohli proklouznout v noci."

"Není to, co děláme, trochu příliš důležité, aby to celé záviselo na nějakém možná?" zeptal se Kurik případně.

Sparhawk začal klít. "My se musíme dostat do Cimmury," řekl. "Blíží se čas, kdy další z těch dvanácti rytířů zemře, a já nevím, kolik té tíhy je Sefrenie ještě schopna nést. Přemýšlej, Kuriku. V taktice jsi vždy lepší než já."

"To je proto, že na sobě nemám to brnění. Pocit nezranitelnosti dělá s lidskou myslí divy."

"Díky," řekl Sparhawk suše.

Kurik svraštil obočí usilovným přemýšlením.

"No?" řekl Sparhawk netrpělivě.

"Pracuju na tom. Nehoň mě."

"Blížíme se k tomu molu, Kuriku."

"To vidím. Můžeš mi říct, jestli prohledávají některou z lodí?"

Sparhawk vystrčil hlavu a díval se přes střechu nástavby. "Zdá se, že ne."

"Dobře. To znamená, že nemusíme dělat žádná ukvapená rozhodnutí. Můžeme jít dolů a nějak to vymyslet."

"A nějaký nápad?"

"Jsi netrpělivý, Sparhawku," řekl Kurik s nevolí. "To je totiž jeden z tvých nedostatků. Vždycky se chceš vrhat doprostřed problému, ještě než si pořádně rozmyslíš, co vlastně uděláš."

Jejich loď přirazila k molu umazanému od dehtu a námořníci hodili lana na něm stojícím přístavním dělníkům. Potom spustili lodní můstek a začali na molo vynášet bedny a balíky.

Z nákladního prostoru se ozval rachotivý zvuk a na palubu vyklusal Faran. Sparhawk s údivem zíral na svého válečného hřebce. Na širokých zádech statného grošáka seděla se zkříženýma nohama Píšťalka a pískala na svou flétnu. Hrála podivně ospalou melodii, téměř jakoby nějakou ukolébavku. Dříve než jí v tom mohli Sparhawk s Kurikem zabránit, poplácala Farana po zádech naplocho nohou a on poklidně sešel po můstku na molo.

"Co to ta malá dělá?" vykřikl Kurik.

"Neodvažuji se ani hádat. Sežeň Sefrenii - rychle!"

Na molu Píšťalka vyrazila přímo k oddílu církevních vojáků na vzdáleném konci. Vojáci pozorně prohlíželi každého pasažéra a každého námořníka, který se právě vylodil, ale Píšťalce a grošovanému koni nevěnovali žádnou pozornost. Několikrát před nimi drze projela sem a tam, potom se otočila. Zdálo se, že hledí přímo na Sparhawka. Stále hrajíc na svou píšťalku zvedla jednu ručku a zamávala na něho.

Zíral na ni.

Trochu se ušklíbla a potom projela zcela úmyslně řadou vojáků. Nepřítomně jí ustoupili, ale nikdo z nich na ni přitom ani nepohlédl.

"Co se to tam dole děje?" dožadoval se Sparhawk odpovědi, když Sefrenie vyšla s Kurikem z nástavby a připojila se k němu.

"To mi není vůbec jasné," zamračila se.

"Jak to, že si jí ti vojáci vůbec nevšímají?" zeptal se Kurik, když Píšťalka znovu projela řadou červených kabátců.

"Myslím, že ji nevidí."

"Ale vždyť je přímo před nimi."

"Na tom asi nezáleží." Na její tváři se pomalu zrodil výraz údivu. "Slýchala jsem o tomhle," mumlala. "Považovala jsem to jenom za starou lidovou báchorku, ale snad jsem se mýlila."

Otočila se k Sparhawkovi. "Podívala se alespoň jednou zpátky na loď po tom, co sjela dolů na molo?"

"Jako by na mě mávala, abych ji následoval," řekl.

"Jseš si jistý?"

"Připadalo mi to tak."

Zhluboka se nadechla. "Nuže," řekla, "myslím, že máme jeden způsob, jak to zjistit." Než ji mohl Sparhawk zadržet, vyrazila zpoza nástavby.

"Sefrenie!" volal za ní, ale pokračovala přes palubu, jako by ho neslyšela. Došla k zábradlí a zůstala tam stát.

"Teď ji mohou úplně všichni vidět," řekl Kurik přiškrceným hlasem.

"To je mi taky jasné."

"Vojáci určitě mají její popis. To se úplně zbláznila?"

"O tom pochybuji. Podívej." Sparhawk ukázal na vojáky na molu. Ačkoli jim Sefrenie stála přímo na očích, nezdálo se, že by se někdo z nich na ni vůbec podíval.

Avšak Píšťalka ji viděla a udělala další z drobných majestátních posunků.

Sefrenie vzdychla a podívala se na Sparhawka. "Počkej tady," řekla.

"Kde mám počkat?"

"Tady - na palubě." Otočila se, došla k můstku a pokračovala dolů na molo.

"Teď to začne," řekl Sparhawk ponuře a vytáhl meč. Rychle spočítal vojáky na molu. "Není jich zas tak moc," řekl Kurikovi. "Když je překvapíme, mohli bychom mít nějakou naději."

"Ne zrovna velkou, Sparhawku. Počkejme chvíli a uvidíme, co se bude dít."

Sefrenie přešla molo a stála přímo před vojáky. Nevšímali si jí. Promluvila na ně. Nevěnovali jí žádnou pozornost. Pak se otočila zpátky k lodi. "Je to v pořádku, Sparhawku," zavolala. "Nevidí nás - ani neslyší. Přiveďte ostatní koně a vezměte naše věci."

"Čáry?" otázal se Kurik omráčeně.

"Žádné z těch, o kterých bych kdy slyšel," odpověděl Sparhawk.

"Asi bychom tedy měli raději udělat, co říká," radil Kurik, "a tak nějak asi hned. Nerad bych se octl uprostřed těch vojáků, až to kouzlo přestane působit."

Nahánělo to hrůzu scházet takhle neskrytě před církevními vojáky po můstku a kráčet jen tak po molu, až jim byli tváří v tvář. Vojáci se tvářili znuděně a jejich výrazy nejevily žádné známky toho, že by něco bylo v nepořádku. Mechanicky zastavovali každého námořníka a pasažéra, který opouštěl molo, ale Sparhawka, Kurika a koní si vůbec nevšímali. Bez rozkazu od svého kaprála ustoupili vojáci z

cesty, a jakmile Sparhawk s Kurikem provedli své koně z mola na kočičí hlavy ulice, zase své řady zavřeli.

Beze slova sundal Sparhawk Píšťalku z Faranova hřbetu a osedlal velkého grošáka. "V pořádku," řekl Sefrenii, když s tím skončil. "Jak to udělala?"

"Obvyklým způsobem."

"Ale ona neumí mluvit - nebo přinejmenším nemluví. Jak je mohla očarovat?"

"Svou píšťalkou, Sparhawku. Myslela jsem, že to víš. Nevyslovuje svá zaříkadla, ona je hraje na píšťalku."

"Je to možné?" Jeho hlas zněl nevěřícně.

"Právě jsi ji při tom viděl."

"Ty bys to takhle dokázala?"

Zavrtěla hlavou. "Nemám zrovna hudební sluch, Sparhawku," přiznala. "Nerozeznám jeden tón od druhého, jenom velmi přibližně a to musí být velmi určitá melodie. Půjdeme?"

Jeli ulicemi města zvaného Vardenais a vzdalovali se od přístavu.

"Jsme ještě pořád neviditelní?" zeptal se Kurik.

"Nejsme vlastně neviditelní, Kuriku," odpověděla Sefrenie a ovinula svůj plášť okolo Píšťalky, která stále hrála na svou flétnu onu ospalou melodii. "Kdybychom byli, nemohli bychom vidět jeden druhého."

"Tomu vůbec nerozumím."

"Ti vojáci věděli, že jsme tam, Kuriku. Ustupovali nám z cesty, pamatuješ? Jen se rozhodli nevěnovat nám žádnou pozornost."

"Rozhodli?"

"To snad nebylo to správné slovo. Řekněme, že jim bylo doporučeno, aby se tak chovali."

Vyjeli severní branou města, aniž je stráže, které ji hlídaly, zastavily, a brzy se ocitli na hlavní cestě do Cimmury. Od té doby, kdy před mnoha týdny spustili Elenii, se počasí změnilo. Chlad zimy byl nyní pryč a první rašící lístky nadcházejícího jara zdobily konečky větví na stromech u cesty. Sedláci se plahočili po svých polích za pluhy a obraceli úrodnou černou půdu. Deště už pominuly a obloha byla jasně modrá, posetá tu a tam nadýchanými bílými obláčky. Vanul svěží a teplý vítr a zem voněla rašením a novým probuzením. Své rendorské pláště odložili než opustili loď, ale Sparhawkovi bylo v jeho pancíři a prošívané haleně stále ještě nepříjemně horko.

Kurik se rozhlížel uznalým okem po čerstvě zoraných polích, která míjeli. "Doufám, že kluci doma jsou už s orbou hotovi," řekl. "Byl bych nerad, kdyby mě ta dřina měla čekat, až se vrátím."

"Aslada dohlédne, aby to měli hotovo," ujistil ho Sparhawk.

"Asi máš pravdu." Kurik se zašklebil. "Když už jsi na to narazil, ona je lepší hospodář než já."

"To jsou ženy vždycky," řekla mu Sefrenie. "Jsou víc v souladu s měsícem a s ročními dobami. Ve Styriku se o pole vždy staraly ženy."

"A co dělají muži?"

"Co možná nejméně."

Do Cimmury jim to trvalo téměř pět dní. Dorazili za časného jarního odpoledne. Sparhawk zastavil koně na vrcholu kopce vzdáleného asi míli západně od města. "Může to udělat znovu?" zeptal se Sefrenie.

"Kdo může udělat znovu co?"

"Píšťalka. Může udělat, aby si nás znovu nikdo nevšímal?"

"Já nevím. Proč se jí nezeptáš?"

"Proč se jí nezeptáš ty? Myslím, že mě nemá ráda."

"Jak jsi na to přišel? Ona tě zbožňuje." Sefrenie se trochu naklonila a promluvila styricky k děvčátku, které odpočívalo vedle ní.

Píšťalka kývla hlavou a udělala rukou záhadné kruhové gesto.

"Co říkala?" zeptal se Sparhawk.

"Přibližně to, že kapitula je na druhé straně Cimmury. Říká, že by bylo lepší město objet než ho projíždět po ulicích."

"Přibližně?"

"Hodně se ztratí překladem."

"Dobrá. Uděláme to tedy po jejím. Rozhodně nechci, aby se Annias dozvěděl, že jsme zpátky v Cimmuře."

Objížděli město po otevřených polích a přes řídké lesíky a drželi se přitom asi na míli od městských hradeb. Cimmura není zrovna přitažlivé město, řekl si Sparhawk. Zvláštní souhrou polohy a převládajícího počasí se tady dým z tisíců komínů zadržoval a vytvářel souvislý příkrov hned nad vršky střech. Nízko se vznášející oblak kouře působil, že město vypadalo neustále pochmurně.

Konečně dorazili k houští asi půl míle od zdí kapituly. Půda zde byla opět poseta pracujícími rolníky a na cestě vinoucí se od východní brány se to hemžilo poutníky oděnými do jasných barev.

"Řekni jí, že je čas," řekl Sparhawk Sefrenii. "Dokáži si představit, že pěkná řádka z těch lidí tam pracuje pro Annia."

"Ona ví, Sparhawku. Není hloupá."

"Ne. Jenom trochu rozmarná."

Píšťalka se na něj ušklíbla a začala hrát na svou flétnu. Byla to ta samá letargická, téměř ospalá melodie, kterou hrála ve Vardenais.

Vydali se přes pole ke skupině několika domů před kapitulou. I když si byl jistý, že lidé, které míjeli, si jich nebudou všímat, při každém setkání se Sparhawk instinktivně napjal.

"Uvolni se, Sparhawku," nařídila mu rázně Sefrenie. "Děláš jí to tak těžší."

"Omlouvám se," zamumlal. "Asi zvyk." S určitým úsilím se trochu uklidnil.

Cestu, která vedla k bráně pevnosti, opravovalo značné množství dělníků.

"Špehové," zavrčel Kurik.

"Jak to víš?" zeptal se Sparhawk.

"Podívej se, jakým způsobem pokládají ty kočičí hlavy, Sparhawku. Nemají o tom, co dělají, nejmenší ponětí."

"No, vypadá to trochu lajdácky," souhlasil Sparhawk a kritickým okem přeměřoval řadu nově položených kostek, zatímco míjeli nevnímající pracovní skupinu.

"Annias asi stárne," řekl Kurik. "Nikdy nebýval takhle nápadný."

"Řekl bych, že je toho na něj moc."

Vyjeli po kočičích hlavách k padacímu mostu, přešli jej a pokračovali na nádvoří. U brány minuli netečnou čtveřici obrněných rytířů, kteří tam byli na stráži. Uprostřed nádvoří se mladý novic lopotil se skřípajícím rumpálem a vytahoval ze studny vodu. Píšťalka zahrála závěrečnou fanfárku a vyndala flétnu z pusy.

Novic ze sebe vyrazil polekanou kletbu a sáhl po svém meči. Rumpál zaskřípal, jak se kbelík opět zřítil do studny.

"Klid, bratře," řekl mu Sparhawk a seskočil s koně.

"Jak jste se dostali přes bránu?" zvolal novic.

"Tomu bys nevěřil," řekl mu Kurik slézaje ze svého valacha.

"Odpusťte, sire Sparhawku," koktal novic. "Vylekali jste mě."

"To je v pořádku," ujistil ho Sparhawk. "Už se vrátil Kalten?"

"Ano, pane. On a rytíři z ostatních řádů přijeli před několika dny."

"To je dobře. Víš, kde je mohu najít?"

"Myslím, že budou v pracovně lorda Vaniona."

"Díky. Postaral by ses o naše koně?"

"Jistě, sire Sparhawku."

Vstoupili do kapituly a šli centrální chodbou do jižního křídla budovy. Potom vyšli po úzkých schodech na věž.

"Sire Sparhawku," řekl uctivě jeden z mladých rytířů strážících na vrchu, "ohlásím lordu Vanionovi, že jste dorazil."

"Díky, bratře," řekl Sparhawk.

Rytíř zaklepal na dveře, potom je otevřel. "Sir Sparhawk, pane," oznámil Vanionovi.

"Byl nejvyšší čas," uslyšel Sparhawk Kaltenův hlas uvnitř pokoje.

"Prosím vstupte, sire Sparhawku," řekl mladý rytíř, ustoupil stranou a uklonil se.

Vanion seděl u stolu. Kalten, Bevier, Ulath a Tynian vstali ze svých míst a vykročili přivítat Sparhawka a ostatní. Berit a Talen seděli na lavici v rohu.

"Kdy jste dorazili?" zeptal se Sparhawk, když mu Kalten přátelsky drsně potřásal rukou.

"Začátkem minulého týdne," odpověděl mu světlovlasý muž. "Co vás zdrželo?"

"Měli jsme dlouhou cestu, Kaltene," ohradil se Sparhawk. Mlčky si stiskl ruku s Tynianem, Ulathem a Bevierem. Potom se uklonil Vanionovi. "Můj pane," řekl.

"Sparhawku," pokývl Vanion.

"Dostal jste mé zprávy?"

"Pokud byly jen dvě, pak ano."

"Výborně. Potom jste tedy dobře informován o tom, co se děje tam dole."

Ale Vanion se upřeně díval na Sefrenii. "Nevypadáš příliš dobře, matičko," řekl.

"To bude v pořádku," řekla a unaveně si přejela rukou přes oči.

"Posaď se," řekl Kalten a přisunul jí židli.

"Děkuji ti."

"Co se dělo v Dabouru, Sparhawku?" zeptal se Vanion s napjatým výrazem v očích.

"Našli jsme toho lékaře," vyprávěl Sparhawk. "Jak se ukázalo, vyléčil skutečně nějaké lidi, kteří byli otráveni stejným jedem, jaký dal Annias královně."

"Díky Bohu!" řekl Vanion s úlevou.

"Nenech se tím příliš unést, Vanione," řekla mu Sefrenie. "Víme, co je lék, ale než to budeme moci použít, tak to musíme nejprve najít."

"Asi ti přesně nerozumím."

"Ten jed je neobyčejně mocný. Jediný způsob, jak ho zneškodnit, je použít magie."

"Prozradil vám ten lékař kouzlo, které použil?"

"Zdá se, že zde nejde o žádné kouzlo. Na světě existuje určitý počet předmětů, které mají neobyčejnou sílu. Musíme najít jeden z nich."

Zamračil se. "To by mohlo trvat hodně dlouho," řekl. "Lidé tyto věci obvykle schovávají, aby zabránili jejich krádeži."

"Já vím."

"Jste si zcela jistí, že jste určili ten pravý jed?" zeptal se Kalten.

Sparhawk přikývl. "Mám to potvrzené od Martela," řekl.

"Od Martela? Tys mu dal čas promluvit, než jsi ho zabil?"

"Nezabil jsem ho. Nebyla na to vhodná doba."

"Na to je každá doba vhodná, Sparhawku."

"Když jsem ho prvně spatřil, tak jsem měl stejný pocit, ale Sefrenie nás oba přesvědčila, abychom nechali meče stranou."

"To jsi mě tedy strašně zklamala, Sefrenie," řekl Kalten.

"Musel bys tam být, abys to mohl pochopit," odpověděla.

"Proč jste prostě nepřivezli to, co ten lékař používal k léčbě těch druhých lidí?" zeptal se Tynian Sparhawka.

"Protože to rozdrtil na prášek, smíchal to s vínem a nechal je to vypít."

"Takhle se to má dělat?"

"Ne, takhle ne. Sefrenie mu o tom řekla své."

"Snad bys měl začít od začátku," řekl Vanion.

"Dobrá," souhlasil Sparhawk usedaje na židli.

Stručně jim pověděl o Arashamově "svatém amuletu" a o triku, kterým se dostali do starcova stanu.

"Zacházel jsi se jménem mého krále strašlivě svévolně, Sparhawku," namítl Tynian.

"O tom mu nemusíme zrovna říkat, ne?" odpověděl Sparhawk. "Potřeboval jsem jméno nějakého království hodně daleko od Rendoru. Arasham má asi hodně neurčitou představu o tom, kde leží Deira."

"Proč jsi tedy neřekl, že jsi z Thalesie?"

"Pochybuji. že Arasham vůbec někdy o Thalesii slyšel. Ale stejně se ukázalo, že ten 'svatý amulet' je podvod. Byl tam Martel a snažil se přesvědčit toho starého šílence, aby odložil své povstání až na dobu volby nového arcipreláta." Potom začal popisovat, jak překazil plány bělovlasého muže.

"Kamaráde," řekl Kalten obdivně, "jsem na tebe pyšný."

"Díky, Kaltene," řekl skromně Sparhawk. "Myslím, že to vyšlo docela dobře."

"Nepřestal se chválit od té chvíle, co jsme vyšli z Arashamova stanu," řekla Sefrenie. Pohlédla smutně na Vaniona. "Kerris zemřel."

Vanion zasmušile pokýval hlavou. "Vím," řekl. "Jak ses to dozvěděla ty?"

"Přišel k nám jeho duch, aby odevzdal Sefrenii Kerrisův meč," řekl mu Sparhawk. "Vanione, s tím budeme muset něco udělat. Ona nemůže takhle dál nést všechny ty meče a vše, co symbolizují. Pokaždé, když jí někdo předá další meč, tak ji to ještě více oslabí."

"Jsem v pořádku. Sparhawku," řekla Sefrenie.

"Musím ti odporovat, matičko. Rozhodně nejsi v pořádku. To, že teď držíš hlavu zpříma, je to jediné, co jsi ještě schopna dělat. Stačí ještě další dva z těch mečů a budeš na kolenou."

"Kde jsou ty meče nyní?" zeptal se Vanion.

"Měli jsme s sebou mezka," odpověděl Kurik. "Jsou v bedně na jeho zádech."

"Mohl bys mi je prosím přinést?"

"Okamžitě," řekl Kurik a zamířil ke dveřím.

"Co zamýšlíš, Vanione?" zeptala se Sefrenie podezíravě.

"Převezmu ty meče." Pokrčil rameny. "A vše, co k tomu patří."

"To nemůžeš."

"Ale ano, Sefrenie, mohu. Byl jsem také v trůnním sále a vím, které kouzlo použít. Nemusíš to být zrovna ty, kdo je musí nést. To může kdokoli z nás, kdo tam byl."

"Nejsi na to dost silný, Vanione."

"Když na to přijde, tak bych mohl nést tebe a všechno, co máš v rukách, moje učitelko. Teď jsi důležitější ty než já."

"Ale -" začala.

Zvedl ruku. "Konec diskuse, Sefrenie. Já jsem představený. Ať už s tvým souhlasem, nebo bez něj, přebírám ty meče od tebe."

"Ty nevíš, co to znamená, nejdražší. Nedovolím ti to." Na její tváři se náhle zaleskly slzy a zalomila rukama v neobvyklém projevu lidského citu. "Nedovolím ti to."

"Nemůžeš mě zadržet," řekl mírným hlasem. "Mohu vyvolat to kouzlo bez tvé pomoci, pokud budu muset. Jestli chceš uchovat svá kouzla v tajnosti, matičko, neměla bys je potom vyvolávat nahlas. Už bys měla vědět, že já mám velmi dobrou paměť."

Zírala na něj. "Jsem z tebe otřesena, Vanione," prohlásila. "Nebýval jsi tak nepříjemný, když jsi byl mladý."

"Život je plný takových malých zklamání, ne?" řekl jemně.

"Mohu tě zastavit," vykřikla stále lomíc rukama. "Zapomněl jsi jen o kolik jsem silnější než ty." Z jejího hlasu zazníval nepokrytý triumf.

"Jistě, že jsi silnější. Proto si budu muset zavolat pomoc. Mohla by ses měřit s deseti rytíři, kteří všichni jednohlasně recitují zaříkadlo? Nebo s padesáti? Nebo s půl tisícem?"

"To je nečestné!" zvolala. "Netušila jsem, že půjdeš tak daleko, Vanione - a já ti věřila."

"A měla bys, drahá," řekl s náhlou velitelskou rozhodností, "protože já nedovolím, abys podstupovala takovouto oběť. Přinutím tě, aby ses mi podvolila, protože víš, že mám pravdu. Přenecháš to břemeno mně, protože víš, že to, co musíš udělat, je mnohem důležitější než cokoli jiného v tuto chvíli, a obětuješ cokoli, abys mohla udělat to, o čem oba víme, že musí být uděláno."

"Můj drahý," začala zoufalým hlasem. "Můj nejdražší -"

"Jak jsem řekl," okřikl ji, "diskuse skončila."

Sefrenie a Vanion na sebe zůstali napjatě hledět v dlouhém a nepříjemném tichu.

"Naznačil vám ten lékař v Dabouru, které předměty by mohly královnu vyléčit?" zeptal se trochu stísněně Bevier Sparhawka.

"Zmínil se o nějakém kopí v Daresii, o několika prstenech v Zemochu, o náramku kdesi v Pelosii a o kameni z královské koruny Thalesie."

Ulath zamručel. "Bhelliom."

"Takže je to vyřešené," řekl Kalten. "Pojedeme do Thalesie, půjčíme si Wargunovu korunu a přivezeme ji sem."

"Wargun ji nemá," řekl mu Ulath.

"Jak to myslíš, že ji Wargun nemá? Je snad králem Thalesie?"

"Ta koruna byla před pěti sty lety ztracena."

"Nemohli bychom ji najít?"

"Možné je zřejmě všechno," odpověděl velký Thalesian, "ale lidé ji bez valného úspěchu hledají už pět set let. Máme také tolik času?"

"Co je to vlastně tenhle Bhelliom?" zeptal se ho Tynian.

"Legendy říkají, že je to velký safír vybroušený do tvaru růže. Skrývá se v něm prý síla trollích bohů."

"Opravdu?"

"Jak to mám vědět? Nikdy jsem ho neviděl. Je ztracen, nepamatuješ?"

"Určitě existují další předměty," řekla Sefrenie. "Žijeme ve světě, kde jsou kouzla všude kolem nás. Představovala bych si, že za celé ty eóny od počátku času se bohům jistě zlíbilo stvořit spoustu věcí s takovou mocí, jakou hledáme."

"A co takhle nějaký takový předmět udělat?" zeptal se Kalten. "Dát dohromady skupinu lidí a nechat je něco očarovat - nějakej drahokam nebo kámen nebo prsten nebo cokoli?"

"Teď vidím, proč ses nikdy nestal zběhlý v tajemstvích, Kaltene." Sefrenie vzdychla. "Ty nechápeš dokonce ani základní principy. Všechno kouzelné pochází od bohů, ne od nás. Dovolují nám si to půjčovat - pokud je správně požádáme - ale nenechají nás udělat si takovou věc, kterou v tomto případě hledáme. Moc, která je v těchto předmětech skryta, je částí moci bohů samých a oni nemají ve zvyku takové věci obětovat snadno."

"Ach," řekl světlovlasý muž, "to jsem nevěděl."

"To bys měl. Říkala jsem ti o tom, když ti bylo patnáct."

"Musel jsem to asi zapomenout."

"Jediné, co můžeme dělat, je začít hledat," řekl Vanion.

"Oznámím to ostatním představeným. Bude se tím zabývat každý rytíř ze všech čtyř řádů."

"A já pošlu zprávu Styrikům do hor," doplnila Sefrenie. "O mnoha věcech vědí jen Styrikové."

"Přihodilo se v Madelu něco zajímavého?" zeptal se Sparhawk Kaltena.

"Ani ne," odpověděl Kalten. "Párkrát jsme zahlédli Kragera, ale vždy jen z dálky. Než jsme se k němu dostali blíž, tak nám vždy vyklouznul. Je mazaný jako liška."

Sparhawk přikývl. "Díky tomu mi nakonec došlo, že ho používají jako návnadu. Všimli jste si, co dělal?"

"Ne. Nikdy jsme se nedostali dost blízko. Ale po něčem šel. Kroužil po Madelu jako myš okolo spíže."

"Adus se ztratil z dohledu?"

"Víceméně ano. Talen a Berit ho jednou viděli - když on a Krager vyjížděli z města."

"Kterou cestou jeli?" zeptal se Sparhawk chlapce.

Talen pokrčil rameny. "Když jsme je viděli naposled, mířili zpátky směrem k Borratě," řekl. "Ale když se dostali z dohledu, tak mohli změnit směr."

"Ten velký měl zavázanou hlavu, sire Sparhawku," hlásil Berit, "a ruku v pásce."

Kalten se zasmál. "Zdá se, žes mu dal zabrat víc, než si kdokoli z nás myslel," řekl.

"Snažil jsem se," řekl Sparhawk temně. "Zbavit se Ada je jeden z mých hlavních životních cílů."

Otevřely se dveře a vešel Kurik nesoucí dřevěnou bednu s meči padlých rytířů.

"Trváš na tom, Vanione?" zeptala se Sefrenie.

"Nevidím jinou možnost," odpověděl. "Ty musíš být schopna se pohybovat. Já mohu svou práci vykonávat vsedě - nebo vleže v posteli - nebo mrtvý, pokud na to přijde."

Byl to jen nepatrný pohyb Sefreniiných očí. Mrkla na Píšťalku ve zlomku sekundy a děvčátko vážně přikývlo. Sparhawk si byl jistý, že jenom on zaznamenal tuto jejich výměnu; z nějakého důvodu ho to velmi trápilo.

"Přijímej ty meče jenom po jednom," radila Sefrenie Vanionovi. "Je to ohromná tíha a budeš potřebovat čas, aby sis na ni zvykl."

"Už jsem držel nějaký ten meč, Sefrenie."

"Takovýhle ne. A to, o čem mluvím, není tíha mečů." Otevřela bednu a vyndala meč sira Parasima, mladého rytíře, kterého zabil Adus v Arciu. Uchopila čepel a vážně Vanionovi podala meč na svém předloktí.

Vstal a přijal ho od ní. "Oprav mě, kdybych udělal nějakou chybu," řekl a začal se zaříkáváním ve styričtině. Sefrenie se k němu připojila, ale její hlas byl tišší, méně jistý a v očích se jí zračily pochyby. Zaříkávání dosáhlo vrcholu. Vanion náhle poklesl a jeho tvář zpopelavěla. "Bože!" zalapal po dechu a téměř upustil meč.

"Jsi v pořádku, příteli?" zeptala se Sefrenie důrazně, natáhla se a dotkla se ho.

"Počkej chvíli, až se budu moci nadechnout," řekl Vanion. "Jak to můžeš vydržet, Sefrenie?"

"Děláme, co musíme," odpověděla. "Cítím se už lépe, Vanione. Už není třeba, abys přebíral ty další dva."

"Ale ano. Každým dnem ztratíme dalšího z nás dvanácti a jeho duch ti doručí další meč. Dohlédnu na to, abys měla volné ruce, až k tomu dojde." Napřímil se. "Tak tedy," řekl chmurně. "Předej mi další."

KAPITOLA

PĚTADVACÁTÁ

SPARHAWK TOHO VEČERA SHLEDAL, že je neobyčejně unaven. Jako by na něj najednou dolehly všechny útrapy, které museli podstoupit v Rendoru. Přes tuto únavu se však na úzkém lůžku ve své cele neklidně, beze spánku převaloval. Měsíc byl v úplňku a skrze úzké okénko vrhal své bledé světlo Sparhawkovi přímo do tváře. Kysele zaklel a přetáhl si pokrývku přes hlavu, aby mu světlo nepadalo do očí. Snad spal, snad nespal. Pohyboval se na pokraji spánku snad po celé hodiny, ale ať se snažil, jak chtěl, nedařilo se mu projít tou tišící branou. Odhodil pokrývku a posadil se.

Bylo jaro nebo téměř jaro. Zdálo se, že zima byla nekonečná, ale co vlastně dokázal? Měsíce utíkaly a s nimi Ehlanin život. Přiblížil se alespoň trochu jejímu vysvobození z křišťálového hrobu? Ve studeném světle půlnočního měsíce před ním náhle vyvstala mrazivá myšlenka. Nemohlo být klidně možné, že veškeré Anniovy a Martelovy intriky a komplikované léčky měly jen jediný cíl zdržet ho, naplnit čas, jenž zbýval Ehlaně, nějakou nesmyslnou činností? Od té doby, co se vrátil do Cimmury, řešil jeden problém za druhým. Snad jeho nepřátelé ani nezamýšleli, aby jejich pikle vyšly, snad jejich jediným cílem bylo zdržovat. Pocítil, že byl nějakým způsobem manipulován a že ať za tím stál kdokoli, měl radost z jeho hněvu a zklamání a s krutým potěšením si s ním pohrával. Znovu si lehl, aby to zvážil.

Probudil ho náhlý mrazivý závan, chlad, který jako by mu pronikal až do kostí. Ještě než otevřel oči, věděl, že není sám. V nohách lůžka stála postava v brnění s měsícem odrážejícím se na jeho černě smaltované oceli. Místnost se naplnila důvěrně známým pachem márnice. "Probuď se, sire Sparhawku," rozkázala postava hrozivě dutým hlasem. "Potřebuji a tebou promluvit."

Sparhawk se posadil. "Jsem vzhůru, bratře," odpověděl. Přízrak zvedl své hledí a Sparhawk spatřil dobře známou tvář. "Je mi to líto, sire Tanisi," řekl.

"Všichni lidé jsou smrtelní," promluvil duch, "a má smrt nebyla beze smyslu. Tato myšlenka budiž mi útěchou v Domě Smrti. Poslyš má slova, Sparhawku, neboť náš čas jest krátký. Radu ti přináším. Jen kvůli tomu jsem zemřel."

"Naslouchám ti, Tanisi," přitakal Sparhawk.

"Půjdeš bez prodlení ještě noci této do krypty, jež leží pod cimmurskou katedrálou. Tam uhlídáš další stín, jenž spočinutí nemá a on ti poví, kam se máš dále ubírati."

"Čí stín?"

"Věz, že ho poznáš, Sparhawku."

"Učiním, jak poroučíš, můj bratře."

Přízrak v nohách lůžka vytáhl svůj meč. "A nyní tě opustím, Sparhawku," řekl. "Musím svůj meč odevzdati předtím, než se navrátím do věčného mlčení."

Sparhawk vzdychl. "Já vím," řekl.

"Pozdrav tedy tobě, bratře, a buď sbohem," zakončil svou promluvu duch. "Vzpomeň na mne ve svých modlitbách." Potom se postava v brnění otočila a tiše opustila pokoj.

Věže cimmurské katedrály zakrývaly hvězdy a bledý měsíc nízko nad západním obzorem zaléval ulice stříbřitým světlem a plnil je inkoustově černými stíny. Sparhawk se tiše pohyboval úzkou uličkou a zastavil se v hustém stínu na jejím konci. Byl přímo přes ulici od hlavních dveří katedrály. Pod cestovním pláštěm skrýval pancíř a u pasu měl svůj prostý meč.

Když pozoroval přes ulici dvojici církevních vojáků stojících u dveří katedrály na stráži, pocítil zvláštní klid. Bledý měsíc vysál z jejich rudých pláštěnek všechnu barvu a oni se nedbale opírali o kamennou zeď katedrály.

Sparhawk zvážil situaci. Střežené dveře byly jedinou cestou do katedrály. Všechny ostatní budou zamčeny. Bylo dáno tradicí, pokud ne přímo církevním zákonem, že zamykání hlavních dveří jakéhokoli kostela bylo zakázáno.

Strážci byli ospalí a rozhodně ne zrovna pozorní. Ulice nebyla příliš široká. Jeden rychlý výpad by ten problém vyřešil. Sparhawk se narovnal a sáhl po svém meči. Pak se zarazil. Něco tu nebylo v pořádku. Nebyl zrovna choulostivý, ale najednou se mu nezdálo, že by na toto setkání měl jít s krví na rukách. A potom, rozhodl, dvě těla ležící na schodech katedrály by signalizovala hlasitěji než slova, že se někdo velmi usilovně pokoušel dostat dovnitř.

Potřeboval jen okamžik na to, aby mohl přejít ulici a proklouznout dveřmi. Přemýšlel o tom. Co by tak nejspíše vojáky od dveří odlákalo? Napadlo ho půl tuctu možností, než si jednu vybral. Když na to přišel, tak se usmál. Přeříkal si to kouzlo v duchu, aby se ujistil, že si správně vzpomněl na všechna slova, a potom začal neslyšně mumlat ve styričtině.

Kouzlo bylo dosti dlouhé. Obsahovalo množství detailů a chtěl, aby všechny přesně vyšly. Když bylo kouzlo celé, zvedl ruku a vypustil je.

Postava, která se objevila na konci ulice, byla postava ženy. Měla na sobě sametový plášť s kapucí staženou dozadu a světlé vlasy jí spadaly na záda. Ve tváři byla k neuvěření krásná. Kráčela se svůdnou elegancí ke dveřím katedrály, a když došla ke schodům, zastavila se a vzhlédla k dvojici nyní plně probuzených strážných. Nepromluvila. Mluvení by zbytečně zkomplikovalo kouzlo a ona nemusela říkat nic. Pomalu si rozepnula plášť a rozevřela jej. Pod pláštěm byla nahá. Sparhawk jasně slyšel náhle přerývaný dech obou vojáků.

Potom se s vyzývavým ohlédnutím přes rameno začala opět vzdalovat ulicí. Dva strážní za ní zůstali hledět, potom se podívali jeden na druhého, rozhlédli se po ulici, aby se ujistili, že se nikdo nedívá. Opřeli své píky o kamennou zeď vedle sebe a rozběhli se po schodech dolů.

Postava ženy se zastavila pod pochodní planoucí na rohu.

Znovu vyzývavě pokynula, potom ustoupila ze světla a zmizela v boční uličce.

Stráže se rozběhly za ní.

Sparhawk vyrazil ze stínu na konci své uličky, ještě než ti dva zahnuli za roh. Během několika vteřin byl na druhé straně ulice, vyběhl schody po dvou, uchopil těžkou kliku jednoho křídla velkých obloukovitých dveří a zatáhl. A pak byl uvnitř. Lehce se pousmál při představě, jak dlouho budou asi vojáci hledat jím stvořený přízrak, který právě zmizel.

Uvnitř katedrály bylo šero a chladno a bylo tam cítit kadidlo a vosk svíček. Na každé straně oltáře se chvělo jedno osamělé světýlko; v lehkém závanu nočního vzduchu, který vnikl do lodě za Sparhawkem, obě světýlka zaplápolala. Byly to sotva víc než dva doutnající světelné body, které se jen slabě zrcadlily ve zlatě a drahokamech zdobících oltář.

Sparhawk se tiše pohyboval centrální uličkou, jeho ramena byla napjatá a smysly zbystřené. Ačkoli bylo pozdě v noci, existovala zde vždycky možnost, že jeden z mnoha duchovních žijících poblíž katedrály mohl být vzhůru a nacházet se někde tady, a Sparhawk chtěl uchovat svou návštěvu v tajnosti a vyhnout se hlučným tahanicím.

Poklekl letmo před oltářem, vstal a přešel z lodi do šeré chodby se zamřížovanými okny vedoucí do prostoru za oltářem. Vepředu bylo světlo; kalné, ale stálé. Sparhawk postupoval tiše a držel se těsně u zdi. Stanul před klenutým průchodem, jenž zastíral závěs. Opatrně, na šíři prstu rozhrnul silnou purpurovou drapérii a nakoukl dovnitř.

Primas Annias, místo do saténu oblečený do hrubého mnišského hávu, klečel před malým kamenným oltářem uprostřed kněžiště. Jeho vychrtlé rysy byly zkřiveny v sebenenávistné agónii a jeho ruce svíraly jedna druhou, jako by si chtěl vyrvat prsty z kloubů. Po tváři mu otevřeně stékaly slzy a dech mu chraptivě skřípal v krku.

Sparhawkova tvář ztvrdla a jeho ruka sáhla po jílci meče. Ti vojáci u dveří, to byla jedna věc. Zabít je by nemělo žádný smysl. Avšak Annias, to bylo něco zcela jiného. Primas byl sám. Rychlý výpad a jediné bodnutí by odstranily tuhle špinavou nákazu z Elenie jednou provždy.

Život cimmurského primase visel chvíli na vlásku, neboť Sparhawk poprvé v životě zauvažoval o úmyslné vraždě neozbrojeného člověka. Ale potom jako by zaslechl lehký dívčí hlas a spatřil před sebou bohatství plavých vlasů a pár upřeně hledících šedých očí. S lítostí opět zavřel sametové závěsy a šel sloužit své

královně, která i ze svého spánku vztáhla svou jemnou ruku, aby zachránila jeho duši.

"Příště, Annie," zašeptal si sám pro sebe. Potom prošel chodbou okolo prostoru za oltářem směrem ke vstupu do krypty. Krypta se rozkládala pod katedrálou a vstupovalo se do ní po kamenném schodišti. Jediná lojová svíčka v násadci pokrytém vrstvou rozteklého tuku blikala na vrchu schodiště. Opatrně, aby nenadělal žádný hluk, Sparhawk přelomil svíčku napůl, znovu zapálil kousek, který zbyl ve svícnu, a s druhou půlkou svíčky v ruce scházel po schodech dolů.

Na konci schodiště byly těžké bronzové dveře. Sparhawk sevřel závoru v ruce a velice pomalu ji posunoval, dokud neucítil, že západka povolila. Potom kousek po kousku otvíral silné dveře. Slabé vrzání veřejí se v tom tichu zdálo velmi hlasité, ale Sparhawk věděl, že tenhle zvuk se nahoru do chrámu nedonese, a Annias byl stejně příliš pohlcen svým vlastním sebetrýzněním na to, aby něco slyšel.

Vnitřek krypty byl rozlehlý nízký prostor; chladný a zatuchlý. Kruh žlutého světla od Sparhawkova kousku svíčky nedosahoval daleko a za tímto kruhem se rozkládaly obrovské rozlohy ztracené v temnotě. Pilíře oblouků podpírajících strop byly obaleny pavučinami a v nepravidelných koutech se srážely chuchvalce hustých stínů. Sparhawk se zády opřel o bronzové dveře a velmi pomalu je opět zavřel. Skřípot jejich zavírání se v kryptě nesl od stěny ke stěně jako zvěst posledního soudu.

Stinná krypta se rozkládala v ničím neporušené temnotě daleko dozadu pod lodí katedrály. Pod klenutým stropem a sloupy obalenými pavučinami spočívali dřívější vládci Elenie, jedna tichá řada za druhou, každý z nich uzavřen v nákladně mramorové hrobce se zaprášenou olověnou podobiznou na vrchu. Dva tisíce let elénské historie pomalu práchnivějící v tomto zatuchlém sklepení. Zlořečení vedle ctnostných. Hloupí uloženi vedle moudrých. Spravedlnost smrti je přivedla všechny na toto místo. Obvyklé pohřební skulptury zdobily kamenné stěny mnoha sarkofágů a přispívaly tak k ještě truchlivější atmosféře tichého pohřebiště.

Sparhawk pokrčil rameny. Žhavé setkání krve, kostí, masa a pevné, ostré oceli mu bylo dobře známé, ale ne tohle chladné, zaprášené ticho. Nevěděl přesně, co má dělat dál, protože přízrak sira Tanise mu poskytl jen málo podrobností. Nejistě stál poblíž bronzových dveří a čekal. I když věděl, že je to pošetilé, uchopil jílec svého meče do dlaně. Ani tak nevěřil, že by mu na tomhle strašném místě byla zbraň něco platná, ale uklidnilo ho to.

Zpočátku se ten zvuk nezdál být něco víc než jen závan, vrtošivý poryv zatuchlého vzduchu uvnitř krypty. Pak se to ozvalo znovu, tentokrát o něco hlasitěji. "Sparhawku," vzdychlo to dutým šeptem.

Sparhawk zvedl svou blikotající svíčku a snažil se proniknout temnotou.

"Sparhawku," přilétl šepot znovu.

"Tady jsem."

"Pojď blíž."

Zdálo se, že šepot přichází odněkud od čerstvějších hrobů. Sparhawk k nim zamířil a postupně nabýval na jistotě. Konečně se zastavil před posledním sarkofágem, před tím, jenž nesl jméno krále Aldrea, otce královny Ehlany. Stál před olověnou podobznou posledního krále, muže, kterému přísahal, že bude sloužit, ale ke kterému necítil příliš velkou úctu. Sochař, který vytvořil podobiznu, vyvinul určité úsilí, aby zpodobnil Aldreovy rysy jako královské, ale v mírně utrápeném výrazu a v nejisté bradě se stále zračila slabost.

"Buď pozdraven, Sparhawku." Šepot nevycházel ze skulptury na vrchu mramorové desky, ale zevnitř hrobky.

"Buď pozdraven, Aldree," odpověděl Sparhawk.

"Stále k nám pociťuješ nepřátelství a pohrdání, náš ochránče?" Stovky urážek a pohrdlivého chování se bleskly ve Sparhawkově vzpomínce, deset let ponižování a ostouzení od muže, jehož lítostivý stín nyní promlouval z dutých prostor jeho hrobky. Ale co by tím dokázal, kdyby prohnal nožem srdce již jednou mrtvého? Tiše odpustil Sparhawk svému králi. "Nikdy jsem nic takového nepociťoval," zalhal. "Tys byl mým králem. To bylo jediné, co jsem potřeboval vědět."

"Tys laskav, Sparhawku," vzdychl dutý hlas, "a laskavost tvá rve naše nehmotné srdce mnohem více, než jakákoli výčitka."

"To je mi líto, Aldree."

"Nepatřilo nám nosit korunu," připustil záhrobní hlas s melancholickou lítostí. "Tak mnoho věcí se dělo, kterým jsme nerozuměli, a lidi kolem nás jsme považovali za přátele a oni jimi nebyli."

"Věděl jsem o tom, Aldree, ale neměl jsem možnost tě chránit."

"Nemohli jsme přece vědět o spiknutích, která nás obklopovala. Nebo snad ano, Sparhawku?" Duch měl zřetelně zoufalou potřebu vysvětlit a ospravedlnit věci, které Aldreas ve svém životě učinil.

"Naším posláním bylo uctívat Církev a primasovi cimmurskému jsme věřili nade vše. Jak jsme mohli vědět, že nás klamal?"

"Nemohls to vědět, Aldree." Nebylo těžké to říci. Aldreas už nebyl nepřítelem, a pokud mohlo několik slov utěšit jeho ducha, jehož pronásledoval pocit viny, nestála víc než výdech, kterým byla pronesena.

"Ale neměli jsme se obracet zády k našemu jedinému dítěti," řekl Aldreas hlasem naplněným bolestí. "Toho litujeme nejžalostněji. Primas nás postavil proti ní, ale my jsme neměli poslouchat jeho falešných rad."

Nastala dlouhá odmlka. "A co se stalo s naší drahou, milovanou sestrou?" Slova posledního krále zněla, jako by vycházela mezi zuby pevně stisknutými nenávistí.

"Je stále v klášteře v Demu, Výsosti," hlásil Sparhawk tím nejneutrálnějším hlasem, jakého byl schopen. "Také tam zemře."

"Pak ji tam tedy pohřběte, můj ochránče," nařídil Aldreas. "Nešpiňte místo našeho spánku tím, že byste uložili tu vražednici po našem boku."

"Vražednici?" Sparhawk byl omráčen.

"Náš život se jí stal přítěží. Její patolízal a milenec, primas Annias, ji nechal tajně dopravit sem k nám. Oklamala nás divokou nevázaností, divočejší, než jakou jsme u ní kdy poznali. Vysíleni jsme přijali z jejích rukou pohár a vypili jsme jej, a ten nápoj byla smrt. Stála nad naším ochablým tělem zcela nahá, vysmívala se nám a tvář se jí křivila nenávistí a pohrdáním, jak nám spílala. Pomsti nás, ochránče náš. Vykonej mstu nad naší špinavou sestrou a nad jejím bezpáteřním společníkem, neboť oni nás ponížili a zbavili právoplatných nároků našeho zákonného dědice, naši dceru, které jsme si nevšímali a opovrhovali jí po celé její dětství."

"Jakmile mi Bůh vrátí dech, vykonám, jak říkáš, Aldree," přísahal Sparhawk.

"Až naše bledá dceruška vystoupí na své právoplatné místo na našem trůnu, řekni jí, zapřísaháme tě, že jsme ji skutečně milovali."

"Jestli k tomu, dej Bože, dojde, povím jí to, Aldree."

"Musí k tomu dojít, Sparhawku. Musí - jinak vše, co kdy Elenie měla, bude zmařeno. Jen Ehlana je pravou následnicí elénského trůnu. Pověřujeme tě, abys nedopustil uzurpování našeho trůnu plodem nečistého páření naší sestry a primase cimmurského."

"Můj meč tomu zabrání, můj králi," zaručil se vášnivě Sparhawk. "Všichni tři budou ležet ve své krvi, ještě než mine tento týden."

"A při tvém spěchu za odvetou bude ztracen i tvůj život, Sparhawku, a jak tvá oběť uvede naši dceru na její pravoplatné místo?"

Sparhawk dospěl k přesvědčení, že Aldreas byl mnohem moudřejší jako mrtvý než za svého života.

"Čas pro odvetu přijde podle svého vlastního řádu, náš ochránče," řekl mu duch. "Ale nejdříve tě pověřujeme úkolem vrátit trůn naší dceři Ehlaně. A v tomto směru máme svolení odhalit ti jisté pravdy. Žádná zázračná medicína nebo amulet méně vzácný nemůže vyléčit mé dítě, jenom Bhelliom má moc učinit ji opět úplně zdravou."

Sparhawka se zmocnila úzkost.

"Neboj se, Sparhawku, neboť nadešel čas, aby se Bhelliom opět vynořil odtamtud, kde dosud skryt spočíval, a znovu svou mocí pohnul zemí. Bhelliom se hýbe ve svém vlastním čase a za svým vlastním cílem, a toto je ten čas, neboť události pohnuly lidstvem tam, kde může být nyní dosažen i jeho cíl. Žádná síla na světě nemůže zabránit, aby se Bhelliom neobjevil znovu na slunci, a celé národy jeho příchod očekávají. Budiž to ty, kdo jej nalezne, neboť jen ve tvé ruce může být jeho moc plně uvolněna, aby zatlačila zpět onu temnotu, která se ještě nyní plíží po zemi. Již nejsi naším ochráncem, Sparhawku, nýbrž ochráncem celého tohoto světa. Zahyneš-li, vše zahyne."

"A kde bych měl hledat, můj králi?"

"To jest nám zakázáno ti odkrýt. Ale můžeme ti říci, jak uvolnit jeho moc, jakmile bude ležet ve tvých rukách. Onen prsten barvy krve, který zdobí tvou ruku, a ten, který během života zdobil ruku naši, jsou mnohem starší, než jsme si dokázali představit. Ten, kdo dal Bhelliomu jeho tvar, brousil i tyto prsteny a právě ony jsou klíčem, jenž odemkne moc drahokamu."

"Ale tvůj prsten je ztracen, Aldree. Primas cimmurský obrátil palác několikrát vzhůru nohama, jak jej hledal."

Ze sarkofágu se ozval strašidelný chechtot. "Stále jej máme, Sparhawku," řekl Aldreas. "Potom, co nás má drahá sestra naposledy osudově políbila a odjela, měli jsme ještě pár chvil nezkaleného rozumu. Ukryli jsme prsten, aby nepadl do rukou našich nepřátel. Přes veškeré zoufalé úsilí cimmurského primase byl pohřben s námi. Zavzpomínej, Sparhawku. Vzpomeň starých legend. Svého času byly naše rodiny spolu spojeny těmito prsteny, tvůj předek věnoval předku našemu své vlastní válečné kopí na znamení svého spojenectví. Tímto je vracíme."

Přízračná ruka držící krátké kopí se širokou čepelí se zvedla ze sarkofágu. Zbraň byla velmi stará a její symbolický význam byl během staletí zapomenut. Sparhawk vztáhl ruku a vzal ji z přízračné ruky Aldreovy. "Ponesu jej s pýchou, můj králi," řekl.

"Pýcha je prázdná věc, Sparhawku. Význam toho kopí jde mnohem dát. Odděl ostří od násady a podívej se dovnitř objímky."

Sparhawk položil svou svíčku, vzal ostří do ruky a otočil pevným dřevem násady. Se suchým vrznutím se dvě části oddělily. Podíval se do starodávné ocelové objímky čepele. Zamrkal na něj krvavě rudý třpyt rubínu.

"Máme k tobě už jen jednu žádost, náš ochránče," pokračoval duch. "Pokud by se stalo, že tvé poslání dojde naplnění teprve poté, co se naše dcera připojí v Domě Smrti k nám, bude na tobě, abys Bhelliom zničil, ačkoli tě to jistě bude stát život."

"Ale jak bych směl zničit tak mocnou věc?" protestoval Sparhawk.

"Opatruj náš prsten na místě, kde jsme jej ukrývali. Půjde-li vše dobře, vrať jej naší dceři, až ve své slávě opět usedne na svůj trůn; pokud by však měla zemřít, pokračuj ve svém hledání Bhelliomu, i když ti tvé pátrání vezme všechny dny tvého života. A stane-li se, že jej najdeš, vezmi do ruky, na které nosíš svůj prsten, toto kopí a s veškerou svou silou jej vraz do srdce Bhelliomu. Drahokam bude zničen, stejně tak prsteny - a tímto činem ztratíš svůj život. Zde nesmíš selhat, Sparhawku, neboť temná moc se klene nad zemí a Bhelliom jí nesmí nikdy padnout do rukou."

Sparhawk se uklonil. "Učiním, jak nařizuješ, můj králi," přísahal. Ze sarkofágu se ozval vzdech. "Toto je tedy vykonáno." zašeptal Aldreas. "Učinili jsme, co jsme mohli, abychom ti pomohli, a tím se naplňuje úkol, který jsme zanechali nedokončen. Nezklam nás. Budiž tedy pozdraven, Sparhawku, a sbohem."

"Buď pozdraven a sbohem, Aldree."

Krypta byla stále chladná a prázdná, bezpečná pro řady královských mrtvých. Dutý šepot nyní utichl. Sparhawk opět spojil části kopí, potom natáhl ruku a položil ji na srdce olověné podobizny. "Spi klidně, Aldree," řekl měkce. Potom se otočil a se starobylým kopím v ruce tiše opustil hrobku.

Zde končí Diamantový trůn,
první díl skvělého Eddingsova románu Elenium.
Román pokračuje dále dílem druhým s názvem
Rubínový rytíř,
od nakladatelství Classic.